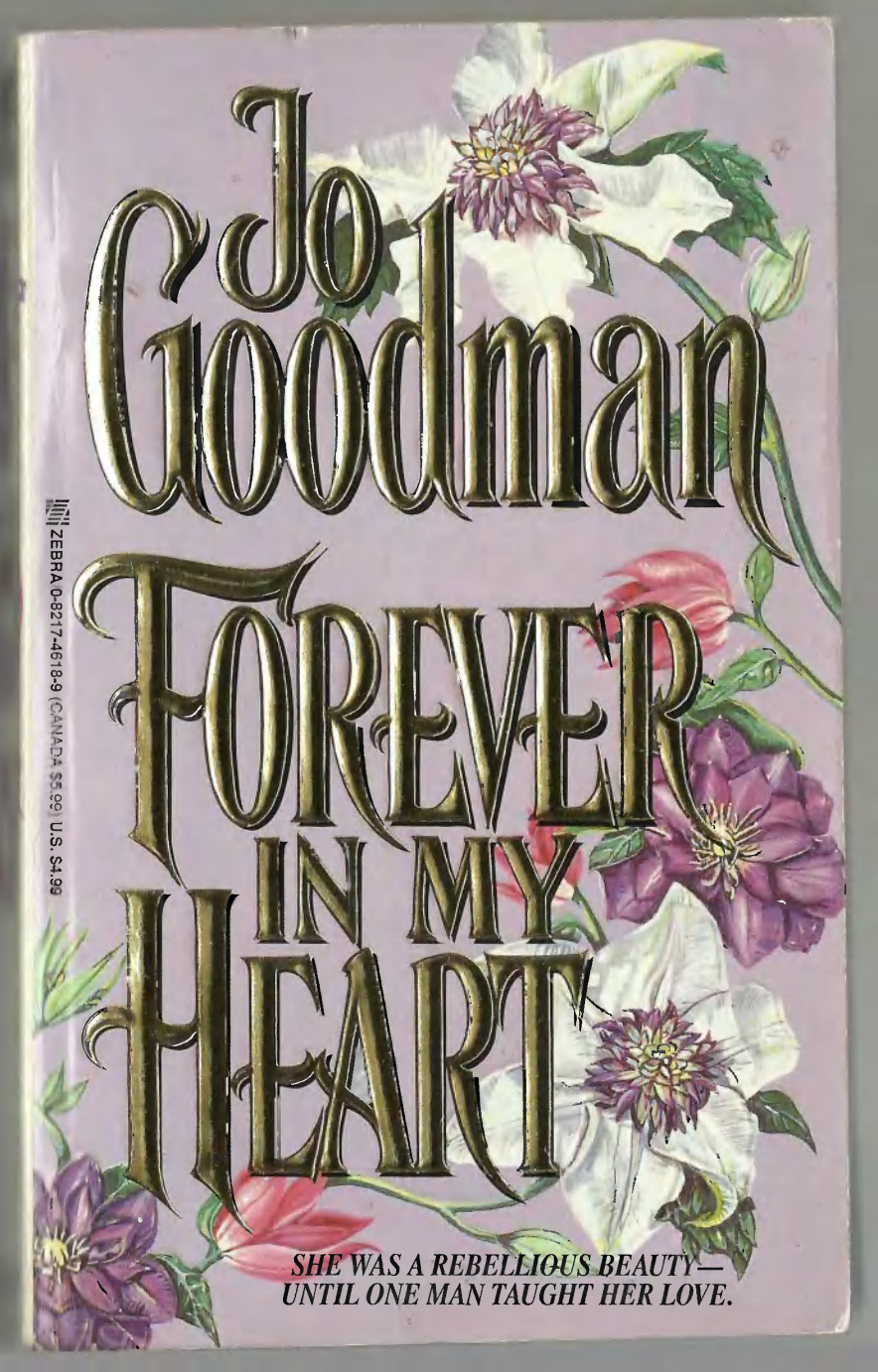

ZEBRA 0-8217-4618-9 (CANADA $5.99) U.S. $4.99

FOREVER IN MY DREAMS...

Injured and lost, Mary Margaret Dennehy stumbled out into the night. When she awoke, the New York heiress remembered nothing of where she'd been—except for a haunting dream that filled her with hungry longing...

FOREVER IN MY ARMS...

Colorado rancher Connor Holiday would never forget the passion-filled night spent in a fancy bordello—or the exquisite lover who'd played the innocent so well...

FOREVER IN MY HEART.

Now, as an arranged marriage brings them together once more, Connor is stunned to discover that Maggie is the flame-haired beauty of that passionate encounter—still deceiving him with lies even as she melts to his touch. And Maggie finds herself bound to a stranger in a wild land, torn between cherished dreams of freedom and the sweet, sensuous love her restless heart craves...

U.K.£3.99

AUST. $9.95
(recommended)

ISBN 0-8217-4618-9

PRINTED IN U.S.A.

50499
9 780821 746189
0-8217-4618-9

6.10.1994

Jo
Goodman

VEŞNIC ÎN INIMA MEA

ROMAN

Traducere din limba engleză de
Diana Popescu

Editura EIS-POL SRL
Bucureşti 1994

FOREVER IN MY HEART

Copyright © 1994 by Joanne Dobrzanski
Reprinted by arrangement with Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp.
All rights are reserved by the Author

ISBN 973-96220-4-6

CAPITOLUL ÎNTÂI

New York, Martie 1879

-Aş prefera să vorbească cât mai puţin.

Lisa Antonia Hall îl privea pe cel ce i se adresa măsurându-l dintr-o parte şi încreţindu-şi buzele, cântărind în acelaşi timp ceea ce i se ceruse. Clienţii acelui stabiliment aveau de obicei preferinţe în ceea ce priveşte aspectul fizic al fetelor. Se întâmpla deseori ca un client să ceară o brunetă cu talie de viespe şi şolduri late sau o roşcată dolofană şi cu gleznă subţire.

Pretenţia acelui domn referitoare la o parteneră tăcută era cam neobişnuită, însă pe doamna Hall nu o luase chiar cu totul prin surprindere. Prin natura ocupaţiei sale, se adapta repede caracterului clienţilor săi şi în plus învăţase să se încreadă în propria ei judecată. Bărbatul de lângă ea nu prea arăta

să aibă chef de amabilităţi.

Îşi desfăcuse deja cravata neagră de mătase, iar fracul îi atârna neglijent, şifonat, peste cămaşa de un alb imaculat. Îşi freca ceafa cu una din mâinile sale mari, încercând să-şi decontracteze muşchii.

Fracul era desfăcut şi la spate, scoţând la iveală o vestă din satin, de culoare gri, a cărei broderie argintie reflectă lumină în timp ce el respiră adânc.

Lisei îi fu clar faptul că bărbatul acela încerca să-şi stăpânească nerăbdarea. Zâmbi satisfăcută, mutându-şi privirea de la pântecul lui plat la faţa lui.

Avea trăsături interesante, un chip din cele pe care, văzându-le o singură dată, nu le mai poţi uita.

Trăsăturile sale frumoase erau schimonosite de tensiune.

O anumită asprime a feţei făcea ca buzele sale să pară plate şi conturase mici riduri în colţurile gurii, dând expresiei chipului său o intensitate ce nu se potrivea cu trăsăturile altfel frumoase ale acelui bărbat. Muşchii maxilarelor se contractaseră, umplând pentru o clipă golurile de sub pometi.

Ochii doamnei Hall se îngustară în timp ce-i studia trăsăturile. Era bronzat şi pielea avea o tentă galben-roşcată. Îi trecu prin minte că bărbatul din faţa ei ar fi putut avea ceva sânge indian în el, caz în care ar fi trebuit să-l roage pe Samuel să-l dea afară pe uşă. Numai că nu

era cazul. Uitându-se mai atent, îşi dădu seama că soarele şi vântul adunaseră acea culoare pe trupul lui şi răsuflă uşurată. Şi poate că Samuel nici nu l-ar fi dat afară, oricum.

Lisa Antonia Hall înfruntă fără jenă privirea clientului ei, atunci când acesta începu s-o privească la fel de atent. Avea ochi negri. Se uita la ea fără să zâmbească. Sprâncenele sale erau acum arcuite într-o atitudine de superioritate care ar fi putut intimida pe cineva mai slab de înger. Ochii ei îi studiau acum nestingheriţi părul. Avea un păr des şi lucios, lung la spate; acolo unde atingea gulerul cămăşii, şuviţa aceea părea ca o pată de cerneală pe o coală albă de hârtie. Aproape că avu intenţia să-şi bage degetele în părul lui. Totuşi, începu să se joace cu brăţările, aranjându-le în timp ce se gândea la ceea ce avea de făcut.

Ochii i se opriră pe geanta din piele neagră ce se afla la picioarele lui. Se întrebă ce conţinea. Poate schimburi curate? Sau poate medicamente? Mostre de lichior? Îşi dădu seama că ar fi fost foarte dezamăgită dacă ar fi aflat că e vreun comis-voiajor care vinde whisky. Îl privi întrebător, însă ochii lui erau la fel de inexpresivi.

-Cred că ştiu cine v-ar putea satisface pretenţiile, spuse într-un târziu doamna Hall, zâmbind amabil. Acum este sus. Credeţi că puteţi conta pe gustul meu, sau preferaţi s-o chem aici pentru a o vedea? Dacă socotiţi că

nu e pe placul dumneavoastră, putem găsi pe altcineva.

Cu o mişcare lejeră, se aplecă să-şi ridice geanta.

-Dacă nu va trebui să judec după sunetul vocii ei, atunci înseamnă că ea e ceea ce-mi trebuie, spuse el sec. Aruncă o privire spre scările late, acoperite cu mochetă. În ce parte trebuie să o iau după ce urc scările ?

-La stânga, răspunse doamna Hall după o scurtă ezitare, ridicând braţul stâng şi scuturându-şi brăţările. Apoi mergeţi pe hol, la a doua uşă pe dreapta. Pe fată o cheamă... Nu mai continuă pentru că degetul lui îi acoperi buzele, apasându-le uşor.

Bărbatul dădu din cap şi zâmbi pentru prima oară. Dacă zâmbetul acela i-ar fi cuprins şi ochii, atunci chipul său ar fi fost cu totul altul.

-Nu mă interesează, spuse el. Nu sunt adeptul intimităţilor.

Patroana, convinsă până atunci că era imună la orice fel de atingere din partea unui bărbat, simţea încă urmele degetului lui pe buze. Îl urmări cu privirea în timp ce acesta urca scările şi simţi că i se strânesc poftele. Inima îi bătea puternic. Abia de observă în ce parte o luă tipul atunci când ajunse la etaj.

Apăsă clanţa şi deschise uşa cu putere. Camera era luminată doar de o lampă cu petrol, aflată pe una din noptiere. Umbra siluetei sale impunătoare se profila pe hol. Pentru o clipă, rămase în pragul uşii, măsurând

camera din priviri şi lăsându-şi ochii să se acomodeze cu lumina. Târfa stătea în mijlocul patului. Mişcarea pe care aceasta o făcu îi atrase privirile. Nu scoase un cuvânt.

Deja simţea că femeia îi place.

Păşi înăuntru, lăsă să-i cadă geanta pe o masă ce se afla chiar lângă uşă şi trânti uşa cu călcâiul. Îşi scoase fracul, punându-l cu grijă pe spătarul unui scaun şi se uită din nou în jurul lui, fără a zăbovi asupra târfei sau patului larg.

Podeaua de lemn era acoperită cu mai multe covoraşe înnădite. Un glasvand dădea spre un mic balcon cu balustradă din piatră. Pe poliţa căminului o mulţime de fotografii şi statuete, toate de proastă calitate. Grătarul era rece, cenuşa era împrăştiată şi, lângă cămin, se afla o căldare cu cărbuni şi lemne uscate.

Lămpile celelalte aveau globuri mate, de culoare albă. Tapetul era aproape la fel de negru ca mobila, dând încăperii un aspect mohorât. De cealaltă parte a patului se afla un paravan folosit de femei pentru a se îmbrăca. Se duse lângă acesta dând una din părţi într-o parte, lăsând să se vadă un garderob şi o cadă umplută cu apă. Băgă un deget în ea, constatând că apa nu mai era fierbinte, ci caldă, tocmai bună de baie.

-Ţi-am întrerupt baia, spuse el întorcându-se către pat. Ea nu-l privi, dar atunci când ridică din umeri, breteaua lată a cămăşii ei de noapte căzu, dezvelindu-i umărul. Ea o ridică, dar îi

căzu din nou.

De data aceasta o lăsă aşa, înclinând doar puţin capul, aşa încât părul îi căzu pe faţă, acoperind-o.

Zâmbi uşor. Ochii lui o priveau cinic.

-Nu e cazul să fii modestă, spuse el. Ar fi emoţionant dacă nu ar fi absolut inutil gestul tău.

Se întoarse din nou cu spatele, arătând cu degetul spre cadă. N-aş vrea să-ţi întrerup baia. Am destul timp la dispoziţie. Ea se mişcă în spatele lui, dar el nu o observă. Haide, mai spuse el. N-are ce să-ţi facă rău şi, pe urmă, te-ar putea chiar relaxa.

Patul scârţâi când ea trecu peste el în patru labe. El se mută în cealaltă parte a camerei şi se aşeză în balansoar, întinzându-şi picioarele lungi. Lăsă capul pe spate şi închise ochii, simţind totuşi privirea pe care femeia i-o aruncă peste umăr.

- Să ştii că nu vin lângă tine, spuse el pe un ton plictisit. Îi auzi paşii repezi; picioarele ei desculţe călcau uşor covorul. Se lovi de paravan înainte de a dispărea după el. El deschise ochii o secundă şi-i văzu umbra prin genele dese şi negre. Cămaşa ei de noapte atârna acum deasupra paravanului. Femeia deschisese garderobul şi acum căuta ceva în sertare. El se întrebă cam ce-ar putea căuta, apoi văzu că îşi strânge părul într-un coc. O clipă mai târziu, apa clipoci, dând un pic pe dinafară, când ea intră în cadă. El închise ochii

din nou, spunându-şi că n-ar fi trebuit să bea atât de mult.

-Mi s-a spus că nu eşti prea vorbăreaţă, dar nu mă aşteptam să fii chiar mută. Nici un răspuns. Mie îmi convine, continuă el. Îşi descheie vesta şi îşi verifică ceasul de buzunar. Mârâi nemulţumit, constatând că nu-l mai despărţeau decât câteva minute de miezul nopţii. Obişnuia să bea înainte de cină sau în timpul cinei, uneori mai bea câteva pahare şi după cină. Presimţea că se va simţi îngrozitor a doua zi de dimineaţă, dar nu era chiar atât de ameţit de băutură.

Auzi din nou sunetul apei dincolo de paravan. Observă că prosopul era pe marginea patului. Oftând, se sculă din balansoar şi luă prosopul; apoi, trecând de cealaltă parte a paravanului, îl legănă în faţa târfei.

-Poftim, spuse el pe un ton plictisit. Ochii erau lipsiţi de expresie, de interes şi-i evitară pe ai ei. Vârfurile cârlionţate ale părului ei erau ude şi i se lipiseră de păr şi tâmple. Umerii ei goi erau acoperiţi cu picături mari, iar trăsăturile ei fragile luceau în aburii ridicaţi din cadă. Dându-şi seama că stă în lumină, el se dădu într-o parte,privind-o cum se lasă şi mai jos în apă. I se vedea numai linia umerilor deasupra apei ca o oglindă.

-N-ai de ce să faci pe fecioara sfioasă cu mine, spuse el. Asta ţi-e meseria, aici nu e vorba de relaţii personale. Făcu o pauză, privind-o îndeaproape. N-am dreptate ?

Ea clipi, îl privi atent, apoi dădu încet din cap.

El lăsă prosopul să cadă, dar ea îl prinse înainte ca acesta să atingă apa.

-Roşu, spuse el.

-Hmmm? Strâmbându-se, ea îşi atinse uşor gâtul cu vârful degetelor. Poftim? întrebă ea, simţind vibraţiile vocii în degete.

-Părul tău e roşu. Nu prea e lumină aici. Până acum n-am fost sigur de culoarea părului tău. Nu era un tip ce acţiona din impuls, dar tocmai asta îl mâna acum. Se lăsă în genunchi lângă cadă. O clipă crezu că ea se va mişca, pe urmă se întrebă de ce îi trecuse aşa ceva prin minte. Cu toate acestea, o întrebă fără să vrea:

-Îmi dai voie?

Ea privi mâna lui ridicată, simţind vârfurile degetelor lui la câţiva centimetri de ureche, şi înclină din cap.

El îi atinse obrazul cu dosul palmei, zăbovind asupra lui. Îi dădu la o parte o şuviţă de păr. Era moale, mătăsoasă şi udă. Îl trecu un fior atunci când observă câteva vânătăi pe gâtul ei. Atinse una uşor.

-În seara aceasta n-ai prea fost tratată cu blândeţe.

Răspunsul ei fu o înclinare a capului.

-Atunci înseamnă că e bine că mă aflu aici. Să vedem ce putem face în legătură cu asta. Pielea i se înroşise. Te-ai încălzit, spuse el. Hai, ieşi din cadă.

Se ridică şi el în picioare şi se întoarse cu spatele. Auzi o mişcare grăbită în spatele lui, apa şiroia pe covor şi în cele din urmă deosebi sunetul prosopului frecat cu putere de piele. El îşi scoase vesta, punând-o lângă frac. Când o văzu din nou, era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din bumbac, de culoare albă. Îi privi picioarele goale şi gleznele subţiri.

-Mai bine te-ai băga repede în pat. Chiar şi cu covor pe jos, podeaua e tot rece. Vrei să aprind focul ?

Strecurându-se în pat, ea dădu din cap. Râsul lui gros, înfundat umplu camera în timp ce ea îşi trase plătura groasă în jurul umerilor.

-Şi totuşi cred c-am să-l aprind, spuse el, perfect conştient că nu dorea doar o simplă hârjoneală pe sub aşternuturi. Avea de gând să se simtă bine, să se bucure de trupul acelei târfe, să-şi bucure ochii şi mâinile. Această hotărâre îl miră întrucâtva. În fond, cu o jumătate de oră în urmă, nu se gândise decât la câteva momente de plăcere carnală. Era chiar dispus să îi asculte glasul, glasul acela răguşit care trebuia savurat, ca pe un pahar de whisky bun.

Îi trebuiră câteva minute până să aprindă focul. Stând în picioare, îşi şterse mâinile pe pantaloni. Petele de cenuşă de pe haina lui neagră de seară îl făcură să se ducă la ligheanul de lângă pat, pentru a se spăla pe mâini.

-Nu se face să lăsăm amprente, nu-i aşa ?

Ea zâmbi într-o doară.

-Cred că ţi-ar prinde bine un pahar.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze, iar chipul ei căpătă o expresie de uimire.

-Numai în scopuri medicinale, adăugă el pentru a o linişti. Umerii i se relaxară, iar acesta fu răspunsul ei că îi acceptă propunerea. Uitându-se încă o dată prin cameră, îşi dădu seama că nu se afla acolo nici o sticlă de băutură. Ridică din umeri.

-Am fost inspirat că am adus ceva cu mine. Traversă încăperea, apoi scoase din geantă o sticlă de whisky pe jumătate plină, ascunsă printre hârţoage ce păreau a fi chitanţe sau acţiuni. Se întoarse cu faţa la ea, arătându-i sticla.

-N-avem pahare ?

Ea îi răspunse dând negativ din cap.

-Atunci va trebui să bem din sticlă. Închise geanta, o lăsă pe masă, apoi luă sticla lângă pat, se aşeză pe marginea lui şi i-o oferi.

-Te vei simţi mai bine, crede-mă, spuse el atunci când o văzu că ezită. Nu mai adăugă şi faptul că pentru el băutura făcuse deja minuni.

Ea desfăcu sticla şi o duse încet la gură. Fiindcă ea nu bău imediat, el puse degetul pe fundul sticlei, apăsându-i-o pe buze. Luă o gură zdravănă, se opri, văzând că îl amuza, mai luă o înghiţitură.

-Mult mai bine, nu ? zâmbi el satisfăcut, văzând-o că se strâmbă. Nu prea ştii să apreciezi un whisky bun.

Băutura făcu să-i dispară încordarea din gât,

totuşi glasul ei era la fel de răguşit.

-Eu nu prea beau.

-Nici eu nu beau... prea mult, răspunse el, oferindu-i din nou sticla pe care ea nu se grăbi s-o ia. Însă pe faţa ei nu văzu nici o altă reacţie faţă de cea pe care o avusese mai devreme. Din câte văd, adăugă el, te adaptezi destul de repede. Luă sticla, o puse pe noptieră şi-i atinse din nou faţa cu dosul degetelor. Degetul lui mare urmărea linia pometilor. Totuşi văd că-şi face efectul, mai spuse. Nu mai eşti aşa de înfierbântată. Pielea ei era încă destul de caldă, aproape nefiresc de caldă, însă tenul nu-i mai era aşa de congestionat. Chipul ei căpătase o tentă de roz, accentuată de lumina ce bătea dinspre lampa cu petrol. Avea o faţă ovală, ochi mari, poate un pic cam prea mari pentru faţa ei gingaşă. Nu era o frumuseţe clasică, nici pe departe, dar era oricum altceva decât se aşteptase el să găsească într-un bordel din New York, fie el şi unul de talia celui condus de doamna Hall, destul de scump. Fu cât pe ce să spună cu voce tare ceea ce gândea, dar, chibzuind mai bine, îşi dădu seama că ar fi fost cel mai prost ales compliment pe care l-ar fi putut face unei fete.

Mâna lui se juca pe obrazul ei, apoi îi atinse gura. Avea buze pline. Simpla atingere a degetelor lui o făcu să se deschidă uşor. Buzele erau ude din cauza whisky-ului. Acum el îi privea cu intensitate gura.

-Arată-mi limba, o rugă el cu voce gravă.

Ea deschise gura şi scoase limba, scoţând un sunet ca la doctor. Gestul îl surprinse atât de tare, încât izbucni în râs. Mâna lui părăsi faţa fetei.

- Nu la asta m-am aşteptat, dar ai o limbă foarte frumoasă. Şi foarte roz. Dantură drăguţă. Şi observ că nici amigdalele nu ţi le-ai scos. Îi puse mâna pe falcă, împingând-o uşor. Poţi să închizi gura acum, spuse. Cred că am văzut suficient. Categoric, n-ar mai strica încă o duşcă. Sorbi cu poftă din sticlă şi observă cu coada ochiului că fata s-ar fi aşteptat să-i dea înapoi sticla. Se supuse rugăminţii ei tacite şi o lăsă pe ea să ia ultima înghiţitură.

-Să ştii că pentru cineva care nu prea bea, ai căpătat foarte repede această deprindere.

Ea îi răspunse zâmbind obraznic şi leneş în acelaşi timp.

-Îmi place un whisky bun, spuse ea, mai ales dacă îl iau ca medicament.

-Sigur, o aprobă el sec. Se făcu lejer, întinzându-şi picioarele pe saltea şi, lăsându-se pe spate, se sprijini de tăblia patului, făcută din lemn de nuc. Luă una din pernele aruncate pe pat şi şi-o puse sub cap. Mult mai bine, constată el satisfăcut şi privind-o chiorâş. În timp ce el se aşezase în poziţia aceea comodă, fata se trăsese spre marginea cealaltă a patului.

-Nu trebuia să te dai la o parte, îi spuse el. N-am de gând să te atac, dar nici nu-mi va fi prea uşor să te ating dacă ai de gând să rămâi acolo.

Ea ezită, cântărindu-i cuvintele, dar până la urmă pricepu sensul cuvintelor sale şi se apropie de el.

La rândul său, bărbatul bătu o pernă umplută cu pene de gâscă pentru a o mai umfla, şi i-o puse sub cap. Când se întoarse spre el, genunchii lor se atinseră.

Breteaua cămăşii de noapte îi căzu din nou, dezvelindu-i umărul stâng.

Observă că atunci când încerca să-şi ridice breteaua, mişcările ei erau lente, ciudate, aproape întrerupte. Băutura începea să-şi facă efectul. La început nu-i trecuse prin cap că poate şi ea băuse înainte ceva, dar acum avea o vagă bănuială.

-Suntem o pereche grozavă, spuse el respirând greu. Ea se scutură ca străbătută de un fior, îl privi uimită, dar nu spuse nimic. El se lăsă mai mult pe spate, lăsând să se vadă linia puternică a gâtului, şi închise ochii.

-Nici nu mai ştiu cât a trecut de când n-am mai avut o zi aşa de lungă, oftă el.

-Azi e de fapt mâine, spuse ea privind ceasul aurit de pe policioară.

-Mda, asta cam aşa e. Şi când mă gândesc că încep la fel ca ziua de ieri.

Adică în pat, cu o târfă. Gura i se încreţi într-o parte, dându-şi seama că putea privi lucrurile într-o altă lumină. Măcar alături de această târfă, se putea relaxa. Măcar pentru atât trebuia să fie recunoscător.

-Dumnezeule, sunt atât de obosit.

-Atunci odihneşte-te, îi şopti ea.

Dădu din cap fără să deschidă ochii.

-E o ofertă drăguţă, dar nu pentru asta am venit eu aici. E cazul să mă ocup mai mult de tine, e clar că asta ai aşteptat.

-Nu m-am supărat, spuse ea cu oarecare efort. Doamna Hall mi-a oferit condiţii bune aici.

Sesiză reţinerea din glasul ei; tonul avea totuşi un fel de cadenţă de melodie, imprimat probabil de efectul băuturii. Se întrebă ce înţelegea ea prin "condiţii bune". Camera era de un caracter aproape spartan în comparaţie cu celelalte oe care le văzuse până atunci.

-Nu prea ai mare lucru pe aici, observă el.

-Pot spune din experienţă că e mult mai bine decât pe stradă, răspunse ea convinsă, după o scurtă ezitare.

El deschise ochii, uitându-se la ea.

-Poate că ai dreptate. Iar îţi ard obrajii, constată el după ce, privindu-l lung, fata îşi luă ochii de la el. Întinse mâna pentru a-i atinge umărul gol, iar degetul mare simţi pulsul pe gât. Îţi bate inima cu putere. De ce nu dai pătura la o parte, ca să te pot privi?

Fata ezită, aşa că el dădu pătura puţin mai jos, cu podul palmei.

-Cum crezi că te pot consulta dacă nu îmi dai voie să mă uit la tine? Presupun că şi tu ai unele pretenţii, văzând-o că îi cântăreşte cuvintele.

-Nu multe.

Rostise cuvintele atât de detaşat, încât pe el

îl pufni râsul.

-Deci am avut dreptate când am spus că nu ai fost tratată cu prea multă blândeţe! Şi asta nu face deloc cinste bărbaţilor de genul meu. Fără a se mai complica cu alte vorbe, dădu pătura la o parte. Degetele lui alunecau acum pe linia de la gât a cămăşii de noapte, foarte decoltată de altfel, şi se opri asupra nasturelului de sus. O sprânceană i se ridică întrebător. Ea îşi puse o mână peste mâna lui şi spuse:

-Lasă-mă pe mine!

Vocea ei, la fel de răguşită, îl intrigă. Totuşi impresia aceea nu dură prea mult, pentru că acum privirea îi fu atrasă de felul în care ea se juca cu nasturele.

-Da' nu eşti chiar de loc vorbăreaţă.

Ea nu-l privea. Se concentra doar asupra nasturelui.

-Nu sunt, ai dreptate, spuse ea încet.

-Încă unul, o rugă.

Fata îl privi pe sub genele dese.

-Încă un nasture, te rog, spuse el arătând spre mâna ei.

Deşi degetele îi tremurau, reuşi să-şi desfacă nasturele. Decolteul se lărgi, dezvăluind linia sânilor. Avea o piele fină, catifelată. Îi atinse sânii cu degetele.

-Cred că aici ar trebui să căutăm motivul faptului că eşti înfierbântată, spuse el, dar ea îi urmărea pur şi simplu mâna.

-Şi totuşi n-ai nimic la inimă, spuse el

zâmbind, simţind pieptul ei zvâcnind cu putere. Îi cuprinse sânul în palmă, având senzaţia că ritmul inimii ei e mult mai palpabil decât carnea în sine. Îi mai desfăcu un nasture. Vino mai aproape, o rugă. Ea nu se supuse imediat, astfel încât el îşi strecură mâna pe sub mijlocul ei, trăgând-o aproape. Căzu şi cealaltă bretea. Indiferent unde ar fi atins-o, bătăile inimii ei se simţeau în tot trupul. Mâna lui îi mângâia acum locul în care linia gâtului se unea cu cea a umărului. Se aplecă, atingându-i aproape urechea cu buzele. Ea respira uşor, abia simţit.

-Respiră adânc, îi spuse el. Aşa. Ţine-ţi respiraţia. Îi masă gâtul, spatele. Acum expiră uşor. Ritmul inimii se mai potolise. Respiraţia devenise mai regulată. Mult mai bine, spuse el. La un moment dat am crezut că o să leşini.

-Şi eu am crezut asta, răspunse ea serioasă. Mă simt un pic cam ameţită.

-De ce nu te întinzi, o întrebă el, dându-i drumul.

-Bine, spuse ea fără să ezite şi, trecând peste el, îşi luă o pernă şi şi-o puse sub cap. Începu să-şi închidă nasturii cămăşii, însă el o opri. I se vedea încă linia sânilor, dar şi-aşa, cu cămaşa de noapte pe ea, pielea ei strălucitoare era extrem de ispititoare. În acest moment, el simţi nevoia să-i dea cămaşa la o parte şi să-i simtă sfârcul în gură.

-Să ştii că nu mă pot lăuda cu o răbdare ieşită din comun, o anunţă el, atingându-i din nou obrazul.

Ochii ei de un verde închis îi căutau acum chipul, iar zâmbetul îi era plăcut, încurajator.

-Te descurci destul de bine, spuse ea.

Era fără îndoială cea mai candidă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Fu surprins să constate că aparenta ei lipsă de imaginaţie în a fi provocatoare îl încânta. Nu numai că-i plăceau momentele acelea, dar le savura de-a dreptul.

-Vai, dar îţi mulţumesc, spuse el amuzat. Frumos din partea ta că mă încurajezi.

-Sper să mă descurc şi eu la fel de bine ca tine într-o bună zi, adăugă ea zâmbind în continare şi lăsând pleoapele să-i cadă somnoroase pe ochi.

-Deci recunoşti că mai ai ceva de învăţat.

Ea făcu un semn afirmativ din cap care fu brusc întrerupt de un căscat. Se întinse puţin, strecurând un braţ pe sub pernă şi întorcându-se pe o parte.

El observă că această mişcare îi dezvelise complet unul din sâni. Sfârcul ei se întărise, devenind ca un mugure de coral. I se puse un nod în gât, având sentimentul că e un şcolar aflat în faţa primei fotografii deocheate.

-Înţeleg că vrei să înveţi ceva de la mine?

-Mi-ar plăcea foarte mult, mărturisi ea pe un ton la fel de serios, făcându-l să râdă.

-Eşti o continuă surpriză pentru mine. În nici un caz nu eşti ceea ce credeam că voi găsi intrând aici.

Ea începu să se alinte, înfundându-şi capul

mai mult în pernă.

-Ai de gând să adormi? o întrebă el, ridicând o sprânceană a mirare. Mişcările leneşe ale capului ei nu erau deloc încurajatoare. Acum îi părea rău că îi dăduse să bea. Cu o mişcare rapidă se dădu jos din pat şi începu să-şi scoată hainele; cămaşa de un alb imaculat se alătură jachetei şi vestei de pe balansoar. Îşi puse pantofii aproape de grătarul căminului şi-şi înghesui şi ciorapii lângă ei. Aruncă pantalonii şi indispensabilii la întâmplare, pe braţul scaunului. În ciuda faptului că se grăbise, atunci când se băgă în pat îşi dădu seama că nu se mişcase totuşi suficient de repede.

Pe cât era el de stârnit, pe atât era fata aceea de nepregătită. Era destul de obosit pentru a-şi mai pierde vremea cu filozofia. Era oricum de reţinut acest aspect, ca să ştie la ce trebuia să se aştepte atunci când va mai cere o târfă care să vorbească puţin. Şi, după toate aparenţele, nu părea pregătită să-şi folosească gura nici pentru altceva. Dădu pătura şi cearşaful la o parte, strecurându-se în pat lângă ea întorcând-o cu spatele la el, astfel încât să-i atingă pieptul şi abdomenul. Mâna lui căuta acum decolteul cămăşii de noapte, iar palma se opri între sâni. Bărbia lui atingea acum creştetul capului ei, iar aroma părului ei încă umed îi stârni toate simţurile. Adormi.

Când se trezi, ea era peste el. Îşi scosese agrafele din părul care se revărsa într-o cascadă

de roşcat închis peste umerii şi pieptul lui. Gura se plimba pe pieptul lui. Limba ei simţea acum gustul dulceag-sărat al pielii. Îl străbătu un fior atunci când mâna ei plecă spre abdomen. Mai jos. Apoi mai jos. Până când îi cuprinse penisul.

Începu să geamă. Mâna ei se opri acolo. I-o cuprinse cu degetele, apăsând-o, încurajându-i mişcările. Apoi vru mai mult. Picioarele ei se încolăciră în jurul picioarelor lui, iar el o întoarse pe spate. Îi despărţi pulpele cu genunchii. Trupul ei vibra şi imediat după aceea simţi buzele ei pe gură. Avea buze pline, care îl sărutau acum cu pasiune, lacome. Se juca cu limba, aţâţându-l şi mai mult. Mişcările ei deveniseră neobosite, tot trupul ei încordat era acum într-o continuă căutare. Sânii ei se lipiră de el, tot trupul părea să se muleze pe el.

Îşi strecură o mână pe sub ceafa lui, iar degetele începură să umble prin şuviţele negre şi dese. Un puternic fior îi străbătu şira spinării atunci când îi simţi unghia urmărindu-i uşor linia urechii. Ridicând capul, o văzu zâmbind şi, în ochii aceia verzi, ca de pisică, recunoscu reflectarea propriei lui dorinţe.

Şi, exact în clipa în care buzele lor erau pe punctul de a se uni, ea se arcui, dându-şi capul pe spate. Îi atinse obrazul, conturul maxilarului, apoi gâtul. Mâna ei se plimba acum pe spatele bărbatului, pipăindu-i fiecare fibră. Pielea lui anticipa fiecare atingere. Îi

dorea mâinile peste tot, făcând absolut orice; îi şopti că îi doreşte mâinile, pe o voce atât de răguşită încît preţ de o clipă avu senzaţia că nu el vorbeşte. Palma urmărea conturul umerilor lui, coborând apoi pe braţ, ajungând apoi în jurul toracelui şi iar pe spate. Când ajunse la baza coloanei, degetele ei zăboviră acolo, jucându-se, stârnind în el senzaţii pe care le simţi până în vârful picioarelor. Îi apucă fesele în palme, apăsând degetele puternic în carne şi îl trase spre ea, simţind astfel toată nevoia din el. Se lipi din nou de el, dându-i de înţeles că îl dorea la fel de mult, jucându-se cu gura, sărutându-l, simţindu-i limba, strângându-l cât putea de tare.

Nu putea spune dacă vreo femeie îl mai dorise vreodată aşa cum îl dorea târfa de lângă el. Apoi îşi dădu seama că el era cel care o plătea. La urma urmei nu era decât o târfă.

Brusc, surprinzător, dori ca lucrurile să fie altfel.

Se desprinse de lângă ea, găsindu-şi o poziţie cât mai bună, zâmbind atunci când văzu că ea îi căuta trupul cu ochii închişi. Îi dădu mîna la o parte şi îngenunche între picioarele ei. Îi ridică picioarele cu genunchii în sus, îi împinse şi îi luă fesele în mâini şi, atunci când ea se apropie din nou de el, se împinse în ea cât putu de tare. Fata ţipă.

Auzind-o, vru şi altceva. Şi-ar fi dorit ca ea să-i strige numele şi nu doar să scoată un strigăt de animal rănit. Începu să se mişte. Era foarte

strâmtă. Şi fierbinte. Îl cuprinse cu braţele, ţinându-l aproape de ea. Mâinile ei îi apucară antebraţele, iar palmele apăsau muşchii. Se arcui. Îl simţea înăuntrul ei. Îi lăsă urme pe braţe din cauza unghiilor. La fel degetele lui lăsară urme pe pielea ei.

Îşi dădu seama că fata îi acceptase ritmul, forţa mişcărilor şi ştiu în acea clipă că era cuprinsă de aceeaşi pasiune ca şi el. Îi urmărea mişcările capului, dintr-o parte într-alta, buzele desfăcute, gâtul arcuit. Din cauza transpiraţiei, pielea ei căpătase o oarecare strălucire în lumina lămpii.

La un moment dat, în timp ce respira, avu tendinţa de a-şi ţine răsuflarea. Propria lui respiraţie era greoaie Tensiunea îl cuprinsese ca un fel de flacără ce-i atingea fiecare părticică a trupului. Muşchii i se încordaseră, iar dorinţa îl făcea să intre în ea din ce în ce mai repede.

Această plăcere copleşitoare, egoistă puse până la urmă stăpânire pe el. În clipa în care ejaculă, trupul lui încordat se lipi de al ei. După aceea simţi tensiunea din corp dispărând, dizolvându-se. Nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere, apoi se prăbuşi epuizat asupra ei. Adormi aproape instantaneu.

Lisa Antonia Hall se juca cu colierul de perle pe care-l avea la gât.

- N-am crezut că va dura atât de mult până

când vei ajunge aici, îi spuse ea bărbatului din faţa ei. Ce rost are să te plătesc dacă nu mă pot baza pe tine ?

Morrison James lăsă să-i cadă geanta neagră de piele pe covor şi-şi scoase haina. O puse pe spătarul unui scaun din apartamentul doamnei Hall şi începu să-şi maseze ceafa. Părul lui negru, des, grizonat la tâmple, era ciufulit. Faţa lui latră păstra încă urmele lăsate de o pernă pe obraz şi era roşie după somn. Ochelarii îi căzeau pe vârful nasului.

- Tu poţi să spui că-l plăteşti pe avocat pentru serviciile sale, sau pe poliţişti pentru că-ţi asigură protecţia, Lisa, spuse el. Eu însă am şi uitat când mi-ai plătit ultima oară serviciile.

Ea încetă să se mai joace cu perlele şi-i atinse pieptul cu degetul arătător, afişând un zâmbet ironic.

- Asta pentru că ţi le-ai oferit şi altcuiva.

Doctorul înlătură politicos degetul femeii de pe pieptul lui şi-şi aranjă cămaşa înghesuită la întâmplare în pantaloni. Îşi îndreptă bretelele înainte de a-şi băga mâinile în buzunar, legănându-se pe picioare înainte şi înapoi.

- Ar trebui să te bucure. Altfel ai ajunge la pepeni din cauza mea.

Având în vedere că ţinea ocupată toată noaptea una din cele mai scumpe pensionare ale sale, doamna Hall hotărî că suma pe care i-o plătea doctorului era deja prea mare. Dar, dat fiind faptul că cu greu putea găsi un medic într-adevăr priceput, ajunsese să privească

problema doctorului James cu o detaşare aproape filozofică.

- Mă rog, poţi să iei ce vrei în seara asta.

- De ce, nu prea aveţi clienţi?

- Mda, majoritatea fetelor sunt libere. Eu însă sunt prinsă până peste cap.

N-avea chef să-i asculte lamentările. Căscă şi-şi aranjă ochelarii pe nas.

-De ce m-ai chemat?întrebă el. Beth are cumva probleme?

Doamna Hall dădu din mână nerăbdătoare. Brăţările îi sunară, atingându-se.

-Nu, nu e vorba de Beth şi nici de altă fată de-a mea. Totuşi ai putea s-o consulţi un pic pe Jane, dacă tot eşti aici. Cred că ceva nu e în regulă cu ea.

-Lisa, spuse el, silabisindu-i numele pe un ton plictisit. Ochii îi căzură pe o sticlă de whisky aflată pe servantă. Îmi dai voie?

-Te rog, serveşte-te!

Morrison îşi umplu un pahar, îl dădu peste cap, apoi îşi mai turnă unul. Se lăsă pe spate, sprijinit de servantă, învârtind paharul în palme.

-Lisa, e trecut de miezul nopţii şi când a venit băiatul ăla trimis de tine să mă cheme, tocmai mă băgam în pat.

-Eu l-am trimis după tine acum câteva ore, spuse ea încruntându-se.

-Dar eram la spital, în sala de operaţii. A fost şi acolo după mine, dar nu m-a mai găsit. Sorbi din pahar. Am avut şi eu o noapte plină,

deci îmi spui ce vrei de la mine?

-Îţi spune ceva numele Harlan Porter? îl întrebă ea, lăsându-se pe un scaun tapiţat.

-Peştele?

-Exact, răspunse ea, înclinând din cap.

Morrison James era chiar mai curios decât dorea să recunoască. În cei doisprezece ani de când lucra pentru doamna Hall, nu-şi amintea să se fi plictisit vreodată. Oftă. Era clar că în seara aceasta nu fusese chemat pentru o urgenţă. Dar, indiferent de dorinţa ei, era clar că înainte de toate îi cerea discreţie absolută.

-Atunci ar fi bine să-mi spui totul de-a fir a păr, spuse el resemnat şi curios în acelaşi timp.

-Cum să nu... zâmbi doamna Hall cu căldură.

Simţi că era deja pregătit. Trupul ei se arcuise asupra lui. Îi încolăcise mijlocul cu braţul, iar cu cealaltă mână îi cuprinse sânul. Se trase mai aproape de el, pentru a-i înlesni pătrunderea. Fesele ei îi atingeau partea de jos a pântecului. El îşi îngropă buzele în ceafa, în părul ei. Simţea gustul pielii, umplându-şi nările cu aroma ei. Pulpele ei erau calde. Întoarse capul pentru a-i căuta buzele cu gura ei fierbinte. Ardea toată de pasiune.

-Aşa, îi şoptea el cu glas răguşit, din care străbătea nerăbdarea. Mişcă-te împreună cu mine!

În momentul în care ea începu să se mişte în acelaşi ritm, se simţi de parcă ar fi stăpânit

cu greu un foc. Doamne... eşti atât de dulce... atât de dulce!

Îl secătuise cu totul, iar senzaţia de plăcere, aproape de nesuportat, devenise vecină cu durerea.

Bagă mâna între pulpele ei, iar degetele lui explorau acum locul acela. O mângâia, se juca cu ea. Respiraţia ei, la început uşoară, devenise acum mai nestăpânită. Vorbea aproape fără rost, şoptindu-i cuvinte ce o îndemnau, stăpânindu-şi propriile sale nevoi până când simţi că dorinţa ei o egalase pe a lui.

— Te rog, spunea ea, repetând într-una doar aceste două cuvinte. Încă o dată. Şi încă o dată. Un tremur îi străbătu tot corpul, făcând-o să se lipească de el. În acea clipă îşi dădu seama că nu avea rost să-şi mai reţină instinctele. Îi răspunse cu aceeaşi pasiune, împărţind cu ea aceeaşi intensitate a trăirilor. De data aceasta, după ce ajunseră amândoi la orgasm, ea se întoarse cu faţa spre el, cuibărindu-se în braţele lui şi adormi imediat.

Lumina de la lampa de gaz se estompase. Îi vedea profilul în ea. Îi studie faţa, trăsăturile delicate, mai mult interesante, demne de reţinut decât frumoase, şuviţele de păr roşu aramiu, tenul catifelat ce părea să fi absorbit lumina. Era surprinzător pentru el faptul că o privea, că intenţiona să o păstreze în amintire pe acea fată făcută să fie uitată a doua zi.

Se gândi să plece. Nu plănuise să-şi petreacă noaptea la bordel. Dar ea se lipise de el ca un

scai de pătură şi nici nu ar fi vrut să se smulgă din braţele ei. Nu încă. Avea de gând să-i lase o sumă generoasă şi să plece chiar înainte de ivirea zorilor. Avea treizeci de ani şi nu avea de gând să se strecoare în casa tatălui său la miezul nopţii. Şi pe urmă, astfel ar fi putut să ia micul dejun cu toată lumea.

Adormi cu un zâmbet cinic pe buze, închipuindu-şi ce vor gândi acasă despre el, văzându-l răsfoind ziarele de dimineaţă în hainele de seară.

-Deci, ce s-a întâmplat cu Harlan? întrebă doctorul James după ce Lisa ajunse spre capătul poveştii.

-Beth l-a dat afară, alergându-l cu mătura.

-Bravo ei, spuse el încântat. Şi fata?

-E sus. I-am dat o cameră vizavi de cea a lui Beth.

Abia putea vorbi, probabil din cauză că era foarte speriată, bolnavă, sau i-o fi făcut Harlan ceva ce nu ştiu eu. De asta l-am trimis pe Huggins după tine. Când am pus mâna pe ea avea febră şi m-am gândit că poate a luat laudanum.

-Cât?

-Doza obişnuită, presupun, spuse ea ridicând din umeri. Ştii doar că nu măsor niciodată doza.

-Sper că ai de gând să o ţii din scurt ca s-o pui pe picioare.

-Am scos toată băutura din cameră, chicoti ea. Mai ţii minte ce ochi de fiară avea Beth după ce amestecase băutura cu laudanum?

-Ştiu că s-a plâns de migrenă timp de trei zile după aceea. Puse jos paharul. Cred că ar fi bine să mă duc să-ţi văd orfelina acum. Ce zici, e cumva ceea ce ţi-ar trebui aici?

-Ştiu şi eu, mi-ar plăcea, dar nu cred că o interesează. Cred că s-ar fi putut descurca şi singură, vreau să spun dacă ar fi rămas cu Harlan, dar a spus clar că nu vrea să aibă de-a face cu el. Lisa îşi scutură capul, jucându-se iar cu şiragul de perle. Mă tem că a nimerit cu totul întâmplător pe străzile astea.

-Deci, spuse el încet, ai ajuns în sfârşit şi la ceea ce mă interesa pe mine. Ţi-e teamă ca nu cumva, dacă o iei la tine, să nu iei o hotărâre greşită. Mă refer la repercusiuni.

-Exact. Dar fii şi tu mai îngăduitor cu conştiinţa mea. M-a speriat mai mult gândul la ceea ce ar putea păţi dacă nu o iau la mine.

-Ştii doar că poţi avea încredere în mine. N-am să spun nimănui nimic în legătură cu ceea ce s-a întâmplat aici în seara asta, o linişti el pe Lisa bătând-o uşor pe umăr. Şi poate că nu e chiar o oarecare, nu?

-Nici nu ştii cât de mult m-ar bucura să fie adevărat, răspunse ea privindu-l cu un zâmbet neliniştit.

-Spuneai că i-ai dat camera de vizavi de Beth? întrebă el luându-şi geanta.

-Nu. Trebuie să traversezi holul. Făcu o

pauză, văzând că se încruntase pentru că nu înţelegea unde e camera. Urci. Apoi o iei... se opri privindu-şi braţările. O iei la stânga. Zâmbetul madamei părea a fi o reacţie de autoironie. Zău aşa, la vârsta mea ar trebui să deosebesc stânga de dreapta. O iei la stânga când ajungi la etaj, repetă ea. Apoi a doua uşă pe dreapta. Zâmbetul îi dispăruse. Privirea ei se transformă încet-încet, trecând prin faza de concentrare, îngrijorare şi apoi disperare. Se ridică brusc, apucându-şi colierul în loc să-şi pună mâna la inimă.

-Ce s-a întâmplat? o întrebă doctorul? Lisa? Ce ai? Arăţi de parcă ai fi pe punctul să faci o criză de apoplexie.

-Doamne! Cred că i-am spus greşit camera!

-Cui?

-Am vrut să-l trimit la Megan. Ochii ei înconjurară camera în timp ce cântărea implicaţiile greşelii ei.

O, Dumnezeule, dacă...

-Despre cine vorbeşti? o întrebă din nou Morrison James. Lisa, va trebui să-mi dai o explicaţie dacă vrei să te ajut.

Doamna Hall se îndreptă spre uşă, convinsă că doctorul o va urma. Apăsă pe clanţă şi ieşi pe hol, luând-o spre scările interioare ce duceau la al doilea etaj. Nu-i ştiu numele, nu că ar avea vreo importanţă, spuse ea păşind grăbită. Cred că l-am mai văzut pe aici, dar l-am refuzat. Un nemernic. Chiar m-am întrebat dacă ei i-a plăcut. Îşi ridică poalele

rochiei şi urcă scările în grabă, oprindu-se doar o clipă sus, pentru a-şi recăpăta răsuflarea înainte de a merge mai departe, pe hol. Ar fi trebuit să-l conduc chiar eu la cameră, spuse ea agitată. Dacă a găsit-o pe fată şi... Nu-şi putu termina fraza. Îl privi neajutorată pe prietenul ei de-o viaţă. Dacă dăm de bucluc?

Morrison James puse o mână pe umărul doamnei Hall, întrerupând-o.

-Lisa, ascultă-mă! Te ambalezi pentru o nimica toată. Poate că nu ai greşit atunci când l-ai îndrumat în cameră. Poate că a ajuns la Megan, acolo unde ai vrut tu să-l trimiţi. Şi dacă totuşi crezi că s-a întâmplat ceva, cât de grav este? Poate că fata asta n-are pe nimeni s-o apere în cazul în care se ajunge la un incident public. Ai trecut tu prin altele mai grele.

Doamna Hall îi dădu mâna la o parte şi se duse la uşa lui Megan.

-Am eu o presimţire, spuse ea, genul acela de presimţire care nu mă înşală. Făcu un pas înapoi când uşa se deschise. În prag apăru o tânără ciufulită, cu păr galben ca mierea. Zâmbea somnoroasă.

-E cu tine? o întrebă Lisa. Trebuia să ştie totul înainte de a se duce în cealaltă cameră. Trebuia să fie pregătită pentru ce era mai rău.

-Nu e nimeni cu mine aici, spuse Megan, clipind mirată. Faţa ei rotundă se schimonosi într-o grimasă caraghioasă atunci când încercă să-şi stăpânească un căscat. Nereuşind, căscă

de-i trosniră fălcile. Scuzaţi-mă, dar dormeam adânc. Ultimul client m-a stors ca pe-o lămâie.

-Era un bărbat înalt? o întrebă Lisa. Cu părul negru? Cu ochi negri?

-Da' ce, nu vă mai amintiţi? o întrebă Megan la rândul ei, sprijinindu-se de tocul uşii. Doar dumneavoastră mi l-aţi trimis pe Billy Davis.

Morrison James îşi duse mâna la frunte, apoi îşi masă tâmpla.

-Vrei să spui că mâna dreaptă a primarului a fost în seara asta aici? întrebă el. Acelaşi Billy Davis care ameniţă să închidă toate bordelurile din oraş?

Doamna Hall şi Megan îl priveau pe Morrison de parcă n-ar fi înţeles uimirea lui.

-Un bărbat care are nevoi de un anume gen trebuie să se ducă undeva, nu? spuse Lisa de parcă tocmai ar fi enunţat o nouă teorie filozofică. Apoi se întoarse spre Megan, adăugând: A fost aici cu multe ore în urmă. Cu mult înainte de miezul nopţii. N-ai mai avut alt client de atunci?

-Nu.

Madama simţi că leşină. Cu toate acestea, mai avu încă prezenţa de spirit de a-şi arăta îngrijorarea şi preocuparea faţă de una din fetele ei preferate.

-Sper că Billy nu ţi-a făcut nici un rău.

-Nu mai mult decât face de obicei, spuse ea ridicând din umeri. Oricum, m-am descurcat.

-Morrison vine să te vadă imediat după ce termină cu musafirul nostru nepoftit, o anunţă

el pe Megan, încruntându-se.

-Te referi la victima lui Harlan?

-Hai, Morrison, înclină ea din cap, acum putem să mergem şi dincolo. Cred că n-am scăpat de ceea ce mi-a fost mai frică.

-Hi, haide, Lisa, încercă el s-o calmeze. Nu poţi ştii niciodată... Se opri atunci când ea îl avertiză din priviri. Se duseră grăbiţi spre camera cealaltă. De data aceasta, doamna Hall nu mai bătu la uşă. Apăsă pe clanţă şi intră direct în cameră. Morrison intră după ea, în timp ce Megan rămase în prag.

Camera era prea întunecată pentru a vedea ceva de cum au intrat. Cu toate acestea, lumina de gaz ce străbătea dinspre hol le fu de ajutor. Aceasta fusese de fapt singurul motiv care o reţinuse pe doamna Hall să-i trântească uşa în nas lui Megan.

Doamna se duse lângă pat, începând să caute prin stiva de pături mototolite, aruncându-le pe jos până când descoperi claia de păr negru.

-Unde e? întrebă ea pe un ton de parcă ar fi dat deşteptarea.

Acesta deschise un ochi şi mormăi. Simţea că-i pocneşte capul. Închise ochiul, sperând că aceasta îl va ajuta. Dar vocea aceea stridentă repeta întruna: "Unde e? Unde e? Unde e?"

Morrison James arătă cu degetul o sticlă goală de whisky care era aruncată pe jos.

-Credeam că ai scos toate sticlele din camera asta.

-Păi aşa am făcut, răspunse Lisa. Urmări

direcţia indicată de degetul lui Morrison. Aşa am făcut, repetă ea, ridicând sticla. Probabil că a adus el sticla asta. I-o dădu bărbatului ce zăcea pe pat, scuturând-o ameninţător. I-ai dat să bea?

"I-ai dat să bea? I-ai dat să bea?" Bărbatul nu mai ştia dacă auzea într-adevăr acea întrebare repetându-se, sau dacă era numai ecoul acelei întrebări în mintea lui. Deschise iar un singur ochi şi apucă cearşaful care tocmai era tras de pe spinarea lui goală.

-Dacă nu vă supăraţi... spuse el pe un ton rece.

-Ce s-a întâmplat cu fata? întrebă Lisa dând drumul cearşafului şi punând sticla la loc.

Bărbatul doar presupuse că întrebarea îi era adresată. Era greu de răspuns, mai ales că ochii patroanei se roteau ameninţători prin cameră şi mai aveau şi asistenţă pe deasupra. Se ridică încet, trăgându-şi cearşaful peste mijloc şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tăblia patului. Aruncă o privire înceţoşată spre ceasul de pe poliţă. Era trei şi jumătate. Se frecă la ochi.

-Ce vreţi să ştiţi? întrebă el plictisit.

-Fata care era în camera asta, ce s-a întâmplat cu ea?

Încetă să se mai frece la ochi şi o privi pe patroană cu o privire încărcată de dispreţ.

-De un' să ştiu eu? Ridică un colţ al cearşafului, prefăcându-se că o caută acolo. Nu, aici nu e. Nu v-aţi uitat şi la toaletă? În bucătărie? Poate că e în cealaltă cameră. Nu

cred că sunt singurul ei client din noaptea asta.

Lisa trase un sertar al noptierei şi luă un chibrit de-acolo. Aprinse lampa, fixând flacăra la maximum. Puse la loc globul de sticlă, luă lampa în mână şi privi atent pata întunecată pe care o observă pe cearşaf, atunci când bărbatul încercase să aranjeze pătura.

Tânăra cu care ai fost dumneata în seara asta nu mai are alţi clienţi, spuse ea pe un ton rece, răspunzându-i practic cu aceeaşi monedă. Ca să fiu mai exactă, nu a mai avut niciodată clienţi. Şi m-aş mira să fi găsit vreo plăcere anume în compania dumitale!

Cuvintele ei avură efectul unui duş rece sau al unei căni de cafea neagră. Tipul se trezise de-a binelea. Se uită atent la pata neagră, de sânge uscat, de pe cearşaf şi simţi că tot sângele i se prelinge din vene.

Ce dracu' se petrece aici?întrebă el ridicându-se din pat. Trase cearşaful de pe pat, punându-şi-l în jurul mijlocului. O privi pe patroană, se uită la bărbatul ce stătea lângă capătul patului şi în sfârşit la femeia din pragul uşii.

Eu nu am cerut o fecioară, la dracu' !

A, drăguţă, te cred, spuse Megan. Şi dacă ai fi nimerit uşa indicată, nici n-ai fi avut de-a face cu o fecioară.

La uşa indicată? Ce vrei să spui? Sprâncenele i se împreunară atunci când se încruntă la Lisa Hall.

Ce vrea să spună femeia asta? Doar dumnea
m-ai trimis aici. La stânga, din capătul scării
A doua uşă pe dreapta.

Degetele Lisei se jucau nervos cu colierul
perle. Se aşeză greoaie pe pat.

-E îngrozitor! Oribil! Ai idee ce ai fă
domnule?

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

-Dacă am idee ce-am făcut? Eu? Se opri
clipă, încreţindu-şi buza de sus într-o grima
cinică.

Ochii negri aruncau săgeţi reci. Dacă crede
că mă puteţi păcăli cu cacialmaua asta,
înşelaţi. Nu eu am cerut să mi se dea un înger
să-l iniţiez în ale meseriei şi n-am de gând
plătesc doar că nu i-a picat ei bine.

Morrison puse geanta pe pat şi începu
vorbească, luându-i apărarea Lisei.

-Nimeni nu încearcă să te jecmănească.
făcut o greşeală, atâta tot. Megan, caută
garderob. Poate că fata nu a plecat încă.
timp ce Megan făcu ceea ce i se ceruse, och
lui Morrison se opriră pe sticla de whisky. Sun
doctorul James, spuse el. Doamna Hall m
rugat să trec s-o consult pe fata cu care tocma
ai petrecut seara. Ea... hmm... nu se simţ
prea bine. Iar dumneata nu ai răspuns
întrebarea Lisei. I-ai dat fetei să bea din stic
asta?

-Ea a băut-o aproape pe toată.

Geamătul dezamăgit al Lisei fu întrerupt d
vocea lui Megan care le spuse că garderobu

era gol.

— Ce se întâmplă aici? ceru bărbatul să i se răspundă şi, luând o atitudine ofensivă. Privirea i se opri pe geanta doctorului şi atunci îşi aminti de propria lui servietă din piele neagră. O căută cu ochii, uitându-se mai întâi pe masa de lângă uşă şi, constatând că nu era acolo, continuă să-şi rotească privirea în jurul lui. Unde este? întrebă el. Nu primi drept răspuns decât privirile inexpresive ale celorlalţi, aşa că repetă întrebarea pe un ton mai sever. Am avut o geantă cu mine, aproape la fel cu cea a doctorului. Ce dracu' aţi făcut cu ea?

— Nici măcar n-am atins nimic, spuse doamna Hall. Nici unul din noi n-a pus mâna pe ea.

— Înseamnă că a luat-o fata aceea. Ce are de gând să facă cu ea?

— Vă înşelaţi, spuse Morrison. Lisa nu are nici o legătură cu dispariţia genţii dumitale. Asta e o casă respectabilă.

— Adică un bordel!

— Da, dar aici nu se fură, spuse Megan, jignită de aroganţa acelui străin.

— Găsiţi-mi geanta şi sunt dispus să-mi cer scuze, îi avertiză el cu sarcasm. Şi, fără pic de jenă, îşi desfăcu cearşaful din jurul mijlocului şi şi puse indispensabilii şi pantalonii.

— Îmi pare rău că nu aţi nimerit acolo unde trebuia, oftă Megan.

Scoase un mormăit înfundat, prea puţin flatat de complimentul lui Megan. Îşi puse cămaşa şi fracul, potrivindu-şi bretelele şi pocnindu-le

de trup. Apoi se aşeză pe balans încălţându-şi ciorapii şi pantofii.

Morrison James îi admira croiala hainel Erau din cele mai scumpe. Spera să se po înţelege cu acel bărbat.

-Uite ce este, domnule. Cred că te înşeli. în nici un caz, nu cred că doreşti să-ţi ap numele în toate ziarele? Sau greşesc? înţelept şi lasă-ne să rezolvăm noi problem

Se opri o clipă în timp ce-şi încheia buton privindu-l cu ochi duri, pătrunzători.

-Deci aşa procedaţi? Târfele fură lucrur clienţilor, iar voi speculaţi faptul că aceştia fi prea speriaţi sau prea stânjeniţi pentru reclama la poliţie. După ce îşi încheie butoni îşi îndreptă mânecile, aranjându-le încheietură. Vi se pare că aş fi speriat de ceva continuă el. Sau pot părea stânjenit? Nici un din întrebările lui nu primi răspuns. Observ chiar că toţi trei erau vizibil stingheriţi. Târf asta a voastră - de care daţi-mi voie să m îndoiesc că ar fi chiar atât de inocentă pe cât lăsaţi să se înţeleagă - a fost neaşteptat d meseriaşă, însă nu a meritat în nici un ca douăsprezece mii de dolari.

În clipa aceea, luată prin surprindere, doamn Hall făcu un gest brusc, rupându-şi colierul d perle, care se împrăştiară prin toată camer Morrison James, la fel de uimit, se aşeză p pat. Megan rămase cu gura deschisă.

-Am impresia că locul vostru nu e aici, îşi reluă el reproşurile. Acum se joacă o nou

piesă la Wallack Theatre şi cred că v-aţi potrivi perfect în rolurile acelea. Îşi puse jacheta, îşi trecu mâna prin păr şi se întoarse pe călcâie. La uşă se opri. Puţin îmi pasă dacă găsiţi fata, dar vă sfătuiesc să scoateţi cât mai curând geanta de unde-o fi.

-Aşteptaţi! spuse doamna Hall după ce-şi recăpătă graiul, urmându-l pe hol. Dar nu ştim unde vă putem găsi.

-Lăsaţi că ştiu eu unde să vă caut.

-Dar cum vă cheamă?... ar trebui... asta e...

-Holiday. Connor Holiday, răspunse el zâmbind ameninţător. Era satisfăcut de impactul pe care cuvintele lui îl avuseseră asupra acelor oameni. Închizând uşa după el, mai avu timp să-l audă pe Morrison spunând:

-De data asta ai dat de belea, Lisa.

CAPITOLUL AL DOILEA

Aceeaşi seară, dintr-o altă perspectivă.

Se simţea pierdută. Dacă cineva i-ar fi cerut să facă asta, i-ar fi spus că-i este imposibil. Crescuse în acel oraş şi-i plăcea să creadă că ştie destul de bine labirintul acela de străzi şi de alei, de bulevarde şi curţi ce alcătuiau Manhattanul. Era adevărat că nu se aventura chiar peste tot, dar avea simţ de observaţie şi remarcase deseori clădiri şi firme pe care le lua ca puncte de referinţă, atunci când mergea cu birja sau cu trăsura familiei. Era în firea ei să observe cu atenţie tot ceea ce o înconjura şi se mândrea cu asta.

Tocmai de aceea îi era greu să accepte faptul că se rătăcise. Nimic din ceea ce vedea nu-i era cunoscut. Casele din jurul ei erau identice, construite una deasupra celeilalte, aproape aplecate, şi nu erau împrejmuite de vreo curte, de vreun gard sau de verdeaţă, ca să le poată

distinge una de cealaltă. Fiecare şir de case părea să scadă spre mijloc. Noaptea era greu să le deosebeşti condiţia în care se aflau, dar nu era greu de bănuit că din acoperişuri lipseau bucăţi de ţiglă şi că tocurile geamurilor erau roase. Câteva din acele case aveau afişate pe uşi anunţuri pe care scria: "Camere de închiriat"; alte clădiri adăposteau cârciumi sau săli de dans. Multe dintre ele aveau în ferestre lămpi acoperite cu globuri de culoare roşie. Nu era atât de naivă încât să nu-şi dea seama ce ascundeau.

Era uimită de faptul că seara aceea, pe care o începuse la bibliotecă, trebuia să se încheie într-unul dintre cele mai rău famate locuri din Manhattan. Locul acela părea o pepinieră de bordeluri.

Uitându-se în jurul ei şi încercând să găsească cam care era distanţa până la docuri pentru a se putea orienta, ajunse la concluzia că nu era pregătită să facă faţă acelei situaţii. Fusese păcălită, hărţuită, apoi abandonată aici. Şi numai sora ei era de vină.

Făcu câţiva paşi înapoi, ascunzându-se în umbră când uşa unei cârciumi se deschise şi un grup de marinari zgomotoşi ieşi de acolo. Hainele lor deocheate o făcură să roşească. Se lipise aproape de uşa boltită a unei pensiuni şi nu mai avea unde să se ascundă. Închise ochii şi se rugă ca marinarii să treacă pe lângă ea fără să o observe sau, în cazul în care ar fi văzut-o, fără să o acosteze.

Le auzea vocile din ce în ce mai slab şi atunci îndrăzni să deschidă ochii... pentru a constata că era privită de o pereche de ochi deschişi la culoare şi foarte curioşi. Tipul zâmbea cu gura într-o parte. Zâmbetul lui se lăţi, apoi îşi chemă prietenii.

-Ia veniţi să vedeţi ce am găsit!

Încercă să fugă, dar reflexele marinarului nu erau chiar atât de încetinite de băutură cum sperase ea. Întinse braţele, luând-o de umeri, apoi, împingând-o cu spatele la uşă, se aplecă asupra ei. Se uită peste umăr, să vadă dacă prietenii lui se apropiau, apoi întoarse faţa către prizoniera lui, rânjind încă.

-Aştia ori nu m-au auzit, ori nu-i interesează, spuse el. Clipi rar, făcu o pauză, apoi o măsură din cap până-n picioare. Cu siguranţă nu m-au auzit. Nu se putea să nu-i intereseze şi pe ei. Nu eşti rea deloc. Dar n-ai faţă de puicuţă de pe Canal Street.

Ea oftă. Măcar acum ştia unde se află, dar asta nu însemna că putea să spere în ceva bun. Bineînţeles că cine o vedea nu o putea lua drept o femeie uşoară, dar, având în vedere lumina aceea roşie ce cădea asupra ei, orice era posibil. Însă nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, mai ales că avea de-a face cu marinarul acela care o privea tâmp. Pe de altă parte, nici nu prea avea de ales. Nu era suficient de puternică pentru a i se putea opune, mai cu seamă că era slăbită, după ce zăcuse trei zile în pat, bolnavă de laringită. Era

atât de speriată, încât nu putu scoate nici un sunet, darămite să țipe. Nu-i mai rămânea decât să-l înfrunte. Ea, o fată de douăzeci și trei de ani, cu o educație aleasă, înfrunta acum privirea marinarului.

-Ai vreo cameră pe-aici prin apropiere? o întrebă acesta, ridicându-și sprâncenele plin de speranță.

Ea neagă din cap. El se încruntă.

-Dar nu pot să te iau cu mine pe vapor. Răsuflă ușurată. Practic, nu aveau nici o altă alternativă. Era obligat s-o lase să plece. Încercă să-și elibereze brațele din strânsoarea mâinilor lui.

-Nu așa repede. Era încă furios. În fond, avem strada.

Gândul acela o îngrozi.

-Nu, reuși ea să îngâne, cu glas răgușit din cauza gripei, numai că tonul ei fu interpretat mai degrabă ca invitație, decât ca refuz. Nu pe stradă!

-Atunci, s-o facem chiar aici!

Și mai groaznic. Deschise ochii mari în timp ce mâinile aspre ale marinarului îi desfăceau deja haina pentru a o apuca de mijloc. Înainte ca ea să se poată mișca, acesta făcu un pas spre ea și o ridică, sprijinindu-i spatele de peretele nișei. Ea îi puse mâinile pe umeri, încercând să-l împingă, dar gestul era inutil. Picioarele ei nu mai atingeau pământul.

-Știi că trebuie să plătești, nu? îl întrebă ea. Mulțumi cerului că marinarul se opri. Îi dădu

drumul. În clipa în care acesta bägă mâna în buzunar să scoată banii, ea fugi de lângă el. Îşi ridică fusta, alergând pe străduţele acelea lăturalnice până la bulevard, fiind cât pe ce să se lovească de o căruţă trasă de doi cai, ce transporta bere şi care tocmai dădea colţul. Fugind fără ţintă, simţul orientării o părăsi din nou şi astfel ajunse într-un pasaj ce despărţea două case. Se opri să-şi tragă răsuflarea.

Trăgând aer în piept, simţi o durere. Auzi ca prin vis vocea mamei ei, ce-i spusese de dimineaţă că ar mai trebui să stea măcar o zi în casă, că nu era indicat să se ducă nici măcar până la bibliotecă. Dar trebuia să studieze. Nu era o fată obraznică, dar, ca mai toţi membrii familiei ei, era foarte încăpăţânată. Cuvintele mamei ei de la micul dejun îi intraseră pe o ureche şi-i ieşiseră pe cealaltă. Acum, ca o ironie a soartei, le auzea ecoul.

Inima îi bătea atât de tare, încât nu auzi paşii marinarului care se apropia. Îi observă prezenţa abia atunci când acesta se apropiase destul de mult pentru a o putea prinde în braţe.

-De ce-ai fugit? o întrebă el.

Simţind mirosul acru de bere, fata îi ocoli ochii, întorcând capul. Avu senzaţia că i se întoarce stomacul pe dos, când marinarul o sărută pe gât. Deşi nu spera să aibă mai multe şanse decât mai înainte, îl împinse cât putu de tare. Marinarul zbură într-o parte, iar ea îşi imaginä că expresia de uimire de pe chipul lui

nu era decât un reflex al propriei stupefacţii. Acum ea nu mai avea ochi decât pentru cel ce o salvase; marinarul căzuse în genunchi urlând de durere, apoi fugi împleticindu-se.

Bărbatul îşi scoase pălăria şi se înclină.

— Servitorul dumneavoastră, spuse el. Gestul era un pic ostentativ, inutil, dar binevenit. Se întrebă de unde apăruse şi nu putu decât să-i mulţumească cu glas stins.

— Îmi daţi voie ? o întrebă el oferindu-i braţul, gata să o conducă. Ea însă ezită, privindu-l nehotărâtoare.

— Nu mă mir că reacţionaţi aşa, având în vedere prin ce aţi trecut, continuă salvatorul ei, înţelegându-i comportamentul. Vă asigur, însă, că nu toţi bărbaţii sunt mocofani precum marinarul acela al dumneavoastră.

— Nu era al meu, răspunse ea răguşită, înghiţind cu greu şi simţind o usturime în gât.

— Dar văd că nu vă simţiţi bine.

Ea fu plăcut surprinsă de observaţia lui. Într-adevăr, nu era nimic ameninţător în înfăţişarea sau atitudinea celui ce o salvase. Era un bărbat înalt, cu o faţă îngustă şi un zâmbet plăcut. Era vizibil îngrijorat în privinţa ei şi mai făcu o plecăciune, oferindu-se să o ajute. Ochii lui negri o studiau îndeaproape, parcă cerându-i încrederea.

— Mă doare în gât, spuse ea.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie ceva de genul ăsta. Mai ales că nu aţi ţipat deloc...

— N-am putut.

-Atunci nu ne rămâne decât să mergem într-un loc în care să aveţi căldură şi siguranţă.

De data aceasta, îl luă de braţ fără să mai stea pe gânduri. Ieşiră de pe străduţă în bulevard. Lumina de la lămpile cu gaz arunca un halou gălbui ce le contura siluetele. Trei oameni ieşiră dintr-o cârciumă din apropiere şi, în clipa aceea, ea se trase mai aproape de salvatorul ei. Gestul ei nu trecu neobservat.

-Numele meu e Harlan Porter, spuse el prezentându-se.

-Vă mulţumesc, domnule Porter, răspunse ea, fără a-i întoarce amabilitatea de a se prezenta. Uneori avea impresia că numele ei era sinonim cu scandalul, dar până atunci reuşise să evite neplăcerile. Iar acum ţinea mai mult ca oricând ca lucrurile să rămână la fel. Nu avea de gând să se pună sau să-şi pună familia într-o situaţie penibilă în cazul în care vreuna din aventurile de noapte ar fi ieşit la iveală.

-Vreţi să-mi chemaţi o birjă? îl întrebă ea.

-Cu plăcere, numai că va trebui să mergem încă puţin pe jos. Nu prea suntem binecuvântaţi de confort în părţile astea. Poate că aţi remarcat deja că nu ne aflăm într-o zonă prea onorabilă a oraşului.

Păşea acum la braţul lui Harlan Porter, recunoscătoare acestuia pentru că o proteja. Strada principală nu mai părea acum atât de sinistră în compania lui; muzica şi hohotele de râs ce răzbăteau dinspre localuri i se păreau

mai puțin vulgare. Merseră destul de mult, până când ea observă o vizibilă îmbunătățire a aspectului străzilor. Vedea deja case mai frumoase, din cărămidă, străzile erau mult mai curate, firmele diferitelor birouri și companii erau în stare bună, iar trecătorii nu se clătinau din cauza băuturii. Se mai vedeau încă lumini roșii în fața câte unei case, iar după cum arătau, erau sigur frecventate de bărbați de cu totul altă calitate.

Cred că găsim o birjă pe strada imediat următoare, îi spuse Harlan Porter. Dacă doriți să așteptați, mă duc eu să aduc una.

Fata dădu furioasă din cap, nedorind să rămână singură.

Prea bine atunci, dar văd că ești deja obosită. Putem să o scurtăm pe străduța asta, spuse el arătându-i un pasaj între două case, identic cu cel în care fusese acostată de marinar.

Primul ei instinct fu de a fugi. Apoi, încercă să se adune și să-și înfrunte teama. La urma urmei, nu putea să trăiască o viață întreagă ferindu-se de pasaje întunecate și înguste. Practic, putea găsi o asemănare între acele pasaje și culoarele înguste de la bibliotecă pe care le iubea atât de mult. Și-apoi, își spuse ea, frica ei se născuse din cauza marinarului și nu a străzilor și nici nu-i stătea în fire să judece toți bărbații după un singur om. Harlan Porter se aplecă cu generozitate asupra ei.

Poate doriți să mai facem câțiva pași, îi propuse el.

-Sunt obosită, spuse ea, dând din cap şi atingându-şi gâtul cu degetul, dându-i de înţeles că nici nu se simţea bine.

-Atunci nu mai vorbiţi. Înţeleg. O luăm pe scurtătură.

Îi mulţumi îngerului ei păzitor, zâmbindu-i. Luându-l din nou de braţ, se lăsă condusă de Harlan Porter prin cele mai întunecate locuri dintre clădiri.

-Din câte mi-am dat seama, spuse el, aparent cu totul întâmplător, singura ta problemă este că eşti prea încrezătoare.

Şi, fără să mai rostească un cuvânt, o împinse cu spatele de zidul unei case şi îi imobiliză gâtul cu braţul. Fata leşină imediat.

Îşi recăpătă cu greu cunoştinţa. La început realiză faptul că putea respira, apoi simţi ceva rece şi ud ce-i biciuia faţa. Şi, în sfârşit, auzi voci în jurul ei. Câteva clipe mai târziu, lumina începu să-şi facă loc printre genele întunecate şi dese. Era ca şi cum simţurile i-ar fi revenit unul câte unul. Gemu uşor şi-şi trecu mâna peste faţă.

Harlan Porter îi şterse din nou obrajii şi sprâncenele cu batista umedă. Interpretă eforturile ei de a-l îndepărta drept un semn bun. Altfel, ţeapănă şi inconştientă, nu-i era de nici un folos.

Nu mai era un pasaj. Acesta fu primul lucru pe care îl observă atunci când deschise ochii.

Şi nici singuri nu mai erau. Harlam Porter o ţinea cu o mână, gesticulând cu cealaltă în timp ce vorbea cu un alt bărbat. Se aflau în faţa intrării servitorilor, în spatele unei case din cărămizi şi, la prima vedere, străinul acela ieşise să vorbească cu Harlan Porter pentru că nu dorea să-l invite înăuntru.

-Ascultă-mă pe mine, Wicken, repetă Harlan, sunt sigur că vrea să vadă ce i-am adus. Este exact ceea ce doreşte.

Ea văzu semne de încordare pe chipul domnului Wicken, iar ochii lui se îngustară, măsurând-o sceptic din cap până în picioare. Se îndoi de faptul că dacă s-ar fi uitat urât la el, l-ar fi impresionat cumva.

-O fi aşa cum spui, Porter, dar mai întâi va trebui să treci de mine, nu crezi?

-Vrei s-o ai tu primul, nu-i aşa? se încruntă Harlan. În fond, e treaba ta, continuă el văzând că nu i se răspunde la întrebare. Cât despre mine, puţin îmi pasă. Pentru ea nu mai contează nimic oricum, dar dacă el află că te atingi de ce e al lui, o să te dea afară.

-Asta e o ameninţare? întrebă Wicken.

-De la mine n-o să afle nimic, spuse Harlan. Dar nu pot să-ţi dau garanţii în ceea ce o priveşte pe domnişoara.

Ochii lui Wicken se opriră din nou asupra fetei. Pe neaşteptate, mâna lui îi cuprinse gâtul. Degetele lui strânseră atât de tare încât îi lăsară semne, iar ochii lui o priveau cu insolenţă.

-Deci? i se adresă el. Ai de gând să spu ceva?

Strânsoarea şi durerea ce-i cuprinseră gâtu erau atât de puternice, încât crezu că o să leşine. Degetele ei se crispară pe braţul lu Wicken, dar acesta nu-i dădu drumul. Închis ochii. Putu să se ţină pe picioare numai fiindc Harlan Porter o susţinea de mijloc.

-Dă-i drumul, Wicken, spuse Porter.

-Cred că pot să mă bizui pe discreţia ei răspunse Wicken eliberându-i încet-încet gâtul şi zâmbind când ea trase aer în piept.

Porter o sprijini de perete şi întinse mâna cu palma în sus spre Wicken.

-Cred că e cazul să-mi primesc banii acum pentru marfă.

-Nu înainte de a mă lămuri şi eu. S-ar putea să nu fie bună de nimic; în cazul acesta domnul Beale nu te va plăti.

-Ba m-a plătit întotdeauna pentru că i-am adus numai ce şi-a dorit.

Fata profită de ocazie că Porter şi Wicken erau prea absorbiţi de discuţia lor. Se smulse de lângă perete, lovindu-se de balustrada verandei, alergând cât o ţineau picioarele prin curtea interioară şi apoi pe aleea din spatele casei. Ignorând strigătul lui Wicken şi ordinul lui Porter de a se opri, înconjură un gard din ţăruşi până când găsi poarta. Degetele ei neîndemânatice forţară clanţa până când se deschise. Fata ajunse în curtea altei case. Îndreptându-se către poarta din spate, urcă

scările câte două o dată şi, ajungând la uşă, bătu în ea cu ultimele puteri.

Harlan o ajunse tocmai când uşa se deschise. O împinse în colţul întunecat al verandei. Ea se lăsă jos, încovoindu-se şi ţinându-şi răsuflarea.

Proprietara casei păşi afară. Vocea Lisei Antonia Hall era stridentă, iar tonul ei era categoric.

-Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea, încercând să desluşească în întuneric. Harlan? Tu eşti?

Pentru o clipă, Porter rămase cu piciorul suspendat deasupra primei trepte; apoi, o luă înapoi pe aleea pietruită.

-Deci tu eşti, se lămuri doamna Hall, iar din vocea ei străbătea dispreţul. Nu pot spune că-mi place să te văd furişându-te printre straturile mele de lalele. Se uită peste umăr şi o chemă pe una din femeile din bucătărie. Beth, ia adu tu o mătură. Trebuie să-l gonim pe parazitul ăsta.

-Ia staţi, doamnă Hall, spuse Harlan ridicând mâinile , nu e nevoie să mă jigniţi.

-Da' nu te jignesc, spuse patroana venind până la capătul verandei şi punându-şi mâinile-n şold. Atunci poate preferi să-ţi spun şobolan. Chicotele de râs din spatele ei, dinspre colţul verandei, atraseră atenţia doamnei Hall. Privi tânăra cu o faţă speriată şi-i făcu semn cu degetul lui Harlan.

-Presupun că ai şi o explicaţie pentru asta, nu? îl întrebă ea.

-Face parte din colecţia mea, răspunse Porter.

Doamna Hall pufni, revoltată de răspunsul lui.

-Asta e problema cu tine, Harlan, confunzi obiectele cu femeile.

-Eu zic să nu vă amestecaţi, le avertiză Harlan pe cele două femei, uitându-se peste umărul doamnei Hall şi văzând-o pe Beth cu mătura în mână, gata de atac. E doar problema mea şi a fetei.

-Din câte văd nu mi se pare că ar vrea să aibă de-a face cu tine, spuse doamna Hall. N-am dreptate, drăguţă? Fata îi răspunse dând categoric din cap. Mi-ajunge, Harlan, nici nu am nevoie de alt răspuns. Acum dispari din curtea mea că altfel îl trimit pe Samuel să cheme poliţia.

-Asta înseamnă că mai ai de aşteptat, spuse el fără să se mişte.

-Vreo două minute, i-o reteză doamna Hall. Poliţistul districtului nostru se relaxează la etaj şi cred că n-o să te trateze cu prea multă blândeţe fiindcă i-ai deranjat odihna. Îi zâmbea cu răutate, constatând că vorbele ei avuseseră efectul scontat asupra lui Harlan. Hai, mişcă-ţi fundul, mai spuse ea.

Porter mai făcu un pas înapoi, însă Beth era mult prea tentată de perspectiva de a-l pocni. Trecu în viteză pe lângă doamna Hall, ţinând mătura ridicată, şi-l alergă pe Harlan, înjurând şi lovindu-l până când îl scoase dincolo de poartă.

Apoi doamna Hall o duse pe tânără în bucătărie.

La scurt timp după aceea intră şi Beth, puse mătura jos şi aşeză ibricul cu apă pe plită pentru a pregăti ceaiul.

-Ce ţi-a spus fata? o întrebă Beth, scoţând cănile din dulap. Era mică de statură, aşa că trebui să se ridice pe vârfuri să ajungă la ele. Întorcându-se cu două căni în mână, observă că tânăra zâmbea amuzată de mişcarea ei. Chipul rotund al lui Beth era însufleţit de un zâmbet încurajator.

-Cel puţin nu ţi-a pierit simţul umorului, îi spuse ea fetei.

Doamna Hall îşi masa tâmpla, întrebându-se peste ce mai dăduse de data aceasta.

-Auzi, Beth, cred că fetiţa asta şi-a pierdut graiul.

-Chiar aşa? Beth o privea, arcuindu-şi sprâncenele într-o expresie întrebătoare. Îi atinse gâtul şi făcu un semn afirmativ din cap.

-Uite, are vânătăi, îi spuse doamna Hall, arătându-i semnele de pe gâtul fetei.

-Adevărat, spuse Beth uitându-se mai atent. Ar fi trebuit să-l împuşc, nu să-i umflu cocoaşa cu mătura, oftă ea. Cred că n-o să ne spună cum a ajuns să se înhăiteze cu indivizi de teapa lui.

-Nu acum, admise doamna Hall cu tristeţe. Avea sentimentul că rolul pe care îl jucase în incidentul din acea seară nu se termina aici. N-o pot lăsa să plece în starea asta, continuă

ea, mai ales că Harlan pândeşte la colţul străzii. Cred c-ar fi mai bine să trimit după Morrison. Este doctor, un bun prieten al meu, adăugă doamna Hall întorcându-se spre fată. Trebuie neapărat să te vadă un doctor.

Fata protestă, scuturând capul cu mişcări violente. Din cauza mişcării bruşte o luă ameţeala.

-Beth, spune-i lui Samuel să-l găsească pe doctorul James şi să-l aducă aici, începu doamna Hall să dea ordine. Pe urmă, pregăteşte ceaiul şi adu-l în camera de vizavi de Megan. O s-o conduc pe tânăra domnişoară acolo şi-o să-i dau nişte schimburi curate. Cred că nu i-ar strica şi o baie fierbinte. Cheam-o pe Jane să te ajute să pregăteşti şi baia. Se simţea de parcă ar fi fost ultimul samaritean. O ajută pe fată să se ridice. Cred că în trusa mea medicală o să găsim nişte laudanum. Când vii cu ceaiul, să aduci şi sticla cu laudanum, Beth.

Beth o salută milităreşte, provocând zâmbetul doamnei Hall. La rândul ei, aceasta o ajută pe fată să meargă, susţinându-i braţele.

-Lasă, inimioară, că o să avem noi grijă de tine.

Fetei nu-i mai rămase decât să se supună doamnei Hall, uşurată de altfel că se găsise cineva care să-şi asume responsabilitatea îngrijirii ei. Abia putea să meargă. De gândit limpede nici nu se mai punea problema.

Doamna Hall sporovăi într-una, în timp ce

o ajută să-şi scoată hainele ude şi să se schimbe într-o cămaşă de noapte curată. O aşeză pe pat, apoi începu să-i perie părul. Făcu câteva comentarii în privinţa înfăţişării ei, a calităţii hainelor ei şi a materialului din care era făcută rochia. Se miră apoi că o fată ca ea are cunoştinţe de teapa lui Harlan Porter, pe care-l numi furnizor de tinere fete, folosind un vocabular mai puţin vulgar pentru a nu o jigni. Apoi o dojeni pentru că se afla acolo unde de fapt nu-i era locul.

Ea nici nu confirmă, nici nu contrazise suspiciunile doamnei Hall, lăsând-o pe aceasta să se întrebe dacă avea într-adevăr dreptate în privinţa bănuielilor ei. Când doamna Hall îi întinse sticla cu laudanum, o acceptă fără ezitare. Oboseala îi pătrundea plăcut în trup, copleşind-o, acoperind-o ca o pătură moale şi călduroasă, iar ea o acceptă cu plăcere. Înţelese cu ce se ocupa doamna Hall, înţelese ce reprezenta ea în această casă, dar pentru ea nu conta. Îi plăcea să fie cocoloşită. Nu mai era mult până să se pună pe picioare şi să se poată întoarce acasă. Dorea să se odihnească câteva ore, după care avea de gând să plece acasă. Şi pe urmă trebuia să se gândească cum să-i mulţumească mai bine doamnei Hall pentru bunătatea ei. Acesta fu ultimul ei gând înainte de a adormi.

Doamna Hall le rugă pe Beth şi pe Jane să iasă din baie. O înveli mai bine pe fată şi ieşi din cameră în vârful degetelor. Apoi reveni,

pentru a lua toate sticlele cu băutură care ma
rămăseseră în cameră. Apoi plecă să se ocupe
de ceilalţi oaspeţi ai săi şi să-l aştepte pe
Morrison.

Se trezi brusc, speriată şi dezorientată.
Singura lampă de pe noptieră dădea prea
puţină lumină. Se uită la ceasul de pe poliţa
căminului. Era trecut de miezul nopţii. Inima
începu să-i bată mai încet amintindu-şi ce se
petrecuse în seara aceea şi recunoscând camera
în care se afla, ca într-un mic rai. Îşi trase
pătura în jurul umerilor şi se cuibări mai bine
în salteaua moale.

Auzi uşa deschizându-se. Se ridică brusc,
privind silueta impunătoare ce se profila în uşă.
Imediat îi trecu prin minte să fugă; apoi îl văzu
pe acel bărbat lăsând jos o servietă din piele
pe care o puse pe măsuţa de lângă uşă. Teama
îi mai dispăruse. Doctorul! Abia îşi putu reţine
un râs isteric, ca reacţie a sentimentului de
uşurare ce o încerca.

Îl urmări cu privirea în timp ce acesta studia
camera, până când ajunse la paravan. Dădu un
panou la o parte şi băgă degetul în baia
pregătită de Beth şi Jane. De îndată ce el
întoarse ochii spre ea, ea îşi mută privirea.

-Ţi-am întrerupt baia, spuse el.

Vru să spună că nu contează, că dormise şi
somnul îi făcuse bine, dar durerea din gât o
împiedică să vorbească. Nu făcu decât să ridice

din umeri. Breteaua lată a cămăşii ei de noapte căzu, dezvelindu-i umărul, pe care ea se grăbi să şi-l acopere. Căzu din nou, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită. De data aceasta nu o mai ridică. Se simţea inexplicabil de prost în faţa acelui doctor, aşa că lăsă capul în jos. Mişcarea aceasta făcu ca tot părul să-i cadă pe faţă, acoperind-o.

-Nu e cazul să fii modestă, spuse el. Ar fi emoţionant dacă nu ar fi absolut inutil gestul tău.

Observaţia lui dură, cinică, o făcu să intre în pământ de ruşine. Probabil că era foarte conştient de propria lui înfăţişare. Arăta foarte bine şi, crezu ea, era la fel de conştient de faptul că pacientele sale sperau să trezească în el un interes mai mult decât profesional. Îşi jură să se stăpânească.

-N-aş vrea să-ţi întrerup baia, spuse el arătând cu degetul spre cadă. Am destul timp la dispoziţie.

În ciuda promisiunii făcute în sinea ei, ezită. Avea ochi blânzi şi un zâmbet plăcut. Dacă n-ar fi fost atât de tânăr, răspunsul ei ar fi fost probabil cu totul altul. Măcar de-ar fi avut un pic de burtă sau picioare crăcănate. Numai că arăta foarte bine.

Bărbatul ce intrase în camera ei era înalt, bine făcut, cu un mers leneş ce-i aminti de o pisică neagră ce se aventurează în afara teritoriului ei. Ochii lui erau aproape negri, rezervaţi şi atenţi în acelaşi timp. Studia fiecare

colţişor al camerei. Deşi părea să nu-i fi acordat prea multă atenţie, impresia ei fu cu totul alta. Era îmbrăcat în haine de seară, ceea ce îi întărea convingerea că dincolo de privirea aceea plictisită şi obosită, tipul ascundea un vulcan în fierbere. Ţinea gura strânsă, iar adânciturile pometilor erau foarte pronunţate. Cu siguranţă, gândi ea, fusese chemat de la vreo sindrofie să o consulte pe ea şi nu făcea nici un efort să-şi ascundă nemulţumirea că se afla acolo.

Se simţea foarte stingheră în prezenţa acestui bărbat.

-Haide, spuse el pe un ton mai ferm, arătându-i încă o dată baia. N-are ce să-ţi facă rău şi, pe urmă, te-ar putea chiar relaxa.

Asta era într-adevăr doctorul. Se târî peste pat, în timp ce el se aşeză în fotoliul aflat în colţul opus al camerei. În aparenţă, nu se mişca destul de repede din punctul lui de vedere, pentru că adăugă pe un ton plictisit:

-Să ştii că nu vin cu tine.

Se dădu atât de repede jos din pat, încât, înainte de a dispărea dincolo de paravan, se lovi de el.

Era dezamăgită de propria ei persoană. Nu-i stătea în fire să se sperie aşa de oricine, sau să fie împiedicată. Probabil că laudanum-ul pe care i-l dăduse doamna Hall era de vină, ora târzie şi mai ales atitudinea foarte puţin încurajatoare a doctorului. Îşi scoase cămaşa de noapte şi scoase nişte agrafe din sertarul

garderobului. După ce-şi strânse părul într-un coc, se băgă în cadă. Abia închisese ochii, savurând căldura apei, când îl auzi strigând-o.

-Mi s-a spus că nu eşti prea vorbăreaţă, dar nu mă aşteptam să fii chiar mută.

Ea înghiţi un nod ce i se pusese în gât şi încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

-Mie îmi convine.

Ciudat lucru din partea unui doctor. Spera să scoată din geantă vreun medicament care s-o ajute să-şi recapete vocea. Nu de alta, dar ar fi vrut să-i spună ce credea ea despre felul în care îşi trata acesta pacienţii. Se lăsă mai jos în apă, simţind cum aburii îi pătrund în pori şi în gât. Rămase aşa câteva minute bune, savurându-le.

-Poftim, spuse el cu voce tărăgănată.

Fu atât de şocată de apariţia lui încât se lăsă cât putu de mult sub apă. Ţinea un prosop chiar deasupra ei şi înţelese gestul lui ca pe o rugăminte de a ieşi din baie.

-N-ai de ce să faci pe fecioara sfioasă cu mine, spuse el. Asta ţi-e meseria, aici nu e vorba de relaţii personale. Făcu o pauză, privind-o îndeaproape. N-am dreptate?

Ea clipi, îl privi în ochi, apoi încuviinţă din cap. Se simţea umilită fiindcă credea că doctorul intuise faptul că ea îl plăcea. Probabil tocmai de aceea se purta atât de distant. Cufundată în propriile ei gânduri, abia reuşi să prindă prosopul atunci când bărbatul îl lăsă să-i scape.

-Roşu, spuse el.

Crezu că nu-l auzise bine.

-Hmm? Strâmbându-se, ea îşi atinse uşor gâtul cu vârful degetelor. Poftim? reuşi ea să scoată un singur cuvânt, ignorând durerea.

-Ai păr roşcat. Nu prea e lumină aici. Până acum n-am fost sigur ce culoare are părul tău. Făcu o pauză. Îmi dai voie?

Se uită la mâna lui ridicată. Degetele lui erau foarte aproape de urechea ei. Îi mângâie obrazul, iar ea crezu că el dorea să vadă dacă are temperatură. Observă vânătăile pe care le avea pe gât. Atinse uşor una din ele, spunând:

-N-ai fost tratată prea blând în seara aceasta.

Ea dădu din cap, întebându-se cam ce apucase doamna Hall să-i spună.

-Atunci înseamnă că e bine că mă aflu aici. Să vedem ce putem face în legătură cu asta. Arzi. Hai, ieşi din baie. Acum.

Spre liniştea ei, doctorul se întoarse cu spatele. Ieşi repede din cadă, se şterse, apoi îşi puse cămaşa de noapte. Când ieşi de după paravan, observă că bărbatul îşi scosese vesta pe care o înghesuise lângă haina de seară. Îi privea picioarele desculţe.

-Mai bine te-ai băga în pat. Chiar şi cu covor pe jos, podeaua e tot rece. Vrei să aprind focul?

Deşi ar fi vrut asta, nu îndrăzni să-l deranjeze. El păru să-şi dea seama de acest lucru, pentru că râse, ajutând-o să se urce în pat şi aranjând pătura în jurul trupului ei.

-Şi totuşi, nu văd de ce n-aş face-o, spuse el. O să-l aprind.

După ce aprinse focul în tăcere, cu mâini experte,era murdar de cenusă. Se duse la ligheanul de porţelan şi se spălă.

-Nu se face să lăsăm amprente, nu-i aşa?

Ea zâmbi într-o doară. O bucura faptul că el încerca să îi distragă atenţia şi să o înveselească.

-Cred că ţi-ar prinde bine un pahar.

Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Rămase cu gura căscată de uimire.

-Numai în scopuri medicinale.

Se relaxă. Cunoştea câţiva medici care erau gata să jure că cel mai bun remediu pentru durerea de gât era whisky-ul cald cu lămâie. Ea personal nu încercase niciodată un asemenea tratament. El se uită în jur, apoi ridică din umeri.

-Am fost inspirat că am adus ceva cu mine. Traversă camera şi scoase din geantă o sticlă de whisky pe jumătate plină. Se întoarse cu faţa la ea, arătându-i sticla. Pahare?

Fata n-avea idee unde putea să găsească nişte pahare, aşa că făcu un semn negativ din cap.

-Atunci va trebui să bem din sticlă. Se aşeză pe marginea patului şi îi întinse sticla. Te vei simţi mai bine, crede-mă, o asigură el.

Whisky-ul nu era cald, nu avea lămâie, dar şi-aşa nu vedea de ce nu ar fi avut încredere în el. Desfăcu dopul şi duse sticla la gură. El i-o apăsă pe buze, făcând-o să ia o înghiţitură

zdravănă. O îndemnă să bea din nou, provocând-o de data aceasta cu un zâmbet amuzat.

-Mult mai bine, nu? spuse el rânjind când o văzu că se strâmbă. Nu prea ştii să apreciezi un whisky bun.

Băutura făcu să-i dispară încordarea din gât.

-Eu nu prea beau, spuse ea, fără a rosti o minciună.

De obicei, mai bea câte un pahar de sherry, dar o apuca ameţeala imediat. La al doilea pahar, uita deja pe ce lume se află. Şi, fiindcă se lăudase că ţine la băutură, nu mai îndrăznise să vadă ce efect ar avea asupra ei şi un al treilea pahar.

-Nici eu nu beau... prea mult.

Fără să mai aibă nevoie de vreun alt îndemn, ea mai luă o înghiţitură. Poate că whisky-ul avea alt efect decât sherry-ul. Cel puţin, de data aceasta, parcă nu mai avea un gust atât de rău.

-Pari să te adaptezi destul de repede, spuse el, luându-i sticla. Îi atinse din nou obrazul cu dosul degetelor. Totuşi văd că îşi face efectul. Nu mai eşti atât de înfierbântată. Mâna lui îi aluneca pe faţă. Îi atinse gura. Arată-mi limba, o rugă.

Ea deschise gura larg şi scoase limba afară.

-Aaaa! O surprinse faptul că el râdea.

-Nu la asta m-am aşteptat, dar ai o limbă foarte frumoasă. Şi foarte roz. Dantură bună. Şi observ că nici amigdalele nu ţi le-ai scos.

Cred că am văzut destul. Poţi să-nchizi gura, spuse el apucând-o de maxilar. Categoric, n-ar strica încă o duşcă.

Crezuse că îi va da din nou sticla, aşa că o surprinse faptul că o dusese el la gură. Apoi i-o dădu ei, lăsând-o să ia ultima picătură.

-Pentru cineva care nu prea bea, ai căpătat foarte repede această deprindere.

Ea îi răspunse zâmbindu-i şmecher şi somnoros.

-Cred că îmi place un whisky bun, spuse ea, lămurită cum era cu efectul lui asupra durerii de gât. Mai ales dacă îl iau ca medicament.

-Desigur, o aprobă el sec. Puse sticla pe noptieră şi se făcu lejer. Se lăsă pe tăblia patului, făcută din lemn de nuc, şi-şi înghesui o pernă sub cap. Mult mai bine, spuse el mulţumit.

Cam nedumerită de eforturile lui de a se face comod alături de ea, fata se duse pe marginea cealaltă a patului. Gestul ei nu trecu neobservat.

-Nu trebuia să pleci de lângă mine, spuse el pe un ton batjocoritor. N-am de gând să te atac, dar nici nu-mi va fi prea uşor să te ating dacă ai de gând să rămâi acolo.

Sensul cuvintelor lui i se păru uşor de înţeles. Deja făcuse ceva pentru a-i mai uşura durerile. Şi era clar că n-o putea examina dacă nu îi dădea voie să o atingă. Se duse mai aproape de el. Luă o pernă, o bătu uşor şi i-o puse sub cap. Genunchii lor se atinseră, iar breteaua de

pe umărul stâng îi căzu din nou. Încercă să o ridice, dar simţi o oarecare greutate în mişcări. Băutura şi sticla de laudanum avuseseră efect nu numai asupra gâtului ei.

-Grozavă pereche mai suntem, constată el.

Ea se încruntă, privindu-l nedumerită.

El se lăsă pe spate, lăsând să se vadă linia puternică a gâtului, şi închise ochii.

-De mult n-am mai avut o zi aşa de lungă, spuse el oftând.

-A început o nouă zi, spuse ea uitându-se la ceas şi văzând că era trecut de miezul nopţii.

-Mda, aşa e. Şi începe exact ca ziua de ieri. Dumnezeule, ce obosit sunt.

Sesizase o oarecare blândeţe în comportamentul fetei.

-Atunci odihneşte-te! îi şopti ea încet.

-E o ofertă drăguţă, dar nu pentru asta am venit eu aici. Eu ar trebui să mă ocup de tine. E clar că asta ai aşteptat.

-Nu-i nimic, nu m-am supărat. Făcea mari eforturi să vorbească, numai că motivele erau cu totul altele. Chiar şi ei i se păreau propriile cuvinte de neînţeles. Doamna Hall mi-a oferit condiţii bune aici.

-Nu e mare lucru, spuse el.

Era la fel de conştientă de austeritatea camerei ca şi el.

-Pot spune din experienţă că e mult mai bine decât pe stradă, spuse ea, prea puţin convinsă.

-Aşa o fi, răspunse el deschizând ochii şi privind-o. Se uită lung la el, înainte de a-şi

muta privirea în altă parte.

Se simţea stînjenită din cauza propriei sinceităţi.

-Iar îţi ard obrajii.

Ea ştia că aşa e, numai că el se înşela în privinţa motivului - putea doar să spere că el bănuia că boala e de vină. Îl lăsă să-i controleze pulsul la gât.

-Îţi bate inima cu putere. De ce nu dai pătura la o parte, ca să te pot privi?

Nici ea nu înţelegea de ce îi era ruşine de ceea ce părea a fi un control medical. Îi simţi palma pe pătură. Se gândi cât de prosteşte se poartă.

-Cum crezi că te pot ajuta dacă nu-mi dai voie să mă uit la tine?

Avea dreptate, dar, cu toate acestea, îi era imposibil să se mişte. Ochii aceia negri o priveau pătrunzători.

-Presupun că ai şi tu unele pretenţii, adăugă el.

-Nu multe, răspunse ea, neştiind ce să mai înţeleagă. Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, omul izbucni în râs.

-Deci am avut dreptate când am spus că n-ai fost bine tratată! Ruşine în cazul ăsta bărbaţilor ca mine!

Ea crezu că bărbatul se referă la medici în general, dar nu-i ceru să fie mai explicit. Dădu la o parte pătura. Degetele lui urmăreau linia decolteului, oprindu-se asupra primului nasture.

Puse o mână deasupra mâinii lui, încercând să-l oprească.

-Lasă-mă pe mine, îl rugă ea. Îi era mult mai uşor să vorbească acum, deşi era încă răguşită. Spera ca el să pună răguşeala din glasul ei pe seama bolii.

-Da'nu eşti chiar de loc vorbăreaţă.

Făcuse această observaţie şi mai devreme. Ştia că felul ei de a fi îi enerva pe cei din jur.

-Nu, recunoscu ea. Nu sunt. Îşi desfăcuse deja primul nasture.

-Încă unul, spuse el, făcând un semn cu degetul spre mâna ei. Te rog, încă un nasture.

Degetele ei erau neîndemânatice din cauza băuturii şi laudanum-ului. Îi privea mâna care se oprise deasupra pieptului, în dreptul inimii.

-Cred că aici ar trebui să căutăm motivul faptului că eşti înfierbântată, spuse el, atingându-i pielea chiar acolo unde se simţeau bătăile inimii. N-ai nimic la inimă, adăugă, desfăcându-i încă un nasture. Vino mai aproape, o rugă. Ea nu se supuse imediat, astfel încât el îşi strecură mâna pe sub mijlocul ei, trăgând-o lângă el. O mângâie acolo unde linia gâtului întâlnea umărul.

Atingerea aceea fermă dar impersonală o linişti, dar inima îi bătea nebuneşte iar capul îi vâjâia.

-Respiră adânc, îi spuse el. Aşa. Ţine-ţi respiraţia.

Îi masă spatele. Acum expiră uşor!

Făcu ce i se ceruse. Bătăile inimii se liniştiră

şi respiraţia îi deveni mai regulată.

-Mult mai bine. O clipă am crezut că o să leşini.

-Şi eu am crezut asta, răspunse ea serioasă. Mă simt un pic cam ameţită.

-De ce nu te întinzi? o întrebă el, dându-i drumul.

Ce propunere bună, gândi ea. Se întinse pe o parte, luându-şi o pernă sub cap.

-Nu prea am succes cu pacientele mele, spuse el, atingându-i din nou obrazul. Afirmaţia lui o surprinse, dar imediat îşi aminti ceea ce spusese el mai devreme în legătură cu ce zi avusese.

Poate că nu era chiar atât de arogant pe cât crezuse ea; poate că era numai dezamăgit de vreun eşec. Avu sentimentul că discutau de pe alte poziţii şi că ea era cea care trebuia să-l ajute. Îi zâmbi blând.

-Te descurci destul de bine, îi spuse ea.

Privirea i se întunecă, şi clipi.

-O, mulţumesc, spuse el. Frumos din partea ta că mă încurajezi.

Zâmbetul ei se adânci şi genele îi căzură leneşe peste ochi. De altfel, dorinţa ei cea mai mare era să ajungă şi ea ca el într-o zi.

-Sper să mă descurc şi eu la fel de bine ca tine cândva.

-Deci recunoşti că mai ai câte ceva de învăţat?

Ea admise făcând un semn hotărât din cap. Ce era oare atât de greu de înţeles? Căscă cu

poftă şi se întinse, băgând o mână pe sub pern
Apoi se întoarse pe o parte.

-Înţeleg că vrei să înveţi câte ceva de la min

-Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, rostin
de fapt un adevăr, impresionată de bunăvoin
lui, deşi acesta nu excela prin bune manier
Cu toate că nu fusese foarte încântat, probab
de faptul că trebuise să se rupă de la o întâlni
mult mai plăcută, venise.

-Eşti o continuă surpriză pentru mine, spu
el. Nu eşti nici pe departe ceea ce credeam c
voi găsi intrând aici.

Toată lumea, cu excepţia lui Harlan Porte
realiza totuşi faptul că nu arăta ca o pensionar
de bordel. Prea obosită să cugete asupr
motivului ce-i făcea să ajungă la aceast
concluzie, îşi înfundă capul mai mult în pern
alintându-se.

-Ai de gând să te culci?

Dădu încet din cap, cochetând în gând c
ideea de a adormi. Simţi că el se dăduse jo
din pat. Adormi.

Căldura trupului lui o trezi. Descoper
surprinsă că îi atingea corpul în tot locul... apoi
realiză, la fel de uimită, faptul că nu simţea
nevoia să-şi dezlipească trupul de al lui.
Mâinile lui i se jucau în păr, iar buzele lui îi
atingeau urechea. Respiraţia lui era fierbinte
şi dulceagă. Îi şoptea ceva, iar vibraţia
cuvintelor lui făcu să o treacă un fior pe toată

pira spinării. O senzaţie delicioasă îi străbătu tot corpul. Mâna ei îi mângâia acum pieptul. Părul i se revărsă în valuri pe umeri, pe pieptul lui, ancorându-le trupurile. Îşi puse capul pe umărul lui şi începu să-l sărute.

Căldura trupului lui o învălui şi se cuibări la pieptul său, bucurându-se de puterea şi căldura acelui trup. Îi simţi degetele pe braţ, sub cot. Faptul că îl săruta, că îi zâmbea i se părea cel mai firesc lucru din lume. Gura ei se plimba pe tot corpul bărbatului, făcând să i se încreţească carnea pe el. Pieptul i se umflă. Fu străbătută iar de un fior. Trezea în ea senzaţii nemaitrăite până atunci, atingând-o în locuri în care şi ea îl atingea.

După ce îl stârni, el simţi că nu era îndeajuns. Cel puţin aşa gândea şi ea, unduindu-şi trupul pe trupul lui. El se mişca înnebunit, gemând. O cuprinse cu amândouă mâinile.

Nu ştia cum să facă, cum să-l atingă, dar el îi luă mâna, conducând-o acolo unde se dorea mângâiat. Picioarele lor se încolăciră când el se întoarse, venind deasupra ei. Îi desfăcu pulpele cu genunchii. Ea gemu, dorindu-l şi surprinsă de dorinţă în acelaşi timp. Începu să o sărute, cu pasiune, lacom. Ea îi simţi limba. Se mişca înnebunită, împingând, arcuindu-se, atât cât îi permitea greutatea trupului lui. Pieptul lui era ca un perete ce-i apăsa sânii.

Preţ de o clipă îi fu teamă de ceea ce simţea, de ceea ce el o făcea să simtă. Vru să-l apuce de păr, dar nu făcu decât să se joace cu şuviţele

lui negre, mângâindu-i ceafa. Încercând s
zgârie, se trezi că-i mângâie urechea. Iar că
el se dezlipi puţin de ea, zâmbi neştiind ce
înţeleagă.

Ochii îi erau mai întunecaţi. Lăsă capul
jos. Vrăjită de privirea lui, îşi arcui trupu
întorcând capul exact în clipa în care gura l
era să se lipească de a ei. Buzele lui îi şterser
obrazul, linia maxilarului şi, în sfârşit, lin
gâtului. Îl împinse, apăsând palmele pe muşch
ce se mişcau deasupra ei.

El continua să-i şoptească ceva la ureche.
auzea cuvintele, dar nu reuşea să le desluşeasc
sensul. Mâinile lui îi masau tot trupul, trezin
în ea senzaţii ce o făceau să i se înfioare piele
Nu mai putea gândi. Gura lui, limba lui
căutau lacom, făcând acelaşi lucru pe car
şoldurile lui îl făceau deasupra pulpelor ei.

Brusc, se ridică. Faptul că el se smulse d
lângă ea, îi tăie respiraţia şi o făcu să tremur
Încercă să se liniştească, iar el zâmbea de parc
i-ar fi ghicit dorinţa. Îi dădu mâna la o parte
şi se aşeză în genunchi între pulpele ei. Îi îndoi
genunchii, împingându-i cât putu de mult şi în
clipa aceea o avu.

Fata ţipă. Durerea era neaşteptat de mare
Înainte de a-şi recăpăta răsuflarea, el se retrase
şi intră din nou în ea. De data aceasta, îi apucă
braţele şi îl ţinu aşa. Se arcui, simţindu-l adânc
în trupul ei. Simţea o plăcere de nestăpânit
împreunându-şi trupul cu al lui. Golul acela
dureros pierise cu desăvârşire din sufletul ei.

Acceptă forţa mişcărilor lui, ritmul impus de el. Îşi mişcă capul dintr-o parte în alta, fără a scoate un sunet, deşi buzele ei erau depărtate. Singurul lucru pe care-l putea face era să-l simtă cu intensitate. La un moment dat, îşi dădu seama că trebuie să se lase în voia lui, pur şi simplu că nu i se împotrivi. Respiraţia lui se accelerase. Ea, în schimb, nu putea să respire decât foarte rar, trăgând puţin aer în piept. Îi simţea muşchii puternici în timp ce el o avea, într-o mişcare ce părea fără sfârşit.

Avu senzaţia că totul în jurul ei se prăbuşeşte când îl auzi urlând. Se prăbuşi lângă ea şi adormi aproape imediat. În ciuda dorinţei ei total opuse, adormi şi ea, cuibărindu-se în curbura trupului lui.

A doua oară nu mai simţise nici un fel de durere.

Mult mai târziu, se dădu jos din pat, clătinându-se pe picioare la început. Îşi recăpătă echilibrul ţinându-se de tăblia patului, evitând intenţionat să se uite spre pat sau la bărbatul care stătea întins acolo. Atunci când fu sigură că are siguranţă în mers, se duse după paravan. Apa din cadă era rece, dar îi făcu bine, mai ales că simţea o durere destul de mare între pulpe. Îşi masă corpul, incapabilă să gândească limpede la ceea ce făcea sau la motivul pentru care o făcea. Mişcările ei erau neîndemânatice şi ciudate, lucru pe care ea îl

înregistră cu mai multă claritate decât p celelalte.

Își găsi hainele în garderob. Își dezbră cămaşa de noapte înghesuind-o după parav şi îşi puse hainele încet, asigurându-se că n atrage atenţia bărbatului. După ce se îmbrăc se aşeză în faţa oglinzii şi-şi pieptănă părul, c mişcări voit încete, lungi, de parcă s-ar autopedepsit. Nu se privea în oglindă. Ochii erau fixaţi asupra cămăşii de noapte şi asupr petei de sânge ce se imprimase pe ea.

I se mulase de pulpe atunci când el...

Clipi de câteva ori şi făcu un efort să revin în prezent. Mişcându-se în virtutea inerţiei fără a da atenţie vreunuia din gesturile ci ridică cămaşa de noapte şi o făcu sul. Nu dorea să lase nici o urmă în camera aceea. Odată plecată, trebuia să-şi şteargă totul din memorie De parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu dorea să lase cămaşa acolo, dar nici să o vadă altcineva. Încercă să şi-o pună pe sub haină, dar era prea voluminoasă. Atunci ochii îi căzură pe geanta aceea din piele neagră ce zăcea pe masa de lângă uşă. Ezită o clipă, apoi o înşfăcă şi o desfăcu doar atât cât să poată băga cămaşa acolo.

Se uită încă o dată în jurul ei să se asigure că nu uitase nimic. Ciudat, gândi ea, dându-şi seama că nu dorea în clipa aceea decât să uite absolut totul.

Deschise uşa cu grijă, ascultând înainte de a ieşi pe hol. Era linişte. De jos se auzea muzică

în surdină. Fără să se mai uite înapoi, ieşi pe hol, îndreptându-se spre scările de serviciu. Trecu neobservată. Nu se întâlni cu nimeni pe hol. Bucătăria era goală.

Când ajunse la uşa din spate, se opri o clipă. O înspăimânta gândul la ceea ce ar putea găsi în stradă, ca şi gândul la ceea ce lăsase în urmă. Mâna îi tremura pe clanţă. O prinse strâns.

Ţinându-şi răsuflarea, apăsă clanţa şi deschise uşa. Apoi fugi, ştiind că totul în legătură cu identitatea şi aspiraţiile ei depindea de un singur lucru: nu trebuia să mai privească niciodată înapoi.

O birjă o duse până pe Broadway, pe bulevardul 48. Chiar şi pe timp de noapte strada principală era aglomerată. Negustorii îşi pregăteau prăvăliile pentru cumpărătorii matinali sau pentru cheflii ce se întorceau dimineaţa acasă. Lăptarii îşi aduceau marfa la pensiuni, în timp ce patronii restaurantelor îi dădeau afară pe cei mai încăpăţânaţi clienţi. Fără a băga în seamă zgomotul şi agitaţia străzii, se ghemui pe bancheta birjei, cu spatele la fereastră. Îl plăti în grabă pe birjar, ţinând capul aplecat de teamă să nu fie recunoscută şi traversă pe jos cele două străduţe ce-i mai rămăseseră de străbătut până acasă.

Casa, aflată la intersecţia Broadway-ului cu bulevardul 50, era o idee mai mică decât somptuoasa vilă în stil franţuzesc după care era făcută. Aleea pietruită era mărginită de tufe de trandafiri. Razele soarelui se reflectau

în gardul de sârmă ce împrejmuia poarta de sud. Intră prin faţă împingând poarta de fier, apoi ocoli casa şi ajunse la intrarea servitorilor. Deasupra pragului de sus al uşii era o cheie. Se ridică pe vârfuri să o ia de acolo.

În casă nu se auzea nici o mişcare. Se aşteptase ca cineva să stea treaz toată noaptea să o aştepte, dar se părea că nimeni nu fusese chiar atât de îngrijorat în privinţa ei încât să renunţe la somn. Probabil că sora ei inventase vreo poveste credibilă care să justifice absenţa ei.

Îşi scoase pantofii şi îi luă în mână. Nu fu nevoie să aprindă lampa - ştia drumul spre camera ei şi pe întuneric. Se strecură în dormitor, puse pantofii jos, lângă geanta de piele. Aprinse focul în cămin, îşi scoase hainele şi le aruncă pe foc, aţâţându-l ca să nu se stingă. Aruncă şi cămaşa de noapte, apoi ascunse geanta doctorului sub pat. După ce se spălă în lighean, se băgă în pat.

Adormi incredibil de repede.

Se trezi simţind o mână aspră pe umăr. Perdelele de la geamuri fuseseră date la o parte şi tot soarele pătrundea în cameră. Lumina puternică şi căldura soarelui o deranjau, chiar şi cu ochii închişi. Îi deschise încet, constatând că sora ei mai mică o privea cu ochii încordaţi şi îngrijoraţi.

-Ai idee ce griji mi-am făcut de când ai

dispărut? o întrebă ea în şoaptă, dar pe un ton aspru. La ce oră ai venit? Toată noaptea am făcut drumuri din casă afară şi înapoi, aşteptându-te. Şi n-a fost deloc uşor, mai ales că mama şi Jay Mac au jucat cărţi pe verandă până aproape de miezul nopţii. Ştiu ca n-a fost frumos din partea mea că am plecat cu Daniel, dar tu ţi-ai bătut pur şi simplu joc de mine. Se încruntă, încercând să-şi reţină lacrimile care îi inundaseră ochii. Sper că ai vrut să glumeşti, nu-i aşa? O, Maggie, îmi pare atât de rău, dar vreau să-mi spui că n-ai păţit nimic. Te rog, spune-mi unde-ai fost toată noaptea?

Mary Margaret Dennehy clipi o singură dată. Se ridică încet în şezut, simţind că sora ei îşi ia mâna de pe umărul său.

-Vrei să ştii ceva, Skye, spuse ea, măsurându-şi cuvintele, n-am nici cea mai vagă idee.

CAPITOLUL AL TREILEA

Şase săptămâni mai târziu

Uşa se deschise încet. Connor nu ridică privirea pentru că ştia cine intrase şi pentru că oaspetele acela nepoftit şi nedorit îl irita; continua să se joace cu butonul.

-Ce este, Beryl? întrebă el indiferent.

Ea nu scoase nici un sunet. Închise uşa, se propti în ea şi îl privea cum pur şi simplu o ignoră intenţionat. Deşi o deranja, comportarea lui îi dădea măcar şansa de a se uita la el. Perfect conştientă de faptul că îl va enerva, Beryl riscă o provocare.

-E cumva parfumul meu? îl întrebă ea calmă.

Pe neaşteptate, Connor se întoarse. O luă prin surprindere. Ochii ei albaştri, aproape transparenţi, în vizibil contrast cu părul castaniu, se mutară pe umerii lui laţi. Lui

Connor îi trecu prin minte că poate Beryl se felicita în sinea ei pentru faptul că ea îi recomandase croitorul, având în vedere cât de bine îi venea fracul. Fără a-şi ascunde nerăbdarea, el o întrebă la rândul lui:

-Dar ce parfum foloseşti?

-Acela datorită căruia m-ai observat şi m-ai plăcut încă înainte de a-ţi adresa vreo vorbă.

Beryl Walker Holiday era de departe cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

-La asta au concurat mai multe lucruri, spuse el. Sunetul paşilor tăi. Suspinul acela abia perceptibil. Foşnetul rochiei tale. Şi abia pe urmă parfumul. Asta voiai să auzi?

Zâmbetul ei aduse strălucire pe chipul acela superb. Se depărtă de uşă făcând un pas spre mijlocul camerei.

-În general bărbaţii te remarcă imediat, fără să fie nevoie să spui ceva, continuă Connor. Abia când deschizi gura, reuşeşti să-i îndepărtezi. Şi, de parcă ar fi vrut să-şi întărească spusele prin gesturi concrete, Connor îi întoarse spatele şi îşi concentră atenţia asupra butonului de aur de la mâneca stângă.

Beryl se clătină uşor pe călcâie, ca şi cum ar fi resimţit fizic jignirea.

-Cred că îţi face o deosebită plăcere să fii crud cu mine, spuse ea. Te-am rănit chiar atât de tare încât simţi nevoia să mă pedepseşti cu fiecare ocazie?

-Scuteşte-mă, Beryl, sunt sătul de fraza asta,

am mai auzit-o.

Beryl căzu pe gânduri, atingându-şi buzele cu vârful arătătorului. Nu-l putea face să o privească, aşa că gestul acela, în aparenţă nevinovat, era inutil. Lăsă mâna să-i cadă într-o parte.

-Arăţi foarte bine în seara aceasta, spuse ea, schimbând tactica. Fracul îţi vine perfect.

Connor nu dădu nici un semn că i-ar fi auzit remarca. Beryl se apropie de el pe la spate ascunzându-şi atitudinea critică sub pretextul că era interesată de croiala hainei lui.

-Ar trebui să te îmbraci mereu aşa, continuă ea. Îţi vine bine. Corpul acela viguros şi elegant arăta superb acoperit de hainele bine croite. Chiar şi cu părul ce-i acoperea gulerul la spate, dând ţinutei un aspect neglijent, chiar şi cu mâinile lui neîngrijite, Beryl îl găsea fermecător. O intriga pe undeva ideea că trupul acela ascunzând o energie inepuizabilă putea fi îngrădit în frac şi pantaloni. Pe de altă parte, o încânta ideea de a descătuşa energia ce zăcea în el, aşa după cum o stârnea gândul că ea însăşi se putea bucura de ea. Privindu-se în oglindă, peste umărul lui Connor, Beryl observă că ochii ei căpătaseră o culoare mai închisă.

Connor sesiză pofta din ochii ei, îngustându-şi privirea. Abia stăpânindu-şi iritarea, o întrebă:

-Ai venit să-mi comunici ceva în mod special sau doar să te holbezi la mine?

Ea îl bătu uşor pe umăr, făcând câţiva paşi

în jurul lui. Deşi se prefăcu că nu-l înţelege, colţul gurii i se ridică într-un zâmbet viclean, de om ce le ştie pe toate.

-Să mă holbez la tine? Nu ţi se pare că eşti absurd? De ce m-aş holba eu la tine?

El se scutură încercând să scape de atingerea ei şi-şi îndreptă colţurile fracului.

-Ajunge, Beryl. N-am de gând să-ţi răspund la întrebări. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul!

Zâmbetul îi dispăru. Mâna îi căzu încet pe lângă corp.

-Bine, atunci, spuse Beryl. Mi se pare foarte interesant faptul că ai hotărât să te scoţi la vânzare. În timp ce-i vorbea, îi urmărea reacţia în oglindă. El se duse spre dulap, căută ceva într-unul din sertare şi scoase de acolo o sticluţă metalică.

Deşurubă dopul şi duse sticluţa la gură.

-Crezi că aşa suporţi mai uşor situaţia? îl întrebă Beryl. Când bei îţi cam scade randamentul.

Connor o ignoră, luând o înghiţitură. Puse dopul la loc şi băgă sticluţa în buzunar. Rochia de tafta a lui Beryl foşni, aruncând reflexe purpurii în jur din cauza mişcării. Mâna ei se opri pe braţul lui Connor într-un gest ce implora, dar nu reuşi să-şi stăpânească mânia ce-i răzbătea din glas:

-Eşti ridicol, Connor. Doar n-ai de gând să persişti în prostia asta. Bucata aia de pământ nu poate fi chiar atât de importantă încât să-ţi vinzi sufletul pentru ea.

-Cred că prin gestul meu dovedesc cât este de importantă, spuse el încet, înlăturându-i mâna.

-Dar nu se poate să te vinzi atât de ieftin.

-Fiecare dintre noi are un preţ, Beryl, spuse el râzând. Dacă tu ai impresia că valorezi mai mult...

Ridică umerii, într-un gest de totală indiferenţă.

Beryl îl pocni zdravăn, dar el nu ripostă. Pur şi simplu o fixă cu privirea, aşteptând să i se ducă roşeaţa din obrajii care-i ardeau înainte de a vorbi.

-Sper că e pentru ultima oară când faci asta, spuse el calm. Dacă mai îndrăzneşti să mă mai loveşti vreodată, te calc în picioare.

Beryl îşi stăpâni un geamăt. Făcu un pas înapoi auzindu-i cuvintele reci şi controlate.

-Mă mir că nu-mi spui în faţă că sunt o târfă.

-Şi dacă aş face-o?

-Nemernicule! izbucni ea, schimonosindu-şi trăsăturile frumoase din cauza furiei.

Ştiind că păstrându-şi calmul nu face decât să o enerveze şi mai tare, Connor îşi ridică sprâncenele negre.

-Nemernic? Cred că te înşeli. Deşi, dacă aş fi fost aşa cum spui tu, n-aş mai fi avut probabil problemele pe care le am acum. Pământul acela ar fi fost al meu fără drept de apel atunci când mama mea a murit, în loc să ajungă în ghearele tatălui meu.

-Dacă ar fi ţinut ca tu să-l stăpâneşti, ţi l-ar

a lăsat prin testament, ripostă Beryl. Probabil că a vrut ca Rushton să-l aibă. În felul acesta te-a obligat să revii la New York, nu-i aşa? Te-a obligat să-ţi aduci aminte că ai un tată. De unde ştii că Edie nu a fost perfect conştientă de ceea ce făcea?

Faptul că Beryl ar fi putut avea dreptate nu schimba cu nimic atitudinea lui Connor. Se gândise şi el la ceea ce ea tocmai îi spusese, dar în gura ei cuvintele sunau cu totul altfel. Niciodată nu crezuse despre sine că e neechibzuit, dar se vedea obligat să-şi reconsidere părerile.

— Las-o baltă, Beryl. Dorinţele mamei mele nu au avut oricum nici o legătură cu tine.

Accesul de furie al lui Beryl se topi încet-încet, iar trăsăturile ei reveniră la normal. Chipul congestionat îşi recăpătă netezimea şi culoarea albă ca a laptelui. Gura ei plină nu mai era schimonosită, iar albastrul pal al ochilor era accentuat de pupilele negre şi de lacrimile ce-şi făcuseră loc printre gene, dar pe care ea nu le lăsa să curgă.

— Mă urăşti chiar atât de mult, Connor, încât nici măcar nu încerci să accepţi faptul că poate am dreptate? Crezi că te înjoseşti chiar atât de mult arătându-mi puţină încredere?

Da, gândi el, se înjosea într-adevăr. Nu-i răspunse, ci se întoarse cu spatele. Oare o ura? se întrebă. Sau se ura doar pe sine? Îi era greu să recunoască faptul că, împotriva oricărei raţiuni, se mai simţea încă atras de ea. Beryl

avea încă această putere asupra lui, căreia
i se putea împotrivi, faţă de care nu era ch
atât de indiferent pe cât pretindea. S-ar
simţit mult mai liber dacă nu ar fi trăit nici
fel de sentiment faţă de ea; ura însă îl lega
ea. Pentru el nu conta nedreptatea situaţiei
aspect în sine - deşi, în felul acesta, o respin
şi mai mult. Singurul gând care o liniş
întrucâtva era faptul că nu o iubea şi
probabil, nu o iubise niciodată. Dacă ar
iubit-o, situaţia ar fi devenit insuportabilă.

-E timpul să plecăm, spuse el. Asta în ca
în care intenţionezi totuşi să ne însoţeşti
tata şi pe mine. Dar te asigur că nu e nevo

-Sunt perfect conştientă de asta, dar
invitaţie era trecut şi numele meu. Se apro
din nou de oglindă, aranjându-şi coafura.
încreţi o şuviţă ce-i cădea pe o urec
învârtind-o puţin pe degetul arătător. Ca să
mai spun, continuă Beryl, că sunt foa
curioasă. Vreau să-l cunosc şi eu pe bărba
care crede că te poate cumpăra dându-ţi-o
fiică-sa. Pe care, că veni vorba, vreau s-o vă
adăugă ea zâmbind răutăcios.

Un muşchi se mişcă pe faţa lui Connor. I
păru destul de greu să se relaxeze.

-Te rog, Beryl, nu-mi înrăutăţi situaţia!

-Dar dacă e urâtă ca noaptea? Sau, mai rău
dacă e o scorpie? Ce ştii tu în legătură c
familia aceasta, cu excepţia faptului că numel
lor pare să fie implicat în orice scandal. D
când am venit la New York tot de ei aud. Ban

Nu John MacKenzie Worth pot potoli zvonurile pentru o vreme, dar nu pot închide gura oamenilor. Te-ai gândit vreodată la asta, Connor?

-Taci, Beryl! îi spuse el amenințător.

-Sunt cei zece mii de acri de teren în Colorado atât de importanți pentru tine încât trebuie să te însori cu o bastardă pentru a-i păstra?

-Dacă aș ști că, însurându-mă cu tine, aș putea păstra terenul, spuse el ceva mai calm, aș face-o, deși numai Dumnezeu știe cât de mult te disprețuiesc. Așa că, vezi, Beryl, că pentru mine nu contează cine este și ce învârte. Hotărârea mea este deja luată.

Spunând aceasta, se îndreptă către ușă.

-Probabil regreți foarte mult pierderea celor douăsprezece mii de dolari, îl provocă ea în timp ce Connor deschidea ușa să iasă.

-Nici nu-ți dai seama cât de mult regret, răspunse el, privind-o peste umăr.

•

Connor nu avea timp să prelungească discuția despre bani pierduți și posibilități ratate. Tatăl său îl aștepta în hol.

-Ai vorbit cu Beryl? îl întrebă Rushton Holiday.

Cei ce-i cunoșteau erau deseori izbiți de fantastica asemănare dintre tată și fiu. Între ei era o diferență de douăzeci de ani. Ajunseseră fiecare la o vârstă la care nu li se mai părea

deplasat sau surprinzător faptul că străini considerau fraţi. Amândoi ar fi putut conside remarcile de genul acesta drept flatante, d n-ar fi avut o cu totul altă atitudine vizavi această observaţie. Desigur, erau şi un asemănări pe care le puteau accepta: păr negru şi des, grizonat la tâmple în cazul Rushton; umerii laţi; erau amândoi înal Connor depăşindu-l pe taică-său cu foar puţin; în cazul amândurora, linia maxilarul era aspră, dând o notă de agresivitate chipul Dar, din punctul lor de vedere, asemănările opreau aici. Connor îi reproşa tatălui său are un caracter prea dur şi intolerant. Rusht spunea că fiul său e prea cinic. Trăsăturile patrician ale tatălui păreau mult prea seme fiului, în timp ce tatălui i se părea că linii superb conturate ale chipului lui Connor imprimă acestuia aroganţă. Ochii lor neg lăsau să se vadă prea puţin din gândurile sentimentele ce se ascundeau dincolo de Semănau atât de mult, încât cu greu puteau politicoşi unul cu celălalt.

-Beryl e în dormitorul meu, răspunse Conno Tocmai m-am despărţit de ea.

-Dar nu are ce să caute în camera ta, spu Rushton, studiind chipul fiului său cu o privi pătrunzătoare, dură.

-N-ar fi mai bine să-i spui asta lui Beryl, tată Nu eu am invitat-o acolo. Conştiinţa mea est curată.

-Dracu' să te ia, Connor, şuieră Rushto

Îi am spus să nu te apropii de ea.

-Cam ciudat, nu crezi? Locuim amândoi sub acoperişul tău. Recunosc, e un acoperiş enorm, numai că mi se impun limite în ceea ce pot face. Îl privi pe tatăl său provocator, schiţând un zâmbet abia perceptibil şi ridicând uşor sprâncenele. Rushton avu sentimentul că i se taie răsuflarea. I se părea că o are în faţa lui pe Edie, care-l privea. Fu doar o impresie care apăru şi dispăru cu aceeaşi iuţeală, deşi deosebit de pregnantă, după care Rushton realiză că priveşte un chip ce nu era decât reflectarea ceva mai tânără a propriei sale imagini.

In ciuda asemănării dintre el şi fiul lui, Connor era, din punctul de vedere al lui Rushton, fiul lui Edie şi atât.

-Mă duc s-o chem pe Beryl, spuse el vădit încordat. Pe urmă putem pleca. Trăsura ne aşteaptă în faţa casei.

-Foarte bine. Vă aştept, spuse Connor, întrebându-se ce adusese expresia aceea de om hăituit, bântuit de fantome pe chipul tatălui său.

Tot drumul, atmosfera din trăsură fu încordată. Connor ocupa singur una din banchetele tapiţate, iar Rushton şi Beryl stăteau faţă-n faţă cu el. Lumina lămpilor cu gaz de pe stradă se strecura prin ferestruica trăsurii la intervale egale de timp, pe măsură

ce aceasta mergea de-a lungul Centr Park-ului. Rushton părea că fierbe, Connor resemnase, iar Beryl era neliniştită.

Îşi trase pelerina în jurul umerilor, încercân să se apere de frigul ce pătrunsese în trăsur strecurându-i-se pe sub piele.

-Rushton, n-ai putea să-l convingi să fie cev mai rezonabil?

-Fii serioasă, Beryl! spuse Connor în locu tatălui său. Asta a fost ideea lui. Şi oricum crezi că eu aş fi într-o asemenea situaţie dac n-ar avea el nevoie de bani? Ar trebui să fi încântată că fac astă. Dacă cuferele lui sun pline, asta înseamnă că şi tu vei fi plină d bani, sau nu ţi-a trecut prin minte să vez lucrurile în perspectivă?

-Dar tatăl tău poate face rost de bani vânzân terenul.

-Îţi pierzi timpul, Beryl, spuse Rushton Connor ştie asta foarte bine. Dacă aven probleme e din cauză că e mult pre încăpăţânat să cumpere terenul ăla.

-Dar acolo e casa mea, răspunse Connor neputând să se stăpânească. Ecoul cuvintelo lui păru că se izbeşte de pereţii trăsurii. Luat prin surprindere, Beryl se lăsă pe spate. Buzel lui Rushton se subţiară, iar maxilarele i se încleştară. Înjurând în barbă, Connor trase cadrul ce-i despărţea de vizitiu, dându-i lui Hickes un ordin. Trăsura se opri aproape imediat şi Connor deschise uşa.

-Eu o iau pe jos.

Beryl se aplecă în față încercând să-l oprească, dar Rushton o trase de mână.

Lasă-l să plece! îi porunci.

Dar noi vom ajunge înaintea lui. Ce le vom spune celorlalți?

O să ne învârtim în jurul străzilor până când ajunge și el.

Dezamăgită dar potolită, Beryl se lăsă pe spate, iar trăsura porni mai departe.

E chiar atât de important să vinzi terenul, Rush?

Da. Valoarea acțiunilor a scăzut, așa că e absolut necesar să vând. Indiferent de ce crede Connor, eu nu fac asta doar ca să-i fac în ciudă. O privi pe Beryl cu coada ochiului. Dar n-o fac nici să-ți satisfac aspirațiile tale de natură socială, continuă el, sau să te ajut să-ți menții un standard de viață cu care abia te-ai obișnuit.

Nu dau doi bani pe aspirațiile sociale sau pe averea obținută pe căi necinstite, spuse Beryl, apucându-l pe Rushton de braț și trăgându-l mai aproape de ea.

Rushton o privi. O dungă de lumină îi lumina parțial chipul marcat de durere. Beryl nu făcea nici un efort să-și ascundă suferința. O bătu ușor pe braț, zâmbindu-i și vorbindu-i pe un ton ușor batjocoritor.

Ba cred că îți pasă chiar mai mult decât crezi, draga mea, altfel de ce te-ai fi măritat cu tatăl când puteai foarte bine să fii soția fiului?

Connor mergea cu paşi repezi, fără a re
să se calmeze. Simţea nevoia să lovească,
distrugă, să dea în cineva. Niciodată nu fus
un violent, dar în seara aceasta i-ar fi plă
să aibă ocazia să pocnească pe cineva. N
păsa nici măcar de faptul că ar fi putut l
bătaie, totul era să apuce să lovească şi el.

Mânia imprimată pe faţa lui ar fi putut ţi
pe cineva la distanţă, numai că nici unul d
trecătorii ce traversau Bulevardul 7 de
Broadway nu se apropie la mai puţin de t
metri de el. Un câine vagabond se ţinu du
el, dar păstra distanţa astfel încât să nu
trezească luat în şuturi. Trei copii îl privi
atent când trecu pe lângă ei, intenţionân
probabil să-i ceară bani, dar se răzgândir
Connor mergea fără să observe nimic în jur
lui.

Vedea cu ochii minţii doar o singură imagin
trăsăturile frumoase, fragile ale un
prostituate ce ştia să se prefacă foarte bin
părul roşcat al unei vrăjitoare şi doi ochi ver
ca jadul, mari şi limpezi. Ea era cea pe ca
dorea s-o întâlnească acum şi să-i facă rău
Intenţionase să cumpere ferma din Colorad
de la tatăl său cu banii pe care femeia ace
îi furase. Dacă ar fi reuşit să o cumpere, n
ar mai fi avut de ce să-şi facă griji că altcine
i-ar fi putut-o lua. Dar acum tatăl său îi lu
moştenirea de sub nas, vânzând-o. Connor s
simţea lovit, frustrat, trădat de tatăl său. Ar f

vrut să-şi reverse mânia mai degrabă asupra tărfei care-şi bătuse joc de el decât asupra propriului său tată.

Connor se opri în faţa porţii de fier de la intersecţia Broadway-ului cu bulevardul 50. Se sprijini de ea, pentru a-şi regla răsuflarea şi a-şi limpezi gândurile. Casa din spatele lui invita trecătorul să intre, având becurile la intrare. La etaj, draperia uneia dintre ferestre era căzută într-o parte. Atenţia lui Connor fu atrasă de o trăsură ce tocmai trecea, aşa că nu-şi dădu seama că era observat. Îşi îndreptă spatele, îşi trecu degetele prin păr cu un gest absent şi nervos, aşteptând ca tatăl său şi Beryl să coboare din trăsură.

În clipa în care ajunse la uşa casei cât un palat, cu ziduri din piatră, respiraţia îi revenise la normal. Îşi ascunse neliniştea sub privirea aceea întunecată, rece şi distantă.

Aflat în salonul în care erau primiţi oaspeţii, John MacKenzie Worth o auzi pe menajeră deschizând uşa de la intrare şi poftindu-i pe musafiri înauntru. Avea trăsături netulburate, iar ochii lui priveau când la soţia sa, când la fiica sa cea mică. Era nemulţumit de faptul că i se punea autoritatea la îndoială.

-Cum adică nu coboară la cină? ceru el să i se răspundă. De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

Moira Dennehy Worth făcu doar un semn

cu capul, iar faţa i se lumină de un zâmbet plăcut.

-Dragul meu, mi-a fost teamă că vei avea o reacţie nu tocmai plăcută. Şi uite că am avut dreptate.

Jay Mac o ţintui pe fiică-sa cu o privire din cele ce îi făceau pe asociaţii lui să asude. Mary Schyler nu numai că nu se lăsă intimidată, dar îl înfruntă cu aceiaşi ochi.

-Asta s-o crezi tu, spuse el, încântat şi iritat de atitudinea ei în acelaşi timp.

Skye înclină capul zâmbindu-i tatălui ei împăciuitoare. În obraji îi apăruseră gropiţe.

-Mersi la fel, spuse ea. Tu chiar ai crezut că Maggie nu-şi va da seama de maşinaţiunile tale?

-Sora ta trăieşte într-o cu totul altă lume şi nu pare să vadă dincolo de cărţile ei, aşa încât cum era să-mi dau seama că... ia stai puţin, Skye... despre ce maşinaţiuni este vorba? Moira? Ce vrea fiică-ta să spună?

-Cred că e cam târziu să faci pe nevinovatul, dragul meu, răspunse Moira. Se uită în oglinda atârnată deasupra poliţei şi-şi aranjă părul roşcat închis. Trebuie să ne întâmpinăm oaspeţii, mai spuse ea aranjându-şi câteva şuviţe, apoi veni în faţa lui Jay Mac. Îi îndreptă umerii jachetei de seară, iar pe faţă i se citea cât de mult îl iubea.

-Sper, dragul meu, continuă Moira, că în timpul cinei te vei abţine să o numeşti pe Skye "fiica mea" iar pe Mary Margaret "sora ei". Ai

un obicei foarte prost de a te greva de calitatea ta de părinte atunci când eşti supărat sau preocupat de ceva.

-Bietul Jay Mac, chicoti Skye. A fost atât de exploatat de cele cinci fiice ale sale încât mă mir că încă ne mai recunoaşte ca fiind copiii lui.

-Vezi ce trebuie să înghit? spuse el, aruncându-i din nou lui Skye o privire încruntată, dar adresându-i-se lui Moira. Mi se spune "tată" sau "tati" doar atunci când le convine. Şi aş vrea să ştiu şi eu care dintre ele a început să-mi spună Jay Mac şi de ce le-ai permis acest lucru în toţi aceşti ani?

-Sunt sigură că Mary, spuse ea cu voce scăzută şi cu ochi ce-i jucau în cap în momentul în care uşa salonului se deschise.

-Nu găsesc nimic amuzant în asta, replică el sec. Ca tată a cinci fete, devenite acum femei şi având toate ca prim nume "Mary", răspunsul nu i se păru de loc satisfăcător. Cu toate acestea, ceva îi spunea că-şi merita soarta. Putea chiar să recunoască că fusese un pic cam preţios şi mult prea arogant. Ani de-a rândul nu putuse decât să-şi recunoască fiicele cu inima şi nu cu numele, aşa că nu-l mira faptul că una din ele îndrăznise să-i spună Jay Mac. Toată lumea îl ştia de Jay Mac Worth, aşa că nu vedea de ce trebuia să le interzică celor din familie să-i spună pe nume.

Cineva din afară, nepus în gardă, ar fi putut considera drept lipsă de respect familiarismele

şi conflictele dintre Jay Mac şi fiicele sale. Jay Mac nu reuşea întotdeauna să se descurce onorabil cu cele cinci fiice ale sale, deşi în ultimul timp reuşise să se apropie de ele. John MacKenzie Worth era viclean, nemilos şi se purta ca un tiran numai atunci când era vorba de afaceri; iar cea mai importantă preocupare a sa era să le asigure un viitor sigur fetelor sale. În seara aceasta, trebuia să ia o hotărâre în privinţa viitorului lui Mary Margaret şi nu vedea de ce ar fi făcut o excepţie.

Moira se depărtă de Jay Mac pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Se făcură prezentările şi nimeni nu întrebă de ce Maggie nu era de faţă. De fapt, nici unul din membrii familiei Holiday nu ştia că de la masă lipsea una din fiice. Tacâmul ei fusese luat de pe masă înainte ca ei să intre în sufragerie. Connor luă loc lângă Skye. În faţa lor, de cealaltă parte a mesei, Beryl şi Rushton. Moira şi Jay Mac stăteau la cele două capete ale mesei.

E prea tânără, gândi Connor, ascultând-o pe Skye sporovăind despre o petrecere pe gheaţă la care fusese împreună cu prietenii ei. Lăsa impresia că e cam prostuţă şi săracă cu duhul şi, pe deasupra, văzând-o cum se joacă cu buclele sale roşii ca focul, Connor o suspectă că e chiar mai vanitoasă decât Beryl. Oare cum ar fi putut el s-o suporte o viaţă întreagă? Apoi se întrebă dacă într-adevăr era obligat s-o facă. Dacă ea dorea să rămână la New York, el se putea muta în Colorado. Ar fi fost reversul

aranjamentului pe care părinţii lui îl făcuseră cu ani în urmă - şi poate că l-ar fi mulţumit. Ea îi aruncă un zâmbet dezarmant, dezvelindu-şi dinţii printre care se strecurase un fir de spanac din supă. În clipa aceea îşi dădu seama că nu se putea însura cu cineva atât de copilăros ca fata aceasta ce credea că astfel face o glumă bună.

Jay Mac îi aruncă o privire lui Mary Schyler, dându-i de înţeles că reuşise să îl convingă pe Connor Holiday, prin comportamentul ei, că nu-i merita atenţia. Moira îşi stăpâni râsul, punându-şi şervetul la gură şi prefăcându-se că are un acces de tuse. Pe de altă parte, Beryl spera ca tânăra din faţa ei să persiste în felul acela de a se purta. În felul acesta avea siguranţa că Connor se va răzgândi în privinţă căsătoriei - mai ales că nimeni nu se aştepta ca el să îi ceară fetei mâna chiar în seara aceea. Beryl se linişti la gândul că lui Connor nici nu i-ar fi trecut prin minte să-i facă curte acelei bastarde.

Deşi dezamăgit, Rushton era la fel de stăpânit ca fiul său, ascuzându-şi sentimentele. Sperase ca lucrurile să decurgă altfel. Acum nu mai avea de ales, trebuia să vândă terenul. Totuşi, nu era un subiect pe care să-l discute de faţă cu femeile. Ştia că afacerile se rezolvă mai bine după cină, la un pahar bun de whisky, savurând un trabuc.

Jay Mac luă o bucată de carne fragedă şi bine făcută în furculiţă şi o ridică, încercând

să salveze ceea ce mai rămăsese din sear aceea.

-Carnea pe care o produci tu la fermă e l fel de bună ca asta, Connor? îl întrebă el. Am înţeles că ai câteva sute de capete de vită acolo

-Cu riscul de a-l jigni pe bucătaru dumneavoastră, trebuie să vă spun că la no carnea de vită are un gust mult mai bun.

-Chiar aşa?

-Din cauza transportului şi a distanţei mar carnea îşi pierde pe drum şi din aromă şi di consistenţă. Carnea de la ferma mea se vind la St. Louis, dar cred că are un gust diferit l Denver. Dacă vrei să scoţi o friptură bună, atunci ar trebui să petreci câtva timp la Double H.

-Double H? întrebă Moira. Ăsta e numel fermei dumitale?

-E de fapt numele rasei pe care o creşte, explică Connor. H-ul vine de la Hart - numele de fată al mamei mele - şi de la Holiday. Noi ne însemnăm vitele ca să fim siguri că nu le fură cineva. Rasa asta e cunoscută pe piaţă. Dacă e cineva chiar atât de tâmpit să încerce să fure şi să vândă vite de-ale mele, negustorul ştie că au fost furate. De obicei, când vindem, ori eu ori oamenii mei sunt prezenţi.

-Şi se întâmplă des? întrebă Skye fără să vrea, după care îşi scoase firul de spanac dintre dinţi.

-Mai des decât aş vrea eu.

-Şi îi prindeţi?

-Uneori.

-Şi pe urmă ce le faceţi? întrebă Skye cu ochii măriţi de curiozitate.

-Nu cred că ţi-ar plăcea să auzi asta, cel puţin nu acum şi nici aici, vorbi Rushton, dregându-şi glasul.

-A, dar sunt o fire foarte tare, spuse ea. Pot vorbi despre orice subiect, oricât de neplăcut ar fi, fără să-mi pierd pofta de mâncare.

-Nici nu mă îndoiesc, spuse Beryl sarcastică.

-Ei, oricum eu sunt sigură că nu doresc să aud asta, inteveni Moira, deşi mi se pare interesant că ferma dumneavoastră e în Colorado. Poate că aţi auzit de cele două fiice ale mele care locuiesc acolo.

-Colorado e un ţinut mult mai vast decât crezi tu, Moira, îi spuse Jay Mac zâmbind îngăduitor. E puţin probabil ca Connor să le fi cunoscut pe Michael sau Rennie.

-Michael? întrebă Beryl. Credeam că aveţi numai fete.

-Mary Michael, o lămuri Moira.

-Şi Mary Rennie, adăugă Schyler. Pe toate ne cheamă Mary. Mary Francis. Mary Margaret. În obraz îi apărură din nou gropiţele şi arătă cu degetul spre ea. Mary Schyler. S-ar putea spune despre noi că suntem tot un fel de rasă.

-Încântător, rosti Beryl pe un ton care dădea de înţeles că gândeşte total opusul a ceea ce spusese.

Skye se prefăcu a nu observa tonul batjocoritor al observaţiei lui Beryl.

-O, dar e la modă la catolici, spuse ea veselă, aranjându-şi şervetul în poală. Mama e catoloică. Şi irlandeză. S-ar putea să vă fi dat seama de asta din cauza accentului ei. Mă refer la faptul că e irlandeză. Nu cred că accentul ar putea răzbate din credinţa ei religioasă. Dumneata ce crezi? îl întrebă ea pe Connor zâmbindu-i inocentă.

-Că ai dreptate, răspunse el, atent să nu se înnece.

-N-aş fi crezut, continuă ea. Pe de altă parte, tata e protestant în adevăratul sens al cuvântului. Ca să fiu mai exactă, ţine de presbiterieni. Dar probabil că ştiaţi asta. Catolicii nu prea reuşesc aşa de bine în afaceri cum a reuşit tatăl meu, deşi niciodată nu mi s-a explicat,cu motive realmente satisfăcătoare, ce-are a face religia cu cariera. Cred că pe el l-a ajutat şi faptul că familia lui a venit în America cu mult înainte de revoluţie.

Jay Mac avea faţa injectată, amănunt ce nu putea fi ascuns nici de favoriţii lui laţi şi nici de mustaţa stufoasă.

-Ajunge, Mary Schyler! îi porunci el fetei.

Tonul ferm al tatălui ei o făcu pe Skye să lase capul în jos, într-o atitudine de penitenţă.

-Vai, dar e fascinant ce spui! interveni Beryl, provocând-o pe Skye să le dea şi alte amănunte indiscrete, ignorând astfel avertismentul din ochii soţului ei şi privirea furioasă pe care i-o aruncă Connor. Continua să zâmbească şi să mănânce tacticoasă. Era convinsă că Jay Mac

nu va găsi un bărbat pentru fiica lui dacă n-o învăţa să-şi ţină gura.

Mary Michael locuieşte în Denver, spuse Moira repede, sperând să poată trece la alt subiect.

Denver e un oraş prosper, interveni şi Connor, pentru a salva conversaţia. Aţi fost vreodată acolo?

Doar o dată şi mărturisesc că m-am simţit extraordinar. Pe lângă faptul că am petrecut câteva zile împreună cu Michael, Ethan şi nepoata mea, mi s-a părut că oraşul e într-adevăr fermecător.

E prima oară când aud pe cineva din est că spune despre Denver că este un oraş fermecător, mustăci Connor.

Moira clipi des, mirată o clipă de zâmbetul acela viclean al oaspetelui ei. În momentul acela nu mai contă faptul că era încă îndrăgostită de soţul ei, că avea cinci fiice şi că ii putea fi mamă lui Connor; resimţi efectul zâmbetului acela ştrengăresc până în vârful picioarelor. Îi era teamă să nu roşească.

Ei bine, răspunse ea, într-un fel sfidându-l, nu l-am găsit fermecător. E zgomotos, pitoresc şi plin de viaţă.

Asta s-ar putea spune şi despre Bowery, puse Jay Mac, şi nici nu e nevoie să pleci din New York pentru a ajunge acolo.

Şi tu iubeşti Denver-ul, îl contrazise Moira pe Jay Mac, deci n-are nici un rost să te prefaci că n-ar fi aşa. Soţul lui Michael e şerif federal

al districtului Denver, adăugă ea întorcându spre Connor.

-Adică Ethan, parcă aşa am înţeles cheamă. E cumva vorba despre Ethan Sto

-Da, el e, spuse ea încântată. Vezi, Jay M Connor îl cunoaşte pe Ethan. La urma urm am avut dreptate când am presupus că s putea să se cunoască.

-Îl ştiu pe şeriful Stone din auzite, are reputaţie foarte bună, o întrerupse Connor Moira înainte ca ea să se entuziasmeze pr tare. Dar n-am avut motive ca să apelez serviciile lui.

-Nici măcar din pricina hoţilor de vi întrebă Skye, tăind o chiflă în două şi ungâ o jumătate cu unt.

-Mai cu seamă în privinţa lor. Şi ce ne put spune despre cealălaltă fiică a dumneavoast care locuieşte în Colorado? o întrebă Conn pe Moira.

-De Rennie întrebaţi? Acum o cheam Sullivan. Ea şi Jarret, soţul ei, se cam mu dintr-un loc în altul. Lucrează amândoi pentr Compania de Cale Ferată pe care o are J Mac; fiica noastră este ingineră şi proiectea poduri şi linii de cale ferată. Jarret constructorul familiei.

Lui Connor îi dispăruse complet zâmbetu Avea din nou o expresie distantă, politicoas dar rece.

-Am crezut că domnul şi doamna Sulliva sunt simpli angajaţi ai companiei Northeas

pune el.

Ca să vezi, interveni Beryl. Şi totuşi Colorado nu este un ţinut chiar atât de vast. Cunoşti chiar pe toată lumea de-acolo, Connor?

Aşa se pare, nu? răspunse el pe un ton la fel de distant din care răzbătea şi dorinţa lui de a pune capăt subiectului ce-i privea pe Dennie şi Jarret Sullivan.

Jay Mac ciuguli doar din desert. În mod normal, plăcinta cu cireşe a doamnei Cavanaugh avea succes, dar în seara aceasta lui Jay Mac îi pierise pofta de mâncare. Nimic din ceea ce sperase el pentru seara aceasta nu se desfăşurase conform aşteptărilor.

Mary Margaret îşi dovedise atitudinea rebelă refuzând să coboare la cină. Skye îi luase într-un fel locul surorii lui. Rushton părea nerăbdător să încheie afacerea cât mai repede, în timp ce Connor nu avea nici cea mai mică dorinţă să o discute. Graţia Moirei fusese ignorată datorită dispreţului prea puţin mascat al lui Beryl faţă de Skye şi comportamentul ei recalcitrant. Dacă cineva l-ar fi rugat pe Jay Mac să numească persoana ce se distrase cel mai bine în timpul cinei, atunci el ar fi indicat-o cu siguranţă pe doamna Cavanaugh. Dacă figura ei ar fi fost mai expresivă, atunci nu mai încăpea îndoială că ceea ce auzise vorbindu-se acolo în timp ce servea diferitele feluri de mâncare o amuzase teribil.

Eu zic să ne retragem şi să-i lăsăm pe bărbaţi

singuri să-şi savureze băutura, le invită M
pe Beryl şi Skye. Noi vom lua cafeaua în sa

Nerăbdătoare să iasă din sufragerie, S
aproape că răsturnă scaunul când se ridică
picioare. Îşi ceru scuze pentru neîndemână
ei, roşind până-n vârful urechilor, şi pl
imediat de la masă. Moira şi Beryl o urma
deşi nu la fel de grăbite.

Connor aşteptă ca uşa să se închidă în ur
femeilor, apoi se întoarse spre Jay Mac şi s
tatăl său.

-M-aţi pus amândoi într-o situaţie neplăcu
spuse el.

John MacKenzie Worth se ridică de la ma
îndreptându-se spre servantă. Nu era de statu
lui Holiday, însă emana forţă şi autorita
Ţinuta lui era dreaptă şi umerii erau puterni

-Cum vine asta? îl întrebă el pe Connor. D
moment ce azi ne întâlnim pentru prima oa
nu prea înţeleg cum de-am reuşit să... cum
spus?... să vă pun într-o situaţie neplăcută.

-Vai, dar n-aţi făcut asta singur, spuse
mutându-şi privirea asupra tatălui său. Aţi fo
ajutat cu prisosinţă.

-Doriţi un trabuc? îl întrebă JayMac
Connor, oferindu-i paharul cu whisky.

-Nu fumez, răspunse el scurt.

-Nici eu, spuse Jay Mac. Adică nu *mai* fume
Am renunţat la fumat când Michael mi-a fo
adusă înapoi vie şi nevătămată. Spunând as
îi oferi lui Rushton cutia cu trabucuri, încânt
că acesta nu-l refuză. Cu toate că nu fuma,

...ea să simtă aroma aceea înţepătoare. Dar ...supun că nu asta vă interesează acum, ...ugă el, aprinzându-i trabucul lui Rushton.

Nu, răspunse Connor sec, cu riscul de-a ...a nepoliticos, trebuie să vă mărturisesc că ...mă interesează. Dădu paharul peste cap şi, ...a aştepta să fie servit, se duse lângă ...vantă şi-şi umplu singur paharul.

Urmărindu-l cu privirea pe Connor, Jay Mac ...intoarse la locul său.

Nici nu beţi prea mult, nu-i aşa? îl întrebă. ...tăl dumneavoastră nu s-a plâns niciodată că ...avea probleme în privinţa asta.

Tatăl meu nu mă cunoaşte atât de bine încât ...facă afirmaţii la adresa mea, i-o tăie Connor. ...reţinu cu greu amărăciunea din glas. ...cunosc că nu am avut niciodată probleme ...genul ăsta, cel puţin până acum câteva luni ...nd am venit la New York. Se sprijini de ...vantă, încrucişându-şi picioarele. Nu ştiam ...doamna Sullivan este fiica dumneavoastră.

Nu văd legătura.

Dar eu o văd. Altfel de ce aţi fi întrerupt-o ...soţia dumneavoastră atunci când vorbea ...spre familia dumneavoastră din Colorado? ...ţi foarte bine că fiica şi ginerele ...dumneavoastră îmi sunt mai mult decât simple ...noştinţe.

Rennie şi Jarret sunt angajaţi apreciaţi ai ...mpaniei Northeast Rail. Întâmplarea face ca ...să-mi fie şi rude.

Connor se îndoia de adevărul afirmaţiei lui

Jay Mac. John MacKenzie Worth era u
dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oam
din ţară. Aşa încât nimic legat de influenţa
nu era întâmplător.

-Tu ştiai despre soţii Sullivan, nu-i aşa?

-Bineînţeles, încuviinţă Rushton. Dar J
Mac are dreptate. Aspectul ăsta contează p
puţin. Dacă n-ar fi fost ei, tot s-ar fi găsit cin
să realizeze adevărata valoare a terenului.

-E de ajuns că o cunosc eu. N-am nevoie
ingineri şi constructori de căi ferate ca să-
spună ce valoare au proprietăţile mele.

--Doar nu sperai că pământul ăla să răm
un secret pentru totdeauna?

-Numai că ăla nu-i pământul meu, nu?
provocă Connor pocnind din degete.

-Şi asta e adevărat, spuse Rushton. E al m

Jay Mac se juca cu paharul dus pe gându

-Când fiica mea mi-a telegrafiat că a găsi
zonă excelentă pentru calea ferată dint
Cannon Mills şi Denver, mi-a trezit interesu
Cannon Mills are rezerve incomensurabile
argint şi aur care zac acolo numai pentru
nimeni nu are cum să transporte minere
Northeast Rail şi-a făcut un renume prin acc
că, în zona respectivă, a dat acces minerilor
companiilor miniere, la un preţ rezonabil. A
am făcut şi la Queen's Point şi apoi la Madiso
Oamenii din Cannon Mills vor acolo o ca
ferată.

-Atunci când fiica dumneavoastră a ve
acolo cu oamenii ei să facă prospecţiunile, i-a

pus că pământul nu e de vânzare. M-a rugat o las totuşi să studieze zona, iar eu am lăsat-o. Rennie e foarte convingătoare.

Cred că vă înşelaţi amarnic, spuse Connor, amintindu-şi discuţia aceea înfierbântată ce-i influenţase gândirea. Luă o înghiţitură din pahar. Când a plecat cu echipa de la Northeast, am crezut că lucrurile se vor opri acolo. Se pare însă că doamna Sullivan e şi foarte insistentă, nu numai convingătoare. S-a dus la biroul din Denver şi acolo a aflat că nu sunt proprietarul terenului. Presupun că asta a făcut-o să-şi schimbe părerea. A recunoscut acolo numele tatălui meu, şi v-a rugat pe dumneavoastră să-l căutaţi. Nu-mi pot da seama cum aţi ajuns de la teren la moştenitori, sau care dintre voi a venit primul cu ideea, dar în cursul conversaţiei aţi renunţat să mai discutaţi despre căi ferate şi aţi ajuns la problema dinastiilor. Drept să vă spun, domnii mei, spuse Connor lăsând jos paharul, pur şi simplu nu mă interesează. Şi, fără a aştepta vreun răspuns, părăsi camera.

Rushton şi Jay Mac aşteptară să audă sunetul uşii de la intrare. Dar degeaba.

Unde crezi că s-a dus? întrebă Rushton.

Probabil că e în bibliotecă, încercând să se calmeze. E chiar în capătul holului şi mi se pare că mai devreme am văzut uşa deschisă acolo.

Rushton dădu fumul afară din piept, iar acum capul lui era înconjurat de un norişor

albastru-cenuşiu.

-Nu prea a decurs bine întâlnireá noastr

-Nu, nu prea, îi dădu Jay Mac dreptate. toate acestea, îmi place fiul tău. Nu se l uşor intimidat.

-A fost insolent şi te-a jignit.

-Ştie că e cu spatele la zid, spuse Jay M ridicând din umeri. Îl admir pentru faptul ţine cu dinţii de pământul ăsta. Sorbi o gu de whisky. Trebuie să-mi cer scuze pent comportamentul fiicei mele. Şi eu am spe că seara va decurge cu totul altfel.

-Mărturisesc că m-am aşteptat ca fiica ta fie ceva mai mare. Dar, după cum st lucrurile, nu cred că ea şi Connor se v înţelege.

-Mai mare? se încruntă Jay Mac. A douăzeci şi trei de ani. Cred că e destul mare. Câţi ani are fiul tău?... Treizeci? E diferenţă foarte bună între ei.

-Douăzeci şi trei? întrebă Rushton dus gânduri. Eu nu i-am dat mai mult şaisprezece.

-De unde era să-i dai, dacă nici măcar nu fost cu noi în seara asta?

-N-a fost aici? clipi Rushton uimit. Dar...

-A, ai crezut că Schyler era... doamn fereşte... a, păi dacă tu te refereai la Sky normal că nu se potrivesc, chicoti el vădit amuzat. Iar Skye are nouăsprezece, n şaisprezece ani. Mă tem că s-a cam dat în spectacol în seara asta. Dar ea nu a vrut decât

să mă avertizeze.
-Să te avertizeze?
-Da, spuse Jay Mac. Voia să-mi spună că...

-Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu te-ai amesteca în viaţa mea, spuse Skye, aruncându-se în scaunul tapiţat din dormitorul surorii ei.

-Chiar aşa i-ai spus? o întrebă Maggie, nevenindu-i să creadă că soră-sa fusese în stare de asemenea bravadă.

-Mda. O, Mag, îmi pare atât de rău că nu m-ai văzut! Ai fi fost aşa de mândră de mine!

Maggie era mândră de faptul că îndrăznise să-şi sfideze tatăl şi să nu coboare la cină. Acum, pe lângă îndrăzneala surorii ei mai mici, gestul ei nu i se mai părea aşa de nemaipomenit.

-Aş fi fost mândră de tine sau stânjenită? o întrebă.

-Şi, şi, presupun, continuă Skye fericită. Afirmând că nu se simte bine, o rugase pe mama ei să-i dea voie să se ducă în cameră iar maică-sa abia reuşise să-şi stăpânească sentimentul de uşurare. Nimeni n-a ştiut cum să se poarte cu mine, mai spuse ea. Aproape că mi-a fost milă de bietul domn Holiday.

-Tatăl sau fiul?

-Amândoi, cred, spuse ea dând din umeri. Părul i se revărsase peste umeri. Contează?

-Cred că e mai greu să îl compătimeşti pe

senior. El şi Jay Mac sunt amestecaţi în povestea asta până-n gât. Oftă, închise cartea pe care o citea,ţinând degetul la pagina la care rămăsese. Şi Jay Mac ce-are de câştigat la afacerea asta? Vreau să spun, de ce face asta tocmai acum? Niciodată nu mi-a vorbit de căsătorie. Ştie că vreau să devin doctoriţă. Am şanse mari să fiu acceptată la colegiul de fete din Philadelphia.

-Da' cine ştie ce motive are Jay Mac atunci când face ceva? Eu ştiu doar că ne iubeşte şi crede că procedează cum e mai bine pentru noi. Michael şi Rennie au avut curajul să i se împotrivească.

-Rennie s-a măritat cu cel pe care i-l alesese Jay Mac.

-Da, dar nu împotriva voinţei ei. Iar Mary Francis a făcut doar ce-a vrut.

-Mary Francis s-a călugărit, spuse Maggie sec. Până şi Jay Mac trebuie să recunoască faptul că influenţa lui are anumite limite.

-Am vrut să spun că Mary Francis a făcut după cum a tăiat-o capul, spuse Skye râzând. Aşa ar trebui să procedezi şi tu.

Maggie îşi sugea buza de jos. Din ochii ei mari şi verzi răzbătea nesiguranţa.

-Ştiu şi eu... Eu nu sunt ca voi. Pentru mine nu e atât de uşor.

-Uşor? Da' cine-a spus că e uşor? Tu crezi că mie nu mi-a bătut inima să-mi spargă pieptul? Mi-am băgat firul acela de spanac între dinţi şi am zâmbit cu gura până la urechi,

rugându-mă să mă stăpânesc. Am făcut pe mironosiţa, am sporovăit în neştire şi-am făcut pe proasta, dându-le impresia că nu ştiu să leg o frază, darămite să gândesc profund. Jay Mac mă privea nervos, mai ales atunci când am adus vorba de religie, iar mama arăta de parcă ar fi vrut să se afle în cu totul altă parte. Rushton Holiday mă compătimea probabil în gând, dar cred că îi părea mai mult rău pentru Jay Mac şi mama. Beryl Holiday - care-mi este profund antipatică, deşi este deosebit de frumoasă - părea vizibil încântată de faptul că nu promiteam să fiu o pereche potrivită pentru fiul ei vitreg.

-Şi Connor?

-Asta, draga mea surioară, vine să-ncununeze o seară şi-aşa destul de neplăcută. Connor Holiday este un bărbat foarte chipeş. Foarte chipeş, Şi foarte atent. Politicos. Un pic cam distant, rezervat, ceea ce era de aşteptat. Făcând pe proasta în faţa lui a fost ca şi cum mi-aş fi tăiat singură nasul în faţa lui pentru a mă poci. I-am dat tatei o lecţie despre ce înseamnă să te amesteci în treburile altora, numai că a fost o lecţie umilitoare.

-Dacă îţi place domnul Holiday, atunci poate ar trebui să...

-A, nu, m-am străduit prea tare să par ceea ce nu sunt, spuse Skye ridicând mâna şi întrerupând-o pe sora ei. Şi pe urmă, cred că Connor nu m-ar lua nici dacă i-aş fi oferită în dar.

Fiindcă Skye era totuşi o fată frumoasă şi o companie plăcută, Maggie îşi închipui că, purtându-se aşa cum spusese, sora ei trebuie să fi făcut o impresie groaznică.

-Atunci înseamnă că nici una dintre noi nu-l va lua de bărbat.

-Va trebui să te ţii tare, Maggie. Jay Mac şi Rushton pun încă ţara la cale.

-De unde ştii?

-Maggie? izbucni Skye clătinând capul uimită. Cum de nu vezi ce se întâmplă?

Rushton Holiday aruncă mucul trabucului.

-Şi-acum ce facem?

Jay Mac îşi terminase de mult paharul. Se gândi să-şi mai pună unul, dar n-o făcu. Avea nevoie să rămână cu mintea limpede.

-Tot mai vrei să vinzi pământul?

-N-am vrut niciodată să-l vând, dar ştii cum e piaţa acum. Am nevoie de bani lichizi.

Jay Mac făcu un semn afirmativ din cap. Avea noroc că vânduse şi el o parte din acţiuni, anticipând doar cu câteva zile scăderea preţurilor.

-Rennie spune că nu are nevoie decât de fâşia aceea care duce de la creasta munţilor până la vale.

- E cea mai bună porţiune de păşune. De asta se încăpăţânează şi Connor. Fâşia pe care o vreţi voi trece peste apă şi taie proprietatea în două. E adevărat că este o fâşie foarte mică

în comparţie cu restul terenului, dar e cea mai valoroasă - şi pentru compania ta, şi pentru fiul meu.

-Rennie spune că ar mai avea o variantă acceptabilă.

-Acceptabilă, dar nu ideală.

-E adevărat, dar dacă tu nu vrei să vinzi, va trebui să iau ce mi se oferă.

Rushton îşi frecă nasul.

-Noi am mai făcut afaceri împreună, Jay Mac. Am fost corecţi şi cinstiţi unul faţă de celălalt şi-mi place să sper că te cunosc ceva mai bine decât te cunosc ceilalţi parteneri. Tu nici măcar nu ştii dacă vrei într-adevăr terenul. Simt asta din glasul tău.

-După cum bine îţi aminteşti, Rush, n-am ţinut niciodată foarte mult la fâşia asta de pământ. M-a intrigat însă ceea ce mi-a scris Rennie despre Connor. Era de-a dreptul impresionată de faptul că i-a refuzat oferta, numai că refuzul lui de-a-i accepta preţul nu a impresionat-o deloc. Connor crede că atunci când Rennie s-a dus la birourile din Denver, a făcut-o de capul ei, numai că eu am fost cel care am trimis-o acolo. Ştiu că atunci mi-am amintit că tu îmi vorbiseşi de o proprietate din Colorado şi era puţin probabil că numele Holiday să fie o simplă coincidenţă.

Pe urmă, trebuie să-ţi mărturisesc că mă interesează Connor mai mult în măsura în care el i-ar putea fi soţ lui Maggie, ferma mă lasă rece. Dacă s-ar însura cu ea, aş pune-o pe

numele lui şi atunci o să uităm toată povestea asta cu calea ferată.

Rushton îşi umplu iar paharul. Strângea din dinţi. O mică dungă îi apăru între sprâncene.

-Să ştii că nu sunt chiar atât de disperat după bani şi m-am gândit şi eu la toate variantele. I-am explicat totul lui Connor. Iar el ştie ce se aşteaptă de la el.

-Numai că nu s-a supus imediat.

-Nu, răspunse Rushton zâmbind în colţul gurii. În fond, e fiul meu. L-ai fi respectat la fel de mult dacă ar fi cedat imediat?

-Dar nu mi-ai spus niciodată ce l-a făcut să se răzgândească, spuse Jay Mac, ştiind că Rushton avea dreptate.

-Probabil pentru că n-am crezut că ar conta, spuse el luând o înghiţitură din pahar. După ce am vorbit cu el s-a înfuriat. Cred că îţi imaginezi cum a decurs discuţia. Ai văzut cu ochii tăi ce relaţii sunt între mine şi fiul meu. Nu ne iubim prea mult. Făcu un gest scurt cu capul, parcă spre a şi-l limpezi. După aceea, a plecat. Avea destui bani la el ca să se înhăiteze la un joc de pocher undeva în oraş. Nu mă întreba cum a făcut, dar mi-a spus că a câştigat douăsprezece mii de dolari în noaptea aceea.

-Aşa a jurat? Şi tu nu ai văzut banii?

-Deloc. Era un pic infatuat, sau poate era încă furios, nu ştiu. S-a dus la un bordel. Spune că femeia cu care a fost în noaptea aceea i-a furat banii. În timp ce vorbea, Rushton îl urmărea atent pe Jay Mac pentru a-i vedea

reacţia, numai că acesta îl privea contemplativ, şi nu întrebător. Mai târziu, continuă Rushton, a fost de acord să o cunoască pe fiica ta, asta după ce a avut siguranţa că nu-şi va mai vedea banii vreodată.

-Înţeleg. Atunci înseamnă că a venit aici ştiind că nu are altă alternativă.

-Cam aşa ceva. Iar tu ai omis să-mi spui numele fetei pe care intenţionai să i-o dai. Până acum n-am mai făcut afaceri la un nivel atât de intim. Mă tem că am înţeles greşit, credeam că e vorba de Skye. Probabil că la fel gândeşte şi Connor.

Jay Mac clătină trist din cap. Copiii pot fi foarte dificili uneori, gândi el.

-Înainte de a stabili dacă considerăm istoria asta ca pe o afacere, hai să vedem cum am putea face să-i apropiem pe Connor şi Maggie.

Pe Beryl o încânta compania Moirei, pe care nu o considera aşa frivolă şi prostuţă cum era fiica ei.

-Zău aşa, spuse ea râzând, în timp ce-şi savurau cafeaua. Nu înţeleg cum ar putea cineva crede că fiul lui Rush şi fiica ta s-ar potrivi. E mult prea tânără pentru el.

Moira nu se simţi jignită de remarcă, deşi i se părea interesant faptul că Beryl aruncase veninul tocmai în direcţia aceea. Pe de altă parte, Moira ştia că nu se înşală gândind că diferenţa de vârstă dintre Beryl şi soţul ei era

de cel puţin douăzeci şi patru de ani. De fapt, era sigură că Beryl era chiar mai tânără decât fiul lui Rush.

-Mă îndoiesc că Jay Mac sau Rushton s-au gândit la aspectul acesta, spuse ea. Când e vorba de probleme personale, ştiu cam cum procedează Jay Mac, însă nu pot spune acelaşi lucru şi în privinţa soţului tău.

-Iar eu nu ştiu dacă pot spune asta despre Rush. Suntem căsătoriţi de foarte puţin timp.

-Uitasem asta. Dar vă potriviţi foarte bine. Nimeni n-ar spune că nu aveţi nici un an de când v-aţi căsătorit.

-Practic, aproape opt luni.

-Aproape opt luni? Incredibil. Moira îşi mai puse o linguriţă de frişcă în cafea. Cum v-aţi cunoscut? o întrebă ea pe Beryl.

Cu toate că era o întrebare inocentă, o luase prin surprindere.

-Cum, nu ştii? întrebă ea, mai mult pentru a trage de timp şi a-şi reveni din uimire. Credeam că toată lumea ştie. L-am cunoscut pe Rushton acum un an, când a venit să-l vadă pe Connor.

-Te rog să mă scuzi, spuse Moira, neînţelegând totuşi de ce se simţea Beryl aşa de stânjenită, pentru că nu-i fu greu să observe că aceasta roşise. Am fost cumva indiscretă?

-O, nu, o linişti Beryl schiţând un zâmbet. Numai că eram aşa convinsă că toată lumea ştie... încât am presupus...

-Draga mea, dar nu trebuie să te justifici faţă

de mine. Dacă nu vrei să-mi spui, nu e nimic.

-Nu, totul e în regulă. Oricum vei afla şi pe urmă nu mi-e ruşine de ceea ce am făcut. Atunci când l-am cunoscut pe Rushton, eram logodită cu Connor.

-Înţeleg, spuse Moira încet. Şi, într-adevăr, înţelegea. Chiar mai mult decât credea Beryl Holiday.

-Cred că am auzit destul, Skye, îi spuse Maggie. Te-ai descurcat minunat şi sunt invidioasă şi recunoscătoare în acelaşi timp, dar asta nu schimbă faptul că nu ştiu ce să fac. Skye începu să se strâmbe, dar Maggie o ignoră. Cred c-am să mă duc în bibliotecă. Am foarte mult de citit. Ridică cartea pe care o ţinea încă deschisă cu degetul. Dacă vrei, poţi merge cu mine, dar numai dacă taci.

-Nu cred c-am să pot. Jay Mac spune că îţi pierzi prea mult timp cu cărţile şi e pentru prima oară când simt nevoia să-i dau dreptate.

-Ai grijă, Skye, zâmbi Maggie. Aş putea să folosesc afirmaţia asta împotriva ta. Râsul cristalin al surorii ei o urmări până pe hol.

Coborând pe scara de serviciu pentru a evita să se întâlnească cu cineva, Maggie se strecură în camera de studiu în vârful picioarelor. Aproape imediat, se simţi cuprinsă de un sentiment de linişte. Mirosul volumelor legate în piele, nemişcarea din jurul ei, perspectiva unei noi aventuri în lumea cunoaşterii ce se

ascundea dincolo de pagini - totul e copleşitor. Aceasta era singura încăpere în ca se simţea cu adevărat acasă şi care avea să lipsească.

Găsi un semn de carte pe care-l puse înt paginile cărţii pe care o citise mai devreme camera ei. Focul din cămin o surprinse în mo plăcut. Se aşteptase să fie nevoită să-l aprind ea. Dorind să înteţească focul, Magg înconjură cele două fotolii ce se aflau în fa şemineului. Luă vătraiul şi începu să-l agite f faţa grătarului de marmură.

Auzi în spatele ei o voce care o luă total p nepregătite.

-Pe Dumnezeul meu, ar trebui să te bat c vătraiul !

CAPITOLUL AL PATRULEA

Era exact aşa cum şi-o amintea. Simţi o uşoară satisfacţie constatând că nu-l înşală memoria. Ştia sigur că avusese de-a face cu o târfă, aşa după cum ştia că în geanta aceea avusese douăsprezece mii de dolari.

Aşteptă ca ea să-şi revină din şoc şi să-l recunoască, fixând-o cu ochii lui negri. Focul făcea ca silueta ei delicată să devină o umbră, întunecându-i un pic trăsăturile şi umplându-i părul cu reflexe aurii şi roşii ca arama. Avea părul pieptănat pe spate, prins lejer cu o panglică de catifea. Buzele ei pline erau deschise acum, iar ochii ei verzi, de pisică, erau mult mai mari. Ţinea vătraiul ca pe o armă, aproape de umăr, de parcă ar fi fost gata să lovească cu el.

Purta o rochie albastru-marin, mai mult comodă decât la modă. Gulerul înalt al rochiei era închis până la ultimul nasture, mânecile erau suflecate, iar în jurul mijlocului avea un

şorţ. Făcu o mişcare bruscă, intenţionând să fugă din cale. Atunci el observă că ea nu pantofii scâlciaţi. Ajunse la concluzia că nu cheltuise banii, cel puţin nu în scopul de a-şi îmbunătăţi aspectul. Făcu o mişcare înainte şi o apucă de fustă, împiedicând-o să fugă. Connor o trase destul de tare, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Lăsă să-i cadă vătraiul şi se prăbuşi peste fotoliul în care stătea Connor, aterizând la el în poală.

Maggie îl împinse, dar el o ţinea strâns strângându-i mijlocul în palme. Apoi îi imobiliză mâinile, luând-o de încheieturi. El se potoli numai atunci când îşi dădu seama de zădărnicia încercării ei de a scăpa. Connor era destul de răbdător şi de puternic pentru a o lăsa să se liniştească.

-Vă rog, domnule, daţi-mi drumul, spuse Maggie adunându-se.

-Imediat.

Maggie se încruntă, întorcând capul să-l vadă mai bine. Avea o voce plăcută, deşi aspră şi întrucâtva ameninţătoare. I se păru că o ştie de undeva, dar nu înţelegea de ce are sentimentul acela. Începu să tremure neliniştită.

O simţi tremurând.

-Focul dă destulă căldură, spuse el. Mă îndoiesc că ţi-e frig. Mai degrabă ţi-e frică. Te-am speriat?

Maggie realiză faptul că pe el îl încânta teama ei, deşi nu pricepea motivul. Abia avu timp să

lipească.

-Ce cauţi aici? o întrebă.

-Am venit să... iau o carte.

-Nu-mi vinde gogoşi, spuse Connor scuturând-o.

-Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse ea trăgându-se, încercând să-şi elibereze mâinile. Vă rog, daţi-mi drumul. Mă doare.

-Nu cred. Deşi ar trebui. Ar trebui să te bat măr şi dacă nu-mi răspunzi la întrebări, chiar am s-o fac.

-Ţip!

-Parcă nu aşa procedezi de obicei, râse el de ameninţarea lui Maggie. Tu doar faci anumite lucruri. Sau, mă rog, te străduieşti. Ia încearcă!

Maggie îşi privi mâinile înlănţuite. Se gândi că pentru a o opri să nu ţipe, va trebui să-i dea drumul. Oare nu-şi dăduse seama de asta?

Ba cum să nu. De îndată ce Maggie deschise gura, Connor o trase în poala lui şi-i acoperi gura cu gura lui. Fu prea surprinsă de gest ca să încleşteze dinţii. Îi simţi limba şi buzele ce se jucau lacome cu gura ei. Continuă să o sărute cu toate că ea nu-i răspunse. Se opri abia în momentul în care simţi că se lasă în voia lui, nu supusă, ci resemnată.

Connor se lăsă pe spate şi începu să o studieze. Cu excepţia buzelor ei pline ca o căpşună, faţa ei era lividă. În ochi îi apăruseră lacrimi. Respira cu greu şi, de unde la început fusese doar speriată, acum era îngrozită. Connor îi eliberă mâinile şi o împinse de lângă

el.

Maggie se ridică împiedicându-se şi se du cât mai departe de Connor. Îl privea tăcut iar privirea îi era împăienjenită de lacrimile refuzau să cadă.

-Sper că n-ai de gând să leşini, o întrebă e

Nici ea nu ştia ce simţea. Nu i se m întâmplase să leşine.

-Nu ştiu... Nu cred.

Nu înţelegea de ce îi era atât de greu să recapete răsuflarea. Abia îi auzea cuvintele d cauză că inima îi bătea nebuneşte.

-Doar n-ai de gând să faci asta din nou?

-Ai de gând să ţipi?

Ea scuturâ capul într-un gest de negaţie.

-Ei bine, atunci nu mai fac, spuse el pe u ton aspru. Îi arătă cu degetul celălalt fotoli Se aşeză greoaie în el. Connor înclină capu încântat şi trase fotoliul lui mai aproap întorcându-l în aşa fel încât să îi poată vede faţa.

-Spune-mi şi mie ce faci aici. Dar te rog nu mai repeta tâmpenia cu cartea. Vreau să ştiu ce cauţi în casa asta.

-Dar aici locuiesc.

-Patroana ta ştie că mai practici şi alte meserii?

-Patroana mea? Inima lui Maggie bătea să-i spargă pieptul. Durerea pe care o simţea în frunte aproape că o orbea. Cred că mă confundaţi. Nu cred că doresc să...

-Unde-s banii mei? pretinse Connor un

răspuns.

Maggie înclină capul şi începu să-şi maseze tâmplele cu degete tremurânde. Obrajii ei palizi fură inundaţi de lacrimi.

-Banii mei? repeta el aspru întrebarea, fără a se lăsa impresionat.

Maggie îl privea neputincioasă. Încercă să se ridice, dar el o apucă din nou de încheietură şi o împinse înapoi în fotoliu. Aplecându-se în faţă, Connor îşi sprijini coatele pe genunchi. Ochii lui o fixau, iar expresia feţii lui era dură şi nemiloasă.

-Poţi să strigi pe cine vrei, o avertiză el, dacă eşti pregătită să înfrunţi ceea ce am de spus când ei vor veni aici.

-Dar... ce vrei să le spui? întrebă Maggie nedumerită.

-Că eşti o hoaţă şi o târfă.

-Cred că eşti un om îngrozitor, domnule Holiday, spuse Maggie revoltată afundându-se în fotoliu.

Connor nu se simţea deloc vinovat pentru ceea ce făcuse de când Maggie intrase în camera aceea. Zâmbi auzind remarca ei patetică în legătură cu caracterul lui.

-Deci ştii cine sunt.

-Bineînţeles că ştiu cine sunteţi, spuse ea ştergându-şi lacrimile cu gesturi nervoase. Doar toată lumea din casa asta aştepta vizita dumneavoastră, iar eu v-am văzut intrând aici mai devreme. Am văzut că nu aţi venit cu trăsura cu tatăl şi mama dumneavoastră

vitregă.

Ochii lui se îngustară, ţintuind-o.

-Dacă speri să eviţi un alt conflict, atunci nu mai vorbi despre soţia tatălui meu ca despre mama mea vitregă. O cheamă Beryl.

-Bine.

-Eşti foarte înţelegătoare, spuse el, urmărind-o atent.

-Nu văd ce altceva aş putea face. Avu senzaţia că are o minge în stomac care-i produce greaţă. Se încovoie aducându-şi braţele în jurul pântecelui. Ceafa îi era atât de înţepenită, încât fu nevoită să se lase iar pe spate.

-Ai de gând să-mi faci rău? îl întrebă.

-Nu şi dacă îmi iau banii înapoi.

Simţi că o podidesc iar lacrimile. Scutură capul muşcându-şi buza de jos.

-Nu înţeleg despre ce bani e vorba.

-Minţi.

-Nu mint, spuse ea ştergându-şi ochii. Vă rog, lăsaţi-mă să merg în camera mea.

-Probabil că o să-mi spui că nu ştii nimic nici despre casa doamnei Hall, o provocă Connor, ignorând cuvintele ei.

Maggie îl privea inexpresiv.

-Şi nici nu te-ai prostituat vreodată.

Maggie păli.

-Nici n-ai desfăcut picioarele în faţa mea, nici nu te-ai lipit de trupul meu, nici nu m-ai sărutat pe tot corpul, şi nici n-ai plecat cu geanta mea, altfel plină cu atâţia bani cât n-o să fii în stare să produci într-o viaţă întreagă.

De data aceasta, când Maggie se ridică, el nu mai încercă să o oprească. Ea îşi duse mâna la gură, convinsă că vea să vomite. Realiză că era pe punctul de a leşina abia în momentul în care totul se întunecă în jurul ei.

Connor o prinse înainte ca să atingă podeaua. Se lăsă moale pe el, iar Connor luă trupul inert în braţe. În celălalt colţ al bibliotecii se afla o canapea pe care o întinse. Îi bătu uşor obrajii cu dosul degetelor. Ea nu făcu nici o mişcare şi singurul loc în care obrazul ei căpătase culoare era acela în care o atinsese el.

Dând din cap, dezgustat, Connor ieşi pe hol şi se duse în sufragerie. Băgă capul pe uşă şi văzu că Jay Mac şi Rush discutau încă. Îl observară destul de târziu. Primul care îl văzu fu Jay Mac.

-Connor, intră! Mă bucur că te-ai hotărât să ni te alături. Tatăl tău şi cu mine tocmai...

Connor ridică mâna, întrerupându-l.

-Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Una din angajatele dumneavoastră a leşinat, e în bibliotecă.

Jay Mac se ridică imediat. Rushton îl urmă. Connor îi conduse înapoi în bibliotecă. Închizând uşile duble, nu realiză faptul că Jay Mac se oprise după ce făcuse numai câţiva paşi înăuntrul camerei.

-Mi s-a părut mie, sau te-ai referit la o servitoare? întrebă Jay Mac uitându-se atent la chipul palid al fiicei sale.

-Păi nu e aşa? i-o întoarse Connor.

Jay Mac negă din cap şi se duse lângă Maggie.

-Rushton, te rog s-o cauţi pe doamna Cavanaugh, menagera noastră. Roag-o să-i dea sărurile, dar n-o speria. Altfel o s-o alarmeze şi pe Moira şi nu e nevoie.

Rushton ieşi din bibliotecă, simţind un sentiment de gol în privinţa identităţii fetei care zăcea pe covor inconştientă. Trecând pe lângă fiul lui, îi aruncă o privire tăioasă.

-Ce dracu' s-a întâmplat? ceru Jay Mac o explicaţie. Stătea pe divan, în dreptul mijlocului fetei şi-i luă mâna într-a lui, frecându-i-o uşor. Maggie a avut întotdeauna o structură delicată, dar nu i s-a mai întâmplat să leşine până acum.

-Maggie. Connor se întrebă unde mai auzise numele acesta.

-Cred că eu sunt de vină, domnule, am speriat-o. Nu s-a aşteptat să mă găsească aici. Connor nu spunea un neadevăr, aşa că rosti cuvintele fără ezitare.

-Nu e firea ei să facă asta. O bătu uşor pe obraz, aşa cum făcuse Connor mai devreme. Pe de altă parte, continuă Jay Mac, trebuie să recunosc că în ultimele şase săptămâni s-a purtat cam ciudat. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea. Ea spune că nu are nimic, dar nu-mi prea vine a crede.

Connor se apropie de divan. Deşi Jay Mac vorbea tare, fără să-şi dea seama, Connor abia deslușea cuvintele lui încărcate de tensiune, cu fiecare dintre ele părându-i-se că i se mai bate

un cui în coşciug.

-Totuşi nu mă pot abţine să fiu îngrijorat în privinţa fiicei mele.

Ultimele cuvinte ale lui Jay Mac fură picătura ce umplu paharul, căzând ca un fulger. Connor o privi pe Maggie, al cărei chip era foarte liniştit acum. Hoaţa, târfa, era fiica lui John MacKenzie Worth.

În clipa aceea apăru şi Rushton cu sărurile. Connor le luă din mâna tatălui său şi îngenunche lângă divan. Scoase dopul sticluţei în care erau săruri de amoniu şi o trecu uşor pe sub nasul lui Maggie. Ea reacţionă aproape imediat, încreţindu-şi nasul şi încercând să evite mirosul acela puternic, înţepător. Connor luă sticla şi aşteptă. Maggie deschise ochii clipind şi, văzându-l pe Connor aplecat deasupra ei, spuse primul lucru ce îi trecu prin mintea ameţită:

-N-am nevoie de doctor.

Jay Mac o lovi uşor peste mână, râzând şi răsuflând uşurat.

-Bineînţeles că nu ai. Nici n-am de gând să trimit după doctor.

-Dar. . .Îl privea pe Connor confuză,răscolind în memorie, simţind o oarecare stânjeneală, încercând să-şi amintească. El o privea pur şi simplu. Îşi putea vedea imaginea în ochii lui negri. Apoi îşi aminti şi alte lucruri, acuzaţiile acelea oribile pe care i le aruncase în faţă, evitând expresia goală a chipului lui.

-Îmi pare rău că te-am speriat, îi spuse

Connor.

Maggie era convinsă că nu crede ce spune. Oare Jay Mac ştia ceva? Era şi tatăl lui acolo, dacă îl auzea? Se uită la taică-său.

-Aş vrea să urc în camera mea, spuse ea respirând anevoie. Mă simt penibil. Mama nu ştie ce s-a întâmplat, nu ? îl întrebă ea pe Jay Mac, strângându-l de mână.

Acesta făcu semn că nu şi o ajută să se ridice. Connor se sprijini în coate şi puse dopul la sticluţă. Rushon se dădu la o parte, pentru a-i face loc lui Maggie. Roşi, simţindu-se prost că fusese pus în situaţia de a face cunoştinţă cu ei în asemenea împrejurări.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea lăsând privirea în pământ. Pot să... pot să mă duc singură în camera mea. Şi, ridicându-şi puţin fusta pentru a putea păşi, ieşi repede din bibliotecă.

-Deci ea e Mary Margaret, spuse Rushon îndată ce ea nu-l mai putu auzi. Dar nu mi-ai spus niciodată că ar fi o fire bolnăvicioasă.

-Păi nu e, rostiră Jay Mac şi Connor în acelaşi timp.

-Nu e, repetă Connor ceva mai încet. Eu sunt de vină că am speriat-o.

-Ce-mi ascunzi, Jay Mac? îl întrebă Rushton, ignorându-l pe fiul său şi privindu-l întrebător pe Jay Mac. Credeam că jucăm cu cărţile pe faţă, numai că nu ştiu dacă mai pot avea încredere. E vorba de ceva mai grav în legătură cu fiica ta, de trebuie să o măriţi aşa de

repede?

-Nu cred că-mi place foarte mult unde baţi, Rushton, pufni Jay Mac. Cred că ar fi mai bine să-mi spui în faţă ce ai de spus, sau să încheiem definitiv subiectul.

-Ba eu am impresia că am fost destul de clar, spuse Rushton băţos, dar dacă vrei să reformulez, atunci, poftim, te întreb: Mary Margaret e cumva gra...

-Aş vrea să cer mâna lui Maggie, domnule, îi spuse Connor lui Jay Mac, fără a-l lăsa pe tatăl lui să ducă la capăt o întrebare care ar fi putut pune capăt unei relaţii de afaceri ce dura de aproape zece ani.

-Connor! tună tatăl lui, uitând pentru o clipă că nu se amestecase niciodată în viaţa fiului său, iar, dacă o făcuse vreodată, trecuseră de mult vremurile când acesta s-ar fi lăsat intimidat de tatăl lui.

Connor continua să i se adreseze lui Jay Mac.

-Să ştiţi că vorbesc foarte serios, domnule. Vă cer permisiunea să vorbesc cu fiica dumneavoastră.

Sprâncenele blond-cenuşii ale lui Jay Mac se uniră într-o singură linie deasupra ochilor. Îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul vestei, cugetând asupra celor auzite. Nu înţelegea ce se întâmplă. Cu toate că şi el şi Rushton obţinuseră ceea ce doriseră, nu se simţea deloc satisfăcut, după cum era clar că nici Rushton nu era mulţumit de ce auzea.

-Aş vrea să vorbesc eu mai întâi cu Maggie

între patru ochi, spuse Jay Mac.

-Desigur, acceptă Connor, deşi nu-l încânta ideea.

-Dar nu în seara aceasta. Cred că nu se simte în stare.

-Înţeleg.

-Vino la noi peste două zile. De fapt, ar fi mai bine să ne întâlnim la biroul meu din Worth Building. Ştii unde se află?

-Mă descurc, spuse Connor privindu-l pe taică-său. Eu pot pleca acum. Dacă tu şi Beryl vreţi să mai rămâneţi, eu o iau pe jos.

-Nu va fi nevoie, răspunse Rushton, mergem şi noi cu tine.

Mult mai târziu în seara aceea, după ce se retraseră în dormitorul lor, Jay Mac îi spuse Moirei despre leşinul lui Maggie şi propunerea lui Connor Holiday. Moira puse peria de păr deoparte şi se întoarse pe taburetul din faţa mesei de toaletă, căutându-i privirea lui Jay Mac. Pentru prima oară o neliniştea expresia chipului său.

Fiindcă cuvintele tot trebuiau rostite, iar Jay Mac nu părea dispus să înceapă el discuţia, Moira îndrăzni să-l întrebe:

-Crezi că Maggie e însărcinată?

-Nu! Se aşează pe marginea patului. Adică, nu ştiu. Dar cine să fie tatăl, dacă-i aşa? Nu iese nicăieri, nu vede pe nimeni... nu vede decât cărţile şi tratatele ei de medicină, nimic

altceva... pe nimeni altcineva.

De data aceasta realiză că Jay Mac era cel care trebuia susţinut moral şi nu ea. Se aşeză lângă el, pe pat.

-La urma urmei, chiar dacă e aşa, nu e sfârşitul pământului, spuse ea cu voce blândă, luându-i mâna. Noi am avut cinci fiice fără a fi căsătoriţi. Gândeşte-te că am crescut cinci copii şi fără binecuvântarea bisericii.

-E atât de închisă în ea, spuse Jay Mac, abia auzindu-i cuvintele.

-Ştii că aşa a fost Maggie întotdeauna.

-Da, dar dacă e gravidă...

-Ce te preocupă, Jay Mac?

-Am o presimţire că bărbatul e însurat. Ştiu asta. Altfel cum îţi explici că nu am văzut-o niciodată cu un bărbat, sau că nu vorbeşte niciodată despre vreun iubit.

-Şi tu erai însurat, îi reaminti Moira cu blândeţe. Am fost amanta ta timp de douăzeci şi opt de ani şi poate aş mai fi fost încă dacă Nina nu ar fi murit.

-Cu noi a fost altceva, se încăpăţână el.

-Într-o zi va trebui să-mi explici şi asta, zâmbi Moira. Dar acum mă duc să vorbesc cu Maggie şi am s-o întreb dacă avem motive să ne îngrijorăm. Iar dacă nu se va simţi jignită, mai târziu îi vei putea spune şi despre oferta lui Connor Holiday.

Maggie stătea în pat, cu o carte nedeschisă

în poală, când mama ei intră în cameră. Ţinea cartea aşa de mai bine de o oră, fără a găsi energia necesară sau interesul pentru a o citi. Când Moira se apropie de ea, puse cartea deoparte şi-şi trase picioarele pentru a-i face loc.

-Credeam că te-ai culcat, îi spuse Maggie.

-Aşa am crezut şi eu despre tine.

-S-a întâmplat ceva?

-Ţi-aş pune aceeaşi întrebare.

Lui Maggie îi dispăruse zâmbetul. Ochii ei verzi se întunecară.

-Jay Mac ţi-a spus ce s-a întâmplat jos, nu? Din expresia îngrijorată a mamei ei îşi dădu seama că avea dreptate. N-ar fi trebuit să-ţi spună, continuă ea. Nu era nevoie. Acum mi-e bine, pe cuvânt. A fost o prostie din partea mea. Nici nu ştiu cum de s-a întâmplat.

Moira o privea pe fiica sa scrutător. Dintre toate fiicele ei, Maggie moştenise cel mai mult trăsăturile neamului Dennehy. Iar din punct de vedere al temperamentului, îi semăna mai mult Moirei decât lui Jay Mac. Moira se întrebă dacă Maggie regretase vreodată faptul că nu-i semăna mai mult tatălui ei, ca celelalte surori ale ei. Probabil că acesta era şi motivul pentru care Moira se simţea mult mai legată de Maggie. Aveau amândouă o tărie ascunsă. Moira trecuse prin foarte multe greutăţi în viaţă; dar Maggie nu era încă conştientă de puterea ce zăcea în ea.

-Poate ar trebui să-l rugăm pe doctorul

urner să te consulte, propuse Moira. Îşi dădu părul pe spate, începând să-l pieptene. Oamenii nu leşină niciodată fără motiv.

-Cred că mi-au cedat nervii, mamă. Ştii cum e când Jay Mac îşi pune ceva în cap. Cred că acum mi-a venit şi mie rândul şi nu ştiu dacă voi avea puterea să accept această situaţie. Eu vreau să studiez medicina. De ce încearcă să mă oprească?

-Tu asta crezi că face?

Maggie se aplecă în faţă, luă peria din mâna mamei ei şi începu să o pieptene. Întotdeauna îi se păruse că se poate exprima mai uşor dacă face ceva cu mâinile.

-Dar tu cum vezi obsesia asta a lui în legătură cu Connor Holiday?

-Probabil că tatăl tău nu consideră că meseria de doctor e potrivită pentru o fată.

-Dar nu e drept. Michael e reporteră la un ziar. Rennie e ingineră. Nici astea nu sunt meserii potrivite pentru o femeie, dacă e să judecăm aşa. Vrei să mă călugăresc, cum a făcut Mary Francis?

-Dacă îţi aminteşti, nici pe tatăl tău nu l-a încântat în mod deosebit hotărârea ei. Moira îşi puse mâna pe degetele lui Maggie. Ai făcut destulă şcoală, draga mea. Patru ani de liceu şi o diplomă. La fel ca surorile tale. Asta e chiar mai mult decât ar permite alţi bărbaţi ce nu aceeaşi poziţie ca tatăl tău. Dacă vrei să mergi mai departe, atunci va trebui să te descurci singură şi să nu ceri ajutorul lui Jay

Mac. Dar am pus nişte bani deoparte. Iar dacă nu-mi ajung voi munci, nu mi-e frică de muncă. Dar dacă voi face asta, vreau să ştiu că am binecuvântarea ta. A ta şi a lui Jay Mac. Tu crezi că nu sunt în stare? Asta e?

Moira scutură capul într-o parte şi în cealaltă. Îi strânse cu putere mâna.

-Tatăl tău şi cu mine am discutat asta de mult, de când ne-ai spus care sunt dorinţele tale. Nici unul dintre noi nu se îndoieşte de capacitatea ta. Nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva. Dar amândoi ne îndoim de faptul că te-ai putea întreţine singură. Nu, nu, lasă-mă să vorbesc. Nu se poate să nu te fi gândit şi tu la asta. Cine va veni la tine să ceară un sfat medical? Cine te va lua ca asistentă? Te vei simţi întotdeauna frustrată că poţi face ceva pentru cei din jur şi nu ţi se va da ocazia. De asta e îngrijorat tatăl tău şi, ca să fiu sinceră, nici eu nu văd prea în roz situaţia.

Maggie auzea cuvinte pe care nu dorea sau nu se aşteptase să le audă. I se strânse nodul din stomac.

-Deci, ar trebui să mă mărit.

-Nu, dacă nu asta vrei. Moira respiră adânc. Lăsă mâna jos şi se întoarse astfel încât să-i poată vedea faţa lui Maggie. Sper că nu ai nici un motiv care să te constrângă să te măriţi?

-Vrei să spui în afară de insistenţele lui Jay Mac, spuse ea încruntându-se şi privind-o pe maică-sa dintr-o parte, cu capul înclinat.

-Da, în afară de asta.

-Nu cred că înţeleg ce vrei să spui. De ce ...Vocea îi deveni din ce în ce mai sugrumată, ar chipul i se însenină. De ce, pentru că am înşelat? O, mamă! Cum ai putut? Asta credeţi tu şi Jay Mac? Că sunt gravidă?

-Ne-am gândit şi la asta, recunoscu Moira, uitându-se în ochii ei pentru că simţea că îi datorează fiicei ei deplină sinceritate. Ai fost atât de tăcută în ultimul timp. Nici nu pot spune când am constatat asta - cred că eşti aşa cam de o lună şi jumătate. Am fost îngrijoraţi în privinţa ta, Maggie, şi sper că nu ne faci o vină din asta. Dacă ai fi însărcinată ne-ai spune, nu-i aşa?

-Dar nu sunt, spuse ea ocolind un răspuns clar la acea întrebare.

-Ai avea motive să fii?

-Da' ce crezi că sunt, Fecioara Maria, să am o sarcină neprihănită ?

-Asta e blasfemie!

-Iartă-mă.

-Tu să mă ierţi, Maggie, oftă Moira. Iartă-mă, dar a trebuit să te întreb. Îmi pare rău că n-am avut mai multă încredere în tine. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Acum culcă-te. Să uităm tot ce-a fost în seara asta.

-Ai regretat vreodată faptul că a trebuit să ne creşti singură? o întrebă Maggie, ţinând-o de mânecă şi împiedicând-o să se ridice.

-Asta crezi tu? Că v-am crescut singură? Nu e adevărat, Maggie. Tatăl vostru a fost mereu alături de mine, chiar şi atunci când trăia încă

cu nevasta lui. V-a văzut probabil mai des decît v-ar fi putut vedea stând sub acelaşi acoperiş cu voi. Şi-a petrecut cu noi fiecare moment liber. Să nu uiţi asta. Şi să mai ştii ceva, Mary Margaret: nu regret nimic din viaţa mea alături de tatăl vostru. Absolut nimic.

-Crezi că părinţii tăi au fost dezamăgiţi de tine?

-Ei muriseră deja când l-am cunoscut pe Jay Mac, dar cred că dacă ar mai fi trăit, ar fi fost foarte dezamăgiţi de modul în care am ales să-mi trăiesc viaţa.

-Noapte bună! spuse Maggie, clătinând uşor capul, gânditoare. Dădu drumul mânecii ei.

Moira zâmbi. Mai zăbovi câteva clipe lângă patul lui Maggie, privind-o cum se întoarce pe-o parte şi-şi trage pătura în jurul corpului. Ocoli noptiera, părăsi camera, ceva mai puţin îngrijorată decât fusese când a intrat.

Maggie adormi cu greu. Îşi amintea cuvintele lui Connor Holiday. Cuvintele acelea grele. Târfă. Hoaţă. Şi nu-l putea contrazice. Ştia ce făcuse: îşi desfăcuse picioarele, îi cuprinsese corpul cu ale ei, îl sărutase. Era un bărbat primejdios. Un bărbat nebun, cu mintea bolnavă.

Dar Mary Margaret Dennehy ar fi dormit mai liniştită dacă ar fi avut posibilitatea să justifice cele opt ore din noaptea de 24 martie.

Connor Holiday se sprijinea de zidul de

granit al unei intrări de la Worth Buildings. Avea o poziţie neglijentă, cu picioarele încrucişate şi braţele aduse la piept. Părea să fie atent la traficul de pe Broadway, la trecătorii grăbiţi ai New York-ului, ce se îndreptau spre slujbele lor. Altădată ar fi găsit toată această agitaţie drept amuzantă. Acum, pe o stradă înţesată de lume, Connor Holiday era singur.

Maggie nu vòia să se mărite cu el. Cuvintele îi sunau în cap, repetându-se într-una. Câteodată i se părea că aude vocea lui Jay Mac, ca apoi să audă glasul melodios, răguşit al lui Maggie. Nu dorea să-l vadă. Nu dorea să aibă de-a face cu el.

Conversaţia cu Jay Mac fusese de-a dreptul surprinzătoare. Connor se aşteptase ca Maggie Dennehy să aibă obiecţii. Dar nu se aşteptase ca însuşi Jay Mac, cel care pornise totul, cel care îl lucrase pe la spate urmărind un cu totul alt scop, să-l trateze cu refuz. Connor se întrebă dacă Maggie îi spusese tatălui ei ceea ce discutaseră în bibliotecă, sau ceva în legătură cu felul în care se cunoscuseră.

Îşi scutură capul. Nu şi-o putea imagina pe Maggie mărturisindu-i lui Jay Mac ceea ce i se întâmplase sau felul în care fusese tratată atunci. De fapt, nu credea că ea ar fi putut supravieţui unei asemenea mărturisiri. Cu toate acestea, nu simţea nevoia să-şi retragă cuvintele, pentru că tot ceea ce spusese era adevărat. Îşi aminti de seara aceea din casa

doamnei Hall, își amintea foarte bine de e
deși Maggie Dennehy pretindea că el face
confuzie. Categoric, nu regreta nimic din ce
ce-i spusese.

Connor se dezlipi de zid și-și băgă mâini
în buzunar. Trebuia să afle mai mult. Da
spera să recupereze ceea ce-i datora fiica l
Jay Mac, trebuia să cunoască mult mai mul
lucruri.

Coborând treptele clădirii Worth și dân
colțul înspre strada Ann, Connor nu avea ni
o țintă. Avea impresia că nu știa unde să s
întoarcă pentru a primi răspunsurile dorit
Dacă n-ar fi ajuns în cartierul luminat de becu
roșii, la douăzeci de minute după ce ieși di
Worth Building, ar fi crezut că merge fără țintă,
fără destinație, fără rost.

Lisa Antonia Hall nu primea de obice
vizitatori înainte de ora prânzului. Fetel
dormeau încă, iar ea nu se simțea bine. Atunc
când Samuel o anunță cine o așteaptă în hol
făcu o excepție. Dacă Connor Holiday er
acolo, atunci însemna că dăduse de bucluc. Ar
fi fost prea frumos să creadă că nu-l va mai
vedea niciodată.

Își aranjă părul, colierul de perle din jurul
gâtului, își îndreptă fusta. Hârtiile ce erau
împrăștiate pe biroul ei din lemn de mahon
fură înghesuite imediat într-un sertar. Aruncă
o privire la pistolul atât de mic încât putea fi

scuns într-o palmă, întrebându-se dacă nu umva o să aibă nevoie de el, după care se răzgândi. Îl împinse în fundul sertarului, punând deasupra lui registrul de socoteli.

Doamna Hall îl aşteptă la biroul ei când Connor intră. Îi zâmbi, invitându-l înăuntru, sperând să poată da impresia că e mult mai ocupată, distantă şi stăpână pe situaţie decât se simţea.

-Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Holiday? îl întrebă ea, arătându-i un scaun chiar în faţa biroului ei şi făcându-i semn să ia loc. Doriţi o cafea? Pot să-l rog pe Samuel să ne aducă. Samuel, care funcţiona acolo ca om la toate, aştepta ordinele doamnei Hall stând în uşă. Doamna Hall îi făcu semn că poate să plece, atunci când Connor o refuză.

-Presupun că dacă vă aflaţi aici, nu v-aţi găsit încă banii, adăugă ea.

-Asta înseamnă că mă credeţi că am avut într-adevăr bani la mine, răspunse Connor, realizând faptul că doamna Hall îi făcea o concesie rostind acea remarcă.

-În ziua aceea, după o matură chibzuinţă, şi eu şi doctorul am ajuns la concluzia că spuneaţi adevărul. Se lăsă pe spătarul scaunului, înclinând capul într-o parte. Sper totodată că până acum v-aţi dat seama că acuzaţiile la adresa mea erau nefondate.

-Nu sunt sigur că vă dau dreptate, dar sunt dispus să vă ascult. Aş vrea să ştiu mai multe despre fata cu care am fost în noaptea aceea.

Doamna Hall întinse o mână şi clătină capu

-Nu v-am timis în camera aceea intenţiona A fost o întâmplare nefericită, atât pentr dumneavoastră cât şi pentru ea, numai că e am avut probleme de orientare întotdeauna nu prea ştiu care-i stânga şi care-i dreapt Recunosc că nici nu v-am văzut în ce direcţ aţi luat-o după ce aţi urcat scările, dar eu a fost ferm convinsă că v-am îndrumat în camer lui Megan.

-De ce spuneţi că a fost ghinionul ei? întrebă el privind-o atent, fără a face nici u alt comentariu. În fond, mie mi s-au furat douăsprezece mii de dolari.

-Fetiţa aia era fecioară când a intrat în ca asta. Iar după cum arătau cearşafurile alea, er clar că atunci când a ieşit de aici nu mai era

Connor clipi, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

-Bănuiesc că nu e prima situaţie de acest fel în casa asta.

-Eu nu iau decât fete cu experienţă.

-Dar ea nu avea experienţă.

-Nu era o fată de-a mea.

-Cred că am să beau o cafea până la urmă spuse el, încercând să se relaxeze.

Lisa îl chemă pe Samuel căruia îi dădu ordine, apoi se întoarse iar spre Connor.

-După ce aţi plecat de aici acum şase săptămâni am cercetat fiecare cotlon din casa asta. Am asistat personal la toate căutările. Am căutat şi în pivniţă, şi în pod. Am întors până

şi saltelele pe dos, am scos toate lucrurile din dulapuri. Geanta şi banii dumneavoastră nu au fost în această casă. Dacă nu aţi mai venit, am crezut că v-aţi recuperat banii. Brăţările de pe mâna ei începură să sune în momentul în care ea făcu un gest. Vă invit să căutaţi şi dumneavoastră peste tot. Vă puteţi uita în registrele mele, în caietele mele de contabilitate, puteţi vorbi cu oricare din angajaţii mei până vă veţi lămuri că n-are rost să vă căutaţi banii aici.

Lisa scoase registrul de cheltuieli din sertar. Îl împinse spre Connor.

-Puteţi începe cu acesta, dar vi le voi pune pe toate la dispoziţie. Când ai de condus un stabiliment aşa ca al meu, e nevoie de puţină discreţie şi de oameni care sunt în afara oricărei suspiciuni. Şi de foarte multă încredere. Clientela de aici e foarte pretenţioasă. Împinse registrul mai aproape de Connor, invitându-l să-l ia. Sunt, de asemenea, conştientă de faptul că nu aţi făcut nici o remarcă deplasată la adresa noastră. Dacă aţi fi făcut-o, mi-aş fi dat seama până acum. Clienţii mei pot fi loiali numai până la o anumită limită. Dacă n-ar mai fi fost dispuşi să-mi acorde încredere, n-ar mai fi venit aici.

Îi făcu semn lui Samuel să intre cu cafelele. După ce îşi puse frişcă şi zahăr după gust, reluă conversaţia de unde o lăsase.

-Ceea ce mă face să cred, domnule Holiday, că în ciuda vorbelor dumneavoastră, sunteţi

totuşi conştient de faptul că sunt nevinovată.

Connor bău cafeaua fără zahăr. Pentru a nu-şi pierde toate atuurile, rezistă tentaţiei de a-i da dreptate doamnei.

-Spuneţi-mi ce ştiţi despre fată. Ea e singura mea urmă.

-Ştiu foarte puţin, spuse Lisa punându-şi ceaşca pe farfurioară şi împreunându-şi mâinile. Totuşi, am făcut şi eu câteva investigaţii pe cont propriu. Dar, trebuie să vă spun că sursa mea de informaţii nu este foarte sigură.

-Ascult.

-Ceea ce ştiu sigur e că a ajuns în zona aceasta a oraşului de una singură. Şi nici măcar n-a nimerit aici la început. S-a rătăcit undeva pe Canal Street înainte de a veni la noi. Se pare că a fost acostată de un grup de marinari care doreau să se distreze. Erau probabil prea beţi ca să observe cum era îmbrăcată sau faptul că avea o oarecare educaţie, altfel şi-ar fi dat seama că nu e de teapa lor. Lisa mai turnă puţină cafea în ceaşca ei, pentru că se răcise. Harlan Porter, un peşte de cea mai joasă speţă, a "salvat-o".

-A salvat-o?

-Dacă se poate spune aşa, replică ea sec. A condus-o o bucată de drum, promiţându-i să o ajute să ajungă acasă, apoi a atacat-o şi a încercat să o vândă lui Horace Beale. Beale e un tip în vârstă care apreciază în mod deosebit tinerele fete.

Trăsăturile calme ale lui Connor se întunecară. Degetele lui se încleştară pe ceaşca de porţelan.

Doamna Hall observă schimbarea lui Connor, dar nu comentă. Pentru moment o mulţumea faptul că el îşi amintea de fată.

-Samuel, omul meu, a reuşit să afle toate astea de la Harlan folosind metode mai puţin ortodoxe. Tot el mi-a spus că odată ajunsă acolo, fata a reuşit să fugă. El a urmărit-o până în curtea mea. Una din fetele mele l-a gonit, iar noi am avut grijă de ea. Nu sunt o tâmpită, domnule Holiday. Mi-am dat seama că fata aia nu avea experienţă şi nici n-am intenţionat să o iniţiez. Am văzut că e bolnavă. Avea vânătăi pe gât, acolo unde probabil Harlan sau marinarul acela a strâns-o. Din cauza faptului că fusese strânsă de gât şi a bolii, peste care s-a suprapus şi medicamentul pe care i l-am dat, abia de a putut să îngaime câteva cuvinte. Am dus-o într-o cameră liberă, i-am pregătit o baie fierbinte, i-am dat nişte laudanum şi apoi am trimis după doctor.

Connor tresări. Cafeaua se vărsă din ceaşcă, prelingându-se pe mâini. Lisa îi dădu imediat un şervet, ştergându-l chiar ea şi agitându-se în jurul lui. El luă şervetul şi puse ceaşca deoparte.

-Nu face nimic, spuse el.

-V-aţi opărit?

-Nu-i nimic, pe cuvânt, repetă el. Nu ştia nici el de ce făcuse gestul acela. Probabil din cauza

celor spuse de Lisa, ceva care-i atrăsese atenţia în mod deosebit, trezit în memorie, deşi totul dispăruse imediat cu repeziciune, înainte ca el să poată spune despre ce era vorba. Deci, ce spuneaţi? o întrebă el după ce Lisa se aşeză pe scaun.

-De fapt, cam asta e totul. Dumneavoastră ştiţi prea bine ce s-a întâmplat mai departe.

Connor îşi recăpătase calmul. Puse şervetul pe tavă.

-Deci am fost trimis în altă cameră.

-Nu intenţionat, spuse ea repede.

-Nu vă contrazic, cedă el, după o pauză. Dar nici eu nu sunt un tâmpit, doamnă Hall. Când am intrat în camera aceea, nimic nu mi-a dat de înţeles că vizitatoarea dumneavoastră n-ar fi fost ceea ce credeam eu că este. Era foarte înţelegătoare şi supusă şi pe deasupra şi tăcută, aşa cum cerusem eu.

-Se resimţea din cauza medicamentelor şi a bolii.

-Adică ce vreţi să spuneţi? Că eu am forţat-o să facă ceea ce a făcut? întrebă Connor, îngustându-şi privirea.

-N-am fost de faţă. Aşa aţi făcut?

-Habar n-aveţi de nimic, spuse Connor, ridicându-se şi lăsându-se în faţă pe deasupra biroului.

Lisa Antonia Hall nu se lăsă intimidată, ci îl privea calmă.

-Dacă o găsiţi vreodată pe fata asta, de ce n-o întrebaţi pe ea ce părere are? Poate că a

considerat că e îndreptăţită să vă ia banii, având în vedere ce i-aţi luat dumneavoastră ei.

Ochii lui Connor străluciră o clipă, înainte de a reveni la expresia aceea gânditoare. Se ridică, se întoarse pe călcâie şi părăsi camera fără să scoată un cuvânt.

Skye dădu colţul după ce ajunse în holul de la etaj şi se opri o clipă. Uitându-se jos înspre holul imens de la intrare, o văzu pe sora ei aranjându-şi pălăria de paie în faţa oglinzii.

-Unde pleci? o întrebă ea. Abia s-a crăpat de ziuă.

Maggie tresări, fiind cât pe ce să se înţepe cu acul de păr. Căpşunile uriaşe ce-i decorau pălăria se mişcară.

-N-am vrut să te sperii, spuse Skye coborând scările în grabă.

-Nu-i nimic. Maggie tresări pentru că se simţea vinovată şi nu din cauză că s-ar fi speriat. Îşi aranjă încă o dată pălăria. Visam cu ochii deschişi, mai spuse ea.

-Poftim? o întrebă Skye plină de speranţă.

-Nu-i treaba ta.

-O, exclamă Skye dezamăgită.

Mulţumită de felul în care îi stătea pălăria, Maggie se îndepărtă de oglindă.

-Vin acasă până-n prânz, spuse ea apăsând clanţa.

-Dar unde te duci?

-La bibliotecă, răspunse ea strângând clanţa,

dar rămânând calmă.

Skye înclină capul, apoi observă că sora ei nu avea nici cărţi, nici creioane, nici hârtii în mână. Pe urmă, i se părea absurd ca ea să plece aşa devreme de acasă. Se încruntă.

-Maggie, spuse ea, dacă e ceva ce...

-Nu începe şi tu! o rugă Maggie, dezamăgită de reacţia surorii ei. Te rog, Skye, nu-mi face şi tu asta. Mama şi Jay Mac sunt aşa de siguri că s-a întâmplat ceva cu mine, încât nu mă scapă din ochi. Mă simt spionată în propria mea casă. Nu pot ieşi nicăieri fără să mi se ia un interogatoriu.

-Da' nici n-ai mai fost nicăieri, îi reaminti Skye. De săptămâni întregi n-ai mai ieşit. De când i-ai spus lui Jay Mac că nu te măriţi cu Connor Holiday. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că ţi-e teamă să nu te întâlneşti cu el.

-Nu fi ridicolă! Cred că s-a întors deja la ferma lui.

-Chiar dacă s-a întors, nu stă mult. Jay Mac e pe punctul de a încheia târgul cu Rushton. Ferma Double H nu va mai fi a lui Connor.

Maggie închise ochii, simţind că o copleşeşte un sentiment de vinovăţie. Cu câteva săptămâni în urmă acceptase faptul că era, pe undeva, răspunzătoare de pierderea suferită de Connor, deşi nu-şi înţelegea atitudinea.

-Ferma nu a fost niciodată a lui Connor, îi răspunse ea lui Skye tăioasă. Era a tatălui său.

-Eşti ciudată, Maggie. Te-ai schimbat. Ceva nu e în regulă, se încruntă Skye.

-Mă duc la bibliotecă, încheie ea discuţia, trântind uşa.

În aer se simţea parfumul de vară. Era cald, aerul era un pic umed şi încărcat de mirosul florilor ce umpleau grădina. Maggie îşi puse un şal pe care şi-l trase în jurul umerilor, străbătută de un fior. Cu toate că ieşise la aer, se simţea încă sufocată. De fapt, dorea să fugă de ea însăşi, de propriile ei gânduri, de sentimentul de deşertăciune ce o copleşise în asemenea hal încât abia se putea mişca.

Nu dorea să se gândească unde merge sau ce o aşteaptă acolo, dar nu avea de ales. Se simţea goală pe dinăuntru.

Maggie Dennehy lăsă capul în jos şi-şi aduse umerii în faţă când ajunse aproape de casa aceea imensă din colţul de nord-est al intersecţiei Străzii 52 cu Bulevardul 5. Reşedinţa doamnei Restell avea un aspect extravagant. Fusese construită înainte ca oraşul să înceapă să prospere. Faptul că femeile ce locuiau în acel cartier puteau miza pe serviciile celei mai scumpe şi mai cunoscute moaşe din oraş era trecut sub tăcere. Madame Restell nu era niciodată invitată la petrecerile mondene, dar avea propriile ei cercuri intime în care se învârtea. După mai bine de treizeci de ani de experienţă, devenise un personaj de temut, deci respectat şi protejat.

Maggie urcă scările în grabă, bucuroasă că era încă foarte devreme şi că strada, de obicei aglomerată, era destul de puţin populată la ora

aceea. Sună la uşă şi fu imediat poftită înăuntru. Aşteptă nervoasă în holul decorat în roşu şi auriu. Abia după o jumătate de oră Madame Restell îşi făcu apariţia.

-N-ar fi trebuit să vii aici, spuse ea înţepată. Era o femeie slăbuţă, cu o ţinută foarte elegantă, care-i dădea distincţie. Chipul ei palid avea trăsături frumos conturate, dar era marcat de câteva riduri, mai ales în jurul gurii, dându-i o expresie acră. Ochii ei limpezi, scrutători, o priveau fix. În ei se citea înţelepciunea şi viclenia. Aici suntem la mine acasă, mai spuse ea. Birourile mele sunt pe Străzile Chambers şi Greenwich. Se ştie asta.

Maggie se ridicase în picioare. Degetele ei frământau nervoase poalele rochiei.

-N-am... n-am ştiut, spuse ea stânjenită. Ştiam doar că locuiţi aici.

-Să înţeleg că e o vizită de curtoazie? o întrebă ea rece.

-Nu.

-Nu. Cum altfel! Doar nu ne cunoaştem. Aştepta să audă numele tinerei din faţa ei.

-Chiar e nevoie să vă spun cum mă cheamă?

-Naturellement. Doar tu cunoşti numele meu. Cea mai bună protecţie pentru mine e să ştiu numele celor cu care am de-a face.

Lui Maggie nu-i trecu prin cap să mintă, nici nu ştia să mintă.

-Mary Margaret Dennehy.

Madame Restell nici nu clipi. Cu francheţea ce o caracteriza, spuse:

-A, unul dintre bastarzii lui Jay Mac Worth. Mi se pare amuzant să găsesc schelete şi în budoarele altor persoane, adăugă ea văzând surpriza de pe chipul lui Maggie. Aceasta se ridică imediat şi ochii ei verzi aruncau săgeţi.

-Nu cred că am să vă permit să vorbiţi despre mine şi surorile mele ca despre nişte schelete, atâta timp cât Jay Mac nu a încercat niciodată să ascundă existenţa noastră.

-Şi, după câte se pare, nici nu a încercat să scape de voi, spuse Madame Restell. Oricum, sunt sigură că nu mama ta te-a trimis la mine.

Când auzi de mama ei, Maggie păli. Simţi că i se înmoaie picioarele.

-Stai jos! spuse Madame Restell, sunând să li se aducă ceaiul. O servi pe Maggie, dar pentru ea nu-şi puse. Bea-l pe tot! îi spuse ea pe un ton poruncitor. Aşa o să-ţi revină culoarea în obraji. Ai pierdut din greutate în ultimul timp?

-Câteva kilograme, cred.

-Destule, judecând după cum stă rochia pe tine. Şi sper să te opreşti aici. Ai încercat să ţii cură de slăbire?

Maggie răspunse scuturând din cap. Ochii vicleni ai doamnei Restell se opriră pe ceaşca ei de ceai, iar Maggie se grăbi să mai ia o gură.

-Mai bine, o încurajă Madame Restell. Încerci cumva să ascunzi sarcina?

-Aşa vi se pare?

-Da' tu nu ştii?

-De asta am venit aici. Sorbi din ceaşcă, de

data aceasta arzându-se cu ceaiul.

-Adică vrei să spui că ai venit aici să afli dacă eşti gravidă? o întrebă Madame vorbind rar, nevenindu-i să creadă.

-N-ar fi trebuit?

-Majoritatea femeilor se duc mai întâi la doctor sau aşteaptă până sunt sigure.

-Dar eu nu mă pot duce la doctorul nostru. Este prieten de familie şi nu cunosc pe altcineva.

-Şi-atunci ai venit aici!

-Da, spuse Maggie punând deoparte ceaşca. Vreţi să mă ajutaţi?

Madame Restell îi aruncă o privire tăioasă. Fiica lui John MacKenzie Worth! Ce ironie a soartei! În ultimii zece ani, bărbatul acela încercase să-i cumpere proprietatea şi s-o facă să se mute de pe Bulevardul 5. Avea cinci fiice în afara căsătoriei şi făcuse publică legătura lui cu amanta pe care o avea de ani de zile, fiind acceptat în societate şi, pe deasupra, făcând parte din protipendadă. Mulţumea cerului pentru ocazia pe care o avea de a-l putea înfrunta. Mary Margaret Dennehy. Prea frumos ca să fie adevărat!

-Vino cu mine, fetiţo, şi ia şi ceaşca de ceai cu tine!

Maggie părăsi casa o oră mai târziu, printr-o uşă de serviciu. Era prea ameţită să poată mişca capul sau să-şi înconvoaie umerii, prea năucită pentru a realiza faptul că risca să fie văzută de cineva. Se gândea numai la pachetul

pe care Madame Restell i-l strecurase în mână la sfârşitul consultaţiei. Pilule franţuzeşti infailibile! Nu mai ştia dacă îi era teamă să le folosească sau dacă o speria mai mult gândul de-a nu le folosi.

Trecând pe lângă uşa de la intrare, Beryl auzi un ciocănit şi se grăbi să deschidă. O deranja faptul că, deşi în casă se aflau cinci servitori, nici unul nu părea vreodată disponibil atunci când era realmente nevoie de ei. Era ferm hotărâtă să vorbească din nou cu Rushton despre această problemă. Deja i se părea intenţionat comportamentul servitorilor, nicidecum întâmplător. Pentru că aceştia nu o respectau pe noua lor stăpână.

-Da? întrebă ea. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

-Sunteţi cumva doamna Holiday?

-Exact, răspunse Beryl, încântată că măcar acea femeie nu o confundase cu o servitoare.

-Eu sunt Maggie Dennehy.

Beryl o privi pe Maggie cu ochi total inexpresivi. Abia peste câteva clipe realiză cu cine stă de vorbă, iar în clipa când o făcu, clipi rar, şocată de faptul că fata din faţa ei fusese cerută în căsătorie de Connor. Mary Margart Dennehy era foarte slabă şi fără forme. Pometii îi erau prea proeminenţi, ochii prea mari, iar buzele prea pline. Poate ar fi fost tentată să recunoască faptul că fata avea păr frumos,

numai că umezeala din aer îl încreţise, făcându-l să iasă în şuviţe rebele de sub borurile pălăriei.

-O, da', sigur, domnişoara Dennehy. Vă rog, intraţi! o invită Beryl simţindu-se dintr-o dată mai stăpână pe situaţie şi deschizând uşa larg.

-Domnul Holiday este acasă? întrebă ea, neştiind dacă să accepte invitaţia de a intra. Vreau să spun, Connor. Am venit să-l văd pe Connor.

Beryl era pe punctul de a turna o minciună, numai că nu avu posibilitatea să o facă. Connor tocmai ieşea din biroul tatălui său.

-Sunt aici, Beryl, spuse el. Te rog invit-o pe domnişoara Dennehy înăuntru.

Trebuind să se supună, Beryl o lăsă pe Maggie să intre.

-Îmi daţi voie să vă iau şalul? o întrebă ea politicos.

Fără a-i răspunde, Maggie se înfăşură şi mai mult în şal, ca într-o armură. Încordarea îi dispăru în momentul în care surprinse privirea amuzată, de un aer superior pe care Beryl o aruncă în direcţia lui Connor. Maggie ridică fruntea, îşi îndreptă spatele şi se îndreptă mândră spre Connor. Acesta făcu un pas în lături pentru a-i permite s-o ia înaintea lui, blocând-o astfel pe Beryl care părea să intenţioneze a-i urma.

-Nu e cazul să vii, Beryl, spuse el cu voce joasă. Doar ai auzit-o pe domnişoara Dennehy. A venit să mă vadă pe mine. Înainte de-a

închide uşa, se opri pentru a-şi avertiza fosta logodnică: Să nu tragi cu urechea!

-Eşti dezgustător, Connor Holiday, îi reproşă Beryl.

-Ştiu, spuse el, şi cu aceasta îi trânti uşa în nas.

Maggie stătea în picioare lângă scaunul pe care stătuse Connor mai devreme. Ochii îi căzură pe o carte deschisă, pusă cu coperţile în sus pe braţul scaunului. Înclină capul, încercând să desluşească titlul de pe margine, scris cu litere aurii.

-Vezi să nu-ţi suceşti gâtul, spuse el. E o carte de Jules Verne, "Douăzeci de mii de leghe sub mări".

Maggie nu încercă să-şi ascundă uimirea.

-Eu nu prea ştiu ce să înţeleg din cartea asta, mărturisi ea. Îţi place?

-Foarte mult. Îi urmări faţa îngândurată, mirat la rândul lui că îl amuza poza aceea serioasă pe care ea o afişa.

-N-aş fi crezut.

-Pentru că nu mă cunoşti.

Cuvintele lui fură ca un jet de apă rece aruncat peste ea. Simţi că îi e cald şi frig în acelaşi timp, dar reuşi să-şi păstreze firea.

-N-am fost sigură c-o să te găsesc aici.

-Totuşi ai venit.

-Am riscat. Credeam că te-ai întors deja în Colorado.

-Plec peste câteva zile.

-Înţeleg, spuse ea evitându-i privirea. Sora

mea mi-a spus astăzi de dimineaţă că părinţii noştri sunt gata să încheie afacerea cu pământul.

-Aşa e. Connor observă că ochii ei priveau fix undeva într-un punct, chiar deasupra umărului lui. Îşi muşca buza de jos. De asta ai venit? o întrebă.

-Poftim? Maggie îndrăzni în sfârşit să se uite la el, dar numai preţ de-o clipă. Nu, nu de asta am venit.

-Deci nu tu mi-ai luat cei douăsprezece mii de dolari?

Maggie părea că suferă atât de tare, încât lui Connor îi păru rău că rostise cuvintele acelea.

-Nu... nu pot... Nu mai putea vorbi. În ochi îi apărură lacrimi. Clipi des, sperând să şi le poată reţine.

-Maggie... ?

-Toate lucrurile acelea pe care mi le-ai spus în seara aceea, la mine acasă, spuse ea evitându-i ochii şi vorbind repede, înainte de a-şi pierde curajul, lucrurile acelea erau adevărate?

-Da. Totul a fost adevărat, răspunse Connor, după o oarecare ezitare, surprinzătoare pentru el.

Cu toate că nu se aşteptase să audă altceva, umerii îi căzură într-un gest de neputinţă. Trase adânc aer în piept şi se întoarse din nou cu faţa la el. Ridică bărbia, găsind de data aceasta tăria să-l privească direct în ochii aceia reci şi distanţi.

-Acum câteva ore am aflat că sunt gravidă. Cred că tu eşti tatăl.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Connor Holiday simţi impactul cuvintelor lui Maggie, fizic şi psihic. Era sigur că o auzise bine şi ştia că nu o jigneşte rugând-o să repete ceea ce spusese.

-De ce nu stai jos, Maggie? o invită el, simţind la rândul său nevoia să se aşeze.

Maggie se uită în jurul ei şi alese o canapea îngustă aflată în faţa scaunului lui Connor. Se aşeză pe marginea ei, ca o pasăre pe sârmă, cu mâinile împreunate în poală şi cu o expresie calmă pe faţă.

Connor se duse la uşă, deschizând-o şi închizând-o uşor, ca să fie sigur că Beryl nu ascultă de cealaltă parte. Se aşeză apoi pe scaun şi puse cartea deoparte.

-Cum adică, nu ştii cine este tatăl? o întrebă el blând.

Maggie roşi, dar nu-şi întoarse privirea.

-N-a mai fost altcineva... adică nimeni de care să ştiu eu. M-am gândit la tine din cauza celor ce mi-ai spus.

Connor se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi încrucişându-şi degetele.

-Nu crezi că ajunge cât te-ai prefăcut?

-M-am prefăcut? O, înţeleg. Tu crezi că am inventat toată povestea asta. Scutură capul neputincioasă. Poate că nu vreau să-mi amintesc, domnule Holiday, dar la fel de adevărat este faptul că nici nu-mi pot aminti.

Connor cugetă asupra cuvintelor ei, apoi îi dădu un răspuns ce i se păru mai rezonabil în clipa aceea.

-Spune-mi Connor, Maggie! Ar fi mai bine să-mi spui pe nume şi, pe urmă, n-ar exista riscul de a fi confundat cu tatăl meu.

Un gând înspăimântător îi trecu atunci lui Maggie prin minte. În ochii ei expresivi se citea acum panica.

-Adică am... ştii tu... cu tatăl tău?

-Nu, răspunse Connor. Ochii îi sclipiră, iar glasul îi era mai rece decât intenţionase. Nu, asta chiar că nu cred că ai fi făcut.

Liniştită, deşi încă tulburată, Maggie dădu drumul rochiei pe care până atunci o strânsese în mână.

-Dar cu tine am făcut-o.

-Da.

-Îmi vine foarte greu să cred asta, spuse ea dând din cap mirată, aproape şoptind cuvintele. Mă simt de parcă mi s-ar povesti despre o cu

totul altă persoană. Se liniști și-l privi calm pe Connor, încercând să-și imagineze cum s-a simțit atunci când l-a atins. Chipul lui era la fel de inexpresiv și impenetrabil precum granitul, iar răceala din ochii lui era atât de intensă, încât parcă o ardea. Oare chiar își trecuse degetele prin părul acela negru? Se jucase cu șuvițele lui, atingându-i ceafa? Îi sărutase obrajii, simțise căldura trupului aceluia ars de soare?

Îl sărutase, oare? Își aminti de felul în care o sărutase în seara aceea în bibliotecă, atunci când încercase s-o împiedice să țipe. Totuși, se întreba dacă nu cumva îl sărutase și altfel, neforțată, numai de dragul de a-l săruta. Oare fusese ea în stare să-l sărute?

Ochii îi căzură acum pe buzele lui Connor, lipindu-i-se parcă de forma lor, până când își dădu seama că el îi zâmbea. Stingherită, coborî privirea în poală.

-Pur și simplu nu-mi pot imagina cum de-am făcut tot ce-ai spus tu.

-Dar ai făcut-o.

-Dar nu știu cum.

-Ai învățat.

-Dar...

-Maggie, spuse el binevoitor, porți un copil în pântece. De ce mai ai nevoie de o altă dovadă?

Se juca nervoasă cu degetele, iar pielea de pe brațe i se colorase.

-Crezi că ar putea fi copilul altcuiva?

Lui Connor îi dispăru zâmbetul de pe buze.

-În cazul ăsta ai accepta situaţia cu mai multă uşurinţă, nu? Îţi vine mult mai uşor să crezi ce ţi s-a întâmplat atâta timp cât ştii că nu mâinile mele bătătorite de fermier te-au atins.

-Da... Nu... răspunse ea, conştientă de faptul că îl iritase, deşi nu înţelegea motivul. Adică, n-am vrut să spun asta. Maggie se ridică, cuprinzându-şi mijlocul cu braţele. Se apropie de singura fereastră a biroului şi se opri în dreptul ei, uitându-se afară.

-Acum chiar că nu ştiu despre ce vorbeşti, continuă ea. Ştii doar că nu mi-e uşor. Şi, oricine ar fi fost, tot nu m-aş fi simţit mai bine. Am colindat ore în şir pe străzi până să găsesc curajul de-a veni aici şi poate că numai frica mă face să mă aflu încă aici, unde am venit să aflu răspunsuri la ceea ce mă frământă. Am nevoie de tine ca să-mi limpezesc gândurile, ca să mă lămuresc, nu să mă adâncesc şi mai mult în incertitudine. Se întoarse din nou cu faţa la el, întrebându-l direct: Tu eşti tatăl copilului meu?

I-ar fi putut răspunde că nu e sigur, că nu avea de unde să ştie ce făcuse ea după ce dispăruse de lângă el, sau în săptămânile ce au urmat, dar refuza să perpetueze lucrurile, să susţină în continuare că e o târfă şi că pe el nu-l interesează.

-Copilul e al meu, răspunse Connor.

Maggie tăcu, căzând pe gânduri. Nici măcar nu observă felul în care o privea Connor.

-Era pe 24 martie, nu-i aşa?

-Deci îţi aminteşti şi ziua.

- Nu în felul în care crezi tu. Este singura zi din viaţa mea de persoană adultă pentru care nu pot da socoteală. Unde ne-am cunoscut? îl mai întrebă ea, uitându-se în ochii lui.

Connor se ridică, făcu un semn spre sofa şi sună după servitor.

-Cred că ar fi mai bine să stai jos, Maggie. Am să spun să ne aducă ceva de mâncare aici. S-ar putea să mai dureze.

În timpul în care prânzul fu pregătit, nici unul dintre ei nu vorbi. Maggie se uită la cărţile din biblioteca lui Rushton, în timp ce Connor se prefăcea că n-o observă. Îl captiva, fără a face nimic în sensul acesta, îl fascina fără ca măcar să fie conştientă de acest lucru. Îl intrigau sentimentele pe care le avea faţă de ea. Era total diferită de ceea ce cunoscuse el până atunci. Atunci când o crezuse doar o târfă, îi fusese mai uşor s-o înfrunte. Apoi îşi aminti că nu lămurise încă problema celor douăsprezece mii de dolari. Nu ştia de ce, dar gândul acesta îl relaxă.

Lui Maggie nu-i era foame şi nici n-ar fi putut mânca în timp ce ochii lui Connor o fixau. Cu toate acestea, făcu un efort şi ciuguli câte ceva.

-Spune-mi ce-ţi aminteşti în legătură cu ziua de 24 martie, o rugă Connor, întinzând untul pe o jumătate de chiflă pe care i-o oferi lui Maggie.

-Am stat la bibliotecă aproape toată ziua. A venit şi Skye cu prietenii ei şi m-au rugat să merg cu ei să jucăm jocul acela trăsnit, în care se fac mai multe echipe care trebuie să găsească un anumit obiect. Muşcă din chiflă, după care continuă. Eu n-am vrut să mă duc, dar sora mea a insistat, aşa că până la urmă am cedat. Ne-am despărţit în echipe şi am plecat fiecare să căutăm obiectele de pe listă. Pe mine Skye m-a luat mai mult ca pe un paravan, ca să poată fi cu Daniel, prietenul ei. Altfel nu ar fi putut dispărea singură cu Daniel. Aşa că m-a pus în faţa faptului împlinit.

-Aşa că ea a dispărut cu Daniel, iar tu ai rămas singură.

Maggie încuviinţă din cap. Zâmbi, fără să-şi dea seama că ochii i se întunecaseră.

-Eu nu m-am supărat. Nu-mi era frică. Am continuat să adun obiectele care erau trecute pe lista noastră. Tot necazul meu a început de la o pereche de mănuşi albe.

-Nu înţeleg, spuse Connor. Înţelegea totuşi faptul că pe Maggie o deranjase să fie lăsată singură să continue jocul, dar, dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi însemnat să-şi trădeze sora. Ce-i cu mănuşile alea albe? întrebă el.

-Trebuia să găsesc şi o pereche de mănuşi albe. Am văzut un bărbat care ieşea de la Delmonico şi purta mănuşi albe, aşa că m-am gândit să mă duc de-a dreptul la el şi să i le cer. Oftă. Numai că nu sunt chiar atât de

îndrăzneaţă pe cât pretind, aşa că l-am urmărit pe jos o bună bucată de drum şi-abia apoi mi-am dat seama că n-o să am curaj să-i ce mănuşile numai de dragul unui joc tâmpit. L-am lăsat să-şi continc drumul şi cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară că m-am rătăcit.

Maggie se uita la farfuria ei, jucându-se cu o bucată de friptură ce se răcise, apoi ridică ochii neliniştiţi la Connor. Altceva nu-mi mai amintesc. Singurul lucru pe care îl ştiu e că a doua zi Skye a venit în camera mea şi m-a trezit.

Connor o privi lung, apoi Maggie se uită în altă parte.

-Eşti sigură că vrei să auzi ce am să-ţi spun, Maggie? Te-ai gândit bine dacă eşti în stare să suporţi adevărul?

-Trebuie neapărat să ştiu, spuse ea încet.

Connor observă că ea nu mai mânca, aşa că dădu la o parte măsuţa pe rotile care fusese pusă între ei. O întrebă dacă doreşte ceai, dar ea îl refuză. Îşi turnă puţin whisky pentru el.

-Nu cunosc toate detaliile în legătură cu seara aceea, mă refer la ceea ce s-a întâmplat înainte de a te întâlni, sau după ce ai plecat, dar cred că ştiu suficient de mult ca să te pot lămuri în privinţa acelor ore.

-Te ascult, spuse ea.

-L-ai urmărit pe bărbatul cu mănuşi albe până în cartierul cu lumini roşii, începu el, prea puţin convins de disponibilitatea lui Maggie de

a-l asculta. Văzând-o că roşeşte, Connor ştiu că nu mai era nevoie să-i explice despre ce district era vorba. În timp ce erai acolo, căutând probabil să găseşti drumul cel bun, ai fost acostată de nişte marinari.

Maggie îl urmărea uimită. Îi auzea cuvintele, dar nu reuşea să facă legătura cu ea însăşi. Parcă auzea o poveste despre altcineva. I se părea imposibil ca ea să fi cunoscut vreodată un bărbat cum era Harlan Porter, sau să fi încercat să scape de el nimerind într-un bordel... şi fiind confundată cu o târfă pe deasupra... era cea mai incredibilă şi idioată poveste pe care o auzise vreodată. Ridică mâna, întrerupându-l pe Connor.

-Dar e ridicol. Nu mai vreau să ascult. Acum ştiu de ce îţi place "Douăzeci de mii de leghe sub mări". Pentru tine cartea asta nu înseamnă o născocire. Nu şi dacă eşti convins că ceea ce îmi spui e adevărat. Vru să se ridice.

-Stai jos, Maggie! îi porunci.

-Nu poţi...

-Stai jos!

Ea se supuse, dar în ochii verzi i se citea mânia.

-N-am nici un motiv să te mint.

-Ba ai douăsprezece mii de motive, i-o reteză ca. Şi încerci să mă faci pe mine răspunzătoare.

-Porţi un copil în tine, spuse el dur. Şi ai venit aici ca să cauţi un ţap ispăşitor.

-Am venit să caut răspunsuri.

-Atunci sunt sigur că nu cauţi adevărul. De

data aceasta Connor fu cel care se ridică. Faptul că Maggie se trase speriată înapoi, atunci când umbra lui o acoperi, îl înfurie şi mai tare.

-Cum crezi tu că s-a întâmplat totul, Maggie? Cum îţi imaginezi tu întâlnirea noastră?

-Nu ştiu, nu m-am gândit la asta... n-am putut.

-Minţi. Pun pariu că ai crezut că ne-am întâlnit în Central Park. Că ne-am plimbat pe alei şi în jurul lacului. Probabil îţi imaginezi că, la un moment dat, nu ne-am mai putut stăpâni şi am sărit unul în braţele celuilalt. Aşa crezi tu că te-ai pricopsit cu un copil?

Maggie îl privea fără să vorbească.

-E adevărat că a fost un moment în care ne-am simţit amândoi copleşiţi, dar de o dorinţă animalică, nu de un sentiment frumos. Eu am crezut că te afli acolo pentru mine şi am fost convins că şi tu ştii de ce te afli acolo. Şi nu s-a întâmplat o singură dată. De două ori, a doua oară a fost mult mai bine decât prima oară. S-a întâmplat în bordelul doamnei Hall, nu pe un pat de iarbă în Central Park. S-a întâmplat cu mine, nu cu unul dintre pretendenţii tăi din lumea bună. Şi ăsta e purul adevăr, domnişoară Dennehy. Poţi să te împotriveşti cât vrei, dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Şi nici nu schimbă faptul că eşti gravidă.

-Nu, dar poate Madame Restell mă va ajuta, spuse ea ridicându-se în picioare şi lovindu-l în trecere, din greşeală. Se îndreptă spre uşă.

Connor o prinse de încheietura mâinii. Ea se smuci, dar fără succes. Connor o ţinea la fel de strâns şi în clipa în care ea îl privi sfidătoare.

-Ce-ai spus? o întrebă Connor pe un ton tăios, cu o privire de gheaţă. Ochii aceia căprui închis ar fi putut părea aproape negri dacă ar fi fost mai blânzi. Probabil din cauza răcelii lor nu putea ea vedea dincolo de ei. Simţea arsura mâinii lui care o strângea atât de tare încât nu mai putea mişca nici degetele. Repetă ceea ce spusese mai devreme încet, accentuând fiecare cuvânt pentru a fi mai sigură că o înţelege bine.

-Am spus că poate Madame Restell mă va putea ajuta. Şi acum dă-mi drumul. Mă doare mâna.

-Cine e Madame Restell? întrebă Connor, eliberând strânsoarea, dar ţinând-o încă de mână.

-E una din vecinele noastre, explică Maggie, uitând faptul că el nu fusese crescut în New York.

-Asta nu e un răspuns.

-Şi totuşi e singurul răspuns pe care-l vei primi de la mine. Dă-mi drumul. Frica o făcea să găsească puterea de a i se împotrivi. Pe de altă parte, i se făcuse greaţă, iar ideea de a se umili vărsând în faţa lui îi dădu o putere pe care nu şi-o bănuia. Connor o privea ca pe o insectă deosebit de interesantă. Senzaţia de greaţă era din ce în ce mai pregnantă. Se

aştepta ca dintr-o clipă în alta să-i frângă oasele. Totuşi îi dădu drumul.

Maggie îşi frecă mâna în care simţea acum numai ace.

-Vreau să plec, îl anunţă ea obosită.

-Nu te opresc.

-Mulţumesc că eşti în stare să faci măcar atât. O conduse până la uşă.

-Sper să te găsesc acasă atunci când voi trece pe la voi, o avertiză el.

Maggie nu înţelegea de ce dorea să o mai vadă, dar înclină capul cu o mişcare scurtă. Începuse să-şi muşte din nou buza.

-Plec la Denver peste câteva zile, spuse el deschizând uşa biroului. Înainte de a pleca, vreau să lămurim situaţia dintre noi.

-Să lămurim situaţia, îl îngână Maggie muşcându-şi buza mai tare şi înclinând capul mai covinsă de data aceasta. Da, cred că ar trebui să facem asta.

Moira îşi surprinse fiica în timp ce aceasta se strecura în casă.

-Skye spunea că vii acasă până la prânz. Văd însă că n-ai ajuns la timp.

Maggie îşi scoase pălăria şi o puse pe o măsuţă chiar lângă uşa de la intrare. Îşi trecu degetele prin păr.

-Îmi pare rău, mamă. Eu aşa am crezut, sper că nu v-aţi făcut griji.

-Sora ta te aşteaptă în salon, o anunţă Moira

fără a-i răspunde la întrebare.

-Skye? De ce mă aşteaptă... ? Glasul îi deveni sugrumat în timp ce un alt gând îi trecu prin minte. Încercă să se prefacă ceva mai vioaie, deşi nu simţea decât spaimă şi panică.

-A venit Mary Francis? întrebă Maggie.

-Îhâm. A venit azi de dimineaţă şi a rămas la masă la prânz. N-a vrut să se întoarcă la mânăstire fără să te vadă.

-Ce drăguţ din partea ei, spuse Maggie, convinsă că tatăl şi mama ei aranjaseră totul. Mary Francis venea rareori neanunţaţă; avea responsabilităţi prea mari la organizaţia de caritate din care făcea parte pentru a putea pleca şi veni când poftea. Şi pe urmă, Mary prefera să rămână acolo. Prezenţa ei acasă însemna că Moira şi Jay Mac o chemaseră să-i ajute.

Maggie intră în salon, preocupată de aceste gânduri. Dar nimic din înfăţişarea lui Mary nu îndreptăţea îngrijorarea surorii ei. Toate celelalte surori ştiau că Mary Francis era de departe cea mai frumoasă dintre fiicele Moirei. Perfecta simetrie a trăsăturilor îi dădea chipului ei o detaşare liniştită, făcând-o să pară uneori ca venită de pe altă lume. Impresia aceasta era întărită şi de veşmântul de călugăriţă. Era înaltă, subţire, graţioasă în mişcări. Nici măcar hainele ei nu puteau ascunde aceste lucruri. Dar nu înfăţişarea lui Mary o făcu pe Maggie să se gândească la ceea ce avea să urmeze.

Mary Francis vorbea mereu răspicat, era rareori reticentă şi, după părerea lui Maggie, locul ei nu era de fapt acolo unde alesese să se retragă. Ar fi fost mai bună de general.

-Îmi pare bine că te văd, începu Maggie, grăbindu-se să îşi îmbrăţişeze sora. Braţele lui Mary o cuprinseră, iar Maggie se întrebă dacă nu cumva nu se înşelase în privinţa motivului pentru care sora ei se afla acolo. Simţi cum o împresoară o linişte sufletească atunci când sora ei o îmbrăţişă. Era într-adevăr fericită că o vedea pe Mary Francis.

-Nu mi-a spus nimeni că vii astăzi.

-Probabil făcea parte din plan, răspunse Mary cu francheţea-i caracteristică. Lui Jay Mac i-a fost teamă să nu te sperie.

Maggie râse. I se părea ciudat să audă aşa ceva şi în clipa aceea realiză ce mult trecuse de când nu mai simţise nevoia să râdă.

-S-ar putea să fi avut dreptate, spuse ea aşezându-se pe sofa, alături de Mary Francis. Să înţeleg că ai venit să-mi smulgi câteva secrete?

-Cam aşa ceva, zâmbi Mary. Nimeni din casa asta nu mai înţelege ce se întâmplă cu tine, Mag. Un lucru este totuşi clar pentru toată lumea. Că eşti mai tristă decât oricând.

Pe Maggie o deranja să afle că se discutase în spatele ei. Cu toate acestea, afişă un zâmbet forţat.

-Ţie ţi se pare că aş fi tristă sau nefericită?

-Da. Şi mi se pare că nici zâmbetul acesta

nu ţi-a prea reuşit. Categoric lucru, Mary citea în ea ca într-o carte deschisă.

-Presupun că ai şi o teorie. Mama şi Jay Mac cred că la mijloc e un bărbat. Nu-i venea să creadă că, vorbind, putea părea atât de detaşată. Dacă se putea menţine pe această poziţie, ar fi reuşit s-o păcălească până şi pe Mary Francis. Skye crede că sunt încă supărată pe ea pentru că mi-a jucat o feştă acum câteva săptămâni, mai spuse ea.

-E vreuna din bănuielile acestea justificată?

-Nu.

Mary studia chipul lui Maggie cu ochi calmi, verzi ca pădurea, netulburaţi.

-Şi care e explicaţia ta?

-Nu am nimic.

-Ţţţ, dădu Mary Francis din cap. Ţinea una din mâini pe şiragul de mătănii. Fără să-şi dea seama, acestea îi alunecară printre degete. Uite, vezi, aici greşeşti tu, continuă ea. Ce rost are să pretinzi că n-ai nimic când e clar pentru toată lumea că ceva nu e în regulă cu tine. E prea vizibil dacă toţi au observat. Înţelegi ce vreau să spun?

Maggie nu ştia ce să înţeleagă. Oare Mary o învăţa să se eschiveze de la un răspuns, sau o ajuta să aibă tăria de a-şi ascunde starea? Sau poate puţin din amândouă?

-Cred că ştiu ce vrei să spui.

-Nu ştii, dar eşti drăguţă că încerci, spuse Mary Francis lăsând mătăniile şi luând-o pe Maggie de mână. Ştiu că ne vei spune adevărul

atunci când vei crede de cuviinţă. Între timp, să ştii că mă voi ruga pentru tine.

Numai durerea înţepătoare provocată de lacrimile ce i se adunaseră în ochi şi nodul pe care-l simţi în gât o împiedicaseră pe Maggie să pomenească numele doamnei Restell. I se părea greu să înghită sau să scoată o vorbă.

-Spune-mi cum merge cu învăţătura? Ce mai ştii de colegiul de medicină? o întrebă Mary strângându-i mâna.

-Voi primi un răspuns cât de curând, răspunse Maggie, făcând efortul de a se aduna. Am studiat foarte mult, aşa că sunt pregătită dacă voi fi acceptată.

-Mama spune că petreci foarte mult timp la bibliotecă.

-Îmi place acolo. E linişte, e plăcut. Am impresia că seamănă cu o mănăstire.

-O, Maggie, nu poate fi ca la mănăstire, o contrazise Mary, iar faţa i se înseninâ de un zâmbet, făcând să-i strălucească ochii. Acolo nu se aud decât rugăciunile şi liniştea nu e niciodată tulburată de zgomote vesele. Eu aş putea spune că mă duc la bibliotecă să petrec câteva clipe de visare.

-Mama şi-ar freca mâinile de satisfacţie dacă te-ar auzi vorbind aşa, chicoti Maggie.

-Biata Mama. Cred că îi e teamă că dacă nu dovedesc mai multă evlavie, nu voi putea să ispăşesc greşelile ei. Eu tot încerc s-o conving că bunul Dumnezeu a absolvit-o deja de păcate, mă vede ca pe un miel sacrificat.

-Mary Francis! Dar ce spui e o blasfemie!

-Ai dreptate, răspunse ea ridicând din umeri. Şi oricum nu mă pot abţine să nu gândesc aşa. Sau să nu o spun. Asta e. Uneori mă întreb dacă nu cumva mama nu şi-a sacrificat intenţionat prima fiică născută, aşa încât toate celelalte să facă ce vor.

Ochii lui Maggie se măriră de uimire, pentru că nu se aştepta să o audă pe Mary vorbind aşa.

-Acum să nu crezi că vorbeşte gura fără mine, sau să-mi răstălmăceşti cuvintele, spuse ea bătând-o uşurel pe mână. Dar orice ai face, vezi de te fereşte, că pe urmă Jay Mac şi mama tot la mine vor veni. Probabil că eu te înţeleg ceva mai bine, pentru că şi eu am problemele mele. Ar trebui să-mi fi recunoscătoare. Altfel, nu mi-ar fi trebuit mai mult de două minute să-ţi aflu secretele.

-Ce-i vei spune mamei? o întrebă Maggie.

-Că ar trebui să se implice şi ea în acţiunile de caritate precum celelalte doamne din înalta societate.

-Nu cred !

-E, bine, spuse Mary Francis privind-o lung pe soră-sa, n-o s-o fac. Deşi în felul acesta mama n-ar mai fi avut timp să se gândească la tine, cel puţin pentru o vreme.

-Pot să-mi port singură de grijă, Mary.

-Ştiu. Este tocmai ce-i voi spune şi eu.

Connor nu încercă să o vadă pe Maggie în seara aceea, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare. Aproape toată seara şi-o petrecuse privind lung pilulele acelea franceze de la Madame Restell. Înainte de a se culca, încercă să găsească o ascunzătoare cât mai bună pentru ele, dar, nereuşind, dormi cu ele sub pernă.

A doua zi dimineaţa briza îi mângâie faţa. Clipi, aproape încrucişându-şi ochii în încercarea de a se concentra asupra obiectului pe care Skye i-l flutură prin faţa ochilor.

-Ce e asta? întrebă ea.

-O scrisoare, răspunse Skye entuziasmată. Dansa fericită, arătând de vârsta pe care i-o dăduse Beryl Holiday văzând-o prima oară. Scrisoarea! Scoală-te!

Maggie se ridică, reuşind să-i smulgă scrisoarea din mână.

-E de la Colegiul de Medicină din Philadelphia, jubila Schyler.

-Văd şi eu asta. Maggie examina ştampila de pe plic şi îl desfăcu cu grijă, cu degetul.

-Ce faci, nu-l deschizi odată?

Plicul i se părea prea uşor pentru a cuprinde o scrisoare de admitere. Probabil că plicul conţinea un răspuns negativ. Dacă ar fi fost o adresă prin care i se comunica faptul că era admisă la colegiu, trebuia să conţină şi nişte instrucţiuni. Apucase să desfacă plicul într-o parte, dar se opri.

-Ce este? Nu eşti curioasă? Crezând că ştie

motivul ezitării lui Maggie, Skye se bosumflă. Înţeleg. Nu vrei să fiu şi eu de faţă. Asta e, nu?

-Îmi pare rău, Skye. Trebuie să fiu singură. Nu eşti tu de vină, nimeni. Cred că mi-e un pic teamă. Parcă în ultimele zile trăise cu o spaimă permanentă în suflet. Mă înţelegi, da? Vă voi spune tot la micul dejun. Oricare ar fi vestea, simt nevoia să fiu singură.

-Sper că sunt veşti bune, spuse Skye aplecându-se să-şi sărute sora. Din cele mai bune. Apoi fugi din cameră, ţinând degetele încrucişate în semn de noroc.

-Maggie aşteptă să i se liniştească bătăile inimii. Rupse plicul, scoase scrisoarea şi o despături cu grijă. Trase aer în piept şi începu să citească.

După ce termină de citit, îi apărură lacrimi în ochi. Le lăsă să curgă. Îi ajunseră până pe dosul palmei; căzură şi pe foaia de hârtie, întinând cerneala. Hotărârea ei era luată. Acum ştia ce avea de făcut. Era exact ceea ce, cu o zi în urmă, nu ar fi făcut, chiar dacă ar fi ameninţat-o cineva cu moartea. Ciudat, gândi ea, cum poate o singură scrisoare să-ţi schimbe viaţa.

Maggie băgă mâna sub pernă şi găsi pacheţelul cu pilulele doamnei Restell. Se ridică de pe pat cu mişcări lente şi se duse la baie în picioarele goale.

Trei chipuri curioase o aşteptau la micul dejun. Jay Mac îşi amânase puţin plecarea la birou pentru a afla ce veşti primise Maggie. Ea le zâmbi reţinut, suficient pentru ca ei să-şi dea seama ce se întâmplase.

-Ei, hai, că nu-i sfârşitul pământului, spuse ea veselă. O să fac din nou cerere de admitere primăvara viitoare.

-Dar ai avut rezultate foarte bune la examene, interveni Schyler. Şi ai avut numai note mari.

-Dar ei nu ţin seama numai de note. Eu nu am fost o studentă foarte sociabilă. Nu am fost înscrisă la nici un club şi nici nu m-am zbătut să ies în faţă. Oricum, nu erau decât douăzeci şi două de locuri, iar în scrisoare se arată clar că au primit peste o sută de cereri de înscriere.

-O sută de femei care vor să devină doctoriţe? întrebă Jay Mac uimit de ceea ce auzea. Dar asta e o sfidare la adresa bunului simţ.

-Jay Mac, îl potoli Moira severă. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Se ridică, punând fiecăruia în pahar suc de portocale.

-Iartă-mă, Maggie, o rugă Jay Mac, vizibil ruşinat. Nu contează ceea ce cred eu. Ştiu că eşti hotărâtă să faci asta.

-Nu-i nimic, tată, spuse ea, fără să-şi dea seama că i se adresase astfel. În schimb, toţi ceilalţi auziră. Era dovada cea mai grăitoare că Maggie suferea cumplit. Şi pe urmă, poate că e mai bine aşa. Nu-mi pusesem speranţe prea mari. Poate că din cauza asta am fost mai abătută în ultimele luni, probabil am presimţit

că voi fi respinsă.

-Îmi pare rău, Mag, spuse Skye, aplecându-se deasupra mesei cu coatele depărtate, cu ochii sincer îndureraţi. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit să fii admisă. Aş vrea... Nu mai putu vorbi şi o podidiră lacrimile. Simţea tristeţea şi dezamăgirea surorii ei ca fiind ale ei. Era cu tot sufletul alături de Maggie.

-Nu-i nimic, o linişti Maggie cu blândeţe, transformându-se în susţinătoare a surorii ei. Eu am fost poate ceva mai pregătită sufleteşte decât tine. Dar m-am gândit deja la ce anume aş putea face în schimb.

-Ai dreptate, încuviinţă Jay Mac. Nu se poate să te dai bătută. Ai putea...

Moira îl întrerupse înainte ca el să apuce să înşire toate lucrurile la care el se gândise că ar fi bune pentru fiică-sa. Îl privi pe Jay Mac cu înţeles.

-Aş vrea să aud părerea lui Maggie.

Aceasta se uită la tatăl ei, ce părea surprins de întreruperea Moirei. Cu toate acestea, îi respectă rugămintea. Maggie luă borcanul cu gem şi începu să îşi pună un strat pe pâine.

-Mă gândeam că poate între timp aş putea încerca să capăt ceva experienţă practică, spuse ea. Nu ştiu dacă mi-ar fi trecut asta prin minte dacă Rennie nu mi-ar fi sugerat în scrisoarea ei, dar s-a întâmplat să mi se pară o idee bună.

Jay Mac rămase cu furculiţa suspendată în aer; o feliuţă de şuncă atârna la jumătatea distanţei dintre farfurie şi gură. Îl interesa

foarte mult propunerea lui Rennie. Dar era şi foarte îngrijorat. Pentru că atunci când fiicele lui îşi împărtăşeau una alteia ideile, influenţându-se, atunci deveneau un adversar greu de stăpânit.

-Presupun că... recomandarea pe care ţi-a făcut-o nu are nici o legătură cu Connor Holiday şi cu măritişul tău.

-Papá, protestă Maggie, lăsând cuţitul pe masă şi fixându-l pe Jay Mac cu privirea, toată lumea ştie că asta a fost ideea ta şi cu cât discutăm mai puţin despre ea, cu atât mai bine.

Moira îşi ascunse zâmbetul sub şervet văzând că lui Jay Mac îi scăpă furculiţa din mână. Skye râse satisfăcută de curajul lui Maggie de a-şi înfrunta tatăl.

-Ceea ce vreau să fac, îi lămuri Maggie, e să studiez cu Dancer Tubbs.

Acum sprânceana lui Jay Mac se ridicase până aproape de şuviţele de păr de deasupra frunţii. Era peste măsură de uimit. Moira puse şervetul pe masă. Nu mai zâmbea. Pe chipul lui Skye se citea nedumerirea. Şi, la fel de şocaţi, toţi trei întrebară în cor:

-Dancer Tubbs?

Ca şi cum nu le-ar fi observat reacţia, Maggie continuă nestingherită:

-Bineînţeles că nu ştiu încă dacă domnul Tubbs e dispus să mă ajute, dar ştiu în ce relaţii eşti tu, Jay Mac, cu el, aşa că sper ca asta să atârne foarte mult.

-Dar Dancer Tubbs locuieşte în Colorado,

spuse Moira.

-Da, ştiu. Dar tot acolo locuiesc Rennie şi Michael. Practic, o parte din familia noastră e acolo.

-Eu credeam că Dancer Tubbs trăieşte destul de izolat, spuse Skye.

-Aşa e, o aprobă Maggie. Dar asta nu mă deranjează. Rennie ştie unde să mă găsească dacă vrea să mă vadă.

-Dar vei trăi în nişte condiţii mai mult decât primitive, interveni Moira.

-M-aş putea obişnui, o linişti Maggie. Oricum, gândiţi-vă la cât de multe lucruri aş învăţa acolo. Chiar Jay Mac spunea că domnul Tubbs e foarte priceput în vindecarea bolnavilor. El ţi-a salvat viaţa după ce a deraiat trenul acela la Juggler Jump; el ţi-a reparat picioarele şi tot el te-a readus la viaţă. Rennie îl respectă foarte mult. El l-a vindecat pe Jarret atunci când a avut probleme cu umărul şi nici un alt doctor n-a fost în stare să intervină. Rennie spune că acum Jarret îşi poate folosi braţul fără probleme şi are foarte mare încredere în domnul Tubbs.

-Nu ştiu dacă e bine, fu Moira de părere.

-Dar de ce? o întrebă Maggie. Nimeni nu-l deranjează. Locuieşte singur. Sunt sigură că nu voi păţi nimic.

Încă şocată de ceea ce auzea, Skye dădea încet din cap.

-Eşti sigură că ai citit bine scrisoarea lui Rennie? Chiar era serioasă când îţi propunea

asta? o întrebă ea.

-N-am spus că a fost numai ideea ei. De fapt ea doar mi-a scris ceva ce mi-a sugerat să plec acolo.

-Ei, bine, atunci gândeşte-te că nu ţi-a sugerat nimic, pentru că nu pleci nicăieri, spuse Jay Mac pe un ton ferm.

Camera în care luau micul dejun se cufundă în tăcere. Skye se uita în farfurie. Moira studia şervetul din poală. Maggie simţi cum o învăluie căldura şi cum i se ridică sângele în obraji şi nu făcea decât să-l privească pe Jay Mac. La rândul lui, acesta începu din nou să mănânce, în timp ce analiza în minte problema. Dar pentru el lucrurile se lămuriseră deja.

-Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Maggie încet. Se ridică, îşi puse şervetul pe scaun şi ieşi din cameră înainte ca ei să-i vadă lacrimile.

-Unde te duci? îl întrebă Beryl pe Connor, strecurându-se în dormitorul lui.

-Nu te priveşte, răspunse acesta, punându-şi haina.

Beryl închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

-Ce-a vrut fata aia de la tine ieri?

-Mă mir că ţi-a trebuit atât de mult timp să te hotărăşti să-mi pui întrebarea, spuse el.

Ochii lui Beryl se îngustară, iar buzele i se strânseră. Connor ştia prea bine de ce aşteptase atâta să-l întrebe. Motivul era simplu:

Connor făcuse tot posibilul să se facă de negăsit.

-Deci? repetă ea întrebarea. Ce a vrut?

-Nu te priveşte, răspunse el, îndreptându-se spre uşă. Beryl îl împiedică să iasă, încăpăţânându-se să rămână în uşă.

-Dă-te la o parte, Beryl!

-Te duci s-o vezi? întrebă ea, nemişcată.

-De ce nu vrei să înţelegi că nu e treaba ta? Tu eşti soţia tatălui meu, nu soţia mea. Dă-te la o parte, Beryl!

-De ce ţii neapărat să mă faci să cred că nu mă mai vrei? îl întrebă Beryl, refuzând să-i accepte explicaţia.

-Dar nu mă prefac, răspunse Connor, stăpânindu-se cu greu.

-Rushton e sigur că încă mă mai doreşti.

-Asta îţi place ţie să crezi. Numai că nu e nimic adevărat în asta.

Beryl întinse mâna fără ezitare şi-i atinse arcada.

-Nu e nimic adevărat? întrebă ea, plimbându-şi degetele pe faţa lui şi simţind că atingerea are efect asupra lui. Atunci de ce mi se pare că minţi?

Un muşchi se mişcă pe faţa lui Connor. O apucă pe Beryl de încheietură şi-i dădu mâna la o parte.

-Lasă-mă să trec, Beryl!

Duritatea din ochii lui, a căror culoare devenise mată, o înspăimântă. De data aceasta, îl ascultă. Connor ieşi pe hol, fiind gata să se

lovească de tatăl său.

-E aici, spuse el, îndreptându-şi bărbia către camera lui şi arătându-şi profundul dezgust. Să ştii că mi-ai salvat probabil viaţa, însurându-te cu Beryl Walker. Pe a ei sunt însă sigur că ai salvat-o, spuse el, continuându-şi drumul.

Ieşind în stradă, Connor evită să oprească o birjă. Ura birjele pentru că simţea că se sufocă în ele, că n-are spaţiu suficient. Nu-i plăceau nici cele deschise. Abia aştepta să se întoarcă la ferma lui, să călărească. Nici unul dintre caii tatălui său nu era crescut şi antrenat pentru munca la care erau supuşi caii de la ferma lui Connor. Armăsarii lui Rushton erau superbi cai crescuţi de amorul artei, pentru frumuseţea spectacolului. Erau iuţi. Pe când caii lui Connor puteau urca orice munte, aveau picioare puternice şi era folosiţi pentru mânarea turmelor de vite. Erau foarte rezistenţi.

Când Connor ajunse la casa familiei Worth, era abia ora şapte. Menajera îi deschise uşa.

-Mă numesc Connor Holiday şi am venit s-o văd pe domnişoara Mary Margaret.

-Da, poftim. Ştiu cine eşti, tinere, spuse doamna Cavanaugh. Mă bucur că ai venit. Cred că toţi se vor bucura. Pot să bag mâna în foc, deşi e pentru prima oară când vorbesc în numele altora. Îmi place să văd tineri aşa frumoşi ca tine.

Complet dezarmat, Connor stătea încă în pragul uşii, neştiind ce să facă.

-Ei, hai, intră! Doar nu vrei să vorbeşti cu ea în uşă. Doamna Cavanaugh închise uşa în spatele lui. Totuşi, s-ar putea să nu vrea să-ţi vorbească. E în bibliotecă. Mă duc să-i spun c-ai venit.

Simţind că s-ar putea să-şi fi câştigat un aliat, Connor o opri pe menajeră, prinzând-o de braţ.

-Ştiu unde este biblioteca. Poate că ar fi mai bine dacă m-aş duce la ea neanunţat.

Doamna Cavanaugh se uită la el, măsurându-l, strâmbându-şi gura într-o parte.

-O să se enerveze, dar am mai trecut prin asta. Hai, du-te, spuse ea făcându-i un semn cu degetul. Să ştii că stau pe-aproape!

Maggie stătea pe colţul canapelei, cu picioarele aduse turceşte sub ea, privind în gol. Pe covor, lângă pantofii ei, se afla o carte închisă. Draperiile erau trase, împiedicând lumina de amurg să pătrundă în încăpere. Camera întunecată nu era decât vag luminată de o singură lampă cu petrol de pe o măsuţă de lângă canapea.

Maggie ridică privirea abia când auzi că se închide uşa.

-N-am crezut că eşti tu, spuse ea, apoi continuă să se uite prin rafturile de cărţi înşirate pe peretele opus ei.

-Îmi dai voie să mă aşez? întrebă Connor arătându-i un scaun aflat în raza ei vizuală.

Fără să-i răspundă, Maggie dădu din umeri. Connor se aşeză. Ea se uită la un punct dincolo de umărul lui. Connor nu încercă să-i atragă

atenţia. Profita de ocazie s-o privească mai atent. Aşa cum stătea, era doar puţin atinsă de marginea cercului de lumină, iar trăsăturile îi erau pe jumătate ascunse în umbră. Jumătate din părul ei părea de un castaniu închis, iar cealaltă jumătate ardea în nuanţe de roşu şi auriu. Pleoapele păreau umflate şi ochii îi erau injectaţi. În ochi i se citea o imensă tristeţe.

-Menajera mi-a dat voie să intru, spuse el liniştit.

-Nu e nimeni altcineva aici, înclină ea capul, vorbind fără a se uita la el.

-Nu mă aşteptam să te găsesc singură.

-Jay Mac e încă la birou. El... a trebuit să plece mai târziu azi de dimineaţă. Mama s-a dus s-o conducă pe Mary Francis la mănăstire ier Skye e plecată cu prietenii ei. Vrei să bei ceva să te mai răcoreşti? O rog pe doamna Cavanaugh să...

-Nu, nu-mi trebuie nimic. Maggie se închise din nou în ea. Se ghemui, făcând o mişcare aproape imperceptibilă, înclinând uşor capul şi aducându-şi puţin umerii în faţă. Dar Connor ştia ce înseamnă acest gest.

-După ce m-ai vizitat ieri, am făcut şi eu unele investigaţii pe cont propriu, spuse el. Am aflat cine este Madame Restell.

Maggie nu era deloc surprinsă, ci părea mai degrabă resemnată.

-N-ar fi trebuit să-ţi spun.

-Dar ai făcut-o.

-Eram furioasă.

-Şi speriată, cred.

-Şi cum a rămas cu ameninţarea ta? Ai făcut ceva? o întrebă Connor.

-Te interesează dacă mai port încă copilul în mine? îl întrebă Maggie uitându-se în ochii lui.

-Da, răspunse el, asta mă interesează.

-Nu, răspunse ea studiindu-l atentă. Pilulele doamnei Restell sunt descrise drept infailibile.

Privindu-l, nu ştia ce să citească în ochii lui, întunecaţi şi exprimând îndepărtarea. Durere? Linişte? Sclipirea aceea dispăru atât de repede încât Maggie începu să se îndoiască de faptul că ar fi văzut ceva în ei. Singura expresie pe care i-o cunoştea era aceea de indiferenţă. I-ar fi plăcut să cunoască şi ea sentimentul acela.

-Înţeleg, spuse el. Acum cred că voi bea totuşi ceva.

Ce făcea omul ăsta? Sărbătorea sau bea de necaz? Maggie se ridică de pe sofa cu mişcări elegante şi se duse la servantă. Îi arătă cu degetul sticlele de cristal în care se aflau diverse băuturi şi se opri la cea în care se afla whisky. Îi turnă o cantitate apreciabilă în pahar, după care i-l dădu.

-Tu nu bei nimic? o întrebă Connor după ce ea reveni pe canapea.

-Nu. Nu băuse niciodată alcool. Sau cel puţin nu fusese în stare să bea. Simţea că i se lasă până în picioare şi-i golea capul de orice judecată. Atunci nu mai putea să gândească limpede. Fu tentată să-i spună că se aşteptase ca el să ştie acest lucru despre ea. Nu beau

nimic, mai spuse Maggie.

Îşi încălzi paharul învârtindu-l între palme.

-Când ai de gând să te măriţi cu mine? o întrebă.

Maggie clipi, îl privi o clipă, apoi clipi din nou.

Connor repetă întrebarea.

-Te-am auzit, spuse ea. Dar mă întreb dacă tu ai fost atent când ţi-am vorbit. Ţi-am spus că pastilele doamnei Restell şi-au făcut efectul. Nu sunt gravidă. N-ai nici un motiv să te însori cu mine.

-După cum bine îţi aminteşti, te-am cerut de nevastă înainte de a afla că porţi un copil.

-Şi după cum bine îţi aminteşti, am spus "nu".

-De ce?

-De ce?! Pentru că nu te iubesc! i-o reteză Maggie, uimită de pasiunea din vocea ei.

Connor era fascinat de strălucirea pe care o căpătaseră ochii ei.

-Şi ce dacă? o întrebă el fără a-şi schimba părerea.

-Nici măcar nu-mi place de tine.

-Ştiu. Sentimentul e reciproc. Făcu o pauză, privind-o. În colţul gurii îi apăruse din nou zâmbetul acela rece, viclean. Sau te-ai aşteptat să am alte sentimente faţă de o femeie care-mi spune că tocmai a scăpat de sarcină. Că tocmai a scăpat de copilul meu.

De data aceasta, Maggie începu să tremure văzând ce se citea în ochii lui. Îşi dădu seama că, pe lângă faptul că nu o plăcea, mai era

ceva. O dispreţuia. În mintea ei începuse să se contureze un gând, ce i s-ar fi părut imposibil cu câteva minute în urmă.

-Vrei pământul, nu-i aşa? îl întrebă.

-Da, răspunse Connor, privind-o fix şi rostind adevărul.

-Nu cred că eu ţi-am luat banii în seara aceea.

-Iar eu nu cred că ar fi fost altcineva.

-Eu nu fur, spuse ea sec. N-am furat niciodată nimic.

-După cum îmi amintesc, spuse Connor ridicând umerii indiferent, în seara aceea ai făcut o grămadă de lucruri pe care în mod obişnuit nu le faci.

Spunând acestea, Connor răscoli memoria lui Maggie, care avu o senzaţie fizică inexplicabilă, de neînţeles. Plăcerea o copleşea din nou. Văzu cu ochii minţii cum i se măreşte pieptul, cum i se întăresc sfârcurile. Simţea o mână pe corpul gol. O gură. Limba aceea îi umezea buzele, îi depărta maxilarele. Te rog, auzi ea o voce. Propria ei voce. Te rog, spunea ea. Închise ochii.

Se ridică brusc în picioare, muşcându-şi pumnul. Plăcerea dispăru o dată cu amintirea acelei nopţi, iar Maggie fu copleşită de un sentiment de ruşine. Îşi cuprinse mijlocul cu braţele şi se depărtă de conul de lumină în care se afla.

-Maggie, te simţi bine?

Ea dădu din cap. Nu putu face decât acest gest. Abia îşi recăpătă respiraţia, dar nu-i putu

spune ceea ce trăise. Nu-i putea împărtăşi sentimentele ei atâta timp cât nu-şi putea explica nici ei ce se întâmplase.

-Vrei s-o chem pe doamna Cavanaugh? o întrebă el.

-Nu. Se aşeză cu grijă pe sofa, în aceeaşi poziţie în care o găsise Connor, aranjându-şi picioarele sub rochia de culoarea mărgeanului. Mă simt foarte bine.

Connor nu se lăsă păcălit de vorbele ei. Ridică paharul, sorbi din el, apoi o privi pe Maggie pe deasupra lui.

-Am senzaţia că nu te pot convinge în privinţa banilor, spuse Maggie.

-Nu, nu prea cred că mă poţi convinge.

-Dar ştii că nu-mi pot aminti ce s-a întâmplat în seara aceea.

-Dă-mi voie să fiu încă sceptic, o contrazise el. Cu toate acestea, sunt dispus să mă las convins.

Desigur, gândi ea, tocmai acum când nu putea să-i dovedească cu argumente, el se hotărâse s-o asculte.

-Dacă accept să mă mărit cu tine, vei obţine pământul.

-Asta e un aranjament sugerat de tatăl tău. Taică-meu îl vinde lui Jay Mac şi, în felul acesta, pământul devine zestre pentru tine.

-Şi, implicit, în cazul ăsta, al tău.

-Corect.

-Iar eu ce satisfacţie voi avea?

-Aceea că ţi-ai plătit datoria pe deplin,

răspunse Connor fără a mai sta pe gânduri.

-Nu uita că tu eşti cel care susţine că eu aş avea vreo datorie, spuse Maggie. Eu nu mă pot baza decât pe ceea ce afirmi tu.

-Iar eu afirm că am avut nişte bani care mi-au dispărut, spuse Connor, întinzând picioarele înainte.

-Chiar dacă te-aş crede, ăsta tot nu e un motiv care să mă facă să mă mărit cu tine.

Dacă mai avea sau dacă mai avusese încă îndoieli în privinţa lui Maggie, acestea dispărură complet în clipa aceea în care Connor realiză că ea este, într-adevăr, fiica lui Jay Mac. Iar Maggie făcea tot posibilul pentru a-i demonstra asta. Connor se întrebă dacă Maggie ştia în clipa aceea cât de mult îi semăna tatălui ei. Din punct de vedere al aspectului fizic, nimic nu se schimbase. Trăsăturile ei rămăseseră la fel de gingaşe, expresia ochilor ei era la fel de nevinovată, chipul reflecta o oarecare pace sufletească. Până aici era copia fidelă a mamei ei. Dar, dincolo de fragilitatea ce o caracteriza, Maggie punea la cale un fel de târg cu aceeaşi iscusinţă pe care Jay Mac o dovedise în afaceri.

-Ce vrei de fapt? o întrebă Connor.

-Un divorţ.

De data aceasta afirmaţia ei îl şocă atât de mult, încât nu fu în stare să-şi controleze reacţiile. Puse paharul jos.

-Adică... tu te măriţi cu mine, şi-apoi divorţăm.

-Exact, spuse ea pe un ton cât se poate de firesc. Tu obţii pământul, iar eu primesc ceea ce vreau.

-Divorţul? întrebă el nedumerit.

-Nu, spuse ea clătinând capul, ăsta e doar mijlocul prin care-mi voi atinge scopul. Eu nu vreau decât o escortă, un paravan care să mă ajute să ajung în Colorado, mai exact la un bărbat pe nume Dancer Tubbs. Vreau să învăţ de la el tot ceea ce ştie în privinţa leacurilor. Am motivele mele să cred că mă va lăsa să stau cu el şi îmi va împărtăşi din cunoştinţele lui.

-Dancer Tubbs? întrebă Connor, râzând cu poftă. Crezi că te va primi cu braţele deschise? Dădu din cap, încă zâmbind, apoi luă paharul şi sorbi o gură zdravănă de whisky. Nu ştiu cum de i-ai aflat numele, cum de ţi-a ajuns la ureche ceva despre el, dar e clar că nu ştii aproape nimic de-ţi închipui că vei fi bine primită acolo.

-Cu câţiva ani în urmă, am crezut că tatăl meu a murit într-un accident de tren în Colorado, la Juggler Jump, spuse ea ridicând capul mândră.

-Ştiu şi asta. Tatăl tău e un personaj important. Veştile în legătură cu accidentul acela au ajuns şi la ferma mea. Juggler Jump e la vreo douăzeci de mile de Double H. Eu am făcut parte din primele echipe care au plecat să caute supravieţuitori.

-Atunci cred c-ar trebui să-ţi mulţumesc,

spuse Maggie, surprinsă să afle acest lucru, dar vorbind din inimă.

-Pentru ce? Nu eu l-am găsit.

-Pentru că l-ai căutat. Pentru că ai vrut să ajuţi. În trenul acela nu era numai tatăl meu. Probabil că ai avut ocazia să-i ajuţi şi pe alţii.

Connor respinse recunoştinţa ei care nu-şi avea locul în acea discuţie. Făcu un semn a lehamite cu mâna.

-Niciodată nu am aflat cum a fost găsit tatăl tău, ci doar că într-o bună zi a apărut.

-A fost găsit de Rennie şi soţul ei. De fapt, n-a fost chiar aşa. Primul care l-a găsit a fost Dancer Tubbs, l-a îngrijit şi l-a ţinut o perioadă la el. Rennie a fost tot timpul convinsă că Jay Mac e încă în viaţă. L-a convins pe Jarret s-o ducă la locul accidentului, iar de-acolo au mers o bucată de drum pe jos, până la casa lui Dancer. L-au găsit pe Jay Mac lucrând într-una din minele lui Dancer.

-Cam greu de crezut.

Ea zâmbi. Imaginea tatălui ei, în genunchi, căutând o vână de aur, era cam greu de conturat în minte.

-Ştiu. Dar e adevărat. În lunile ce au trecut până ca el să fie găsit, între el şi Dancer Tubbs se legase o strânsă prietenie.

-Asta e şi mai greu de imaginat. Se aplecă în faţă. Uite ce, Maggie. Dancer e un fel de personaj legendar prin părţile ţinutului Colorado. Oamenii ştiu despre el, dar puţini oameni se pot lăuda că-l cunosc. Iar lui îi

convine starea aceasta de lucruri.

-Sunt perfect conştientă de asta. Dar a făcut o excepţie pentru tatăl meu. Rennie spune că până acum a salvat foarte multe animale rănite. Are tot felul de leacuri, şi-aşa i-a vindecat şi umărul lui Jarret. Dacă eşti sănătos şi voinic, nu se apropie de tine, dar dacă ai nevoie de el, dacă depinzi într-adevăr de el, atunci nu-ţi întoarce spatele.

-Eşti bolnavă?

-Nu.

-Atunci ce te face să crezi...

-Am nevoie de el. Cred că va înţelege. Văzu din expresia lui Connor că acesta nu prea pricepea cuvintele ei. Întotdeauna mi-am dorit să devin doctoriţă, îi explică Maggie, simţind încă durerea visului ei neîmplinit. Numai că realiză prea târziu că nu trebuia să se destăinuie lui Connor Holiday.

Indiferent de ce ar fi făcut vreodată cu el, Maggie nu-şi putea permite să-şi deschidă sufletul cu mărturisiri de altă natură. Ea i se dăruise cândva, iar el o dezbrăcase doar de haine, dar acum ar fi însemnat să îl lase să-i citească gândurile, să rămână fără apărare.

-De fapt, las-o baltă! Nu e important.

Connor înţelesese. Maggie încerca să se închidă din nou în ea. Respectându-i dorinţa, nu o mai sâcâi cu întrebările.

-Se spune că Dancer Tubbs e cam... Connor nu-şi găsea cuvintele. Se spune că nu are o înfăţişare prea plăcută.

-Aşa am auzit şi eu. Dar nu cred că m-ar deranja. Pe Jay Mac nu l-a deranjat. Şi nici pe Rennie.

-Înseamnă că nu l-ai văzut niciodată.

-Niciodată n-am fost mai departe de Pittsburgh. Tu l-ai văzut vreodată?

-Nu. E un pustnic şi-i ameninţă, pe majoritatea celor ce îi încalcă proprietatea, cu puşca. Dacă te interesează, suntem chiar vecini, însă eu i-am respectat totdeauna dorinţa de singurătate.

Maggie simţi nevoia să facă o glumă.

-Probabil că hotărârea ta n-are nici o legătură cu felul în care-şi întâmpină "oaspeţii".

-Nici una, răspunse Connor, fără a se lăsa atras de gluma ei.

Între ei se lăsă din nou tăcerea. Maggie îşi aminti că Holiday junior îi era antipatic, că îi era teamă de el şi că antipatia era reciprocă. Connor o văzu că se încovoaie din nou.

-Ai spus cuiva despre dorinţa asta a ta?

-Cui să-i spun?

-Surorii tale.

-Lui Skye? întrebă Maggie, amintindu-şi reacţia surorii ei la micul dejun. Nu, pentru că n-ar înţelege şi, pe urmă, nu-i împărtăşesc chiar totul. De fapt, continuă ea în gând, n-am împărtăşit niciodată nimic la nimeni.

-Eu mă gândeam la cealaltă soră a ta, care e călugăriţă.

-Mary Francis? Nu, cred că n-ar fi de acord cu mine dacă i-aş spune că vreau să divorţez,

mai ales că e un pas premeditat.

-Oricum, divorţul e o uşoară glumă pe lângă avortul pe care l-ai făcut, spuse Connor cu voce tăioasă.

Maggie îşi împreunase degetele în poală. Reuşi să-şi păstreze calmul.

-E adevărat, admise ea. Ochii ei verzi păreau bântuiţi de o fantomă. Şi va trebui să mă împac cu faptul că am luat o asemenea hotărâre.

Connor se ridică în picioare, copleşind-o pe Maggie cu statura lui impunătoare. Era singura ocazie în care se simţea deasupra ei, pentru că până atunci Maggie reuşise să-l facă să se simtă mic, umilit în toate felurile.

-Deci numai noi doi ştim despre planul tău?

-Exact. Şi trebuie să rămânem singurii oameni care vom şti despre asta.

El încuviinţă, făcând un semn scurt din cap.

-Deci eşti de acord? spuse ea nerăbdătoare. Cu absolut totul? Cu faptul că va trebui să mă ajuţi s-ajung la Dancer? Cu divorţul?

-Da.

-Şi nu va mai trebui să te văd niciodată? N-ai să mă mai cauţi? N-am ştiut că locuieşti atât de aproape de domnul Tubbs.

-La o aruncătură de băţ.

-Mult mai aproape decât am crezut, spuse ea sinceră.

-Presupui că aş mai vrea să te văd după aceea? o întrebă el la fel de deschis. Îţi faci singură complimente şi ai o părere prea bună despre tine.

-Iartă-mă, spuse ea roşind. Ai dreptate. Ştiu că te vei purta în continuare ca şi cum ne-am afla la o distanţă de două mii de mile unul faţă de celălalt, şi nu la douăzeci.

-Exact, îi confirmă el, având încă aceeaşi privire distantă din ochi. Deci, domnişoară Dennehy, daţi-mi voie să vă mai întreb o dată. Vreţi să vă măritaţi cu mine?

-Da, domnule Holiday, vreau.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Lui Maggie nu-i venea să creadă că acceptase cererea lui în căsătorie. Îl privea pe Connor Holiday, aşteptând ca acesta să-şi retragă propunerea. Dar el nu făcea decât să o studieze la fel de atent, până când o făcu să se simtă prost şi să se uite în altă parte. Acum că obţinuse în sfârşit ceea ce dorea, nu mai ştia cum să procedeze în continuare. Connor, parcă pricepând preocuparea ei preluă frâiele.

-Mă întorc acasă peste patru zile, spuse el. Deja am fost nevoit să-mi amân plecarea o dată. A doua oară n-o mai fac.

-Şi cu nunta cum rămâne?

-Cum adică? întrebă el, ridicând o sprânceană. Sper că nu vrei o nuntă cu fast, la care să-i invităm pe toţi prietenii părinţilor noştri?!

-N... nu. Voiam doar să ştiu când o facem. Nesiguranţa din voce îi confirma şi mai mult amărăciunea din suflet.

-Ce-ai zice s-o facem poimâine? În felul

acesta n-am mai avea de petrecut decât o singură noapte în New York şi-apoi plecăm în vest.

-Poimâine, repetă ea calmă. Da, nu văd de ce n-am face-o poimâine.

-Bun, atunci am aranjat.

-Nu ne căsătorim la biserică, îl avertiză ea.

-Oricum, nici n-ai putea. Eu nu sunt catolic. Observă că Maggie îşi muşca buza de jos. Cred că în felul acesta eşti şi mai liniştită.

Maggie se gândea să se ducă la confesor. Dar părintele Flynn îi va recunoaşte vocea şi o va obliga să asculte o predică despre excomunicare. Îi ardeau obrajii. Oricum, nu credea că va găsi curajul necesar de a se duce să se spovedească.

-Nu-mi găsesc liniştea în absolut nimic. Nu văd ce motive aş avea.

Connor luă paharul în mână, îndreptându-se către servantă. Turnă jumătate din cât îi pusese Maggie prima oară. Politicos, îi întinse paharul.

-Nu e nevoie să-l dai peste cap, îi spuse el. Soarbe doar câte puţin.

Maggie luă o înghiţitură doar pentru a-i face plăcere. Connor părea să se fi liniştit, pentru că se aşeză din nou pe scaun.

-Cine va oficia slujba?

-Nu m-am gândit la cineva în mod special.

-Judecătorul de pace Halsey a oficiat căsătoria surorii mele Michael. El e şi naşul ei. Poate că ne va căsători şi pe noi.

-Vrei să aranjez eu cu el?

-Te rog!

Connor îi arătă încă o dată paharul cu degetul, semn că o îndemna să mai ia o gură de whisky. De data aceasta nu se mai mulţumi să-şi umezească doar buzele.

-Să ştii că nu încerc să te îmbăt, o linişti Connor, ci să te fac să te relaxezi, eşti foarte încordată.

Maggie înclină capul în semn că înţelegea, deşi cuvintele lui nu păreau să aibă vreo influenţă asupra ei. Ţinea în continuare paharul, dar nu se mai atinse de el.

Connor se lăsă pe spătarul scaunului.

-Dar cu noaptea nunţii cum rămâne? o întrebă el.

Maggie tresări puternic, făcând să i se verse paharul într-o parte. Fără să-şi dea seama, linse picăturile de whisky ce îi căzură pe mână. Connor o urmărea. Pupilele i se fixaxeră asupra mişcărilor ei neîndemânatice, amintindu-şi de fapt senzaţiile pe care le trăise atunci când ea îşi plimbase buzele pe trupul lui gol. În clipa aceea, dorinţa îi inundă tot corpul. Nici nu fusese nevoie să-l atingă pentru a-l face s-o dorească. Lui Beryl nu i-ar fi plăcut să ştie acest lucru. Connor se ridică şi luă paharul din mâna lui Maggie.

-E păcat să iroseşti un whisky atât de bun.

Maggie observă că nici el nu se atinse de băutură, ci o puse deoparte.

-Ce spuneai? îl întrebă ea, dregându-şi glasul.

-Te întrebam cum va fi noaptea nunţii, spuse

el, aşezându-se de data asta pe canapea, lângă ea, simţind-o cum îşi trage şi mai mult picioarele sub ea. Fiindcă tot plecăm a doua zi, mă gândeam că ar fi mai bine s-o petrecem în casa tatălui meu.

-Iar eu mă gândeam să o petrecem aici.

-De ce?

"Pentru că aici mă simt mai în siguranţă, de aia", răspunse ea în gând.

-Pentru că în dormitorul meu se mai află un pat. Poţi dormi acolo, îl lămuri ea.

-Pe dracu'. Poate că ăla e bun pentru prietenele tale, numai că mie o să-mi atârne picioarele pe jos.

Văzu din zâmbetul ei că nimerise. Pe de altă parte, fotoliul din camera mea e foarte confortabil, are să-ţi placă.

Nu prea îi surâdea ideea de a dormi într-un fotoliu, dar măcar era liniştită că nu va fi obligată să împartă patul cu el. Evită să-l privească.

-Atunci... rămâne aşa.

-Perfect.

-Vreau să mai vorbim în legătură cu divorţul, îl rugă ea.

-Imediat. Eu vreau să-ţi vorbesc despre călătoria noastră spre vest. Eu nu m-am gândit să iau bilete la clasa întâi. Aşa că probabil vom merge câteva zile şi nopţi fără a putea...

Maggie scutură capul, întrerupându-l.

-Jay Mac o să ne pună la dispoziţie trenul lui personal de la Northeast Rail. De fapt sunt

sigură că o să insiste să facem aşa, deci nu văd ce rost are să-l contrazicem.

-Deci e un tip încăpăţânat şi reuşeşte să se impună.

-Cam întotdeauna, răspunse Maggie privindu-şi absentă mâna şi gândindu-se la pasul pe care urma să-l facă. De obicei, face ceea ce spune.

-De data asta nu mă deranjează.

Maggie îi aruncă un zâmbet forţat, un pic cam trist.

-Jay Mac e greu de respins atunci când te acoperă cu bani. Cred că nu te poţi supăra pe el. Nu, nu trebuie să-mi explici, se repezi Maggie, crezând că Connor avea de gând s-o întrerupă. Te înţeleg, crede-mă. Ştiu că banii lui Jay Mac au o putere foarte mare de seducţie.

"Acelaşi lucru se poate spune şi despre fiica lui Jay Mac", comentă Connor în gând, displăcându-i total că era pus în situaţia de a recunoaşte în sinea lui acest lucru. Ochii îi căzură pe talia zveltă a lui Maggie. Gândindu-se la copilul ce ar fi putut creşte în pântecul ei, Connor găsi înţelepciunea ce îl părăsise preţ de câteva clipe.

-Parcă doreai să vorbim despre divorţ.

Maggie îi înţelese greşit răceala, crezu că l-a deranjat vorbindu-i despre bani. Probabil că nu-i plăcea să i se amintească în felul acesta de cei douăsprezece mii de dolari.

-Cred că va trebui să începem formalităţile

imediat ce ajungem la Denver, spuse ea. S-ar putea să dureze o vreme şi n-aş vrea să prelungesc situaţia mai mult decât este necesar.

-Nu crezi c-ar fi mai bine să aşteptăm să zicem un an, doi, înainte de a divorţa?

-Nu!

-Nu mă flatează deloc faptul că eşti atât de pornită împotriva mea.

-Mă bucur, spuse ea băţoasă. Nici nu încercam să te flatez.

-Va trebui să-ţi stăpâneşti această aversiune faţă de mine măcar pentru o zi, spuse Connor, judecând cuvintele ei. Cei din familia mea nu vor crede că m-am îndrăgostit aşa, dintr-o dată, de tine, iar Jay Mac va deveni suspicios. El crede că dragostea apare în timp. Tot ce-ţi cer e să ne purtăm politicos unul cu celălalt.

-Bine, se lăsă el convins. În felul acesta şi mie îmi va fi mai uşor.

Maggie clipi uimită. Uitase că aversiunea era reciprocă.

-Înseamnă că ne-am lămurit.

-Vorbesc cu tatăl meu în seara aceasta, iar mâine voi vorbi cu Jay Mac, spuse Connor, ridicându-se.

Maggie îl urmă. Îl privi nedumerită atunci când el îi întinse mâna.

-Hai să batem palma, doar am încheiat un târg.

Degetele ei subţiri fură cuprinse pe de-a-ntregul în mâna lui. Mult timp după plecarea lui, mâna o mai ardea acolo unde el

i-o atinsese. Făcuse un târg cu un bărbat. Oare de ce se simţea de parcă ar fi făcut un pact cu diavolul?

Timp de trei zile Maggie trăi cu spaima că cei din jur îi vor citi gândurile. Toată lumea, inclusiv Jay Mac, o întrebase ce o făcuse să se răsgândească în privinţa lui Connor Holiday, dar fură nevoiţi să accepte explicaţia ei conform căreia Connor însuşi ar fi convins-o. Şi, fie pentru că în parte spunea adevărul, fie că celorlalţi li se păruse uşor de crezut faptul că se găsise cineva care să-i bage minţile-n cap, nimeni nu-i mai puse nici o întrebare.

Jay Mac se felicita singur pentru clarviziunea pe care o dovedise în estimările sale privindu-i pe Connor şi Maggie. Cunoscând faptul că avea să-i zădărnicească planurile, lui Maggie aproape că îi părea rău pentru el. Timp de trei zile îşi îngădui mica satisfacţie de a simţi gustul răzbunării. Şi se cunoştea la fel de bine pe ea însăşi pentru a şti că sentimentul de vinovăţie nu va fi atât de copleşitor şi persistent încât să nu poată trăi cu el.

În acele zile îl văzu rar pe Connor. Îşi vorbiră, mai mult de formă, în ziua în care acesta veni să-l vadă pe Jay Mac. Conversaţia lor se învârtise numai în jurul acelui eveniment. Fu invitată să cineze la Rushton. Seara aceea fusese pentru ea un calvar, dar se simţise într-un fel protejată de prezenţa lui Connor.

Apoi el o căută să meargă împreună la o plimbare cu trăsura în Central Park. Se plimbară într-o trăsură deschisă, mai mult pentru a fi văzuţi împreună, încercând să potolească o serie din zvonurile ce se iscaseră pe seama căsătoriei lor pripite. Zâmbeau amândoi. Dar mâinile lor nu se atinseră.

Stând alături de Connor, în faţa judecătorului Halsey, Maggie îşi aminti plimbarea aceea liniştită. Ultima oară când se văzuseră nu-şi adresaseră nici un cuvânt, iar acum îşi jurau unul celuilalt credinţă veşnică. Partea pe care ea o bănuise a fi cea mai grea, anume cea cu sărutul, îi ieşise cu desăvârşire din minte.

Maggie ridică privirea, întâlnind ochii aceia aproape negri care-i studiau fruntea, dunga abia vizibilă dintre sprâncene, obrajii palizi şi ochii speriaţi, oprindu-se asupra gurii. Ea îşi muşca încet colţul buzei de jos. El dădu uşurel din cap, iar ea puse capăt gestului acela nervos. Aproape inconştient, vârful roz al limbii ei ieşi puţin în afară, înmuindu-i buza. Aplecându-se asupra ei, ochii lui Connor scânteiară.

O sărută apăsat. Buzele ei îl primiră, dar sărutul nu păru insistent, ci cast, iar Maggie era convinsă de acest lucru, pentru că avea termen de comparaţie în sărutul pe care şi-l amintea şi care promitea plăceri carnale.

Un fior o străbătu în momentul în care o copleşiră din nou amintirile. Îi simţea iar gura aceea fierbinte, lacomă, căutând-o pe a ei. Aproape că îi simţea gustul; îi desfăcuse dinţii

cu limba, iar ea se supuse, deschizând gura şi mai mult. Se juca cu buzele ei, o aţâţa. După care îi dădu drumul. Iar buzele lui îşi continuară joaca, în jos, pe corpul ei. O atinse...

-Maggie?

Aceasta tresări, revenindu-şi din visare şi clipind des. Feţele lor erau foarte apropiate. Când îi rosti numele, Maggie îi simţi răsuflarea caldă pe piele.

-O, ce e? întrebă ea, năucită.

-A, da, spuse judecătorul Halsey. Aruncă un zâmbet larg către Jay Mac şi Moira, care-i răspunseră în acelaşi fel. Skye chicotea. Mary Francis rânjea. Rushton dădea încet din cap, încântat. Numai Beryl părea că-i tună şi-i fulgeră.

Stânjenită, Maggie făcu un pas înapoi, dezlipindu-se de lângă Connor care o ţinea de braţ. Îi mulţumi în gând că-i dăduse drumul. Acesta o privea la fel de rece şi distant ca întotdeauna. Maggie se întoarse cu faţa spre familia ei. Aproape că o sufocară cu îmbrăţişările şi cu felicitările lor zgomotoase. Jay Mac şi Moira o îmbrăţişară, în timp ce Skye dansa fericită în jurul lor. Mary Francis era ceva mai stăpânită, deşi simţea aceeaşi afecţiune faţă de ea ca şi restul familiei. Judecătorul Halsey nu se lăsă mai prejos. Făcu în aşa fel încât să sărute şi el mireasa. Rushton se apropie de Maggie, felicitând-o şi spunându-i că e binevenită în noua ei familie.

Beryl se apropie de Connor. Îşi strecură

mâinile pe sub braţele lui, ţinându-l cât putea de strâns, astfel încât acesta să nu facă vreo scenă în încercarea de a se elibera.

-Se pare că mireasa este în centrul atenţiei, spuse ea şoptit, pe un ton provocator. Poate că şi ginerele îşi doreşte să fie sărutat.

-Nu neapărat.

-Ştiu asta. Cu toate acestea, nu vreau să scap ocazia de a te felicita.

-Eu sper totuşi c-ai s-o scapi, spuse el, fără a catadicsi s-o privească. Se uita la Maggie şi la familia ei, realizând pentru prima oară dificultatea situaţiei în care se implicase, dar din care fata reuşea să iasă cu capul sus. Nu era uşor să-ţi permiţi să te împotriveşti unei forţe ca Jay Mac, iar acum, că-şi atrăsese întreaga familie în toată această mascaradă de căsătorie, avea să-i fie şi mai greu. Connor ştia că totuşi Maggie nu era o fire prefăcută. Îi spusese verde în faţă despre avort, într-o situaţie în care ar fi putut la fel de bine minţi. Maggie îi întâlni privirea ce insista asupra ei, făcând-o să roşească şi să-şi îndrepte atenţia asupra tatălui ei.

-Doamne, dar e demnă de milă, spuse Beryl, urmărind direcţia în care se uita Connor. O văzu pe Maggie coborând privirea, stingherită.

-Aşa ţi se pare? o întrebă Connor.

-Nici măcar nu suportă s-o priveşti. Ce-ai să faci când ai să ajungi în dormitor?

-Voi stinge lumina, presupun.

Constatând că e imposibil să-l scoată din ale

lui, Beryl aproape că dădu din picior, văzând cât e de neputincioasă. Apoi observă că, din partea opusă ei, Mary Francis n-o scăpa din ochi.

-Călugăriţa mi-e antipatică, îi şopti Beryl lui Connor.

-E uşor să-mi închipui de ce.

-O, Dumnezeule, se apropie de mine. Beryl reuşi să producă un zâmbet forţat spre Mary Francis, care venea către ei.

Mary Francis fu la început izbită de felul posesiv în care Beryl îl ţinea pe Connor de braţ, şi-apoi de completa indiferenţă a acestuia faţă de situaţia în care se afla.

-Mi se pare că nimeni din familia noastră nu te-a felicitat încă cum se cuvine, îi spuse ea lui Connor, cu glas blând.

-Mulţumesc, răspunse Connor, eliberându-şi braţul din mâna lui Beryl, ciupind-o de încheietură, acolo unde pielea e foarte sensibilă. Odată liber în mişcări, se aplecă ceremonios şi o sărută pe Mary Francis pe obraz. Zâmbetul ei cald impresiona plăcut pe oricine. Îmi pare rău că nu vom avea mai mult timp la dispoziţie să ne cunoaştem mai bine, îi mărturisi Connor.

-Connor, îi rosti Beryl numele pe un ton dojenitor. Ruşine să-ţi fie că o minţi pe sora Mary Francis în halul ăsta. Ochii ei albaştri aruncau săgeţi spre Mary, care afişa acum o faţă placidă, gânditoare. Mie mi-a spus cât de bine îi pare că se întoarce la fermă, mai spuse

Beryl.

Mary Francis continuă să i se adreseze lui Connor, fără a se lăsa provocată.

-Te înţeleg foarte bine, spuse ea. Chiar şi atunci când faci scurte vizite la New York, e imposibil să nu ţi se pară sufocant.

-Eu cred că, atunci când a mărturisit că îi pare bine că se întoarce la fermă a vrut de fapt să spună că e preferabil decât să mai petreacă un singur minut în compania familiei dumneavoastră, spuse Beryl, furioasă că fusese ignorată, lucru cu care nu era obişnuită.

Mary Francis începu să râdă. Iar râsul ei nu era nicidecum cristalin şi discret, aşa cum cineva ar fi putut bănui. Mary Francis avea un râs sănătos, colorat, care-i lua de obicei prin surprindere pe cei din jur, pentru că era în totală discordanţă cu aspectul ei de călugăriţă. Văzu că trăsăturile chipului lui Beryl se schimonosiseră de uimire, lucru care o făcu să râdă mai cu poftă. Râdea deja cu lacrimi, pe care nu se obosi să le şteargă. De partea cealaltă a încăperii, Skye începu să râdă şi ea fără a şti măcar ce era atât de amuzant. Întotdeauna, râsul lui Mary Francis fusese de-a dreptul contagios.

Connor observă că soţia lui zâmbea. Îi aruncă şi el ceva ce semăna mai mult a rânjet, văzând că Maggie aproape că râdea. Era primul moment spontan pe care îl împărtăşeau în ziua aceea.

Mary Francis reuşi să se potolească. Găsi o

batistă sub mâneca veşmântului ei. Le zâmbi încă o dată lui Connor şi lui Beryl, pe care o onoră cu câteva cuvinte.

-Te rog să mă scuzi. Probabil ai crezut că râd de tine?

-Eu... eu... complet buimăcită de francheţea lui Mary, Beryl începu să se bâlbâie.

-Dar cum nu, asta ai crezut. Nici nu puteai crede altceva, nu?

Beryl îl căuta pe Rushton din priviri. Simţea nevoia de nestăvilit de a scăpa de acolo.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, dar soţul meu vrea să-mi vorbească.

-Dar vă rog, spuse Mary Francis, calmă. O urmări cum se depărtează de ei, apoi se întoarse din nou cu faţa la Connor. Zâmbetul îi dispăruse complet de pe buze, iar ochii ei verzi ca pădurea îl scrutau nemiloşi.

-Femeia asta e o vrăjitoare, spuse ea încercând să-şi înăbuşe revolta. Care este relaţia dintre voi?

Connor era impresionat de felul direct de a fi al cumnatei lui.

-Este soţia tatălui meu, răspunse el, urmărind reacţia lui Mary Francis şi sperând să înţeleagă cuvintele aşa cum le spuse el. Totuşi, ca să fie sigur că a fost corect înţeles, adăugă: Atât şi nimic mai mult.

-Ar putea să-i facă rău lui Maggie, spuse Mary Francis, continuând să-l privească cu ochi mici, scrutători.

-N-am să-i dau voie.

Maggie veni lângă el. Ochii ei se plimbau de la soţul ei la sora sa, încercând să găsească natura divină a conversaţiei pe care tocmai o întrerupsese.

-Mary Francis te-a ameninţat cumva că-ţi rupe picioarele?

Connor ridică uşor o sprânceană, privind-o pe Mary cu şi mai mult respect.

-Tocmai ne pregăteam să ajungem şi la asta, admise Mary Francis fără jenă.

-Bănuiam eu că despre asta e vorba când v-am văzut discutând, înclină Maggie capul în semn că înţelegea, întorcând apoi privirea spre Connor. Asta se întâmplă probabil din cauză că e cea mai mare dintre surori, iar ea şi-a asumat mereu rolul de protectoare a noastră, pe care îl ia foarte în serios.

-Cred că încep să înţeleg, spuse Connor, având grijă să nu zâmbească. Dacă ar fi zâmbit în clipa aceea, ar fi părut condescendent şi în plus, ar fi riscat să nu mai poată merge vreodată.

-Mary Michael şi Ethan s-au căsătorit tot aici, iar ea l-a ameninţat şi pe el că-i rupe picioarele dacă nu se poartă cum se cuvine.

-A, deci aveţi un fel de tradiţie în familie, spuse Connor. În cazul ăsta, chiar că mă simt binevenit.

Mary Francis nu-şi putu reţine un zâmbet.

-Atâta timp cât n-o faci să sufere pe sora mea, n-ai de ce să te temi. După o scurtă pauză, adăugă : Altfel... Apoi plecă de lângă el.

Maggie se întoarse astfel încât să stea cu spatele la familia ei. Chipul ei, atât de expresiv cu câteva minute în urmă, era acum lipsit de culoare. Nu putea accepta acea ironie a soartei care o făcea să se poarte firesc numai în prezenţa lui Connor.

-Te rog, n-am putea pleca mai repede? Simt că nu mai fac faţă, îl rugă ea.

-Plecăm acum, spuse el luându-i mâna şi punând-o la braţul său. Maggie avea degetele reci, iar pielea îi era ca de gheaţă. Cu toate acestea, era de mirare faptul că nu tremura. Am rezervat un apartament pentru noi la St. Mark.

-Dar spuneai că... Panica o făcu să paralizeze pur şi simplu pentru o clipă.

-A fost ideea tatălui meu. De fapt, el consideră asta un fel de cadou.

Maggie se linişti imediat, nu datorită cuvintelor lui Connor neapărat, ci felului în care el le rostise. Reuşise să-i dea de înţeles, prin tonul vocii, că nici el nu era încântat mai mult de aranjamentul acela. Aflând asta, se simţea deja mai bine. Deja avea sentimentul că mai poate rezista.

-În seara asta suntem aşteptaţi la cină, ai mei au invitat pe toată lumea, chiar şi pe judecător.

-Eşti sigură că vrei să mergem? o întrebă Connor, sesizând imediat o schimbare în comportamentul ei, pentru că Maggie părea să-şi fi recăpătat forţa şi stăpânirea de sine, altfel destul de bine mascate. Să ştii că putem

găsi un motiv să nu ne ducem.

-Ba, vreau să mergem, îl rugă ea. Bineînţeles, dacă nu ai nimic împotrivă.

Cu zece ani în urmă, când era încă foarte tânăr, Connor fusese nevoit să aleagă între colţii flămânzi ai unui lup şi o prăpastie ce se deschidea dincolo de peretele abrupt al unei stânci. Ştia exact de ce îşi amintise tocmai acea întâmplare în momentul acela. Nici una din variante nu-l încânta în mod deosebit, deşi, spre deosebire de situaţia în care fusese pus cu ani în urmă, ele nu prezentau un risc mortal. O văzu pe Mary Francis stând de vorbă cu tatăl ei şi reveni asupra ultimului gând.

-Facem cum vrei tu, spuse el, adăugând totuşi cu înţeles: Dar nu întotdeauna. De data aceasta nu mă deranjează să mă supun.

Cina nu fusese deloc aşa de îngrozitoare cum crezuse Maggie. Tensiunea ce plutise mereu în aer atunci când Rushton şi Connor se aflau în aceeaşi încăpere părea să fi scăzut la un nivel suportabil, iar Beryl devenise foarte îndatoritoare cu soţul ei. Mary Francis şi judecătorul de pace întreţinură conversaţia cea mai mare parte a timpului, iar Skye redevenise măscăriciul familiei. Moira avu grijă ca farfuriile să nu fie goale nici o clipă, iar Jay Mac umplu paharele cu cele mai bune vinuri pe care le avea în pivniţă.

Maggie şi Connor se retraseră după numai două ore, fără a se pierde prea mult în formule de rămas bun, dat fiind faptul că a doua zi

aveau să fie conduşi la gară de toată familia. Ploaia începu să cadă în picături mărunte deasupra acoperişului trăsurii. Când ajunseră la hotelul St. Mark, ploua deja cu găleata.

-Vrei să alergăm până la intrare, sau mai ai răbdare să mă aştepţi? o întrebă Connor. După cum văd, portarul n-are de gând să vină cu umbrela.

-Nu cred că o umbrelă ne-ar fi de prea mare folos, spuse ea. Hai să alergăm!

-Nu-i bine, o avertiză Connor, clătinând capul. Ai să-ţi strici rochia.

Maggie îşi privi rochia al cărei corsaj era brodat cu mărgele minuscule, de culoarea safirului. Rochia, inclusiv trena ce mătura pământul, era de satin de culoare bleu deschis. Până şi pantofii ei delicaţi aveau aceeaşi culoare ca rochia.

-Eşti sigură că nu te superi? Hai să mai aşteptăm! Îmi place foarte mult rochia asta.

Lui Connor îi plăcea rochia, sau cel puţin îi plăcea cum îi stă lui Maggie îmbrăcată în ea. Ştia că ea nu bănuia acest lucru. Reuşise să-şi ascundă admiraţia sub o privire absentă, experienţă ce i se păruse la fel de grea ca tot restul acelei zile.

-Bine, atunci vom aştepta. Lăsă capul pe spate astfel încât să vadă cerul mai bine. Era acoperit cu nori cenuşii, motiv pentru care se şi întunecase mai devreme.

-Trebuie să se termine o dată şi-o dată, mai spuse el.

Maggie îşi aranjă trena şi se aşeză din nou pe locul ei din trăsură. Pieptenii ce-i susţinuseră coafura o deranjau acum din cauză că erau prea strânşi. Îi scoase şi-şi pieptănă părul cu degetele.

-Mult mai bine, spuse ea, sprijinindu-se de pernele de piele şi închizând ochii.

Ochii lui Connor căzură pe linia expusă a gâtului ei alb, simţind nevoia să-şi umple degetele cu el. Băgă mâinile în buzunarele hainei, încercând să nu se mai gândească la nodul ce i se pusese în gât, dar fără succes. Cu ochii minţii nu vedea decât degetele lui Maggie jucându-se în păr.

Îşi scoase jacheta.

-Poftim! spuse el aspru, întinzându-i haina. Pune asta pe tine!

Vocea insistentă a lui Connor o trezi pe Maggie din reverie. Se încruntă, lăsând capul într-o parte.

-Dar...

-M-am răzgândit, spuse el. De fapt te-am şi avertizat că n-o să facem întotdeauna cum spui tu.

Maggie era să scape pieptenii pe jos, încercând grăbită să şi-i prindă din nou în păr. Connor îi smulse din mână şi o obligă să-şi pună haina. Imediat ce o îmbrăcă, Connor coborî din trăsură şi se întoarse s-o ia pe Maggie în braţe.

Maggie aşteptă să fie pusă jos imediat, pregătindu-se sufleteşte să fie udată până la

piele. Numai că asta nu se întâmplă. Connor Holiday o duse în braţe până la uşa hotelului, având grijă ca nici trena să nu-i atârne pe jos. Deşi el fusese cel care o cărase în braţe, Maggie ajunse în faţa hotelului fără răsuflare.

Odată ajunşi înăuntru, el o puse jos. Maggie era conştientă de faptul că oaspeţii hotelului ce umpleau holul zâmbeau semnificativ, făcându-şi semne unul altuia. Presupuse că spectacolul pe care ea şi Connor îl dăduseră era romantic, la modă şi total opus adevăratelor lor sentimente. Îşi scoase jacheta şi i-o dădu lui Connor. Uitându-se în oglinzile imense ce decorau holul hotelului St. Mark, constată că ploaia nu o atinsese, în timp ce Connor arăta de parcă ar fi ieşit din baie.

Picături mari de apă cădeau din părul lui des, care i se încreţise la spate, udându-i şi gulerul. Cămaşa albă i se lipise de corp. Până şi genele îi erau îmbibate cu apă. Se învălui în haina la fel de udă.

-Aşteaptă, spuse ea văzându-l că se îndreaptă spre recepţie. Se ridică pe vârfuri şi şterse o picătură de apă de pe obrazul lui, cu degetul. Aşa. Acum e mai bine.

Nu era deloc mai bine, dar Connor nu putu spune asta. O apucă de încheietura mâinii, dându-şi seama din expresia chipului ei că o strângea mult mai tare decât ar fi vrut. Zâmbi forţat, slăbi din strânsoare şi, de dragul audienţei din jurul lui, îi sărută mâna.

Maggie nu avea de ales; trebuia să meargă

acolo unde o conducea el, deşi nu i se părea deloc că o conduce, ci mai degrabă că o târăşte după el. Se dezlipi de el în timp ce acesta discuta cu directorul hotelului, rotindu-şi curioasă ochii în jur.

Hotelul St. Mark se caracteriza printr-o oarecare grandoare ce imprima teamă şi confort în acelaşi timp. Tavanul şi pereţii lambrisaţi atrăgeau privirile în sus, în timp ce reflectarea acestora pe parchetul şi în mobila lustruite făceau vizitatorul să rămână ţintuit pe pământ. Maggie intrase de multe ori în acest hotel, în special când sora ei Michael locuise acolo. Hotelul găzduia familii întregi şi clienţi ce stăteau acolo pe timp nelimitat. Restaurantele şi saloanele sale erau mari, ca şi apartamentele.

Maggie întoarse ochii spre directorul hotelului, care îi dădea asigurări lui Connor că totul va fi pe placul său. Înţelegea cuvintele lui numai pe jumătate. Atenţia îi fu atrasă de registrul de rezervări, în care văzu scris "Domnul şi Doamna Connor Holiday".

În acea clipă, avu sentimentul că încetase să mai existe.

Cufundat în propriile sale gânduri negre, Connor nu observă atitudinea gânditoare şi retrasă a lui Maggie, în timp ce urcau cu liftul la etajul cinci al hotelului. Îi deschise uşa, invitând-o în apartament. Imediat după ei intră

şi băiatul ce căra bagajele.

Apartamentul spaţios era decorat cu mult gust, cu mobilă din lemn de nuc, închisă la culoare. Camera de zi avea două fotolii şi o canapea lungă, tapiţată. Covorul era în ton cu restul camerei, fiind lucrat în nuanţe de crem, maro şi verde închis. Sufrageria conţinea o mică masă din lemn de nuc şi două scaune cu spătar, atât de lustruite încât reflectau imaginea ca într-o oglindă. În mijlocul mesei trona o imensă vază de cristal, plină cu trandafiri roşii, al căror parfum îmbătător umplea camera. O oglindă cu ramă aurită şi foarte măiestrit lucrată era pusă deasupra poliţei căminului. Oglinda reflecta lumina lămpii de gaz, amplificând-o.

Băiatul lăsă bagajele în dormitorul aflat în stânga sufrageriei. Le arătă şifonierul, camera de baie şi balconul care dădea înspre Broadway.

Rămasă în pragul uşii dormitorului, Maggie observă doar în parte ceea ce o înconjura. Atenţia îi fu atrasă de pat. Când băiatul plecă şi Maggie îşi dădu seama că rămăsese numai cu Connor, îi spuse un lucru ce o preocupa de când intrase în apartament.

-E numai unul.

-Poftim? o întrebă Connor după o scurtă pauză, privind-o mirat.

-E numai unul, repetă Maggie.

După ce îşi scoase haina şi o atârnă de cuierul aflat chiar pe uşă, Connor începu să-şi treacă

mâna prin păr. Îşi smulse cămaşa de pe el.

-Am auzit ce-ai spus, dar nu înţeleg ce înseamnă.

-Un singur pat, explică ea. Un singur dormitor! Când ar fi trebuit să fie două. Şi sora mea a avut un apartament în hotelul ăsta şi îmi aduc aminte că erau două dormitoare.

-Nici nu mă îndoiesc, spuse Connor pe un ton plat. Dar ea a locuit aici, nu? Şi nu era măritată pe vremea aceea.

-Şi ce-i cu asta? se înfurie Maggie, mai mult din cauză că el afişa prea mult calm. Nu văd legătura. Hotelul St. Mark are apartamente cu câte două dormitoare şi eu doresc să mi se dea un astfel de apartament. Spunând acestea, rămase uimită de felul în care vorbise; se purtase ca un copil răsfăţat în pragul unei crize de personalitate.

Connor rămase o clipă pe gânduri, o privi, apoi ridică umerii.

-Bine, se arătă el de acord. Dar va trebui să faci tu acest aranjament.

În ciuda tonului său indiferent, Maggie îşi dădu seama că vorbele lui erau o provocare.

-Bine, spuse ea. Aşa am să fac.

Îşi aranjă părul în oglinda de deasupra policioarei, apoi, mulţumită de felul în care arăta, se întoarse cu spatele, gata să iasă pe uşă. Connor stătea în uşă, blocându-i trecerea.

-Toată lumea ştie că abia ne-am căsătorit, spuse el pe un ton cât mai dulce.

Era un aspect pe care Maggie l-ar fi luat în

consideraţie dacă s-ar fi gândit puţin la el.

-Ei şi? întrebă ea nepăsătoare, prefăcându-se că pentru ea acest aspect nu contează.

-Dacă nu te deranjează prea mult să ceri două dormitoare chiar în noaptea nunţii, atunci n-am de gând să te opresc, spuse Connor, făcând un pas într-o parte.

-Dintre două rele, o alegi pe cea mai puţin rea, spuse Maggie hotărâtă să-l înfrunte.

-Eşti invitata mea, o pofti Connor, deschizându-i uşa. Abia aştept să văd ce explicaţii le vei da.

Maggie trecu pe lângă el pufnind şi ţintuindu-l cu o privire atât de acră, încât aproape că îl pufni râsul. Luă liftul, dar îl rugă pe liftier să o lase la etajul doi. Se dădu jos plină de încredere, prefăcându-se că ştie clar în ce direcţie se îndreaptă. Când auzi uşile închizându-se în spatele ei, iar liftul urcă din nou, Maggie se opri pe holul slab luminat, sprijinindu-se de perete.

Nu ştia ce explicaţie îi va da recepţionerului. Oare era bine să-i spună că era prea surescitată? Sau că unul dintre ei nu se simţea bine? Că toată nunta lor fusese o farsă? Că singura dată când se simţiseră bine împreună fusese într-un pat de bordel?

Maggie avu o reacţie aproape isterică, începând să râdă. Uşa unei camere se deschise, iar un bărbat ieşi pe hol. Maggie lăsă capul în jos, acoperindu-şi gura cu mâna şi prefăcându-se că tuşeşte. Începu să meargă, cu

capul aplecat, simţind ochii acelui străin aţintiţi asupra ei. Ajunse până la capătul holului şi deschise uşa ce dădea spre scări. Odată ieşită din raza vizuală a acelor ochi curioşi, Maggie se aşeză pe trepte, sprijinindu-se de balustrada de fier. Se uită în jos. Douăzeci şi patru de trepte o despărţeau de etajul unu. Îşi aminti zâmbetul amabil al directorului hotelului şi urările de bine ale portarului şi recepţionerului. "Domnul şi Doamna Connor Holiday". Trei etaje deasupra ei. Şaptezeci şi două de trepte.

Probabil că dacă le va urca pe îndelete, va avea timp să-şi inventeze vreo scuză până va ajunge sus.

Când ea se întoarse, Connor nu era în salonaş. Se gândi cu groază că ar putea fi în dormitor, şi pe deasupra şi dezbrăcat. Trecând peste teamă, făcându-şi singură curaj, Maggie intră în dormitor. Nu-l găsi nici acolo. Îl strigă, la început mai încet, apoi ceva mai tare. Nu primi nici un răspuns. Bătu la uşa băii. Nimic.

Oare plecase după ea atunci când constatase că lipseşte prea mult? Maggie se încruntă, dându-şi seama că asta ar fi complicat lucrurile iar povestea pe care o inventase nu mai stătea în picioare. Aprinse lămpile de pe noptiere. Aşezându-se pe marginea patului enorm, Maggie îşi scoase pantofii şi ciorapii. Deschise valiza, constatând că e goală. Şifonierul era

plin de lucrurile ei - şi ale lui. Simţi un nod în stomac văzând cămăşile lui lângă rochiile ei, ciorapii ei lângă ai lui. Panglicile ei colorate, cu care-şi strângea părul erau aşezate frumos lângă cravatele lui. Vesta lui îi atingea corsetul.

Maggie scoase cămaşa de noapte şi o aşeză la capătul patului. De dimineaţă, fusese ajutată de mama şi sora ei să se îmbrace. Acum se chinuia să-şi desfacă singură şirul de nasturi minusculi de la spate.

Connor era pe balcon, simţindu-se ca un cerşetor aşa cum stătea cu nasul lipit de fereastra glasvandului, ca un copil privind lung prin geamul unei brutării. Numai că nevasta lui nu era un corn aburind, deşi se putea spune că era măcinat de poftă. Aerul rece al nopţii nu avea totuşi acelaşi efect pe care l-ar fi avut un duş rece, iar Connor nu avea chef să-i întoarcă spatele soţiei lui doar pentru a admira priveliştea de pe Broadway. Stătea în picioare, încordat, sprijinindu-se de balustrada de piatră, cu braţele încrucişate la piept. Ochii lui, de obicei reci, căpătaseră o expresie somnoroasă, melancolică, privind-o pe Maggie.

Maggie se tot foia de colo-colo, întorcându-se, răsucindu-se, încercând să-şi desfacă nasturii rochiei. Deşi mişcările ei păreau neîndemânatice, din ele răzbătea un fel de graţie înnăscută. Reuşise să-şi scoată un umăr, iar lumina se reflectă în linia goală a pielii. Nuanţe şterse de portocaliu îi defineau linia umărului. Tot zbătându-se să-şi scoată

rochia, ea reuşise să-şi desfacă pieptenii din păr. Îi puse deoparte şi-şi strânse părul în aşa fel încât, căzându-i pe spate, păru o uriaşă şuviţă de culoarea aramei. În clipa aceea părea prea tânără pentru a fi soţia cuiva.

Maggie scoase rochia. Cămaşa pe care o avea pe dedesubt îi scotea formele în evidenţă, cu toate că avea o croială foarte simplă, ce nu se modela pe linia sânilor sau a şoldurilor. Trase de o panglicuţă, făcând ca furoul să cadă pe lângă ea, dezgolindu-i braţele, talia, pulpele, oprindu-se în jurul picioarelor ei desculţe.

Connor se lăsă cu toată greutatea pe balustradă, în timp ce Maggie duse mâna la spate, pentru a desface şireturile corsetului. Din cauza mişcării pe care o făcu, sânii îi ieşiră şi mai mult în evidenţă. O văzu cum suspină în momentul în care scăpă de corset. Băgă mâna sub bustieră, masându-şi pielea cu podul palmei. Connor se întrebă la ce-i mai trebuia corsetul, din moment ce nu-i vedea nici un rost, în afară de acela de-a o face să sufere. Aproape că-i simţea mijlocul între palme. Corsetul nu făcea decât să-l împiedice să şi-o imagineze aşa cum o ştia, cu pielea aceea catifelată. Dar poate că tocmai de aceea îl purta.

Connor se ridică şi se depărtă de balustradă când o văzu pe Maggie că se pregăteşte să-şi scoată bustiera. Bătu uşor cu degetul în geam. O simţi cum paralizează de frică.

Ca o căprioară ce simte primejdia, Maggie

rămase nemişcată, ascultând în jurul ei cu atenţie. Deşi sunetul nu se repetă, asta nu schimba cu nimic convingerea ei că-l auzise şi că ştia şi din ce parte vine.

Ridică capul încet, luând degetele de pe bustieră. Aceasta îi acoperea din nou pieptul, dar nu mai conta. Se simţea goală, expusă privirilor. Îi văzu umbra pe balcon, văzu profilul acela pe care încă îl considera primejdios şi ameninţător, în ciuda faptului că îi cunoştea identitatea. Nu era nevoie să-i vadă ochii pentru a ghici hăul rece, incomensurabil ce se ascundea dincolo de ei, nici să-i vadă faţa pentru a deduce zâmbetul ironic.

Maggie reuşi să-şi ţină firea; nu ţipă, aşa cum îi dictase instinctul. Întorcându-se cu spatele la el, ridică de jos cămaşa de noapte şi o trecu pe cap.

Connor bătu din nou în geam. Apăsa într-una clanţa glasvandului. Întorcându-se cu faţa la el, Maggie zâmbea. Uşa se blocase. Ce ironie delicioasă, ce sentiment plăcut, să se simtă din nou mai stăpână pe situaţie. Se îndreptă spre uşă cu mişcări lente, zâmbindu-i satisfăcută.

-Să ştii că n-o să fie mereu câte o uşă între noi, îi reaminti el. Ştia că Maggie nu i-ar fi aruncat o privire atât de încântată, dacă nu s-ar fi simţit în siguranţă şi în avantaj faţă de el.

-Ai dreptate, aprobă ea. Dacă alegi cumva să sari de la balcon, eu aş deveni văduvă şi aş fi scutită de prezenţa ta pentru totdeauna.

-Nu conta pe asta!

Chiar şi înăbuşită de geam, vocea lui era la fel de ameninţătoare. Se aştepta chiar ca el să sară doar pentru a-i face în ciudă sau, mai rău, să moară şi s-o chinuie cu fantoma lui. Maggie îi deschise uşa.

-Mulţumesc, spuse el rece, intrând în dormitor.

Maggie îl ignoră. Se duse la şifonier, scoase de acolo o rochie şi dispăru în camera de baie.

Ochii lui Connor se îngustară văzând ţinuta mândră a umerilor ei. Degetele se strânseră în pumn, iar el se abţinu în felul acesta să-şi înfigă mâna în coama ei şi s-o tragă lângă el. Ştia că, odată ajuns lângă ea, şi-ar fi pierdut minţile. I-ar fi plăcut să creadă că n-avea decât s-o scuture bine, dar, pe de altă parte, ştia că s-ar fi simţit tentat să o sărute, chiar fără ca ea să-l provoace.

Blestemând în barbă, Connor se duse la şifonier şi-şi scoase pijamaua. Pentru el era clar faptul că Maggie intenţiona să petreacă cea mai mare parte a serii în baie.

O oră mai târziu, pentru a doua oară în acea seară, Maggie se opri în pragul uşii, într-o atitudine mândră. Connor era întins exact în mijlocul patului şi citea "Cronica", arătând de parcă ar fi vrut să spună că patul îi era rezervat numai lui.

-Nu recunosc dreptul primului venit, spuse ea, după ce-şi drese glasul.

-Ce-ai spus?

-Nu m-ai auzit foarte bine?

-Ba te aud mereu foarte bine, spuse el răbdător, fără a ridica ochii de pe ziar. Numai că nu înţeleg ce vrei să spui.

Enervată de lipsa lui de respect, Maggie se aplecă peste pat şi-i smulse ziarul din mână. Privea fix ziarul mototolit dintre degetele ei încleştate, în aparenţă şocată de gestul ei. Când ridică ochii, Connor se uita la ea uimit, măsurând-o din cap până-n picioare, ceea ce o făcu să se simtă complet dezarmată.

-Te rog să mă ierţi, îşi ceru ea scuze, fără a lăsa însă să se înţeleagă din tonul ei cât de rău îi părea de fapt. Despături ziarul, îl puse pe cuvertura patului şi încercă să-l netezească, fără prea mult succes.

-Dă-mi voie, o rugă el, luându-i ziarul din mână, n-aş vrea să mi-l rupi de tot. Îl împături cu grijă şi-l puse pe noptieră, cât mai departe de Maggie. Apoi se uită atent la ea.

-Ce spuneai? o întrebă.

-Că nu recunosc dreptul primului venit, repetă ea, făcând câţiva paşi înapoi şi arătându-i cu degetul că se referă la pat. Numai pentru că te-ai suit primul în el, nu înseamnă că e doar al tău.

-Nu e? întrebă el ridicând sprâncenele. Adică trebuie să mă duc să depun o cerere?

-Nu e deloc amuzant.

-Dar nici nu voiam să fie. Eu vorbesc serios. Trebuie să mă duc la recepţie şi să fac cerere scrisă să pot dormi în pat?

-Faci asta intenţionat, ridică Maggie vocea simţindu-se frustrată. Şi eu unde o să dorm?

-Da' tu crezi că eu vreau să dorm singur în pat? întrebă el privind în jur, părând a fi remarcat pentru prima oară că ocupa singur tot patul. Sunt gata să-l împart cu tine, încercă el s-o momească, bătând uşor cu mâna pe saltea. Poţi să dormi pe care parte vrei.

Nevenindu-i să creadă că l-a auzit bine, Maggie îl privi lung.

-Să te ia dracu' ! spuse ea într-un târziu. Privind-o cum pleacă de lângă el, lui Connor îi dispăru zâmbetul acela batjocoritor. Maggie trânti uşa în urma ei, tresărind din cauza zgomotului. Era a doua oară când se purta copilăreşte în seara aceea. Se uita la sofaua din salonaş de parcă ar fi avut în faţă un duşman. Trebuia să se ducă din nou în dormitor să-şi ia pernă şi pătură, dar se încăpăţână. Stinse lumina şi se ghemui în colţul divanului, constatând cu tristeţe că este tare şi incomodă. Îşi scoase halatul, încercând mai întâi să-l folosească drept pernă, apoi ca pătură. Nici una din variante nu o mulţumi.

Se răsuci pe canapea, dar în ciuda faptului că era totuşi scundă, nu-şi găsi o poziţie comodă. Zgomotul şi luminile străzii se strecurau în cameră. Nu putea face nimic în privinţa gălăgiei, dar pentru ca lumina de afară să nu o mai deranjeze, se ridică şi trase draperiile. Încercă să unească cele două fotolii, sperând să poată dormi în ele. Nici aşa nu-i

plăcu.

Întorcându-se pe sofa, se lovi la deget, trecând pe lângă un scaun, apoi îşi suci glezna tot orbecăind prin cameră. Enervată, dădu cu piciorul în scaun, ceea ce nu făcu decât să-i amplifice durerea.

-La dracu', înjură ea, prăbuşindu-se pe sofa. Luă piciorul lovit între palme, masându-l. Categoric, Connor Holiday nu era nici pe departe un gentleman.

Uşa dormitorului se deschise. Connor se sprijini de tocul acesteia.

-Ai terminat? o întrebă el.

-Ce să termin? îl întrebă şi ea la limita răbdării.

-Cu zgomotele pe care le faci.

Cu toate că nu le făcuse intenţionat, Maggie îl întrebă:

-Da' tu de ce să dormi când eu nu pot?

-Chiar aşa, de ce? întrebă el pe un ton sec. Se depărtă de uşă, intrând în salonaş. Reuşi să-şi adapteze ochii la întunericul din cameră, observând că Maggie se lovise la picior. Ce s-a întâmplat, o întrebă.

-Nimic.

Connor se aşeză pe braţul unui fotoliu, strângând cordonul halatului de casă.

-Ai de gând să te porţi la fel de prosteşte tot drumul spre Colorado? Pentru că dacă vei face asta, s-ar putea să mă răzgândesc şi să nu te mai însoţesc.

-Am făcut un târg, spuse ea, ignorând

amenințarea din vocea lui.

-Oamenii calcă deseori învoielile pe care le-au făcut.

-Nu şi tu. Nu avea o impresie bună despre el, nu-l considera un gentleman, dar nici nu-l credea lipsit de cea mai mică urmă de onoare. Connor o privi lung.

-Bine, spuse el într-un târziu. Eu nu-mi încalc învoielile. Dar asta nu înseamnă că n-o să mă port şi eu la fel de urât cu tine.

-Întotdeauna ai dovedit că te pricepi la asta, i-o trânti ea, simţind că se sufocă de nervi.

-Chiar ai de gând să călătoreşti două mii de mile în felul acesta? o întrebă Connor, ignorând comentariul ei deşi îl auzise prea bine.

Punând orgoliul înainte de toate, Maggie îi făcu plăcerea de a judeca asupra spuselor lui, ca în final să-l contrazică, făcând un semn scurt din cap.

-Prea bine atunci. Poţi să-mi spui şi mie cum te-ai lovit?

-Am dat cu piciorul în piciorul scaunului.

-Şi? insistă el, fără a se arăta mulţumit de răspuns. Maggie nu înţelegea de unde ştie că lucrurile nu se opreau acolo.

-Şi mi-am sucit glezna, recunoscu ea cu jumătate de gură.

Connor aprinse una din lămpile cu petrol. Văzu scaunul răsturnat, îl puse în faţa lui Maggie şi se aşeză pe el. Fără să-i ceară permisiunea, îi luă piciorul şi-l puse pe

genunchii lui. Se uită mai întâi la deget, mişcându-l uşor cu mâna, apoi îi atinse laba piciorului şi glezna. Cu un gest reflex, Maggie tresări şi vru să-şi tragă piciorul în momentul în care el atinse punctul sensibil. O ţinu suficient de strâns, aşa încât nici să n-o scape, dar nici să n-o facă să sufere mai rău. Simţi cum se relaxează, părând să-i arate mai multă încredere decât îi arătase la început.

-Aşa e, ţi-ai luxat glezna, spuse el, atingându-i pielea piciorului absent, mângâind fără să-şi dea seama laba piciorului. Ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

-Da' de ce mă-ntrebi pe mine? îl întrebă ea aproape fără voce, sperând să-şi ascundă îngrijorarea cât mai bine.

-Vrei să devii doctoriţă, nu-i aşa? o întrebă Connor, simţind cum se încordează din nou, la fel de suspicioasă ca la început, deşi din cu totul alte motive, ceea ce-l înfurie. Doar tu mi-ai spus asta, continuă el. Am întrebat-o şi pe Skye azi după-amiază. Mi-a mărturisit că nu ai fost admisă la colegiul de medicină. De asta ai venit la mine?

-Vrei să-mi aduci nişte gheaţă să-mi pun la picior? îl rugă Maggie.

-Te-ai dus la Madame Restell înainte sau după ce ai aflat că ai fost respinsă?

-Nu contează, spuse ea, îndreptându-şi spatele. O să-mi iau singură gheaţa.

Fără să-şi dea seama, Connor apăsă mai tare pe piciorul vătămat.

-Te-ai gândit vreo clipă şi la altcineva în afară de tine atunci când ai luat hotărârea aceea?

Din cauza durerii ascuţite, lui Maggie i se tăie pur şi simplu respiraţia. Durerea o străbătu până pe şira spinării, explodându-i în creier.

-Te rog, spuse ea cu voce sugrumată. Mă doare!

Connor îi dădu drumul, deşi mult prea târziu. Reacţiile fuseseră înregistrate parcă cu încetinitorul; gestul lui, lacrimile ei, întrebările acelea ca un cuţit în rană, teama ei.

-Iartă-mă! îi spuse el.

Se ridică de pe sofa şi se îndepărtă de el, şchiopătând.

-Să nu mă atingi, spuse ea cu glas la fel de răguşit. Să nu mai pui vreodată mâna pe mine. Urăsc când faci asta. Întotdeauna mi-ai făcut rău. Tu nu ştii să te porţi altfel. Acum tremura, iar privirea ei era ca o acuzaţie. Nu-mi pasă dacă mă urăşti şi nu mă interesează ce crezi despre mine, vorbi ea din nou. Ai obţinut ceea ce ai vrut căsătorindu-te cu mine. Şi pe urmă, nu sunt singura ticăloasă din încăperea asta!

Văzând că Connor se ridică în picioare, Maggie se făcu mică.

-Maggie, o chemă el pe nume, blând. O vedea cum se lipeşte şi mai mult de perete. Nu ştia ce să-i spună. O dispreţuia pentru ceea ce făcuse. Dar nu o dispreţuia chiar în totalitate. Dacă n-ar fi dorit-o, dacă nu s-ar fi simţit atât de atras de ea, n-ar fi trebuit să-şi reamintească în fiecare clipă cât de antipatică îi era. Se ura

în clipa aceea, şi ura întunecă culoarea ochilor lui. Erau negri, maţi şi reci precum o noapte de iarnă.

-Mă duc să-ţi aduc gheaţă. Te rog să mă scuzi. Trebuie să mă schimb. Ieşind din dormitor la câteva minute după aceea, Connor văzu că Maggie nu mai era lipită de perete, deşi se mai sprijinea încă de el. Sentimentul de teamă îi dispăruse. Trecând pe lângă ea, o văzu, cu coada ochiului, că se mişcă.

-Nu cred că ne vom înţelege vreodată, spuse el încet.

Odată rămasă singură, Maggie simţi că se prelinge pe perete, atât era de vlăguită. Ochii ei erau uscaţi, deşi simţea nevoia acută de a plânge. Avea un nod în gât, nu putea înghiţi şi simţea o presiune pe piept, ca o gheară care o împiedica să respire. Oare ce vrusese Connor să spună? Vorbea cumva despre căsnicia lor? Cu siguranţă că nu, pentru că ei porniseră de la bun început pe ideea că ea nu va ţine. Se căsătoriseră având clar în minte gândul de a divorţa. Nici nu încăpea vorbă să poată rămâne împreună.

Maggie îşi trase picioarele la piept şi le cuprinse cu braţele. Se gândea dacă nu cumva Connor avea de gând să-şi încalce promisiunea. Mai devreme, văzuse că Jay Mac îl ivitase pe Connor în bibliotecă. Nici unul dintre ei nu vorbise despre asta, dar Maggie ştia sigur că avuseseră o discuţie. Jay Mac îi oferise din nou frâiele în ceea ce privea ferma Double H.

Pământul reintrase în stăpânirea lui Connor. Acum nu mai trebuia să se teamă de amestecul lui Northeast Rail sau al altor magnaţi. Şi, pentru a-şi vedea dorinţa împlinită, nu trebuise decât să ia o nevastă de care n-avea nevoie, pe care nu o dorea şi pe care nu o plăcea.

Connor se întoarse repede cu gheaţa. Cei de la restaurant o înfăşuraseră în şervete de bumbac, dându-i şi o frapieră pe deasupra. Toţi cei de la St. Mark păreau bucuroşi să poată face ceva pentru perechea de tineri căsătoriţi.

Puse frapiera cu gheaţă pe grătarul de marmură al căminului.

-Vino aici! o chemă el întinzându-i mâna.

Maggie ezită, dar Connor ţinu încă mâna întinsă. Nu avu ce face şi-l luă de mână, lăsându-l s-o ajute să meargă. Îi făcu semn să se aşeze pe sofa. De data aceasta, în loc să ia un scăunel pe care să se aşeze, Connor îngenunche pe covor la picioarele ei, ridicând doar piciorul lovit al lui Maggie pe taburet. Ridică poala cămăşii de noapte şi puse şervetul cu cuburi de gheaţă pe glezna ei.

-E prea rece? o întrebă văzând că schiţează o grimasă.

-Suportabil.

-Nu asta te-am întrebat. Dacă e prea rece mai aduc un prosop să înfăşurăm gheaţa în el.

-Mi-e bine aşa, răspunse Maggie, încercând să fie politicoasă.

Connor rămase pe vine.

-Îmi pare rău pentru ce am făcut mai

devreme, spuse el. N-am vrut să te fac să suferi.

Maggie ştia că el se referă la durerea fizică. Altfel, tot ceea ce făcuse fusese intenţionat.

-Ştiu. Nu face nimic.

-Întotdeauna îi ierţi uşor pe oamenii care îţi fac rău?

-Nu înţeleg ce vrei să spui, admise Maggie, cu ochii măriţi de uimire.

-Nici eu, răspunse el, uitându-se atent la ea. Fiindcă ţinea capul aplecat într-o parte, forma alungită a ochilor ei de pisică era şi mai accentuată acum. Îşi sugea buza de jos, apucând-o între dinţi, într-un gest ce devenise deja tic şi care trăda preocuparea sau neliniştea. Încruntându-se, între sprâncene îi apăru iar dunga aceea subţire, verticală. Brusc, Connor o revăzu în patul acela imens din bordelul doamnei Hall, cu trupul ridicat, într-o poziţie ce putea fi interpretată ca prăbuşire sau dorinţă.

-Dacă aş fi ştiut atunci... Nu mai putu să vorbească. Oare ar fi procedat altfel? se întrebă. S-ar fi băgat lângă ea în pat? Ceruse o fată tăcută, o fată care să nu pună prea multe întrebări şi căreia să nu-i treacă prin cap să-l plictisească cu poveşti despre existenţa ei nefericită. Nu dorise să ştie nimic despre femeia de lângă el, despre necunoscuta ce-i accepta corpul şi care păruse dispusă să-i aline sentimentele de frustrare, dăruindu-se şi acceptându-l.

-Sau, mai bine, lasă, se răzgândi Connor.

Masca ce-i ascundea adevăratul chip îi revenise. Se ridică în picioare. Ce ţi-au spus cei de la recepţie când ai cerut să ţi se dea două dormitoare?

Maggie era luată prin surprindere, deşi era o întrebare la care se aşteptase. Aproape că uitase ce trebuia să răspundă.

-Mi-au spus că hotelul e plin. Directorul regretă, dar nu mai are camere.

-Chiar nici una? o întrebă el, iar în colţul gurii îi apăruse din nou un zâmbet. Îmi pare rău că n-am ştiut şi eu asta.

-De ce? se încruntă Maggie.

-Pentru că nu m-aş mai fi deranjat să mă duc până jos să cer altă cameră. Spunând acestea, dispăru în dormitor. Se întoarse imediat, trăgând după el o valiză. Mâneca unei cămăşi ieşea dintre ramele geamantanului pe care-l făcuse în grabă.

-Camera 313, o lămuri el. Directorul hotelului a fost foarte amabil atunci când i-am cerut o cameră, pe motiv că nu vreau să te deranjez. Ca să fiu sincer, m-a lăsat să-mi aleg singur camera, dintr-un număr respectabil de alte camere. Foarte multe dintre oferte erau apartamente cu două dormitoare, dar i-am explicat că, din cauză că eşti lovită la picior, nu are rost să te mut de colo-colo.

Maggie gemu imperceptibil, roşind până în vârful urechilor pentru că fusese prinsă cu minciuna.

-Sper că aveai o faţă suficient de nemulţumită

şi frustrată atunci când ai vorbit cu el, spuse Maggie, făcând eforturi de a se menţine dreaptă. Gândul că însuşi Connor s-ar fi putut arăta încântat, chiar nerăbdător să scape de mireasa lui tocmai în noaptea nunţii, era umilitor.

-Să ştii că cel mai uşor mi-a fost să mă prefac a fi frustrat, mărturisi Connor, dar pentru sine, abia după ce ieşi pe hol, unde Maggie nu-l mai putea auzi.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Dimineaţă, Connor veni în apartamentul în care era Maggie, pentru a lua împreună micul dejun.

-Ai dormit bine? o întrebă el, gândindu-se la noaptea albă pe care o făcuse.

-Da, răspunse ea repede, nefiind în stare să-l privească în ochi.

-Nu te-a mai durut piciorul?

-Poftim? A, da... Maggie uitase de durere. Stătuse trează aproape toată noaptea, dar nu din cauza durerii de gleznă. Nu... nu m-a mai supărat... nu m-a durut aproape deloc. Nu mai şchiopătez.

Connor ridică capacul argintiu ce acoperea tava cu costiţe şi ouă şi începu să se servească.

-Te simţi în stare să porneşti la drum?

-Da, sigur.

-Vrei costiţă? o întrebă el neconvins de adevărul spuselor ei, deşi i-ar fi plăcut să ştie că e bine.

-O feliuţă, te rog!

Connor îi puse în farfurie două felii de costiţă şi o cantitate generoasă de ouă cu jumări. Rupând în două un biscuite şi ungându-l cu unt, îi făcu ei bucata mai mare. Nu lăsă să i se răcească cafeaua în ceaşcă, având grijă să i-o umple de fiecare dată când observa că lichidul mai scăzuse.

Grija lui, atenţia cu care o trata o făcea să se simtă agitată. Cu toate că aroma micului dejun îi gâdila simţurile în mod plăcut, Maggie simţi că-i piere pofta de mâncare din cauza felului în care o privea Connor.

În loc să mănânce, se juca cu furculiţa în farfurie, mutând bucăţile de omletă de colo-colo.

-Va trebui să guşti totuşi câte ceva. E adevărat că vom călători cu tot confortul, dar şi-aşa va fi epuizant. Trebuie să mănânci să prinzi puteri.

Maggie lăsă capul în jos, privindu-şi în continuare farfuria.

-Nu pot să mănânc dacă mă studiezi atât, spuse ea. Te porţi de parcă ai fi o cloşcă ce-şi supraveghează puii. După ce rostise aceste cuvinte, în jurul lor se lăsă o tăcere atât de adâncă şi de lungă, încât Maggie avu impresia că-l jignise. Îndrăzni să ridice ochii.

Connor pufni în râs, iar Maggie fu atât de vizibil şocată, încât nu făcu decât să-i stârnească râsul şi mai mult. Până la urmă, Connor fu nevoit să-şi şteargă lacrimile care-i

apăruseră în colţurile ochilor cu şerveţelul.

-Nu mi s-a părut chiar aşa de amuzant ce-am spus.

-Nimeni nu m-a acuzat până acum de aşa ceva, spuse el devenind iar serios. Asta e tot. Mi s-a spus în toate felurile, mi s-a spus - mă rog, foloseşte-ţi imaginaţia. Chiar şi tu mi-ai adresat câteva epitete usturătoare.

Maggie simţi cum o învăluie căldura.

-Numai cloşcă nu mi-a spus nimeni. Da, nimeni nu s-a gândit să mă califice în felul acesta. Duse furculiţa cu jumări la gură şi mai luă o feliuţă de şuncă de pe tavă, apoi se ridică de la masă. Mi-am lăsat lucrurile în camera cealaltă, spuse el. Mă duc acum să le iau, ca să-ţi poţi termina mâncarea în linişte. Trebuie să fim în gară la ora unsprezece, aşa că avem destul timp la dispoziţie.

Când Connor ieşi, Maggie îşi dădu seama cât este de prefăcută. De fapt, îi lipsea compania lui. Şi pe urmă, acasă lua mereu masa în familie, cu excepţia cazurilor în care era bolnavă şi nu putea coborî. Îi plăcuse întotdeauna atmosfera însufleţită din jurul mesei, conversaţia, impresiile, poveştile pe care le auzea. Toate acestea aveau să-i lipsească, deşi rareori era ea cea care deschidea vreo discuţie sau care să fie neapărat în centrul atenţiei. Îi plăcuse mai degrabă să asculte ce se discută în jurul ei. Surorile ei spuneau despre ea că era poate cea mai introvertită locuitoare a New York-ului. Un zâmbet

nostalgic apăru pe buzele ei amintindu-şi copilăria.

Dădu uşor din cap, râzând de ea, apoi începu să mănânce.

Connor fu surprins în momentul în care auzi uşa apartamentului său deschizându-se. Nu bănuise că pierduse atât de mult timp făcându-şi bagajele.

-Deci ţi s-a făcut dor de cloşcă în sfârşit? strigă el din dormitor.

-De cloşcă? auzi el vocea lui Beryl de dincolo. Să nu-mi spui că bietei tale nevestici i s-a făcut deja dor de mămica.

Connor lăsă să-i scape valiza pe pat şi se întoarse spre uşă. Nu făcu nici un efort să-şi ascundă gândurile şi sentimentele. Ochii lui negri aruncau săgeţi spre Beryl.

-Ce dracu' cauţi aici?

Beryl îşi desfăcu panglica roşie de la pălărie. Pe frunte îi căzu o şuviţă de păr castaniu. Începu să-şi facă vânt cu borul pălăriei.

-N-ar trebui să-mi vorbeşti în felul acesta, îl avertiză ea impasibilă. Poate că am venit pentru că s-a întâmplat ceva cu tatăl tău.

-De asta ai venit?

-Nu, răspunse ea zâmbind şi trecând în dormitor. Se văzu în oglindă. Era destul de încântată de înfăţişarea ei, aşa că nu-şi mai dădu osteneală să şi-o îmbunătăţească. Indiferent ce ar fi spus Connor, ştia că el se

simte încă atras de ea. Culoarea rochiei era aceeaşi cu cea a panglicii de la pălărie. Corsajul rochiei îi accentua linia gâtului şi umerii înguşti. Era atât de strâns pe corp, încât îi scotea în evidenţă sânii frumoşi şi talia zveltă. Lăsă pălăria pe un balansoar şi rămase în picioare la capătul patului, la mică distanţă de Connor.

-Rushton e perfect sănătos, îl linişti ea, zâmbind cu ochi vicleni. Chiar foarte sănătos aş putea spune.

Connor nu înţelese imediat sensul cuvintelor ei. Ar fi vrut să ştie că taică-său face amor cu Beryl cât era ziua de lungă. Era cea mai bună cale de a o ţine departe de propriul lui pat.

-Ştie că ai venit aici?

-I-am spus că s-ar putea să trec să te văd. El a plecat la biroul de la fabrică. Va veni la gară să te conducă, împreună cu toţi ceilalţi.

-Şi tu?

-Eu intenţionez să-mi iau rămas- bun acum. Degetele ei delicate desfăceau acum nasturii îmbrăcaţi în mătase ce-i închideau gulerul. Nu-ţi face griji! spuse ea. Ştiu că soţia ta e în alt apartament. Am aflat asta la recepţie. Îmi pare rău că şi-a scrântit piciorul. Oare o fi făcut-o intenţionat? Ca să fie sigură că n-o s-o chemi în patul tău?

-Beryl, ţi-am mai spus asta de mult, atunci când te-ai măritat cu tata, că între noi totul s-a terminat. Nu poţi să profiţi şi de banii lui şi de corpul meu în acelaşi timp. Cu toate că

Rushton şi cu mine nu murim de drag unul pentru celălalt, nu-i pot face una ca asta. Recunoaşte că am măcar o singură calitate cu care, fie vorba între noi, tu nu te poţi lăuda - simţul onoarei, moralitate.

Se întoarse cu spatele la ea, continuând să împacheteze.

-Dar sunt gata să-ţi dau dreptate, spuse ea, desfăcându-şi încă un nasture şi lăsând să i se vadă dantela ce-i decora bustiera. Tu te întorci în Colorado şi probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Aşa că ne putem lua acum la revedere, Connor.

-Nu te vreau, Beryl!

-Şi vrei să te cred că o doreşti pe cealaltă? pretinse ea un răspuns. Râsul lui Beryl fu scurt şi înveninat. Nu-mi vorbi tu mie de morală, ipocritule! Recunosc că l-am luat pe Rushton pentru banii lui, dar nici tu n-ai sărit prea departe de mine ieri. Presupun că Jay Mac te-a invitat în biroul lui pentru cu totul alte motive şi nu ca să-ţi mulţumească printr-o afacere de douăsprezece mii de dolari că ai catadicsit să te însori cu insipida aia cu ochi verzi ca iarba şi plină de ea? Hai, scuteşte-mă! Beryl îşi desfăcuse complet corsajul, dezvelindu-şi sânii, ispitindu-l în continuare. La dracu', Connor, crezi c-o să-mi pese dacă te culci cu ea? E ca şi cum ar râde ciob de oală spartă... în fond îl am pe Rushton cu care mă culc când poftesc. Niciodată n-am vrut să stau în calea plăcerilor tale. Nu ţi-am cerut decât să le împarţi cu

mine. Ce vezi rău în asta? Suntem amândoi căsătoriţi. E ca şi cum am împărţi împreună un păcat.

Connor prelungi un pic momentele în care îşi împachetă cămaşa, în mod deliberat.

-Să împărţim păcatul? Nu cred că aşa stau lucrurile, Beryl. Asta s-a întâmplat cândva în rai, oile negre nu-i cunosc semnificaţia.

-Nu-ţi bate joc de mine, Connor! se răsti ea scuturând furioasă capul.

-Nu pot face decât să-mi bat joc de tine sau să te jignesc, spuse el scos din sărite.

Beryl Holiday se ridică în vârful picioarelor şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Se lipi de el şi-şi îngropă faţa în curbura dintre gât şi umăr.

-Atunci, jigneşte-mă! îi şopti ea atingându-i pielea. Nu mă supăr.

Connor îi puse o mână în jurul taliei, iar cu cealaltă îi cuprinse gâtul. Când încercă s-o îndepărteze, Beryl ridică capul, arătându-i buzele desfăcute, umede, pregătindu-i plăceri ascunse şi invitând să fie sărutate. Îl privi cu îndrăzneală, hipnotizându-l cu ochii aceia de vrăjitoare.

-Fir-ai tu să fii! spuse el strângând din dinţi.

Beryl se lipi din nou de el. Buzele ei începură să-l sărute pe gură, experte. Degetele ei se jucau în pletele lui Connor, ţinându-l destul de strâns ca el să nu poată scăpa din îmbrăţişarea ei lacomă. Îi simţi sânii pe piept, aproape să spargă corsetul. Degetele lui se încleştară pe încheietura mâinii ei şi în păr, la

ceafă. Se simţea prizonieră în îmbrăţişarea lui brutală, vulnerabilă, deşi ea era de fapt agresorul. Pielea şi buzele lui erau fierbinţi. Se lăsă furată de apăsarea trupului lui, iar între pulpe simţi deja dorinţa lui Connor.

Maggie făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să le atragă atenţia, dar fără să izbutească. Connor ar fi putut argumenta că era suficient să fie în aceeaşi încăpere cu ea pentru a o vedea. Nu îl întrebă ce-l făcuse să se uite spre uşă şi nici nu-i dădu ocazia să se explice. Până să se smulgă din braţele lui Beryl, Maggie fugise deja din cameră.

Ridică boneta lui Beryl şi i-o aruncă.

-Ia asta şi cară-te! spuse el aspru.

Ameţită, Beryl se lăsă pe pat. Se uită în oglindă. Era ciufulită şi avea buzele umflate. Se îmbujorase la faţă iar ochii îşi accentuaseră culoarea, devenind mai languroşi.

-Ce ai?

Auzi uşa trântindu-se. Se lungi pe spate, se întinse ca o pisică, arcuindu-şi spinarea într-o mişcare de felină. Întoarse din nou faţa spre oglindă. Uşa dormitorului era în raza ei vizuală. Beryl zâmbea satisfăcută.

Ajungând în celălalt apartament, Connor nu o mai găsi pe Maggie acolo. Dispăruseră şi bagajele ei. Blestemând, preferă să o ia pe scări decât să aştepte liftul. Ajunse în holul hotelului abia trăgându-şi răsuflarea. Connor se linişti

văzând că ea îl aştepta calmă într-un loc ceva mai retras, prin aranjamentul scaunelor şi prin ghivecele uriaşe cu flori.

Puse valiza lângă geamantanele ei, apoi se aşeză pe scaunul din faţa ei, trăgându-l mai aproape pentru a putea vorbi cu ea fără să atragă atenţia. Maggie îşi studia mâinile aşezate în poală de parcă nu ar fi fost ale ei.

-Uită-te la mine, Maggie, o rugă el, fără a se răsti la ea ca de obicei, ci luând-o cu binişorul. Crezi că nu ştiu de ce ai coborât aici?

Maggie îl privi. Era atâta deşertăciune în ei, încât păreau în total contrast cu zâmbetul care îi contura acum gura.

-Mă bucur că ai o asemenea putere de observaţie, Connor. În felul acesta mă scuteşti de o explicaţie.

-M-ar bucura dacă şi tu ai dovedi puţin simţ de observaţie, insistă el. Pentru că văd că ai totuşi nevoie de o explicaţie. Ceea ce ai văzut sus nu era...

Maggie îl întrerupse, scuturând capul.

-Nu doresc nimic de la tine, spuse ea calmă. Cu atât mai puţin o explicaţie.

Connor se uită în jur. Maggie se orientase foarte bine atunci când preferase acel loc. N-ar fi putut face o scenă în plin centru al hotelului St. Mark.

-Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să mă asculţi, o avertiză el.

-Aş prefera să te ascult cât mai târziu.

Deşi nu-i plăcea ceea ce auzea, cedă, văzând că maxilarul i se încordase într-un gest de încăpăţânare.

-Prea bine, spuse el ridicându-se. Mă duc să caut o birjă ca să plecăm la gară.

Totul fu aranjat de către directorul hotelului. Bagajele fură duse în faţa hotelului, iar birja veni la câteva minute după aceea. Connor îi oferi braţul lui Maggie, dar ea, prefăcându-se că nu observă, ieşi înaintea lui. Îl lăsă pe birjar s-o ajute şi se aşeză într-un colţ, cât mai departe de Connor. Spera ca acesta să nu aibă îndrăzneala de a se aşeza lângă ea. Iar el ştia că, cel puţin deocamdată, Maggie nu dorea să aibă de-a face cu el.

Până la gară călătoriră în tăcere. Maggie era preocupată de felul în care trebuia să se comporte de faţă cu familia, iar la sfârşitul drumului luase deja hotărârea de a-i acorda atenţie noului ei soţ, fără riscul de a i se face greaţă sau de a avea sentimentul că îi scade din demnitate.

Evenimentele din acea dimineaţă făcură ca ei să ajungă la gară mai devreme decât preconizaseră.

Două vagoane particulare ale companiei Northeast Rail fuseseră cuplate la tren. Un hamal deosebit de îndatoritor începu să le încarce bagajele, împreună cu cuferele care sosiseră cu o noapte înainte.

Connor arătă cu degetul spre stiva de sacoşe, valize şi cufere.

-Toate acestea sunt ale tale? o întrebă el pe Maggie, ştiind dinainte răspunsul, dar nevenindu-i să creadă că era adevărat.

-Mama şi Skye au împachetat totul. Le-am spus că e prea mult, dar n-au vrut să mă asculte.

Connor avu impresia că această stare de lucruri era perfect normală din punctul ei de vedere.

-Dancer Tubbs n-are atâta loc cât să-ţi intre toate astea.

Maggie stătea pe unul din cufere, găsindu-şi o poziţie cât mai comodă. Purta o rochie făcută de comandă; croiala bărbătească şi culoarea închisă a corsajului dădeau impresia că în sus Maggie purta o vestă şi o jachetă de bărbat.

-Am să las câteva lucruri la Denver, la Mary Michael. Dacă mă întâlnesc cu Rennie, am să-i dau şi ei o parte din bagaje. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa bagajelor mele, n-am să te oblig să le plimbi prin Colorado. N-am să-ţi fiu o povară.

-Dar cum de ţi-a venit o asemenea idee? Am spus doar că Dancer nu are mult spaţiu. Vom merge cu trenul până la Queen's Point, iar de acolo vom avea căruţe şi cai. Nu drumul e problema, ci căsuţa în care stă Dancer.

-Iartă-mă, am înţeles eu greşit. Maggie îşi mută privirea de la el, concentrându-se acum asupra agitaţiei din gară. Peroanele şi ghişeele de bilete se aglomeraseră. Băncile ce mai rămăseseră libere fuseseră ocupate de oameni

cărora le făcea o deosebită plăcere să privească trenurile, făcând uneori pariuri mai mult pentru a se distra, în privinţa trenurilor care aveau să întârzie şi a celor care vor veni mai devreme de ora stabilită. Navetişti îmbrăcaţi în culori închise, ignorând moda de primăvară sau de vară, preocupaţi numai de fumul, funinginea şi praful ce-i înconjura. Femei care-şi strângeau copiii laolaltă, numărându-i în timp ce alergau grăbite pe peron. Bărbaţi ce se îndepărtau puţin de restul familiei pentru a nu-i scăpa din ochi pe hamali şi pentru a-şi mai clăti privirile cu femeile neînsoţite şi atrăgătoare. Comis-voiajori ce-şi ţineau strâns valizele cu produse, apărându-şi astfel existenţa. Un artist având sub braţ scăunelul şi şevaletul, trecea pe acolo în căutare de clienţi, amatori dispuşi să-şi rupă câţiva bănuţi din buzunar pentru a li se face portretul.

Pe Connor îl enerva toată atmosfera aceea. Acolo găsea de fapt tot ceea ce ura mai mult în New York: aglomeraţie, zgomot, grabă. Îşi aminti cât de mult îi seamănă mamei lui în privinţa asta. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ferma din Colorado nu l-ar fi interesat decât ca sursă de venituri, aşa cum o vedea de fapt Rushton.

Se uită la Maggie ce părea a fi fascinată de ceea ce el detesta, respirând pulsul nervos al gării, contopindu-se cu mulţimea şi cu confuzia din jurul ei, de parcă toate acestea ar fi fost vitale existenţei ei. Era sigur că nu va rezista

nici două săptămâni la Double H, darămite la Dancer - asta în cazul în care i-ar fi îngăduit să locuiască acolo. Connor era cel puţin liniştit de faptul că Maggie îi propusese cea dintâi divorţul, altfel s-ar fi văzut nevoit să facă el această propunere oneroasă. Îl ajutase să-şi ia ferma înapoi, dar nu putea supravieţui acolo.

Maggie îi simţi privirea şi se întoarse cu faţa la el. O descurajau ochii aceia ce o priveau atât de intens, mai ales că el nu-i spunea nimic.

-La ce te uiţi?

În acea clipă el îi privea gâtul. Sub corsajul rochiei, Maggie purta o cămaşă de culoare albă, cu platcă plisată, cu năsturei ca nişte perle, legată la gât cu o cravată din mătase neagră. Era extrem de feminină în ciuda veşmântului bărbătesc, care ar fi trebuit să o înăsprească. Connor arătă cu degetul spre cravată.

-Aia e a mea, spuse el, pe o voce ce trăda surprinderea. Chiar mă întrebam ce-oi fi făcut cu ea.

Maggie mângâie încet cravata, îndreptând-o.

-Aseară ţi-ai strâns lucrurile în grabă, spuse ea. Iar azi dimineaţă, continuă ea zâmbind indiferentă, nu mă surprinde că nu te-ai gândit la ea. Vrei să ţi-o dau înapoi?

El neagă din cap. Faptul că Maggie purta un lucru ce îi aparţinea crea o oarecare intimitate între ei. Mai mult îl surprinse însă alegerea ei şi faptul că, după ce asistase la scena cu Beryl, încă mai continua s-o poarte.

Era pentru prima oară când o privea altfel, iar ochii îi deveniră mai lesne de pătruns.

-Se potrivea cu rochia mea mai bine decât celelalte panglici pe care le-am adus, îi explică ea.

-Atunci păstreaz-o!

Maggie bănuia că gestul lui nu avea la bază numai o pornire generoasă. În clipa aceea, îi trecu prin minte că, odată ajunsă dincolo de Hudson River, Connor nu va mai purta oricum cravată.

-Mulţumesc, spuse ea politicoasă.

Connor vru să mai spună ceva, dar apariţia hamalului care venise să ia şi cuferul pe care stătea Maggie îl făcu să se răzgândească. Maggie se ridică. Connor se uită în jur, să găsească o bancă pe care s-ar fi putut aşeza, dar nici una nu era liberă.

Văzându-l că intenţionează să-i dea pe câţiva din cei ce căscau gura la o parte, Maggie îi puse o mână pe braţ, oprindu-l.

-Nu e nevoie, spuse ea, arătând cu degetul către un grup din capătul îndepărtat al peronului, ce urca scările. Cred că au venit ai noştri. Mi se pare că o aud pe Mary Francis râzând.

Connor recunoscu şi el râsul colorat al surorii lui Maggie. Îi întinse braţul.

-Nu-ţi face griji, spuse ea aruncând un zâmbet către familia ce se apropia. Dacă tu sau Beryl nu-i spuneţi ceva lui Mary Francis, atunci secretul tău va fi bine păstrat... iar picioarele

îţi vor rămâne nevătămate.

-Prinzi curaj atunci când eşti cu ai tăi, răspunse el cu răutate în glas.

Maggie îl ignoră, deşi ştia că spune adevărul. Se apropie de mama ei, îmbrăţişând-o aproape cu disperare. Peste umărul Moirei, îi văzu pe Rushton şi Beryl apropiindu-se. Simţi cum o trec fiori de gheaţă. Moira făcu câţiva paşi înapoi, pentru a o vedea mai bine.

-Arăţi superb, draga mea.

-Mamă, interveni Skye, dându-şi ochii peste cap. Abia v-aţi despărţit ieri. Eu aş spune că e cam palidă, deşi îmi place cravata, îi stă bine. De unde o ai? o întrebă ea pe soră-sa, sărutând-o pe obraz.

Fericită de întorsătura pe care o luase conversaţia, Maggie îl arătă cu degetul pe Connor.

-De fapt, i-am şterpelit-o.

-Ai furat-o? întrebă Skye, uitându-se la cumnatul ei perplexă.

-Nu, ştrengăriţo, râse Connor. Sora ta a furat-o de la mine.

Mary Francis îi dădu un ghiont lui Skye.

-Nu-i nevoie să mai faci pe proasta cu el. Acum e soţul lui Maggie, nu un prezumtiv pretendent la mâna ei.

-Fetelor, le dojeni Moira, oftând. Nici una nu dădu semne că ar vrea să se potolească. Cum e hotelul St. Mark? La fel de frumos cum mi-l amintesc eu? o întrebă apoi pe Maggie.

-Foarte frumos, mamă.

Jay Mac îl bătu prietenește pe Connor pe spate, dar fără să-și dea seama îl lovi cam tare.

-Abia aștepți să scapi de noi, ai?

Connor se întrebă cât putea fi de sincer cu Jay Mac, fără a-l jigni. Alese un răspuns plin de tact:

-Abia aștept să ajung la fermă. Mi-e dor de spațiul acela vast și de liniște.

Rushton se apropiase între timp de ei. Răspunsul fiului său îl făcu să-și amintească de Edie, soția lui care nu și-ar fi părăsit ținutul pentru nimic în lume. Apoi, se uită la Maggie. Era subțire și delicată, cu trăsături frumos conturate și o piele catifelată. Încercă să și-o imagineze la Double H, călărind un armăsar alături de Connor, pregătind masa pentru lucrători, dând naștere copiilor în același pat în care Edie îl născuse pe Connor. Nimic din toate acestea nu i se părea posibil lui Rushton.

Maggie nu semăna deloc cu Edie, cu excepția unui singur lucru: era new-yorkeză sadea, menită să se ofilească în ținuturile sălbatice din Colorado, așa cum Edie se ofilise în aerul ostil al New York-ului.

Rushton strânse mâna fiului său, întrebându-se în permanență ce credea de fapt acesta despre proaspăta lui soție. Îl trase pe Connor deoparte, lăsând-o pe Beryl să se descurce singură, țintuindu-l cu privirea.

-Să n-o lași să se prăpădească pe acolo, îl rugă el.

Privirea distantă a lui Connor nu se schimbă,

cu toate că simţea că îl străbate un fior de gheaţă din cap până-n picioare.

-Ce vrei să spui?

-Vorbesc de soţia ta, repetă Rushton. Nu va supravieţui la Double H. Las-o să plece de acolo înainte de a fi prea târziu.

-Adică s-o las să fugă în mijlocul nopţii aşa cum ai făcut tu?

Culoarea dispăru din obrajii lui Rushton. Se încruntă.

-Asta crezi tu că am făcut? Nu pot să cred că Edie te-a învăţat să crezi asta, că ţi-a întreţinut părerea asta în toţi aceşti ani.

-Mama nu mi-a spus niciodată că ai fi părăsit-o, spuse Connor rece. Oamenii de bine din jurul meu au făcut tot posibilul ca eu să aflu acest lucru.

Rushton nu mai spuse nimic. Preţ de câteva clipe dădu numai uşor din cap, resemnat, obosit.

-Mda, eram sigur, spuse el într-un târziu, mai mult pentru sine decât pentru a fi auzit de Connor.

-Ai cumva altă variantă? Poate n-ai plecat în toiul nopţii? Poate chiar îţi plăcea viaţa la fermă?

Rushton se uită la el, apoi la nora lui.

-Nu, răspunse el privind-o pe Maggie. N-am de gând să-ţi spun altceva. În orice caz, nu de la mine ai să afli. Şi mă rog la Dumnezeu să nu afli nici de la soţia ta.

Connor fu nevoit să accepte răspunsul

enigmatic al tatălui său pentru că Beryl tocmai se apropia de ei.

-Rushton, îl dojeni ea, l-ai acaparat de-a dreptul pe Connor. Mai sunt şi alţii care vor să-şi ia rămas bun de la el.

Rushton Holiday zâmbi, luând mâna lui Beryl şi bătând-o uşor. Era convins că făcuse o alegere bună însurându-se cu ea. Era o floare frumoasă, dar nu fragilă, obişnuită fără a fi grosolană, o supravieţuitoare prin natura ei. Uneori îi spunea "Daisy", fără a-i explica de ce.

-Hai, îi îndemnă el. Să mergem lângă ceilalţi. Cred că fiul meu a ascultat destule sfaturi părinteşti până acum. Plecară de lângă Connor, lăsându-l singur.

-Îţi plac vagoanele? o întrebă Jay Mac pe fiică-sa, când Connor apăru în spatele ei. Îşi puse mâinile pe umerii ei, făcând-o să se încordeze un pic, dar prea puţin vizibil ca s-o observe cineva. Mirosul părului lui Maggie îi aţâţa simţurile. Din câte simţea, era levănţică. Subtil, delicat miros. I se potrivea.

-N-am fost încă înăuntru, vorbi Maggie. Sunt sigură că o să ne placă, adăugă ea, punându-şi mâna pe pieptul tatălui ei. Ştiu că-ţi place confortul atunci când călătoreşti.

Jay Mac plesnea de încântare văzându-le pe Moira şi celelalte fiice ale lui râzând. Îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele. John MacKenzie Worth era un om foarte bogat, numai că era la fel de modest. Singura excepţie o

reprezentau vagoanele personale; avea însă suficient de mult bun simţ pentru a simţi o oarecare stânjeneală.

-Nu spune nimic, Rush, îl avertiză el pe partenerul lui de afaceri. Ţi-am văzut trăsurile şi perechea aceea de cai superbi.

-Fiecare cu viciile lui, răspunse Rushton. Stând lângă soţul ei, Beryl nu-şi putea lua ochii de la Connor.

Călătorii ce mergeau cu trenul 454 erau rugaţi să urce în vagoane, iar însoţitorii erau invitaţi să coboare. Moira se duse mai aproape de Jay Mac.

-Nu-mi vine să cred că pleacă, îi spuse ea. Mai întâi Michael, pe urmă Rennie şi-acum ea. Răsucea întruna o batistă în mână. Şi toate, atât de departe. Aş vrea... Îşi muşcă buza de jos, făcând un gest care o făcea să-i semene atât de mult lui Maggie, încât Connor rămase înlemnit.

-O să-ţi scriu, mamă, îi promise Maggie, luându-i mâinile în mâinile sale. Ştii că voi scrie.

-O să am eu grijă să se ţină de promisiune, se amestecă Connor.

Pentru a nu strica cheful celorlalţi, Moira se arătă satisfăcută de cuvintele lor. O sărută pe Maggie.

-Vom fi mereu acolo pentru tine, eşti oricând binevenită acasă, îi şopti ea la ureche.

-Ştiu, mamă, ştiu, spuse Maggie închizând ochii, simţind că i se frânge inima.

Următoarele câteva cuvinte trecură pe nesimţite, în timp ce Maggie îşi lua rămas bun de la toată lumea, despărţindu-se de ei cu durere în suflet. Abia când ajunse pe platforma vagonului, realiză că pleca.

Connor era lângă ea, iar restul familiei rămăsese pe peron. Îl apucă de braţ din instinct, de teamă să nu se dezechilibreze când trenul porni. El o luă de umeri. Rămase aşa până când trenul se îndepărtă suficient de mult pentru a nu mai fi văzuţi de nimeni.

Maggie deschise uşa compartimentului şi intră înaintea lui Connor. Ea călătorise foarte rar cu trenul, dar Jay Mac îl folosea destul de des. Deşi avea două vagoane personale, Jay Mac le folosea rar pe amândouă atunci când călătorea singur. Vagonul în care se aflau acum Maggie şi Connor fusese aranjat pentru a satisface toate pretenţiile de confort ale lui Jay Mac, dar şi pentru a fi folosite în interes de afaceri.

Totul era construit sau lucrat potrivit unui anume stil. În capătul vagonului trona un birou imens de lemn de mahon, care fusese lustruit până când lemnul devenise roşcat. Un scaun masiv, tapiţat în piele, se afla dincolo de birou. Între două ferestre, era atârnată o hartă a Statelor Unite, pe care erau indicate toate liniile feroviare, existente şi pe cale de dispariţie. O porţiune a peretelui din spatele

biroului era ocupată de rafturi de cărţi, ce se ridicau din podea până în tavan. Lângă o mică sobă de lemn, două fotolii. Partea de vagon rezervată aşa-zisului birou era mobilată în aşa fel, încât să lase loc liber şi pentru alte îmbunătăţiri. O masă ce se întindea pe lungimea unei ferestre sub care era bine asigurată în podea, lăsa să se înţeleagă că Jay Mac prefera să ia uneori masa singur. Pe jos era întins un covor cu motive orientale, care nu numai că ţinea de cald, dar înviora atmosfera prin culorile lui vii. Sub patul de mărimea unei cuşete, erau câteva sertare, iar pe unul din pereţi se sprijinea un cufăr în care erau pături de schimb.

Maggie observă imediat că tatăl ei făcuse unele modificări în onoarea acelei călătorii mai speciale. De o parte şi de alta a vagonului, fuseseră ataşate, în rame de alamă, vaze uriaşe, care alternau cu globuri albe ca laptele, ce acopereau lămpile cu petrol. Vazele erau pline cu garoafe, verdeaţă. În frapieră era o sticlă cu şampanie. O panglică lată fusese prinsă de la un capăt la celălalt al vagonului, anunţând că erau proaspăt căsătoriţi, iar prosoapele şi aşternuturile de pat, frumos împăturite fuseseră deja brodate cu monograma "H". Lui Maggie nu-i fu greu să-şi închipuie că tatăl ei angajase câteva femei care să lucreze zi şi noapte la aceste broderii, astfel încât acestea să fie gata înainte de plecarea lor. Totuşi, refuza să-şi imagineze că Jay Mac fusese atât

de convins că ea se va căsători cu Connor, încât să aranjeze totul cu luni în urmă. Oftând, se întoarse, fiind cât pe ce să se ciocnească cu soţul ei. Îi urmări privirea.

Connor nu se uita la aşternuturi. Examina cu ochi critic dimensiunile patului.

-E cam mic, spuse ea.

-Mie-mi place.

-Am crezut că e ceva mai mare.

Connor se uita acum la ea. Categoric, nu gândeau problema patului în aceiaşi termeni.

-Am impresia că avem o problemă, spuse el calm.

-Nu cred, răspunse ea nepăsătoare. Eu voi dormi în pat, iar tu pe canapeaua din vagonul din faţă.

-După cum spuneam, cred că avem o problemă.

Maggie refuză să se certe cu el. Dădu prosoapele la o parte de pe pat şi le puse în dulapul de lângă camera de baie, mascată cu o perdea. Apoi îşi scoase pelerina şi o atârnă de uşa vagonului. Trenul prinsese viteză şi vagonul începuse să se legene uşor. Maggie avu brusc o senzaţie de greaţă şi se sprijini de noptiera din lemn de mahon.

-Ţi-e rău? o întrebă Connor. Era pentru prima oară când ştia că merită privirea aceea acră pe care Maggie i-o aruncă. Era o întrebare tâmpită, având în vedere că nu mai încăpea îndoială că Maggie nu se simţea bine. Pălise, ochii erau marcaţi de durere, iar buzele i se

înveneţiseră.

-Ce s-a întâmplat?

Maggie nu răspunse imediat. Aşteptă să îi treacă senzaţia de vomă. Se îndreptă şi se sprijini din nou de masă.

-Nu-i nimic, spuse ea, fără a se întreba dacă merita privirea încărcată de dezgust; pur şi simplu îl ignoră. Vrei să vezi şi celălalt vagon? îl întrebă ea, şi, fără a aştepta vreun răspuns, o luă înainte.

Ca să treacă în celălalt vagon, trebuiră să traverseze o singură pasarelă, asigurată cu un fel de balustradă pe ambele părţi. În timp ce primul vagon era aranjat pentru uzul personal al lui Jay Mac, cel de-al doilea era destinat întâlnirilor cu investitorii şi partenerii lui de afaceri, pentru scurte călătorii în afara oraşului. În mijlocul vagonului trona o masă rotundă, tot din lemn de mahon, la care puteau sta opt oameni lejer. În centru, o fructieră. Soba din lemn era ornamentată cu alamă, iar suportul de sticle conţinea o duzină de sticle de vin. Patru fotolii şi două canapele mici erau dispuse astfel încât oaspeţii să poată conversa nestingheriţi, iar măsuţele din jurul lor erau echipate cu scrumiere şi lămpi cu petrol. Pe podea erau două covoare orientale, unul sub masă, iar celălalt în porţiunea ce semăna a salon.

Connor se uită în jurul lui, fluierând încântat.

-E un loc nemaipomenit pentru un joc de pocher, spuse el, arătând masa din mijloc.

-Ai dreptate, îl aprobă Maggie zâmbind, privindu-l dintr-o parte. Jay Mac spune că e pentru mesele pe care le oferă partenerilor lui, dar nimeni nu-l crede. Din când în când îşi ia câţiva prieteni pe care-i invită la o călătorie în afara New York-ului, pasămite în interes de serviciu. Singura înţelegere la care ajung, după părerea mea, e să facă o partidă. Şi tatăl tău l-a însoţit pe Jay Mac de câteva ori.

-Nu mi-a spus niciodată.

-Nu sunteţi prea apropiaţi, nu-i aşa ? întrebă ea fără a se arăta surprinsă.

-Nu ne cunoaştem aproape deloc, răspunse el, ridicând indiferent din umeri.

Felul în care Connor rostise ultimele cuvinte voia să însemne că subiectul era încheiat. Maggie îşi roti privirea în jur.

-Deci, ce părere ai? Ţi se pare suficient de confortabil? Cele două vagoane sunt mai mult decât spaţioase pentru noi doi, şi pe urmă mai e restul trenului. Ai acces şi în celelalte vagoane. Nu văd de ce ne-am împiedica toată ziua unul de celălalt.

Connor scoase un fel de mârâit în loc să dea un răspuns clar. Era preocupat de dimensiunea divanului în raport cu statura lui. Condiţiile în care avea să călătorească erau mult superioare aranjamentelor pe care le-ar fi putut face el, dar nu putea scăpa din vedere faptul că era nevoit să renunţe la un pat confortabil pentru o sofa destul de incomodă.

-Dacă nu te deranjează, spuse Maggie, aş

vrea să mă duc înapoi în vagon să-mi despachetez lucrurile.

-Şi dacă m-ar deranja? o întrebă Connor.

-Oricum mă duc, răspunse ea băţoasă. Nu încercam decât să fiu politicoasă.

-Mi-am dat seama.

Văzând-o că pleacă, puse o mână pe braţul ei, pentru a o opri. O simţi încordată, iar ochii lui deveniră din nou reci şi goi când ea făcu un pas înapoi.

-Voiam doar să-ţi spun că nu e nevoie să-ţi dai osteneala să fii politicoasă. După câte văd, îţi este destul de greu să respecţi până şi înţelegerea asta.

Maggie se simţea penibil pentru că reacţia ei de dezgust fusese atât de ostentativă; pe de altă parte, era şi o dovadă de slăbiciune din partea ei. Lăsă ochii în jos şi se grăbi să iasă din vagon.

Connor se întinse pe canapea. După cum se aşteptase, picioarele îi atârnau în afară. Dacă avea să doarmă pe ea până la Denver, ar fi ajuns acolo înţepenit. În cazul acesta, ar fi fost preferabil să doarmă pe jos, variantă mult mai plauzibilă. Era clar că soţia lui nu avea nici cea mai mică intenţie de a împărţi patul cu el.

Soţia lui. Connor îşi trecu degetele prin păr şi-şi masă ceafa. Îşi aduse aminte de zilele în care singurul sentiment pe care Maggie îl cunoscuse faţă de el fusese timiditatea. Acum se întreba ce aşteaptă de fapt de la ea. Şi, mai cu seamă, ce aşteaptă de la el însuşi.

Se uită peste umăr, privind uşa pe care Maggie tocmai ieşise. O clipă se gândi s-o urmeze, dar nu ştia ce să-i spună. Nu-i putea aminti aversiunea pe care o simţea faţă de ea, din cauza avortului pe care îl făcuse, pentru că, de câte ori venea vorba despre asta, în ochi i se citea spaima, se comporta de parcă ar fi fost bântuită de o fantomă. Pe urmă, îi datora totuşi o explicaţie în legătură cu postura în care îl găsise, alături de Beryl, la hotelul St. Mark. Oare era bine să deschidă subiectul acum? Ce Dumnezeu dorea fata asta de la el?

Nimic.

Ura indiferenţa lui Maggie faţă de el şi se ura pe sine, pentru faptul că se implicase mai mult decât bănuise.

Ignoră stativul cu sticle de vin şi se duse la vagoanele de pasageri, sperând să găsească o băutură mai tare şi pe cineva cu care să poată sta de vorbă.

După ce termină de despachetat, Maggie era mult mai obosită decât ar fi trebuit să fie după o sarcină relativ uşoară. Nu dormise bine cu o noapte în urmă, iar întâlnirea din gară, cu familia, o obosise peste măsură. Dar mai era şi altceva. Dându-şi seama că o năpădesc iar gândurile, făcu un efort de a le ignora, făcându-şi de data aceasta de lucru cu valizele şi cuferele lui Connor. Ceea ce avea de gând să facă avea un caracter mai intim; începea să

se poarte ca o soţie, lucru de neconceput pentru ea, deşi nu atât de neplăcut aşa cum crezuse. Descoperi surprinsă, dar cu inima strânsă, că îi plăcea să-i aranjeze lucrurile. Se gândi că dacă ar fi făcut asta pentru un bărbat pe care l-ar fi iubit, atunci ritualul împăturirii, netezirii şi aranjării hainelor în dulap ar fi fost chiar amuzant. Hainele lui aveau un parfum specific, iar Maggie era convinsă că, dacă sentimentele ei ar fi fost altele, atunci le-ar fi ţinut chiar mai mult în mână, strângându-le, lipindu-le de faţă pentru a le savura aroma.

Scutură capul în încercarea de a alunga toate aceste închipuiri ciudate ce o nelinişteau. Puse lucrurile lui Connor la întâmplare, în şifonier, apoi aruncă o privire spre patul nefăcut. În loc să se bage sub cearşafurile proaspete şi apretate, Maggie se trânti pe el aşa cum era. Scoase un cearşaf de sub ea pentru a se înveli şi adormi în drum spre pernă.

Aşa o găsi Connor o oră mai târziu. Părul desfăcut se revărsase peste gât, umeri, încurcându-se în năstureii ce-i închideau rochia. Nu-şi scosese cravata, care stătea într-o parte acum, mototolită. Rochia i se ridicase, dezvelindu-i picioarele; acolo unde nu era învelită, Connor putu vedea linia elegantă a piciorului. Îşi pusese o mână sub obraz, iar cealaltă era întinsă pe cearşaf, exact unde fusese brodată monograma H. Razele soarelui se reflectau jucăuşe în verigheta de aur. Trenul traversa acum câmpurile din Pennsylvania.

Connor alesese verighetele fără a le cere părerea, ei sau tatălui său. Verigheta pe care o purta Maggie fusese a lui Edie. Connor nu putea spune de ce ţinuse să poarte inelul mamei lui. Nu-i spusese ce semnificaţie are pentru el, nici nu-l avertizase pe Rushton asupra a ceea ce va face; în ziua cununiei, scoţând cutiuţa cu inelul din buzunar, văzuse zâmbetul blând, reţinut al lui Maggie apoi, peste umărul ei, faţa îndurerată a lui Rushton. În clipa aceea se simţise puternic, capabil de a imprima tatălui lui o anumită emoţie. După aceea, luă mâna lui Maggie, o aşeză pe palma lui şi, punându-i verigheta, îi trecu prin minte că se folosesc unul de celălalt, iar Maggie era cea care înţelegea cel mai puţin comportarea lui. Dintr-o dată, nu se mai simţi puternic, ci josnic.

O înveli mai bine pe Maggie. Pleoapele i se mişcau imperceptibil, o dată cu genele dese. Îi atinse fruntea cu dosul palmei. Se mişcă, încreţindu-şi nasul.

-N-am vrut să te trezesc, spuse el aproape în şoaptă. Cu toate că găsise şi băutură şi un partener de conversaţie în vagoanele din faţă, renunţase la ele. În fiecare din cele trei vagoane de clasa a doua se încinsese câte un joc de pocher. Connor fusese şi el invitat să joace, dar preferase să privească doar. Se întrebase cum l-ar fi privit eventualii lui parteneri de joc, dacă le-ar fi povestit de cei douăsprezece mii de dolari câştigaţi şi pierduţi

în aceeaşi seară. O privea în continuare pe Maggie. Poate că tipii l-ar fi crezut că a câştigat o avere, dar nu l-ar fi crezut dacă le-ar fi povestit cum îi dispăruseră banii.

-Parcă ai fi un îngeraş, îi mai spuse el.

Convinsă că încă visează, Maggie zâmbi fără să-şi dea seama. Se întoarse uşor pe-o parte, atingându-şi obrazul cu mâna, într-o mişcare leneşă, care avea ceva de felină în ea.

Connor luă un scaun şi se aşeză, sprijinindu-şi picioarele de rama sertarelor ce susţineau patul. Se lăsă pe spate, ca într-un balansoar, aşa încât scaunul nu se mai sprijinea decât pe picioarele de dinapoi. Îşi încrucişă picioarele, întinzându-se.

Maggie se trezi destul de greu, descoperind, atunci când deschise ochii, că visul ei nu fusese decât o cruntă realitate. Zâmbetul îi dispăru.

-Ce faci? îl întrebă, dezamăgită că glasul îi era răguşit şi că aproape se sufocase de indignare. Connor nu se lăsă intimidat şi nici nu se arătă prea grăbit să-i răspundă.

-Ascult! pretinse ea, de data aceasta pe un ton mai ferm.

-Întotdeauna împungi aşa când te trezeşti?

-N-ai să afli niciodată, răspunse ea cu dulceaţă în glas. Se ridică şi începu să-şi frece tâmplele. Somnul nu-şi făcuse efectul; o durea cumplit capul. Şi asta pentru că, atunci când mă voi trezi, tu nu vei fi niciodată aşa de aproape de mine, adăugă ea. Vrei să te dai la o parte ca să mă pot ridica din pat? Trebuie

să iau ceva pentru durerea asta de cap, oftă ea.

-Îţi aduc eu.

Maggie nu-l contrazise, pentru că nu dorea să se mişte. Se întinse din nou pe spate, arătându-i cu mâna unde găseşte medicamentele. Sub lighean era un vas cu apă proaspătă. Îl auzi cotrobăind prin dulăpioare pentru a găsi un pahar şi o linguriţă. Imediat după aceea veni cu prafurile. Maggie se ridică într-un cot pentru a-şi putea lua doctoria.

-Ţi-e rău din cauza trenului? o întrebă Connor.

-Cam aşa ceva, răspunse ea închizând ochii.

-Ar fi trebuit să-mi spui.

-Nu mi-am dat seama, spuse ea obosită. Călătoresc foarte puţin.

-Dar, de data asta, traversezi aproape jumătate de ţară, alături de un bărbat pe care abia îl cunoşti, pentru a învăţa medicina de la unul pe care nu l-ai văzut în viaţa ta. Călătoria asta trebuie să fie foarte importantă pentru tine.

Maggie nu-i dădu un răspuns pe loc. Erau anumite lucruri în legătură cu ea, pe care nu dorea să le dezvăluie nimănui, cu atât mai puţin lui Connor Holiday care o dispreţuia, o considera târfă şi hoaţă pe deasupra şi, mai nou, şi criminală, din pricina veştii pe care i-o dăduse, legat de Madame Restell.

-Da, este, răspunse ea într-un târziu.

Connor luă paharul din mâna ei şi se aşeză

pe marginea patului. Maggie intră imediat în panică, deşi el nu făcuse nici o mişcare spre ea. Nu dorise nici să o atingă, nici să o împiedice să se tragă aproape de perete.

-N-am să-ţi fac nici un rău, spuse el calm. Vreau să văd doar dacă ai temperatură, eşti încă îmbujorată. Lasă-mă să-ţi pun mâna pe frunte!

Cu un gest reflex, Maggie îşi atinse faţa cu mâna, dar degetele ei erau încă reci din cauza paharului, dându-i senzaţia că pielea îi arde mai tare decât în realitate. Se apropie cu teamă de Connor. Se afla într-o situaţie care obliga la o ciudată familiaritate între ei, ca şi cum soţul ei ar mai fi făcut asta cândva. Îşi aminti că atunci când îl cunoscuse, în camera aceea de bordel, era bolnavă. Oare senzaţia că-l cunoaşte mult mai bine era cumva imprimată de amintirea aceea în mod special?

Connor o privea răbdător. Să fi fost o mânză, ar fi ademenit-o cu o bucată de măr sau o bucată de zahăr fărâmiţat în palmă. Dar era o femeie, speriată, neştiind dacă să-i acorde încredere; singurul lucru care înlocuia mărul sau zahărul era răbdarea. Connor o privea în tăcere, fără a spune nimic, fără să se mişte, aşteptând ca ea să vină la el.

Maggie veni până în mijlocul patului. Cearşaful şi rochia i se încurcaseră între picioare; le împinse, apoi îşi trase rochia peste picioare. Se lăsă pe spate, uitându-se în ochii lui.

-Nu aşa ţi-ai imaginat tu viaţa de femeie măritată, nu? o întrebă el. Întrebarea lui îi adusese parcă un zâmbet pe buze. Eu cred că nu.

-Niciodată nu m-am gândit că mă voi mărita.

Afirmaţia ei îl surprinse. În ochi îi apăruse o licărire şi deveni brusc curios.

-Eu credeam că toate fetele se gândesc la măritiş.

-Nu şi eu. Maggie nu-şi mai ţinea degetele încleştate pe cearşaf şi respira ceva mai bine. Connor se întrebă ce o făcuse să se relaxeze, dar mai ales ce o făcuse să-i facă o asemenea mărturisire. Fu şi mai surprins când ea îşi continuă ideea.

-Cred că nici surorile mele nu s-au gândit la asta.

-Vorbeşti serios?

-Probabil că asta îl face pe Jay Mac să ne împingă aşa de la spate.

Connor ridică mâna şi atinse uşor obrazul lui Maggie, apoi fruntea. Faţa nu-i mai ardea.

-Văd că ţi-ai recăpătat suflul, spuse el luându-i mâna de pe faţă. Cred că nu mai ai nimic.

-Asta puteam să ţi-o spun şi eu. M-a durut doar capul şi mi-a fost rău din cauza trenului.

-Vrei să trag jaluzelele?

Maggie scutură din cap. Mişcarea aceasta făcu să-i revină senzaţia de greaţă.

-O să mai stau puţin întinsă. Îmi trece imediat.

-Lasă-mă să-ţi masez fruntea, o rugă Connor, aşteptându-se ca ea să-l refuze. Faptul că-l accepta acum demonstra cât de rău se simţea, cu toate că ezitase o clipă. Încercă să se ridice.

-Nu, rămâi aşa! Vin eu lângă tine. Se aşeză în aşa fel încât să-i poată lua capul în poală. Maggie îi simţi degetele în păr, mişcându-se uşor pe creştet. Cutele din jurul ochilor, provocate de încordare, dispărură aproape imediat. Închise ochii.

-Vorbeşte-mi de Beryl, îl rugă ea, simţind că degetele lui devin mai rigide. Îşi dădu seama că l-a luat pe nepregătite. Nu sunt geloasă, să ştii.

-Ştiu. Ai fi fost geloasă dacă între noi ar fi fost vorba de o căsătorie în adevăratul înţeles al cuvântului. Degetele îşi reluară ocupaţia. Bănuiesc că ai crezut că vreau să te pun într-o situaţie proastă.

-M-am gândit şi la asta, deşi sunt convinsă că cea care a urmărit să mă umilească a fost Beryl. Mama mi-a spus că ai fost logodit cu ea.

-De unde ştie asta?

-Probabil că i-a spus Beryl.

-Nu mă surprinde, comentă Connor, strâmbându-se a dezgust.

-O mai iubeşti?

El făcu o pauză, îngăduindu-şi un moment de reflectare. Îl surprinse felul în care Maggie pusese întrebarea. Începu să se întrebe dacă o iubise vreodată cu adevărat pe Beryl Walker.

-Nu, răspunse el într-un târziu.

Ezitând, Connor pierduse şansa de a fi crezut în felul acesta, nu făcuse decât să întărească convingerile lui Maggie privitoare la înţelepciunea pe care o dovedise procedând aşa. Ar fi fost intolerabil pentru ea să se mărite cu un bărbat îndrăgostit de o altă femeie. Ce fel de soţ ar fi fost acela? Ce fel de tată ar fi fost copilului său? Luase nişte decizii dureroase, dar nu-i părea rău. Era mai bine aşa. Mai rău ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit şi ea de el, dacă l-ar fi judecat cunoscând numai comportamentul de care dădea dovadă chiar în acea clipă. Şi-atunci ce s-ar fi întâmplat cu ea?

-Mai vrei să mă întrebi şi altceva în legătură cu Beryl?

-Nu, nu cred, răspunse ea.

-Nu vrei să ştii ce a căutat la hotel? insistă el, vizibil iritat de indiferenţa ei. Nu vrei să ştii dacă nu cumva şi-a petrecut noaptea acolo?

-Cred că ştiu de ce a fost acolo. Şi nu mă interesează dacă ţi-ai luat dinadins încă o cameră ca să poţi fi cu ea. Ţi-am spus că nu sunt geloasă.

Cu toate că ea nu se arătase curioasă, Connor simţea nevoia să-i explice. Dorinţa lui de-a vorbi se năştea din perversitate, pe când tăcerea îl făcea mândru. Continuă să-i maseze capul. Cu câteva clipe înainte de a adormi, Maggie şopti:

-Mă bucur că ne putem purta totuşi frumos

unul cu celălalt.

Connor oftă şi se sprijini cu spatele de tăblia patului. Maggie întoarse capul punându-şi obrazul pe coapsa lui. Se întrebă cât timp va mai trebui să se poarte frumos sau cât va dura această minune.

Minunea dură până la cină.

Trenul se opri în gara Philadelphia, iar Connor se înţelese cu cei de la restaurant să le aducă cina în vagonul personal. Maggie era impresionată de preocuparea lui de a o face să se simtă bine şi, pentru că el făcuse atâtea eforturi, iar ea se simţise rău aproape toată ziua, se simţi datoare să-i arate aceeaşi consideraţie, aranjându-se pentru masă.

Nu observă privirea chelnerilor în momentul în care intră în vagonul ce servea acum drept restaurant, şi nici faptul că ochii acestora se lipiseră de ea. Era convinsă că rochia ei de catifea roşie ca sângele era deosebit de elegantă; nu ştia însă că, îmbrăcată cu ea, părea ceea ce nu era de fapt.

Connor realiză imediat impresia pe care ea o făcuse asupra chelnerilor. Le dădu bacşişul, le spuse să revină mai târziu să-i servească, apoi îi concedie. Maxilarele i se încleştară văzând ce priviri schimbaseră aceştia între ei. Simţi că i se urcă sângele la cap în momentul în care unul dintre ei îl privi şmechereşte.

-Ce dracu' ţi-a venit să pui aşa ceva pe tine?

o întrebă el aspru.

Maggie încremeni auzind întrebarea aceea grosolană, pe care nici chelnerii nu o scăpaseră. Încruntându-se, se uită la rochie, apoi la propria ei imagine reflectată în geamurile vagonului. Îi plăcea decolteul rotund, îi plăceau mânecile scurte, bufante. Garnitura corsajului îi subția și mai mult talia, accentuându-i linia șoldurilor. Trena era susținută de căptușeala de muselină. În față, era decorată cu panglici de catifea și mătase. Culoarea ei scotea în evidență și reflexele roșcate ale părului, dând obrajilor prospețime fără a mai fi nevoie să folosească pudră.

Puțina încredere în sine pe care o câștigase îmbrăcându-se astfel, îi pierise cu desăvârșire. Clipi de câteva ori, stăpânindu-și lacrimile, apoi ridică bărbia și se așeză la masă.

-Nu m-am îmbrăcat ca să-ți fac ție plăcere, spuse ea încăpățânată, fără a-l privi în ochi. M-am îmbrăcat să-mi placă mie.

"Iisuse", spuse Connor trecându-și disperat mâna prin păr, "fata asta nu înțelege. Ce dracu' o fi văzut când s-a uitat în oglindă? E clar că nu și-a dat seama". Într-un acces de furie, puse o mână pe spătarul scaunului și-l trânti de podea, făcând covorul valuri-valuri. Îl aranjă cu piciorul, apoi se așeză în stânga lui Maggie. Ridică capacul uneia dintre tăvi și-i întinse platoul cu friptură de miel gata tăiată. Maggie luă o felie, apoi își puse și sos de mentă. Cu coada ochiului, Connor o văzu întinzând mâna

după coşuleţul cu pâine. Aşteptă să vadă dacă decolteul i se desface şi mai mult. Văzând că nu se întâmplă nimic, nu ştiu dacă să se relaxeze sau să se simtă dezamăgit.

-Să ştii că femeile care populează cârciumile îşi acoperă sânii mai bine decât o faci tu, spuse el pe un ton tăios.

Maggie nu-şi amintea să mai fi auzit pe cineva rostind cuvântul "sâni" în faţa ei. Nu auzise decât de "pieptul" de găină sau de curcan. Era atât de umilită încât îşi încleştă degetele pe furculiţă ca să n-o scape de indignare. Îşi înghiţi nodul din gât şi-i răspunse calmă:

-Nu ştiu ce fac femeile ce populează cârciumile. Ştiu însă că rochia asta e foarte la modă în New York. Fu cât pe ce să îi spună că nici nu intenţionase să ia rochia aceea cu ea, pur şi simplu pentru că nu vedea unde ar fi avut ocazia să o poarte. Skye fusese cea care insistase şi atunci Maggie cedase. Şi să nu-mi spui că am ieşit de mult din New York, spuse ea, pentru că sunt perfect conştientă de acest aspect. Nu voi avea ocazia să o mai port şi...

-Sânii!

-Pe viitor voi avea grijă să-mi acopăr cum se cuvine pieptul. Din punctul ei de vedere, conversaţia era încheiată.

Connor era de altă părere. O luă de bărbie şi o obligă să se uite la el. Trăsăturile sale bine definite erau acum aspre.

-Să nu cumva să uiţi asta, Maggie. Şi să mai ştii că trebuie să te obişnuieşti cu ideea că,

înainte de a divorța, vom împărți același pat
Răceala ochilor lui o ardea ca un fier înroșit
lar dacă rămâi iar gravidă, atunci am să fac pe
dracu'-n pàtru să rămâi așa până naști !

CAPITOLUL AL OPTULEA

Maggie se smulse de lângă Connor şi se ridică de la masă. Mâna ei se arcuise pe spate şi pornise deja spre el. Când mai rămaseră câţiva centimetri până ca ea să-i atingă faţa, Connor o prinse de încheietură, apucând-o strâns. Furculiţa căzu pe farfurie.

Zgomotul făcut de ea în cădere îi atrase atenţia lui Maggie. Se uită la ea şi la farfuria de porţelan. În faţa ei era o furculiţă şi nu o armă ce i-ar fi lăsat lui Connor cicatrice adânci pe viaţă, sau mai rău, l-ar fi putut orbi. Tremura de groază. Iar el tremura de furie.

-Iartă-mă, spuse ea înecându-se, mai mult în şoaptă.

Nu se uita în ochii lui. N-am vrut să... Se opri pentru că nu mai era lângă ea. Uşa vagonului se trânti atât de tare, încât Maggie simţi că îi vibrează tot corpul.

Se aşeză. De sub capacele de argint ce acopereau platourile se strecura aroma

felurilor de mâncare. De unde, la început îi era foame, Maggie simţea acum că vomită. Lăsând la o parte eticheta, păsându-i prea puţin de rochie, se încovoie pe scaun cu genunchii aduşi la piept, încercând să-şi liniştească senzaţia de vomă. Rămase aşa mult timp, privind fix înainte, fără a se gândi la nimic, străină de tot ceea ce o înconjura.

Când vru să se scoale, era deja înţepenită din cauza poziţiei incomode în care stătuse. Şchiopătă, abia trăgându-şi picioarele până în celălalt vagon.

Acolo nu găsi pe nimeni şi, fără să-şi dea seama, respiră uşurată. Nu se mai gândi unde ar putea fi Connor, sau cum alesese să-şi calmeze nervii; mulţumea cerului că era singură.

Aprinse una din lămpile cu petrol şi trase jaluzelele la toate geamurile. Ochii îi căzură pe panglica pe care scria "Proaspăt căsătoriţi". O smulse de acolo, o făcu ghem şi o băgă sub masă.

Încă se dezbrăca când îi auzi pe chelneri întorcându-se. Din râsetele şi chicotelile lor îşi dădu seama ce crezură ei văzând că cina era neatinsă. Apoi, cu ochi tulburi, văzu patul. Patul acela gol. Doamne, cât de mult se înşelau oamenii de dincolo!

După ce se dezbrăcă, îşi luă cămaşa de noapte şi halatul, făcu patul şi scoase aşternuturi pentru Connor. Le duse în celălalt vagon şi le puse pe o canapea. După o scurtă ezitare,

Maggie aranjă cearşafurile şi păturile pe ea, apoi găsi şi nişte perne. Verifică divanul să vadă cât era de comod, întinzându-se pentru a controla cât era de lung şi de lat. Nu-i trebui mult să-şi dea seama că nu se putea dormi acolo.

Se gândi la pat şi la ceea ce-i spusese Connor mai devreme. Nici nu se punea problema să-l împartă. Unul dintre ei trebuia să cedeze. Maggie luase deja hotărârea fără să-şi dea seama, copleşită de somn, în timp ce căuta, să găsească o soluţie.

Când Connor se întoarse în gară mai erau câteva minute până la miezul nopţii şi doar câteva secunde până la plecarea trenului 454. Imediat ce se urcă în el, acesta se puse în mişcare. Rămase pe terasa din capătul vagonului, întrebându-se dacă să doarmă pe canapea sau să intre direct în vagonul de dormit, riscând să se certe din nou cu Maggie. Lumina ce se strecura printre jaluzele îi dădu de înţeles că Maggie era încă trează şi-l aştepta. Oare o îngrijorase faptul că el ar putea pierde trenul? Sau se rugase ca el să-l piardă? Frământat de aceste gânduri, Connor privi lung uşa vagonului de dormit. Îi trecu prin minte că va trebui chiar să doarmă îmbrăcat, că nu se va putea spăla, că nu se va putea dezmorţi dacă va dormi pe canapea, sau că nu va dormi deloc dacă va alege podeaua. Apoi îşi aminti

de umilinţa şi spaima din ochii lui Maggie, de durerea aceea născută din sentimentul trădării. Se întoarse la stânga şi intră în vagonul restaurant.

Înăuntru era întuneric. Nu aprinse lampa. Mirosul de mâncare plutea încă în aer, dar, uitându-se la masă, văzu că totul fusese luat de pe ea. Simţi o durere în stomac şi salivă. Se aşeză pe una din canapele şi-şi scoase pantofii. Zâmbea ironic, autoironic, gândindu-se că nu era pentru prima oară când nevoile lui nu erau satisfăcute.

Pantofii lui loviră podeaua cu un zgomot surd. Îşi scoase ciorapii, apoi se ridică pentru a-şi dezbrăca haina şi vesta. Le aruncă pe amândouă pe un fotoliu. Prima căzu pe el, a doua pe lângă. Îşi scoase cămaşa din pantaloni, îşi desfăcu nasturii şi-şi suflecă mânecile. Se uită în jur după nişte perne, dar nu găsi nimic. Nu găsi nici pături, nici cearşafuri, dar nu-l miră pentru că nu se aşteptase ca Maggie să se îngrijească de confortul lui.

Se întinse pe canapea, întrebându-se dacă cealaltă nu era cumva mai bună, apoi adormi, cu regretul că nu o încercase şi pe aceea.

Razele soarelui se strecurau printre liniile jaluzelelor. Maggie simţi lumina mângâindu-i pleoapele, jucându-se cu genele ei. Îşi schimbă poziţia şi îşi aduse o mână peste ochi. Mişcarea legănată a trenului era plăcută, iar zgomotul

rojilor pe şine, liniştitor. Căscă, apoi se întinse. Vru să se ridice.

Connor se întoarse pe o parte. Umărul lui avea o poziţie incomodă, aşa cum stătea sprijinit de braţul arcuit al canapelei. Gâtul făcea un unghi ciudat cu capul. Un picior îi atârna într-o parte, iar celălalt era pus peste braţul opus al canapelei. Se întinse, se întoarse din nou şi căzu cu faţa în jos pe covor.

Maggie se ridică brusc auzind mormăitul lui Connor. Alunecă de pe sofa şi îngenunche lângă el, punându-i o mână pe spate.

- Te-ai lovit? îl întrebă ea, speriată că nu i se răspunde. Pot să te ajut cu ceva?

Fără a se ridica, fără a întoarce capul, Connor îi făcu un semn că n-are nimic.

Maggie îi atinse ceafa cu vârful degetelor. Părul lui părea aproape negru în contrast cu mâinile ei albe. De teamă să nu o respingă, Maggie îşi plimba degetele încet prin părul lui, căutând să vadă dacă nu are vreun cucui. Connor rămase nemişcat. Atingerea mâinii ei era ca o şoaptă pe pielea lui, dar îi provocă furnicături în tot corpul. Rezistă cât putu de mult, apoi se întoarse pe spate şi o fixă cu privirea. Mâna ei rămăsese suspendată în aer, chiar deasupra obrazului lui, apoi încercă să şi-o retragă. Dar el o prinse de încheietură şi o trase înapoi.

Maggie tresări simţind degetele lui pe piele. El îi dădu imediat drumul, urmărind-o cum îşi aduce mâna la piept, parcă pentru a o proteja.

-Te-am lovit? o întrebă el, ştiind că, de gestul lui fusese ferm, nu-i putuse provoc durere. Ia să văd, spuse el ridicându-se.

-Nu, n-am nimic.

Connor îngustă ochii. Somnoroşi cu câtev clipe în urmă, acum erau larg deschiş muşcători.

-Chiar nu suporţi să te ating, nu-i aşa?

Luată prin surprindere de această acuzaţi făţişă, Maggie deschise gura. Vru să se apere să-i explice, dar nu putu rosti un cuvânt. Întinse mâna, lăsându-l să i-o vadă. Nu merita să scutească de consecinţele actelor lui.

Ochii lui se mutară pe mâna întinsă. Încheietura era marcată de o dungă vânătă. Se deosebeau pe ea urmele degetelor lui, ce lăsaseră pete întunecate pe pielea ei albă. Ştia că semnele acelea fuseseră făcute cu ore în urmă, atunci când ea ridicase mâna asupra lui.

Maggie îşi luă mâna din faţa lui şi se ridică. Scuzele nu-şi mai aveau rostul. N-ar fi făcut decât să se insulte iar, ceea ce ar fi însemnat că ar fi avut mai mult de suferit decât dacă s-ar fi luat pur şi simplu la bătaie.

-Ai dormit aici? o întrebă el.

-Da. Am vrut să-ţi las ţie patul. Nu-i mai spuse că adormise acolo fără să vrea.

Connor se sprijini de canapea. Îşi frecă ceafa, închizând şi deschizând ochii.

-N-o să mai am nevoie de el.

-Prea bine, acceptă ea decizia lui, fără să-i ceară explicaţii. Tonul ei era din nou înţepat.

Nu se putea abţine.

-S-ar putea să schimb trenul la Pittsburgh.

-Nu e nevoie să faci asta.

-O să ajung la Denver doar la câteva zile după tine. M-ai putea aştepta la sora ta.

-Va trebui să te aştept la hotel, spuse ea, legându-şi mai bine cordonul halatului. Nu mă pot duce la Michael fără tine.

-Să înţeleg că nu vei spune nimănui din familie despre divorţ decât după ce va fi un fapt împlinit? o întrebă el după un moment de tăcere.

-Exact.

-Eşti sigură că asta vrei?

-Foarte sigură, răspunse ea rece.

-Atunci rămân cu tine.

Maggie nu păru să ia în seamă hotărârea lui. Vru să plece. Era pe punctul de a ieşi din vagon, când îl auzi iar.

-Însă pentru asta va trebui să stabilim câteva reguli, o avertiză el ridicându-se de pe covor şi trăgând jaluzelele. Acestea ţâşniră în sus, cu zgomot. Soarele pătrunse nestingherit în vagon. Trenul cobora ultima colină a munţilor Allegheny, îndreptându-se spre centrul Pennsylvaniei. Uitându-se peste umăr, Connor o văzu pe Maggie în uşă, cu mâna pe clanţă. Aştepta ca el să-i explice despre ce reguli era vorba. În loc să vorbească, Connor îi oferi fructiera.

-Mi-ar fi plăcut să o văd aseară, spuse el, întinzându-i o portocală. Văzând că ea nu se

mişcă de-acolo, Connor ridică din umeri şi începu să o cureţe. Trase un scaun de sub masă cu piciorul şi se aşeză. Mor de foame!

Maggie luă mâna de pe clanţă, dar rămase nemişcată. Se juca cu o şuviţă de păr.

-Pe fotoliul de acolo o să găseşti un coşuleţ pentru picnic, îi arătă ea. Acesta era ascuns sub haina lui mototolită. Se miră că el nu-l văzuse cu o seară înainte. Cred că a fost pregătit pentru noi, în cazul în care am fi vrut să mâncăm la prânz.

-O să mă uit mai târziu, acum mi-ajunge portocala,spuse el, desfăcând-o în felii. Picături mari i se prelinseră pe degete, iar el le linse.

Privindu-l, Maggie simţi că ceva se răscoleşte în ea. Avu senzaţia că i se usucă gura, deşi normal ar fi fost să saliveze de poftă.

-La ce fel de reguli te refereai? îl întrebă ea cu glas răguşit.

-Păi, în primul rând să petrecem cât mai puţin timp împreună, dacă se poate. Apoi, să eviţi să mai îmbraci rochii de genul ăleia de aseară. Să nu mai stai în poziţia asta, jucându-te cu părul şi privindu-mă cu ochii ăia languroşi. Să faci în aşa fel încât să nu mai arăţi la fel de frumoasă şi apetisantă. Să nu mă mai atingi sau să mă laşi să... Se oprise, pentru că Maggie ieşise din vagon. Nu auzise tot ceea ce spusese el, nu avusese răbdare să îl asculte până la capăt, dar spera că pricepuse mesajul. Se uită la mâinile sale. Îi tremurau.

Maggie ieşi rareori din vagonul ei pe tot timpul restului călătoriei. Devenise vagonul ei în virtutea faptului că, profitând de una din absenţele lui Connor, îi mutase toate lucrurile în celălalt vagon. Cu excepţia cearşafurilor monogramate, reuşise să înlăture orice urmă i-ar fi putut aminti de el. Mâncau împreună atunci când trenul făcea câte o escală, dar Connor nu mai ceru ca masa să le fie adusă în vagonul personal. Luară masa la hoteluri din Columbus, Indianapolis, St. Louis şi Kansas City. Micul dejun şi prânzul le erau aduse de către hamali, dar, de îndată ce aceştia ieşeau pe uşă, Maggie se retrăgea în vagonul ei, lăsându-l singur pe Connor.

În drum spre Denver, Maggie se luptă cu singurătatea. Fusese întotdeauna o fire mai retrasă, căreia îi plăcuse să rămână singură uneori, dar acum se simţea de-a dreptul însingurată. Avusese mereu pe cineva alături de ea, care o aştepta cu nerăbdare, care o accepta bucuros în preajma lui. Dar acum nu mai era acasă, ci cu Connor, care îi dăduse clar de înţeles că nu dorea să aibă nimic de-a face cu ea, că, din punctul lui de vedere, era un fel de paria. Pentru prima oară în viaţă, ruptă de familia ei, Maggie simţea fizic durerea despărţirii de cei dragi.

Se simţea izolată, dar singura persoană căreia i-ar fi putut mărturisi asta nu dorea să o asculte. Maggie ştia că deseori Connor se

ducea la vagoanele din faţă. Juca pocher cu călătorii de la clasa a doua, găsea parteneri de conversaţie la clasa întâi, ba se juca până şi cu bieţii copii de imigranţi de la clasa a treia. Chiar el îi spusese în treacăt acest lucru şi, cu toate că ar fi vrut să audă mai mult despre oamenii pe care îi întâlnea, nu îl întreba niciodată nimic.

Uneori plângea, aparent fără nici un motiv. Îl învinuia pe Connor, apoi, părându-i-se nedrept să facă asta, prelua povara asupra ei, acceptând situaţia ca efect al hotărârii dureroase pe care singură o luase.

Atunci când Connor era în preajma ei, Maggie avea foarte mare grijă în privinţa rochiilor pe care le purta. Alegea numai rochii de zi, simple, cu croială modestă, chiar şi atunci când ştia că îl întâlneşte seara. Purta numai nuanţe de gri şi maro, punându-i câteodată câte o panglică sau un guleraş în culori mai vii. Îmbrăcându-se aşa, nu ţinea neapărat seama de avertismentul lui în privinţa garderobei, ci făcea în aşa fel încât să se simtă cât mai bine. În general, purta rochiile pe care şi le alesese deja pentru a le lua cu ea la Dancer Tubbs. Îşi strângea părul des într-o coamă, uneori înfăşurându-l într-un coc. De cele mai multe ori, însă, îl lăsa să-i cadă pe spate. În zilele în care ştia că nu avea să-l vadă pe Connor, nu se mai îmbăca, ba chiar nu se mai dădea jos din pat.

Sentimentul de autocompătimire era ceva

nou pentru Mary Margaret. Uneori o îngrozea gândul că va trăi cu acel sentiment o viaţă întregă. Alteori, nu-i păsa.

Erau la o distanţă de mai puţin de-o zi de Denver când Connor îi făcu o vizită neaşteptată. Stătea ghemuită în scaunul de piele de la biroul tatălui ei, citind o carte. Era târziu după-amiază, prea devreme totuşi pentru cină; cu toate acestea, se uită la mâinile lui Connor, crezând că acesta îi aduce ceva de mâncare. Nu îşi putea imagina alt motiv pentru vizita lui.

Urmărindu-i privirea, Connor îşi dădu seama la ce se aşteptase Maggie.

-Îţi pare rău? o întrebă el. Oricum n-ai fi mâncat nimic.

Părea nervos, cel puţin aşa crezu Maggie.

-Dacă ai venit să cauţi sămânţă de scandal, atunci mai bine pleacă, îi răspunse ea, încântată de tonul ei, încântată de faptul că putea fi atât de indiferentă. Deschise din nou cartea şi începu să citească. Parcurgea paginile fără să înţeleagă nimic, dar era cel puţin liniştită că el nu ştia acest lucru.

-Mâine ajungem la Denver, o anunţă Connor, aşezându-se pe braţul unuia dintre fotolii. L-am rugat pe conductor să-i telegrafieze surorii tale în următoarea staţie, ca să ştie când sosim. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu propria ta persoană?

Rostind această întrebare, Connor îi atrăsese atenţia, în ciuda dorinţei ei de a-l ignora. Închise cartea şi o puse pe birou. Gestul fusese suficient de brutal pentru a face cartea să alunece până la jumătatea biroului lustruit.

-Cum adică?

Connor se întrebă care dintre ei căuta de fapt gâlceavă. Încercând să-şi păstreze calmul, o lămuri:

-Să-ţi spun drept, Maggie, arăţi îngrozitor.

Faptul că ceea ce spunea el era adevărat, nu făcea situaţia mai acceptabilă. Ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru despre el, dar realitatea era că, pe măsură ce se îndepărtau de New York, Connor Holiday părea că întinereşte. Nu mai purta hainele acelea sobre. Cămăşile nu mai erau la fel de apretate şi renunţase la butonii de aur. Renunţase şi la pantalonii de stofă în favoarea jeanş-ilor. Cămăşile de mătase fuseseră înlocuite cu cele de bumbac şi cu vestele din piele maro. Cea mai vizibilă transformare în înfăţişarea lui Connor avu loc undeva între St. Louis şi Kansas City. Începuse să poarte pistol.

Maggie era în stare să jure că dacă l-ar fi cunoscut în această ipostază la New York, nu s-ar fi măritat cu el. Înţelesese că soţul ei nu era un adept al vieţii la oraş, dar nici prin cap nu-i trecuse că era un fermier sadea. Îl auzise în gară că simte lipsa spaţiului şi a liniştii. Acum, uitându-se mai bine la el înţelegea cât de încorsetat se simţise de toate

convenţionalismele, cât de sfâşiat între dorinţele lui şi ale tatălui său.

Încercă să-şi imagineze ce înţelegea el prin spaţiu şi linişte şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi întărea convingerea că divorţul era singura cale de a i le reda pe deplin.

Fiindcă Maggie nu-i răspunse, Connor crezu că nu îl auzise.

-Maggie? o strigă el. Trebuie să repet ce-am spus?

-Nu, oftă ea. Te-am auzit. Ai dreptate. Se învârti în scaun, aruncându-i o privire descurajată. Ai de gând să mă împuşti?

-Să ştii că ăia din Kansas le împuşcă pe femeile urâte, spuse el şi un zâmbet ironic îi apăru în colţul gurii. Dar aici suntem în Colorado şi noi obişnuim să le spânzurăm.

Maggie îl privi fix. Apoi clipi, încercând să prindă sensul cuvintelor lui. După care izbucni în râs.

Connor nu se aşteptase la această reacţie. Râsul ei avu asupra lui efectul înviorător al unei ape de munte. Râdea din suflet, stârnindu-i toate simţurile, atingându-i faţa, gâtul, palmele, trimiţându-i fiori pe şira spinării. În acele momente, Connor fu tentat să-şi schimbe părerea despre ea. Maggie era absolut superbă, râsul îi transformase total chipul, dând strălucire ochilor ei verzi, descoperindu-i dinţii frumoşi într-un zâmbet larg, readucând culoarea în obrajii ei.

Fără să-şi dea însă seama, o privea oarecum critic, drept pentru care Maggie se opri. Îşi puse mâinile în poală.

-Presupun că te îngrijorează faptul că sora mea ar putea bănui că nu ne înţelegem.

-Credeam că asta te preocupă pe tine, spuse el. Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că ea ar putea crede că te bat. Se ridică de pe braţul fotoliului şi se apropie de Maggie. Ea încercă să-i dea la o parte mâna ce-i apucase bărbia, dar Connor era mai puternic. Nu i se împotrivi, ci îi înfruntă privirea întunecată şi rece.

-Cam cât ai slăbit? o întrebă el.

Maggie nu era sigură că ar fi slăbit, pentru că fusese atât de leneşă în ultimul timp, încât credea mai degrabă că s-a îngrăşat.

-Nu ştiu.

-Cel puţin cinci kilograme, spuse el. Şi asta într-o situaţie în care eşti şi-aşa destul de slabă. Nu eşti suficient de viguroasă ca să rezişti de la Queen's Point până la coliba lui Dancer. O ridică în picioare şi o duse până la oglindă. Uită-te la tine, spuse el, rămânând în spatele ei. Ai obrajii supţi şi ai cearcăne sub ochi. Trase de rochia ei gri, arătându-i cât stătea de lăbărţată pe ea. Ce-i vei spune surorii tale?

Ea dădu din umeri. Din cauză că Connor o mai ţinea încă de rochie, uitându-se în oglindă avu senzaţia că vede o marionetă. Ce efect stupid! Dându-i mâinile la o parte, Maggie se depărtă de el.

-Găsesc eu ce să-i spun lui Michael.

-Dacă nu faci ceva în privinţa înfăţişării tale, mă tem că sora ta o să creadă că ai ciumă!

-Ticălosule, se răsti ea. Tu eşti cel care mi-a spus că ...

Connor ridică mâna, reducând-o la tăcere.

-Nu ţi-am spus niciodată să te ascuţi ca un ogar. Dacă n-ai fost în stare să pricepi până acum la ce viaţă te înhami alături de Dancer Tubbs, n-ai nici o scuză pentru felul în care ai ajuns. Ţi-am spus să nu-mi ieşi în cale, nu să faci tot posibilul să te ofileşti şi nici să te ascunzi. Niciodată n-ai vrut să vii cu mine să mai cunoşti şi alţi oameni. Oamenii cred că eşti vreo europeană de viţă nobilă, cu nasul mult prea sus pentru a le acorda atenţie până şi celor de la clasa întâi. Chiar credeai că o să vin de fiecare dată să te smulg din pat sau din starea asta de autocompătimire în care te complaci?

-Ce vrei de la mine? ţipă ea, iar ochii ei verzi lăsară să se vadă toată durerea din ei.

Ceva se rupse în Connor. Se apropie mai mult de ea. O cuprinse de mijloc şi o trase lângă el. Maggie îşi pierdu echilibrul şi se sprijini de Connor, lipindu-se mai tare de el. Degetele lui îi ţineau strâns mijlocul, lipindu-i pieptul şi coapsele de trupul lui. Maggie dădu capul pe spate, dar el o ţinu strâns.

-Vreau să începi să-ţi aminteşti, spuse el scurt, după care buzele lui îi acoperiră gura.

O săruta cu patimă, apăsându-i buzele pentru

a o face să le despartă. Maggie rămase fă aer şi, fiind nevoită să respire, deschise gu Era ceea ce aşteptase Connor.

Mâinile îi atârnau fără vlagă de-o parte şi alta a corpului. Începură să se rid încet-încet, atingând mai întâi umerii Connor, fără a-l împinge sau a-l trage aproape. Până la urmă, îi înlănţuiră gâ Degetele ei simţeau acum atingerea moa pielii din care era făcută vesta. Buzele fierbinţi îi ardeau gura, iar mişcările limbii îi făcură inima să-i bată nebuneşte. Simţi cu i se întăresc sânii. Se lipi de el, copleşită un val de căldură ce i se ridică dinspre coap

Connor o săruta lung, lacom. Mag începuse să se lase în sfârşit în voia lu instinctele i se treziseră. Făcu câţiva pa înapoi, se sprijini cu spatele de birou şi o tra pe Maggie lângă el, luându-i coapsele în pulpe. Era la fel de supusă lui aşa cum fus în prima lor noapte, trupul modelându-i după al lui.

Palmele lui Connor îi cuprinseră fese trăgând-o cât mai aproape de el. Geamătul lu fu înăbuşit în gura ei. Îi mângâie braţul, cuprinzându-i mâna în palmă. O aduse pe piept, apoi o duse mai jos, pe şolduri, ca în sfârşit să ajungă cu ea între picioare. O ţin acolo, dându-i timp să-l cunoască, să-i înţeleagă dorinţa, apoi o întoarse cu spatele la el, făcând-o să se aplece deasupra biroului.

Maggie încercă să întoarcă capul şi îl împins

pe Connor cât putu de tare. El se dădu imediat înapoi, respirând anevoie, privind-o cu ochi reflectici în timp ce încerca să-şi recapete stăpânirea de sine. Maggie se lăsă în jos, cu capul în mâini. Se uita la covor, al cărui model oriental începea să-şi piardă contururile sub ochii ei.

Îşi veni imediat în fire, dar nu din cauză că l-ar fi fost teamă să nu rămână gravidă. Se speriase la gândul că i s-ar putea dărui lui Connor Holiday tocmai pe biroul tatălui ei. I se părea ruşinos gândul că fusese pe cale de a i se da şi tocmai ruşinea îi dăduse puterea de a-l împinge departe de ea.

Privindu-se, îşi dădu seama că Connor îi desfăcuse aproape toţi nasturii corsajului. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare răsuflare. Îşi încheie nasturii cu degete nesigure.

Connor o privea. Era îmbujorată şi avea buzele umflate. Maggie refuza să se uite la el. Nu sperase ca ea să-şi amintească ce se petrecuse între ei în prima noapte, dar era sigur că Maggie ştia ce se aşteaptă de la ea.

N-o să se mai repete, spuse Connor printre dinţi, cu glas aspru din cauza sentimentului de frustrare pe care îl încerca. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic nici acum.

Ieşi din vagon, plecând să caute nişte whisky.

Maggie se aplecă pe marginea biroului şi începu să plângă.

Stăteau amândoi pe o bancă din afara gării Denver, înconjurați de valize. Din când în când, Connor se mai uita la ea, fără a descoperi vreo urmă a încercării sale impulsive și negândite de a face dragoste cu ea. Chipul ei nu exprima nimic. Îl ascultase în privința aspectului și felului de a se purta, arătând mult mai bine și fericită. Chiar de-ar fi vrut, n-ar fi putut face nimic în legătură cu faptul că slăbise, deși, judecând lucrurile dintr-o altă perspectivă, Connor își dădu seama că poate greșise. Atunci când o luase în brațe, fusese plăcut surprins de rotunjimea formelor ei; dacă stătea să se gândească mai bine, sânii ei erau chiar mai plini de cum și-i amintea, iar șoldurile mult mai rotunde. Cu toate acestea, obrajii erau supți, iar acolo unde gulerul lăsa să se vadă linia gâtului, îi ieșea în evidență linia claviculei. Nici cearcănele de sub ochi nu-i dispăruseră, dar părul îi strălucea, iar zâmbetul părea mai puțin prefăcut.

-Michael nu întârzie de obicei, îl asigură Maggie, scrutând peronul în sus și-n jos. Trenul lor ajunse ceva mai devreme. Vagoanele personale fuseseră decuplate și trase pe o linie secundară.

-Poate că nu a primit telegrama mea, spuse Connor.

Maggie se lăsă pe spătarul băncii, încercând să se relaxeze.

-Ai fost des la Denver? îl întrebă ea.

-Nu prea des.

-Îţi place oraşul?

-Nu în mod special.

-Încerci cumva să mă provoci? îl întrebă ea privindu-l chiorâş.

-N-am făcut-o întenţionat, o linişti el, dându-şi seama cât de sec fusese răspunsul lui mai devreme.

Maggie începu să râdă, stârnită de rânjetul lui Connor. Râsul le transformă feţele. Când Mary Michael se apropie de ei, trăgând-o pe fiică-sa după ea, nu se miră că nimeni nu o observase. Văzându-i râzând, se mai linişti puţin. Vestea căsătoriei lui Maggie o cam neliniştise.

-Madison, se întoarse ea spre fetiţă, am impresia că deranjăm.

Maggie şi Connor întoarseră privirile aproape în acelaşi timp. Maggie era stânjenită, iar Connor avea o expresie pierdută.

Revenindu-şi imediat, Maggie sări în picioare repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe sora ei. Se strânseră cu putere, sufocând-o pe Madison între fustele lor.

-Michael, îmi pare atât de bine că te văd! spuse ea din inimă. Amândouă stăteau să plângă. Cineva însă le trase de fuste, despărţindu-le.

-E cineva aici care se simte nebăgat în seamă, spuse Michael, râzând. Îşi şterse lacrimile şi o luă în braţe pe fiica ei. Vrei să te duci la mătuşa Maggie?

Micuţa avea părul roşcat ca focul şi era foarte

îndrăzneaţă. Se zbătu să scape din braţele mamei ei, pentru a se duce la Maggie.

-Trădătoareo, şopti Michael. Maggie o aştepta cu braţele întinse.

-Vrei şi dumneata să fii remarcat? îl întrebă Michael pe Connor, întorcându-se cu faţa la el, iar zâmbetul ei jucăuş semăna cu o invitaţie. Ochii ei verzi închişi radiau căldură. Ceva din atotstăpânirea lui Connor păru să se estompeze.

-Cred că mi-ar plăcea să mi se acorde puţină atenţie, răspunse el în glumă.

Pe deasupra capului lui Madison, Maggie îl urmărea pe Connor, auzind răspunsul acela spontan. Simţi o strângere de inimă, gândindu-se că ea nu reuşise niciodată să-l facă să zâmbească aşa de uşor şi că nu încercase niciodată asta. Se întoarse cu spatele la ei, concentrându-şi toată atenţia asupra lui Madison.

Mary Michael era mult mai înaltă decât Maggie. Nu fusese nevoie să se ridice pe vârfuri pentru a-l săruta pe Connor pe obraz.

-Fii bine venit, spuse ea sinceră, după care continuă cu aceeaşi francheţe: Drept să-ţi spun, nu ştiu ce să cred despre căsătoria asta, dar cred că voi fi în stare să pun câte ceva cap la cap în astea câteva zile.

-Să înţeleg că voi fi supus unui fel de interogatoriu? o întrebă Connor de data aceasta pe un ton mai sec.

-Cam aşa ceva, răspunse Michael râzând. Hai,

nu te mai încrunta la el, spuse ea, întorcându-se spre Maggie. Îmi place că ştii să-ţi ascunzi uimirea, dar ştiu că o cunoşti pe Rennie şi, după cum văd, nimeni nu ţi-a vorbit despre mine.

Connor înţelese imediat ce voia să spună.

-Ai dreptate, confirmă el, nimeni nu s-a gândit să-mi spună că eşti soră geamănă cu doamna Sullivan.

-De fapt, ea e sora mea geamănă, spuse Michael, făcând gropiţe în obraji, numai că n-o să recunoască niciodată asta.

Câteva clipe, Connor continuă să o studieze pe Michael. Maggie îşi dădu seama că încerca să o compare cu Rennie, căutând deosebirile dintre ele. Şi mai ştia unde se va opri comparaţia. La fel ca toată lumea, Connor îşi va da seama că Maggie nu era decât o replică palidă, nereuşită ale celorlalte surori ale ei. Părul lor era roşcat închis, foarte creţ, în timp ce al ei era doar roşu. Ochii ei aveau o nuanţă mult mai deschisă de verde în comparaţie cu ai lor, şi, în timp ce ochii ei aveau culoarea ţiclei, ochii surorilor ei aveau reflexe de smarald. Toate trei semănau la gură, ce inspira o oarecare tentă de seriozitate, numai că Rennie şi Michael făceau gropiţe atunci când zâmbeau, în timp ce ea avea un zâmbet cât se poate de obişnuit.

Maggie simţi că îi vine sângele în obraji după ce Connor termină de studiat chipul surorii ei. Nemulţumită de faptul că putea gândi în felul

acela, Maggie se uita la ea sfidătoare. Ochi lui se îngustară, aşa că ea trebui să se prefa preocupată de Madison, pe care o folosi ca p un scut.

-Deşi semeni foarte bine cu sora ta, nu te-a confundat cu ea, îi spuse Connor lui Michae care era obişnuită să audă de la cei din jur c asemănarea dintre ele două era izbitoare.

-De fapt, şi eu şi Rennie suntem foart încântate, deşi, atunci când ni se spune că n deosebim la fel de mult, suntem şi mai flatate Până acum n-am reuşit să-i păcălim deloc p soţii noştri.

-Nu-mi vine să cred că aţi încercat asta, spus Maggie, lăsându-şi nepoata jos.

-O singură dată. Dar a fost un plan rău gândit de la bun început.

-Înseamnă că a fost ideea lui Rennie, comentă Maggie.

-Bineînţeles. Numai că eu nu mi-am băgat minţile în cap şi am făcut cum a spus ea.

Madison nu se arăta deosebit de interesată de conversaţia adulţilor din jurul ei. Fusese de faţă atunci când mama ei şi Rennie hotărâseră să facă schimb de locuri şi mai văzuse şi cum tatăl ei şi unchiul Jarret lăsaseră impresia că sunt păcăliţi. Numai că nu-i plăcuse atunci când unchiul Jarret o sărutase pe maică-sa într-un fel în care numai tatăl ei o făcea. Nici mătuşa Rennie nu păruse prea încântată. După această scenă urmase o mică discuţie, apoi toţi au început să râdă. Întâmplarea aceea derutase pe

toată lumea şi fusese oricum dar nu amuzantă.

Connor nu era prea atent la ceea ce-i povestea Michael. Se lăsă pe vine, aşteptând răbdător ca Madison să se apropie de el. Micuţa în vârstă de doi ani răspunse printr-un zâmbet timid îndemnului său de a veni la el. Ochii ei erau umbriţi de gene lungi, mai închise la culoare decât părul ei de un roşcat strălucitor. Lăsase capul într-o parte, măsurându-l pe Connor. Acesta o chemă din nou făcându-i un semn cu degetul, iar Madison se repezi în braţele lui, mai-mai să-l trântească pe spate. Râzând, Connor se ridică în picioare, luând fetiţa în braţe şi aducând-o deasupra capului său. Ea chicoti veselă, rochiţa îi flutură în vânt.

-Văzându-i, Michael dădea amuzată din cap.

-Îi place să flirteze, ceva de speriat, îi spuse ea lui Maggie. Aş putea da vina pe Skye din pricina asta, dar Madison nu a văzut-o decât de câteva ori. Deşi, dacă stau să mă gândesc bine, au stat împreună destul cât să înveţe câte ceva de la ea... Michael se opri văzând privirea îndurerată a lui Maggie.

-Ce ai?

Maggie abia de-o auzea pe soră-sa. Atenţia îi era total acaparată de Connor şi Madison. "Aşa ar trebui să fie şi cu copilul nostru", îşi spuse ea. Îl văzu aruncând-o din nou în sus pe Madison, jucându-se cu ea cu atâta sinceră plăcere; simţi că i se rupe inima în mii de bucăţi. "Nu mi-a dat niciodată de înţeles că ar

fi vrut să avem totuşi copilul". Connor continua s-o gâdile pe Madison. Ultimul gând al lui Maggie văzând scena aceea fu că, de fapt, nici ea nu-l întrebase niciodată ce ar fi dorit.

-Maggie? Ce ai? o întrebă Michael, apucând-o de braţ şi scuturând-o un pic.

Îngrijorarea acesteia îi atrase atenţia lui Connor. O luă pe Madison în braţe şi se apropie de cele două surori. Soţia lui era palidă, iar cearcănele de sub ochi i se accentuaseră. Îl privea de parcă îl vedea pentru prima oară în viaţa ei, cu ochi acuzatori, aproape îngroziţi, fapt ce-l jigni profund. Îi trecu prin minte că Maggie şi-ar fi putut aminti brusc de scena primei lor întâlniri.

-Maggie? îi rostise numele pe un ton blând, deşi ochii lui împungeau, erau destul de ameninţători.

Avu prezenţa de spirit să-şi mascheze suspinul ce-i pornise din gât, dând impresia că de fapt râde. Sub privirea dură a lui Connor, reuşise să iasă din visare. Dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea, şi surâse.

-Iertaţi-mă, se scuză ea, încercând să găsească repede o explicaţie pentru comportarea ei ciudată. Mă uitam la voi şi am crezut că o să scapi fata din mână. Am îngheţat de frică. Realiză faptul că soţul ei nu o crezuse, dar ştia că trebuie să se mulţumească cu acea explicaţie. Maggie răsuflă uşurată când Michael interveni în conversaţie, muşcând

momeala.

-Înseamnă că n-ai să fii în stare să te uiţi atunci când se joacă Ethan cu ea, spuse Michael, sărutând obrajii lui Madison. Mie îmi sare inima de fiecare dată când o aruncă în sus, şi ea râde şi râde într-una. Nu-i aşa Maddie? Râzi de te prăpădeşti... spuse ea îmbrăţişând fetiţa.

Madison chicoti, ştiind că mama ei are dreptate.

-Unde e soţul tău? o întrebă Connor, apucând-o pe Madison uşor de bărbie. Ea vru să-i dea mâna la o parte spunându-i din ochişori că de fapt îi place. Maggie spunea că s-ar putea să vină şi el la gară.

-Ethan e plecat la Stillwater să depună mărturie într-un proces. E vorba de-o crimă. Sper să se întoarcă până plecaţi la fermă. Apoi, arătă bagajele. Numai atât aţi adus cu voi. Doar n-aveţi de gând să plecaţi după două zile?

-Abia aşteptăm să ajungem la Double H, Michael, răspunse Maggie imediat. Connor a lipsit de mult timp de-acolo, iar eu ard de nerăbdare să-mi văd noua casă.

Connor observă că Michael o privea ceva mai atent pe sora ei de data aceasta şi deduse că nu prea credea cuvintele ei. În glasul lui Maggie se citise mai multă disperare decât entuziasm, iar Michael era suficient de inteligentă pentru a nu se lăsa păcălită.

-Îţi mulţumim pentru invitaţie, spuse Connor strecurând o mână pe după mijlocul lui

Maggie, dar are dreptate. Vreau să ajung cât mai repede la Double H. O să fac tot posibilul să o mai aduc o dată pe Maggie la voi înainte de venirea iernii.

-Adică în octombrie, o avertiză Michael pe Maggie, făcându-i un semn cu degetul. Iarna se instalează destul de devreme în munţi.

-Ialna vine lepede la noi, o îngână Madison pe maică-sa, arătându-i şi ea un deget lui Connor.

-Iar cochetează, spuse Connor, râzând.

-Numai Skye e de vină, categoric, oftă Michael. Eu nu am fost niciodată aşa uşuratică. O luă din nou pe Madison în braţe şi se uită în spate, la bagaje. Nu avem mult de mers până acasă, dar cred că nu aveţi de gând să căraţi astea cu voi. O să plătesc un hamal să le aducă.

-Mai am nişte cufere în vagon, spuse Maggie. Nu duc toate lucrurile la Double H. Vreau să mai las ceva la tine.

-Nu-i nevoie să-mi explici, răspunse Michael înţelegând-o perfect. Pun pariu că mama şi Skye ţi-au făcut bagajele. Mai am încă în pod câteva dintre lucrurile lui Rennie, dar asta pentru că ea şi Jarret se mişcă mereu dintr-un oraş în altul. Pot să-ţi pun cuferele acolo până te hotărăşti să le iei. O lăsă pe Madison jos, luând-o de mână. O porni înainte, apoi se opri o clipă aruncându-i lui Connor o privire şmecheră, ce o făcea să semene foarte mult cu fiică-sa. Spune-mi, te-a ameninţat cumva Mary Francis că-ţi rupe picioarele? îl întrebă.

-Problema s-a rezolvat, răspunse el pe un ton serios.

-A, bun! Înseamnă că ai fost deja primit în familie.

În spatele lui Michael, Maggie şi Connor schimbară priviri serioase.

. .

Denver era un oraş fascinant pentru Maggie. În timp ce Connor şi Michael nici nu se uitau în jur, Maggie îşi rotea ochii în toate direcţiile, lungindu-şi gâtul să cuprindă toată strada, în sus şi-n jos, oprindu-se la fiecare vitrină sau prăvălie de pe strada principală. Se aşteptase ca oraşul să fie ceva mai puţin civilizat, în comparaţie cu New York-ul, dar, din câte vedea, nu era aşa de elegant. Clădirile nu erau la fel de înalte, faţadele magazinelor nu erau la fel de impunătoare, dar, la fel ca în New York, existau o grămadă de magazine, servicii şi săli de spectacol, inclusiv un teatru şi o sală de operă. Michael îi scrisese că rareori se întâmpla ca oamenii să se împuşte în plină stradă, ziua-n amiaza mare, dar, nu ştia de ce, undeva în străfundul sufletului crezuse că va asista şi la aşa ceva. Din băncile pe lângă care treceau nu ieşeau, aşa cum s-ar fi aşteptat, grupuri de tâlhari; iar oamenii ce ieşeau din salonul "Lucky Seven" nu erau deloc beţivi. Bărbaţii salutau ducând mâna la pălărie sau înclinând capul şi zâmbind prietenește, atunci când se întâlneau cu cunoscuţi. Majoritatea

dintre ei nu purtau arme, iar cei ce aveau totuşi pistoale la brâu, nu păreau deosebit de nerăbdători să le folosească. Femeile şi copiii nu aveau feţe înspăimântate, ca şi cum s-ar fi aşteptat oricând la un atac din partea indienilor sau la apariţia unei turme de vite ce fug care-ncotro. Oamenii se bucurau pur şi simplu de ziua aceea caldă şi însorită.

Maggie era puţin dezamăgită.

Casa lui Michael se afla la două străduţe de birourile soţului ei. Scăpând din mâna maică-sii, Madison o luă la fugă pe lângă gardul alb ce împrejmuia curtea casei lor, oprindu-se la poartă, urcându-se pe ea şi începând să se legene, făcând exact ceea ce nu avea voie. Crezuse că va fi scutită de dojeneală din cauza faptului că avea musafiri, dar se înşelase. Michael îi aruncă o privire severă, iar Madison se dădu jos, luând o faţă mult mai spăşită decât ar fi cerut realitatea. Toţi trei se abţinură cu greu să nu râdă.

-O actriţă în adevăratul sens al cuvântului, remarcă Connor, reţinându-şi un zâmbet. Cam cu cine seamănă aşa talentată?

-În nici un caz cu neamul meu, spuse Michael pe un ton glumeţ, deschizând poarta şi împingând-o uşurel de la spate pe Madison să intre. Talentul-ăsta îl moşteneşte de la taică-su. Ţin minte că o dată a făcut pe tâlharul. Cum, Maggie, nu i-ai spus? o întrebă ea, ridicând sprâncenele de uimire, văzând expresia curioasă şi interesată a lui Connor.

-Nu, n-am avut ocazia.

-Bineînţeles că n-ai avut ocazia, o îngână Michael râzând. Sunt sigură că aţi avut alte lucruri mai bune de făcut decât să vorbiţi despre cum ne-am cunoscut eu şi Ethan.

Maggie roşi, incapabilă să se uite în ochii surorii ei. Connor o strânse drăgăstos în braţe, salvând situaţia.

-Da, mult mai bune.

-Hai să intrăm, îi invită Michael, dându-i un mic ghiont lui Madison pentru a o face să urce treptele de lemn şi să traverseze veranda. Lemnăria casei era vopsită în alb. În stânga uşii, pe verandă, un mic balansoar legănat uşor acum de vânticelul ce bătea. Michael deschise uşa şi-i conduse înăuntru.

Nimic din interiorul casei nu-i amintea lui Maggie de casa imensă a părinţilor ei de pe Broadway. Maggie nu cunoscuse numai luxul pentru că nu locuiseră mereu acolo. Înainte ca Jay Mac să-şi cheme amanta şi copiii să locuiască împreună cu el, trăiseră într-o căsuţă drăguţă, modestă, de lângă Piaţa Union. Iar acum Maggie constata că Michael reuşise să imprime noului ei cămin farmecul căsuţei copilăriei lor.

Madison îl luă pe Connor de mână, invitându-l la un tur în doi. Maggie rămase în urmă cu Michael.

-E frumos, spuse ea, traversând holul de la intrare şi ajungând în salon. Îmi aminteşte de...

-Ştiu, o întrerupse Michael, dându-i de înţeles

că îi ghicise gândurile. Aşa spune şi Rennie. Şi-aşa a spus şi mama când a venit în vizită. Deşi să ştii că nu am făcut nimic intenţionat, ci aşa s-a nimerit. O parte din mobilă seamănă cu cea pe care am avut-o noi când eram mici, iar efectul e dat probabil de culorile pe care le-am folosit în fiecare cameră.

-Hai, lasă-mă, spuse Maggie, nevenindu-i să creadă.

Se uită înspre poliţa de deasupra căminului, încărcată cu fotografii în rame aurite. Mobila era garnisită cu perniţe decorative împrăştiate pe canapea şi scaune; o stivă de perniţe aruncate la întâmplare pe jos completa decorul. Câteva numere ale ziarului "Rocky Mountain News" zăceau în dezordine, unul peste altul, pe o măsuţă de la capătul canapelei.

Deşi, contină Maggie, zâmbind, e mai mult decât ce spui tu. Se simte ceva în casa asta. Nu e vorba de ceea ce e în cameră, ci de felul în care arată camera.

-Adică te referi la dezordinea din cameră? o întrebă Michael cu gura strâmbată caraghios într-o parte şi arătând în jurul ei cu mâna.

-Presupun că şi la asta, spuse Maggie. Oare cum o fi reuşit mama să ne crească singură pe toate cinci, fără să fie nevoie de doamna Cavanaugh?

-Şi mama îşi pune aceeaşi întrebare, dar a fost foarte fericită văzând că eu continui tradiţia. Ea spune despre casa asta că este un "haos domestic". Jay Mac foloseşte cuvântul

mizerie şi chiar i-a sugerat lui Ethan să angajeze o menajeră.

Auzind aceasta, ochii lui Maggie se măriră de uimire.

-Stai, că nu s-a oprit aici, spuse Michael luând ziarele de pe măsuţă şi punându-le deasupra grămezii de pe covor. Ştii doar că Jay Mac nu se lasă cu una, cu două. I-a ordonat de-a dreptul lui Ethan să-mi impună să renunţ la postul meu de la "Rocky Mountain News". Normal că apoi mi-a ordonat mie acelaşi lucru. În urmă ne-a spus că el consideră mai potrivit pentru noi să ne construim o casă în altă parte a oraşului, departe de biroul lui Ethan şi de judecătorie. Spune el că este prea periculos pentru un şerif federal să fie atât de accesibil. Mama nu l-a putut face să tacă. Cred că aproape o zi întreagă nu i-a vorbit nimeni.

-Bietul tata!

-Vezi, asta e, îl iertăm mereu, chiar dacă asta nu înseamnă că şi cedăm în faţa lui, râse Michael. Văzu un nor întunecând chipul lui Maggie. Din instinct, apucă mâna surorii ei şi o duse la bucătărie, în spatele casei. Hai să-ţi fac un ceai şi pe urmă îmi povesteşti tot. Soţul tău este, cel puţin pentru un timp, prizonierul lui Madison.

Chipul lui Maggie se schimonosi de durere şi fu luată prin surprindere, mai mult decât sora ei, de propriile ei suspine. Michael îi dădu un scaun, o ajută să se aşeze, şi, fără să încerce să o liniştească, îi dădu o batistă şi începu să

facă ceaiul. Maggie îşi reveni. Michael îi pu
în faţa ceaşca cu ceai şi se aşeză şi ea la mas
De sus se auzeau zgomotele pe care Conn
şi Madison le făceau jucându-se în camer
fetiţei.

-Îmi face un mare bine obosind-o în halu
ăsta, îi spuse Michael. Mi-era teamă că di
cauza agitaţiei nu va putea dormi la prânz.

-Îţi place cum se poartă cu ea, nu? o întreb
Maggie cu zâmbetul pe buze, deşi între gen
i se mai desluşeau câteva lacrimi.

-Unii oameni au un anumit fel de a se apropi
de copii, spuse Michael. Aşa e Ethan. Iar eu
încerc să învăţ câte ceva de la el.

-Tu să înveţi de la el? se miră Maggie.

-Mda... Să nu mă înţelegi greşit. O iubesc
foarte mult pe Madie, dar, spre deosebire de
mine, Ethan nu e chiar aşa de nervos, e mult
mai relaxat în preajma ei. Mie mi-e teamă
uneori să nu greşesc. Ethan nu se teme de
nimic, e foarte stăpân pe sine, în schimb eu
nu am niciodată siguranţă. Iar ea se deschide
în prezenţa lui ca o floare după soare. Oftă.
Uneori mi-ar plăcea să fie şi mama aici să mă
ajute, sau măcar să mă susţină. Eu nu am
răbdarea ei. Tu eşti singura care a moştenit-o
din punctul ăsta de vedere.

-Eu?

-Da, tu, confirmă ea cu glas ferm, fără a-i da
şi alte explicaţii. O rugă pe Maggie să bea
ceaiul. Deci, povesteşte-mi cum ai ajuns să te
măriţi. Când am văzut-o ultima oară pe Rennie

se blestema singură pentru că i-a vorbit lui Jay Mac de Connor Holiday şi pământul lui. Habar n-a avut că nişte comentarii nevinovate legate de el vor declanşa mecanismul de influenţă al lui Jay Mac. Se teme că n-o vei ierta niciodată.

Maggie ridică ceaşca. În felul acesta îşi putea încălzi mâinile reci, iar căldura îi dădea şi o oarecare siguranţă, oprindu-i tremuratul mâinilor. Trase aer în piept, apoi întâlni ochii surorii ei.

-Nu e vorba de aşa ceva, spuse ea pe un ton plat. Totul a ieşit cum nu se poate mai bine. Connor şi cu mine ne iubim foarte mult.

Michael o privi pe soră-sa în tăcere.

-Aşa mi s-a părut şi mie când v-am văzut prima oară în gară. Am aşteptat numai să-mi confirmi.

-E adevărat, spuse Maggie sorbindu-şi ceaiul. E la fel de adevărat că am pornit prin a nu ne suferi unul pe celălalt. Nici unul din noi n-a vrut să asculte propunerea lui Jay Mac.

-Propunerea? pufni Michael ironică. Trebuie să admit că eu aş fi folosit alt termen în locul tău.

-Da, numai că eu sunt fericită acolo unde mă aflu.

-Atunci de ce plângeai acum câteva minute? îi reaminti Michael fără menajamente. Dumnezeule, Maggie, încă ai ochii roşii de atâta plâns.

Maggie lăsă ceaşca jos şi se mai şterse o dată cu batista la ochi.

-E mai bine acum? o întrebă ea.

-Ceva mai bine. Deşi Connor o să-şi d seama că ai plâns. Va trebui să găseşti o scu pentru asta, dar eu începsă cred că îţi ascun adevăratele sentimente. Nu spun că o faci bi dar pari a-ţi da silinţa.

-Nu e drept ce spui, Michael, spuse ea înc dând batista la o parte. Spun adevărul.

-Atunci de ce plângeai? o întrebă Micha deloc convinsă.

-Nu ştiu, răspunse ea, rostind de data aceas un adevăr. Probabil că din cauză că totul e at de nou pentru mine. Mi-e puţin teamă.

-Te bate?

-Nu!

-Pentru că dacă aflu că te...

-Nu! ţipă Maggie ridicându-se de la mas cât pe ce să verse ceaşca. Niciodată! N-ar fac asta!

-Bine, încercă Michael să o potolească bătând încetişor masa cu mâna pentru a convinge pe sora ei să se aşeze din nou. Cred ce-mi spui. Dar cum rămâne cu visele tale? A renunţat la medicină pentru a deveni soţia lu Connor Holiday?

-Ai înţeles greşit. Am devenit soţia lui Connor pentru că mi s-a refuzat cererea d admitere la colegiul de medicină.

-Oh, îmi pare rău, Mag. N-am ştiut

-Nu-i nimic. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp să-ţi scriu toate amănuntele.

— Atunci spune-mi-le acum, o înghionti ea cu dragoste.

Connor rămase în camera lui Madison până când micuţa adormi. Tânăra se predase cam cu jumătate de gură, căscând cu atâta poftă, încât Connor era cât pe ce să o urmeze şi el. Zâmbind, atinse căpşorul acela ca focul, jucându-se cu cârlionţii. Oare copilul pe care l-ar fi avut cu Maggie ar fi fost la fel de roşcat?

Îşi scoase imediat gândul acela din minte şi se ridică de pe pat. Strânse câteva din lucrurile aflate în neorânduială, apoi ieşi încet din camera copilului. Băgă capul în camera alăturată, deducând că aparţinea lui Ethan şi Michael. Toate lucrurile lor personale erau întinse pe noptieră, iar şifonierul deschis lăsa să se vadă hainele. Connor o luă înainte pe hol. Următoarea uşă dădea spre o scară interioară, în spirală, foarte îngustă, ce conducea în pod. Dădu din cap, nemulţumit de faptul că, pentru a urca acolo cuferele grele ale lui Maggie, era nevoie ori de ajutorul lui Ethan, ori de un sistem gen scripete. Ultima uşă din capătul holului era cea a camerei de oaspeţi. Connor intră.

Prima oară îi trecu prin minte că a omis ceva. Apoi, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nici pe Maggie nu o preocupase acea problemă.

La dracu', gândi el, cale de două mii de mile reuşiseră să se evite unul pe celălalt, numai pentru a fi puşi într-o situaţie neplăcută pentru

următoarele două nopţi, care nu promite nimic bun.

-Maggie, strigă el din capătul scărilor, trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi, dacă se poate, adăugă el, amintindu-şi că nu erau totuşi singuri.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Maggie amână cât putu de mult să se ducă la culcare. Era deja miezul nopţii când ea şi Michael epuizaseră deja toate subiectele de conversaţie posibile. Madison se dusese în camera ei imediat după lăsarea serii, iar Connor se retrăsese înainte de douăsprezece noaptea. Maggie îi promisese că va veni şi ea imediat în camera lor, dar reuşi să facă în aşa fel încât conversaţia ei cu Michael să se prelungească. Dar, dincolo de dorinţa ei de a evita dormitorul pe care trebuia să-l împartă cu Connor, mai exista şi nevoia de a sta de vorbă cu cineva.

La un moment dat, Michael căscă cu poftă, fără a pune măcar mâna la gură.

-A mai rămas cineva pe care nu l-am tocat mărunţel? întrebă ea, prăbuşindu-se într-un gest teatral pe pernele împrăştiate în jurul ei. Cât e ceasul?

-Trei şi douăzeci, spuse ea uitându-se la

ceasul de pe policioară şi dându-şi seama
nu mai putea evita inevitabilul. Pe de al
parte, avea toate motivele să creadă că so
ei adormise buştean. În fond, păruse să
resemneze cu situaţia; ea însă se simţ
frustrată. Iartă-mă, îi mai spuse ea lui Micha
n-am vrut să te ţin aşa de mult.

-Nu ştiu care dintre noi e de vină, îi răspun
Michael căscând încă o dată, după care înce
să râdă, şi se ridică în picioare cu o vioiciu
greu de bănuit cu două minute în urmă.
întinse mâna lui Maggie. Hai, Mag, hopa-su
Maggie se ridică cu o mişcare fluidă, graţioas
Doamne, ce n-aş da să mă pot mişca aşa c
tine, constată Michael uşor invidioasă.

-Tu eşti cea care dansează superb, nu eu,
răspunse Maggie ridicând din sprâncene. Şti
prea bine că eu am două picioare stângi.

-Ai două picioare stângi atunci când dev
prea severă cu tine însăţi, o contrazise Michael
Atunci când nu-ţi dai seama ce faci, te miş
ca o căprioară.

Maggie era prea obosită să se gândească în
acel moment la cuvintele surorii ei. O ajută s
stingă luminile, apoi urcă scările înaintea ei
Ajungând în capătul scărilor, se strânseră în
braţe.

-Noapte bună, îi ură Maggie.

-Noapte bună, îi răspunse Michael,
împingând-o uşor de la spate să intre în
dormitor, apoi închise uşa.

Inevitabilul se produsese. Maggie fu nevoită

să accepte ideea că se afla în aceeaşi cameră cu Connor. Dormitorul era luminat numai de razele lunii ce se strecurau printre perdelele de dantelă. Lui Maggie nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a se acomoda cu întunericul, astfel încât să poată merge prin cameră fără să se lovească de mobile. Connor era în pat, întors pe o parte, cu spatele la ea. Era uşor de bănuit unde va dormi pentru că nu avea altă alternativă. Şi să fi ales podeaua, tot îi rămânea prea puţin spaţiu între ligheanul de spălat, noptieră, dulap şi balansoar. Până şi o pisică ar fi găsit cu greu un loc în care să se cuibărească cât mai confortabil pe covor. Deci, cu atât mai puţin ar fi putut Connor sau Maggie să aleagă podeaua drept pat.

Deşi dormea adânc, Connor o simţi pe Maggie când aceasta intră în cameră. Cu toate acestea, nu se mişcă, controlându-şi respiraţia şi bătăile inimii în timp ce ea se pregătea să urce în pat. Maggie făcea eforturi să nu-l trezească, mişcându-se aproape hoţeşte, schimbându-se în cămaşă de noapte şi făcându-şi toaleta de seară. Deşi nu o putea urmări în timp ce făcea toate acestea, Connor se mulţumi să-şi imagineze gesturile ei. După câteva minute îşi dorea deja s-o poată vedea cu adevărat, spunându-şi în gând că realitatea nu poate egala totuşi imaginaţia.

În timp ce se spăla, Maggie aruncă totuşi o privire peste umăr pentru a se asigura că nu e privită. Respira cât putea de încet,

studiindu-şi fiecare gest, conştientă că orice mişcare greşită l-ar fi putut trezi pe Connor. Traversă încăperea în vârful picioarelor, până ajunse lângă pat. De fiecare dată când păşea, podeaua scârţâia sub picioare; atunci ea se oprea puţin, aşteptând, aproape leşinată de spaimă, având convingerea că soţul ei se va întoarce rânjind cu faţa la ea şi-i va spune că de fapt a fost treaz tot timpul. Fiindcă nimic din toate acestea nu se întâmplară, Maggie răsuflă uşurată şi dădu cu grijă la o parte cuvertura de pe jumătatea ei de pat.

Deşi era uşoară ca un fulg, salteaua se lăsă un pic în momentul în care ea se sui cu un genunchi pe pat. Se strecură sub pătură într-o poziţie destul de ciudată, fără a încerca să se aşeze cât mai comod.

Rămase nemişcată pe marginea patului, trăgându-şi cearşaful şi pătura cât mai aproape de bărbie. Îşi dădu seama, nu fără oarecare dezamăgire, că dacă oboseala nu-şi va spune cuvântul, nu va avea nici o şansă să adoarmă.

După câteva minute, Connor înţelese că Maggie nu putea să închidă ochii. Cam în aceeaşi clipă, Maggie deveni brusc conştientă de faptul că lângă ea Connor era treaz.

Fără a scoate un cuvânt, se întoarseră cu faţa unul la celălalt, aproape în acelaşi timp.

-N-am de gând să te atac, o linişti Connor.

-Ştiu.

-Chiar ştii?

Maggie minţea. Adică, pe undeva, nu era

ţură de ceea ce simţea. Fără să-şi dea seama, rosti ceea ce o preocupa cu voce tare:

-Mi-e frică de tine, mărturisi Maggie, pentru ca exact în aceeşi clipă să-şi dorească să nu fi spus nimic, mai speriată acum că-i demonstrase clar că are o putere pe care o poate folosi împotriva ei.

-Ţi-e frică de mine? se miră Connor. Sau ţi-e frică de ceea ce doreşti de la mine?

-Nu vreau nimic de la tine.

Timp de câteva clipe, lungi cât o eternitate, Connor nu făcu decât să o privească. Chipul îi era mângâiat de o rază palidă de lună, care îi scotea în evidenţă conturul obrazului, linia delicată a nasului, forma plină a buzelor ei.

-Fii măcar de data aceasta sinceră, spuse el într-un târziu. Crezi că mie îmi convine mai mult situaţia asta? o întrebă Connor, întorcându-se cu spatele la ea. Maggie îşi muşcă buza de jos. Connor dădu câţiva pumni în pernă pentru a o înfoia, băgă o mână sub ea şi-şi trase pătura până la umeri.

-Nu înţeleg, şopti Maggie după ce Connor păru că se instalase comod. Ce nu-ţi convine? Nu doresc decât să divorţăm.

-Culcă-te, Maggie, spuse el obosit. N-am să te ating.

Şi, aşa cum bănuise, până la urmă o doborî oboseala şi reuşi să adoarmă.

Picioarele lor se atinseră pe sub pătură.

Cămaşa de noapte i se ridicase până la şoldu iar piciorul ei gol se lipise fierbinte de al lu senzual contrast de piele catifelată şi cald Unul din braţe se odihnea acum pe pieptul lu iar celălalt se strecurase pe sub pern susţinându-le amândurora capetele. Palma lu luase forma pulpei. Degetele lui apăsau uşo pielea netedă a şezutului. Răsuflările lo deveniseră una singură. Maggie făcu o mişcar ce făcu dulcele parfum de levănţică al părulu ei să umple aerul din jur. Connor simţi cum se accelerează bătăile inimii. O dulce senzaţi îi inundă tot trupul. Era deja stârnit, simţea greutate apăsătoare, nici plăcere, nici durere doar să se elibereze.

Trupul ei se lipi mai mult de trupul lu Connor când acesta făcu o mişcare. Buzele lu apăsau uşor gâtul, iar limba urmărea linia maxilarului. Simţindu-i buzele, Maggie deschise gura. Se sărutau, cu patimă, cu curiozitate, cu lăcomie.

Sub sărutarea lui, Maggie crezu că rămâne fără suflu. Întoarse capul, încercând să respire. Mâna lui îi cuprinse sânul, care se întărea acum sub blânda mângâiere a palmei lui. Gura ei îl căuta lacomă, flămândă. Îi apucă părul cu mâinile, ţinându-l captiv, în timp ce buzele ei atingeau colţul gurii lui, obrazul, ajungând apoi la lobul urechii.

Se lipi mai mult de el, iar mişcările îi deveniră mai insistente; înnebunită, Maggie părea că vrea să-i intre sub piele, să simtă ceea ce simţea

el, de parcă ar fi dorit să afle totul, să trăiască totul. Îi simţi gura fierbinte şi umedă pe gât. Limba se plimba acum pe claviculă, coborând în jurul sânilor şi atingând sfârcul roz. Dinţii lui începură să muşte uşor şi, cu fiecare atingere, fiori de plăcere îi străbăteau tot corpul, înfiorându-i pielea, ca nişte valuri ce se spărgeau înăuntrul ei.

Simţi o durere între pulpe, mai mult adâncă decât intensă; mâna lui era acolo, apăsând, căutând insistentă. Maggie mişca pulpele o dată cu palma lui, dorind acea atingere. Îi simţi degetele înăuntru şi începu să geamă, dorind mai mult. Cămaşa de noapte începuse s-o incomodeze, era ca o greutate ce-i apăsa trupul, o barieră împotriva dorinţei ei de a-i simţi mâna pe trupul gol.

Trase de cămaşă. Connor o ajută scoţându-i-o pe cap. Eliberată, vru să să încolăcească în jurul lui, dar îşi dădu seama că între ei era o altă piedică: pantalonii lui de pijama. Trase de elastic, strecurându-şi mâna pe sub material. Connor se arcui în momentul în care Maggie îi trase în jos. Se pierdură printre cearşafuri.

O luă de mână şi-i conduse palma până între picioare. Maggie îl atinse, apoi îi simţi mâna deasupra palmei, strângând, făcând-o să-i cunoască întreaga dimensiune a dorinţei. În clipa aceea, Maggie îl trase spre ea, făcându-l să geamă. Îl sărută pe piept. Se mişcau la unison, arcuindu-se, căutându-se. Era ceva orb, nebunesc în dorinţa lor, ceva aproape

inconştient. Simţeau plăcerea în adevăratul sens al cuvântului, împărtăşind-o fără a o înţelege.

În momentul în care simţiră că îşi pierd minţile, o bătaie insistentă la uşă îi făcu să se oprească.

Connor urlă atunci când, ceea ce cu o clipă în urmă fusese plăcere, se transformase în durere. Cu privirea înceţoşată, încercă să se ridice, dar constată că Maggie îl acoperea cu trupul ei uşor. Ea ridică capul; ochii i se măriră de groază în momentul în care conştientiză situaţia, simţind parcă o săgeată cu vârful otrăvit pătrunzându-i corpul şi luând locul plăcerii. Se simţea umilită.

Bătaia din uşă se auzi încă o dată şi în acea clipă realizară amândoi despre ce era vorba.

Maggie era paralizată, ţeapănă peste trupul lui Connor, pierzând brusc supleţea dinainte. El o ajută să se dea la o parte, luând-o de mână. Un icnet de durere îi scăpă din gât, dându-şi seama unde avusese mâna şi ce făcuse.

Nu mai avu timp să-şi ascundă faţa în pernă. Uşa dormitorului se deschise încet. Connor aruncă pătura peste Maggie şi-şi trase cearşaful în jurul mijlocului. Pantalonii lui de pijama căzură lângă pat împreună cu cămaşa de noapte. Se aplecă şi-i împinse sub pat. Uşa se deschise larg, dar nu mai avea rost ca ei să se prefacă a dormi. Maggie se ridicase, trăgându-şi pătura peste piept.

Michael băgă capul pe uşă. Îi era foarte clar că întrerupsese ceva. Chipul lui Connor era marcat de frustrarea neîmplinirii, iar Maggie arăta de parcă ar fi vrut să se ascundă sub pătură.

-Iertaţi-mă, se scuză Michael, vizibil stânjenită. Nu putea decât să spere că ceea ce se întâmpla în momentul acela avea să fie doar un subiect de domeniul anecdotei în viitor. Dar, judecând după feţele lor, acel viitor părea foarte îndepărtat.

-Maggie? Poţi să stai cu Madison cât mă duc eu după doctor?

-La doctor? Dar ce s-a întâmplat? o întrebă Maggie, trezită complet.

Michael intră în cameră. Îşi strânse halatul în jurul taliei şi-şi trecu o mână prin bucle. Între sprâncene îi apăruse o dungă, iar ochii exprimau îngrijorare, teamă.

-Nu cred că e nimic grav, minţi ea. E aprinsă la faţă şi cred că are temperatură. Sunt eu prea exagerată, asta e.

Connor se ridică, strângând cearşaful mai bine pe mijloc.

-Stai tu cu Madison, spuse el începând să-şi strângă lucrurile. Mă îmbrac şi mă duc eu după doctor.

-Dar tu nu ştii...

-Îmi spui tu cum ajung, o întrerupse el calm.

Michael ezită.

-Hai, ce stai, se răsti el. Sau poate vrei să mă schimb... Nu-şi termină fraza. Michael

ieşise din cameră. Connor se uită peste umă la Maggie, care părea să dorească să se de jos din pat, dar îi era ruşine.

-Cămaşa ta de noapte e sub pat, pe parte mea, spuse el, apoi se întoarse cu spatele, aruncă cearşaful şi începu să se îmbrace.

Maggie privea spatele lui Connor cu ochi de gheaţă. Îşi găsi cămaşa de noapte şi o puse pe ea, luându-şi şi halatul. Trecu repede pe lângă Connor, atingându-l în mers.

-Nu s-a întâmplat nimic, îi şopti el când Maggie puse mâna pe clanţă. Şi nimic nu s-a lămurit.

Maggie nu se prefăcu că nu înţelege cuvintele lui. Simţea încă între picioare un gol şi o căldură umedă. Îşi simţea sânii tari şi mai grei. Simţea conturul buzelor fără a fi nevoie să le atingă cu limba; atunci când o făcu simţi gustul pielii lui Connor.

-Ştiu că s-a întâmplat totuşi ceva, îl contrazise ea, privindu-l îngrozită. Dar, ai dreptate, nu s-a lămurit nimic.

Maggie se duse lângă sora ei şi Madison, cât timp lipsi Connor. Înmuie un burete într-un amestec de apă cu alcool pentru a răcori pielea fetiţei şi pregăti un ceai de muşeţel pentru a o calma pe Michael. Aceasta îşi trecea uşor degetele prin părul lui Madison, în timp ce Maggie o ştergea cu buretele.

-Îmi pare rău că am dat aşa buzna, spuse ea.

N-am ştiut ce să...

-Nu e nevoie să mai spui nimic, o întrerupse Maggie, ocolindu-i privirea. Îi era teamă ca nu cumva sora ei să-şi dea seama că nu avea de ce să-şi ceară scuze, că îi era recunoscătoare că lucrurile se întâmplaseră aşa.

Connor se uita la mine de parcă ar fi vrut să mă strângă de gât.

"Mai bine să te strângă pe tine decât pe mine", spuse Maggie în gând. Cu capul în jos, ridică din umeri şi continuă să vorbească.

-I-a trecut supărarea imediat ce şi-a dat seama despre ce e vorba.

-De fapt, nu pot spune că-mi pare chiar foarte rău, recunoscu Michael, făcând-o pe Maggie să ridice ochii. Mi-era teamă că... ştii... aveţi o problemă, că nu vă înţelegeţi. Într-un fel m-am liniştit, pentru că ştiu că m-am înşelat.

-Dar ce te-a făcut să crezi că am avea o problemă? o întrebă Maggie furioasă, cu obrajii îmbujoraţi. Mâinile ei strânseră buretele cu putere, dar când se întoarse să-i umezească fruntea nepoatei ei, mişcările sale deveniră din nou blânde. Şi chiar dacă am avea vreo neînţelegere, continuă ea, nu văd ce-are a face asta cu tine. Eşti sora mea, dar nu eşti în măsură să te amesteci în relaţia dintre soţul meu şi mine!

-Maggie! exclamă Michael, păstrându-şi calmul, deşi degetele i se încordaseră în părul fetiţei. Iartă-mă dacă te-am jignit, dar ştiu că tu şi Connor nu staţi chiar pe roze. Condiţiile

în care v-aţi căsătorit sunt un motiv destul d
întemeiat ca între voi să existe o stare d
tensiune.

-Ţi-am mai spus, i-o reteză Maggie, că a
reuşit să depăşim greutăţile de la începu
Amândoi am obţinut ce am vrut prin aceas
căsătorie. Chiar nu poţi înţelege acest lucru?

Michael tăcu. În ciuda mângâierilor ei
atenţiei pe care i-o acorda Maggie, ceva di
tensiunea apărută între ele se transmise
fetiţei. Madison era agitată, se uita neliniştit
când la una, când la cealaltă.

Când Connor veni cu doctorul, Maggie s
duse să le deschidă uşa.

-Cred că are vărsat de vânt, îi spuse c
medicului. Are doar câteva pete pe fundule
atât de puţin vizibile, încât, dacă nu m-aş
uitat cu atenţie, nici nu le-aş fi observat.

Doctorul Hamilton înclină din cap, îi mulţumi
lui Maggie şi se duse în camera lui Madison.
Maggie intenţionă să-l urmeze, dar Connor o
opri.

-S-ar putea ca asta să fie singura posibilitate
pentru noi de a vorbi între patru ochi, îi spuse
el. Hai în bucătărie!

Maggie îşi răsucea degetele în păr,
împletindu-l în timp ce-l urma pe Connor spre
bucătărie.

-Mai e încă apă caldă, a rămas de când i-am
făcut lui Michael ceai. Vrei să bei şi tu? îl
întrebă.

-Nu, clătină el capul, şi nici tu n-ai să bei...

nimic, spuse el arătându-i un scaun să se aşeze. la loc! Connor se aşteptă ca Maggie să-i comenteze ordinul, dar ea se supuse, dacă nu foarte convinsă, cel puţin fără să obiecteze. Connor scoase un scaun şi se aşeză pe el, sprijinindu-şi coatele de spătar, lăsându-se cu pieptul în faţă pe el. O fixă pe Maggie cu privirea. Constată că, spre deosebire de alte dăţi, Maggie îl înfrunta.

-N-am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în dormitor, spuse el după câteva clipe.

-Nici nu te-am rugat s-o faci, replică Maggie calmă.

-Când am spus că nu s-a întâmplat nimic, m-am referit la faptul că nu am...

-Consumat actul? termină ea fraza, pe un ton politicos. Ştiu ce-ai vrut să spui. Cu toate acestea, pentru mine nu a fost chiar "nimic". Niciodată n-am... Se opri, simţind că-şi pierde vocea, pentru că ceea ce avea de gând să spună nu era adevărat. Ştia foarte bine că mai făcuse asta înainte, cu acelaşi bărbat. Nu se mai putea ascunde la nesfârşit dincolo de aparenta ei amnezie în privinţa unei anumite nopţi. Ce vreau să spun, reluă ea, e că n-am vrut ca asta să se întâmple din nou.

-Nici eu, răspunse Connor, respirând adânc. Şi nu vreau să mai rămânem încă o noapte aici doar pentru că aşa trebuie.

-Uite că se mai întâmplă uneori să fim de acord, înclină Maggie capul, zâmbind tristă.

Dacă mâine vorbeşti cu un avocat, m-aş putea duce la gară să vorbesc cu şeful de acolo să ne ataşeze vagoanele la primul tren care pleacă din Denver spre Queen's Point.

-Aranjez eu totul, spuse Connor. Unde e certificatul de căsătorie? S-ar putea să am nevoie de el pentru înaintarea divorţului.

-Sub biroul lui Jay Mac se află o casă de bani. Cheia e în sertarul din mijloc.

-Maggie, îţi dai seama că, oricât de mult ne-am dori noi ca totul să se termine cât mai repede, nu poţi divorţa chiar aşa, peste noapte?

-Ştiu, răspunse ea, ţinând în continuare privirea în jos, pe mâinile aşezate cuminte în poală. Tonul ei exprima o durere ascunsă. Te rog să te grăbeşti, totuşi! Mă duc să văd ce face Madison, spuse ea, ridicându-se. Vreau să aud părerea doctorului, apoi mă duc să mă culc.

-Vin şi eu imediat.

Era pentru prima oară când Connor Holiday dormi în balansoar, pentru simplul motiv că nu se putea abţine să nu o atingă pe soţia lui.

Amânară plecarea până la întoarcerea lui Ethan din Stillwater. Oricât de mult ar fi ţinut să plece, Maggie nu putea face nimic atâta timp cât Madison era bolnavă. Înţelegerea şi bunătatea de care Connor dădu dovadă în toate aceste zile o uimiră şi mai mult pe Maggie, complicând situaţia în sufletul ei. Avu ocazia

să-l vadă apropiindu-se de Michael, devenindu-i prieten, ataşându-se de Madison, înţelegându-se foarte bine cu Ethan. Nu mai ştia ce să creadă despre acest bărbat ce nu mai avea să-i fie soţ. Era distant şi necruţător cu propriul său tată, rece faţă de Beryl, arţăgos cu ea, dar Maggie îşi dădu seama că ştia să se comporte cu totul altfel cu ceilalţi oameni din jur. Începu să creadă că, nici dacă ar fi rămas o viaţă întreagă alături de Connor, tot n-ar fi ajuns să-l cunoască şi să afle răspunsuri la toate întrebările.

Uneori acest gând era o mângâiere pentru ea, alteori îi frângea inima.

Maggie stătea pe mica platformă de la capătul vagonului, sprijinindu-se de balustrada de fier. Erau deja la mile întregi depărtare de Denver, dar nu se putea hotărî să intre în vagon. Îşi luaseră rămas-bun de la Ethan şi Madison acasă, iar Michael îi condusese până la gară.

Despărţirea fusese dureroasă pentru amândouă surorile. Maggie fusese cât pe ce să o implore pe Michael să o lase să rămână la ea, dar se abţinuse, iar acum simţea că îi curge sânge din buză, acolo unde şi-o muşcase. La rândul ei, Michael simţise suferinţa surorii ei ca pe propria ei suferinţă, deşi nu cunoştea adevărata cauză a frământării lui Maggie.

Connor ieşi din vagon, oprindu-se exact în spatele lui Maggie. Trenul începuse să urce

muntele. Copacii erau înşiraţi de-a lungul căii ferate. Aerul devenise deja mai rece. În stânga lor, molizii ţâşneau din pământ în unghiuri imposibile, iar în dreapta, muntele era atât de abrupt încât, dacă ar fi fost să coboare atunci din tren, era ca şi cum ar fi păşit pe nori.

-Îţi pare rău că n-ai rugat-o să mai rămâi? o întrebă el încet. Era suficient de aproape de ea ca să-i poată simţi mirosul părului.

Maggie nu se întoarse şi nici nu se feri atunci când simţi mâinile lui pe umeri.

-Ţi-ai dat seama?

-Cred că toată lumea şi-a dat seama de asta.

Maggie închise ochii. Nu asta-şi dorise. Simţi că o podidesc lacrimile.

-Maggie? Degetele lui o strângeau încetişor; era felul lui de a o ruga să se întoarcă cu faţa la el, fără a-i impune asta.

Trenul îşi continua urcuşul, ducându-i aproape de momentul inevitabil al despărţirii. Maggie se întoarse şi se sprijini de Connor, fără a se teme de trupul lui puternic, ci dorindu-şi protecţia lui. Lacrimile îi curgeau din colţul ochilor. O ţinea la pieptul lui, într-o blândă îmbrăţişare, încercând să-i aline durerea, lăsând-o să plângă.

Dând colţul pe holul de la etaj, Moira Worth fu cât pe ce să se lovească de menajeră. Doamna Cavanaugh avea cârpa de praf în buzunarul şorţului, ţinea într-o mână o mătură,

iar în cealaltă o geantă de piele neagră.

— De unde veneai, din camera lui Maggie? o întrebă Moira.

— Sigur că da, răspunse doamna Cavanaugh. Voiam să mai fac oleacă de curăţenie pe acolo, că nu mai are cine să aibă grijă de când a plecat fetiţa noastră. Nu prea am avut timp până acum. Faţa îi fu luminată de un zâmbet larg. — Ia uite ce-am găsit când am luat totul la mână. Lăsă mătura jos, sprijinind-o de perete. Ca să vezi, ştiţi unde am găsit-o? Sub pat. Da' cum, şi era atât de mult băgată că a trebuit să o scot cu coada măturii.

— Îmi place că eşti foarte atentă, doamnă Cavanaugh, spuse Moira uitându-se la geantă. Dar nu-mi amintesc să o fi văzut vreodată pe Maggie cu geanta asta. Parcă ar fi o servietă de medic.

— Aşa am zis şi io. Credeţi că mititica a luat-o înainte de a afla vestea de la şcoala de doctori?

— Tot ce se poate. Ai deschis-o?

— Mnuu! Io nu fac aşa ceva, spuse doamna Cavanaugh, ţuguindu-şi buzele. Tocma' voiam să v-o aduc.

— Nu se deschide, spuse Moira, luând geanta şi încercând să o desfacă.

— Ştiu, mărturisi doamna Cavanaugh, dându-şi seama prea târziu de gafa pe care o făcuse. Cu toate acestea, afişă o privire tâmpă. Ştiu eu că Maggie nu se supără dacă mai arunc şi eu un ochi.

— Eşti incorigibilă, râse Moira, dându-i geanta

înapoi doamnei Cavanaugh. Nu contează ce înăuntru. E a lui Maggie. De ce nu împachetezi ca să i-o putem trimite prin poştă S-ar bucura. Poate că va avea ocazia s-o folosească pe unde se duce.

-Da' unde să i-o trimit? La Double H?

-Trimite-o în Denver, la Michael, spuse Moira. Ea va ştii cum să facă să ajungă la Maggie.

-S-a făcut, spuse doamna Cavanaugh luând geanta într-o mână şi mătura în cealaltă, apoi coborî scările.

Connor îşi lăsase calul la grajdurile din Queen's Point pe perioada călătoriei sale în est. Acum Maggie stătea în uşa grajdului privind amuzată scena revederii dintre stăpân şi animal. Nu putea spune care dintre ei era mai fericit, Connor Holiday sau calul. Făcu în aşa fel încât să se dumirească. Îl am pe Tempest de trei ani, începu Connor să-i explice, fără a-şi cere scuze că o ignorase. Este cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată şi... Din acel moment Connor vorbi în şoaptă astfel încât numai Maggie să-l poată auzi: Iar iepele mele sunt înnebunite după el. Maggie se înroşi auzindu-l, lucru pe care Connor îl intuise. Începu să râdă. Acum du-te şi aşteaptă-mă afară până mă înţeleg eu cu proprietarul grajdului în privinţa plăţii.

Spunând acestea, o împinse pe Maggie afară.

Poate de teamă, poate din alte motive, Maggie nu dăduse atenţie legăturii de camaraderie ce se înfiripase între ea şi soţul său. Acceptase starea de lucruri ce se instalase atunci când Madison se îmbolnăvise, gândindu-se că oricum tensiunea dintre ei nu avea cum să dureze la nesfârşit. Gheaţa fusese spartă atunci când Connor o ţinuse la pieptul său, lăsând-o să plângă, fără a-i pune nici o întrebare.

Momentul acela reprezentase pentru Maggie o adevărată eliberare. Nu ştia dacă, între timp, Connor îşi schimbase părerea despre ea; oricum, nu conta. Important era faptul că nu se mai temea de el.

Connor cumpără o căruţă şi două iepe. Bagajele lor, reduse considerabil la Denver, fură încărcate într-o clipă. Connor mai cumpără provizii pentru drum, pentru fermă şi câteva mărunţişuri de care Maggie ar fi avut nevoie la Dancer Tubbs. Îl priponi pe Tempest la spatele căruţei, pentru că Maggie nu avea destulă forţă să mâne caii, iar dacă l-ar fi călărit pe Tempest, acesta ar fi putut-o arunca din şa.

-Uită-te bine la oraşul ăsta de mineri, o sfătui el în timp ce se pregăteau de drum. De aici până la Dancer Tubbs nu mai e nici o aşezare omenească. Vom merge ca într-un pustiu.

-Sunt gata de drum, răspunse Maggie. Tot ceea ce-mi doresc se află la capătul drumului.

-Bine, spuse Connor Holiday, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu cumva Maggie se referă

şi la el. Dar dacă te răzgândeşti cumva, să nu-ţi fie ruşine să o recunoşti.

Maggie nu avea nici o intenţie de a se răzgândi. Connor agită hăţurile iar caii începură să meargă la pas pe drumul prăfuit ce avea să-i ducă la Queen's Point.

Cabana lui Dancer Tubbs se afla la trei zile de mers de orăşelul de mineri. Connor o avertizase pe Maggie că trebuia să se aştepte la o călătorie dificilă. Odată porniţi la drum, nu-i mai spuse nimic în această privinţă. Connor considera că, încercnd să o protejeze pe Maggie împotriva consecinţelor propriei ei decizii ar fi reprezentat o lipsă de respect. Şi, cu excepţia faptului că nu avea de gând să-i pretindă să mâne caii, Connor îi puse în vedere că vor împărţi toate greutăţile drumului.

Maggie nu-şi putuse imagina că drumul va fi totuşi chiar atât de obositor. În cazul în care Connor ar fi avut timp să-i explice toate fazele călătoriei, nu l-ar fi crezut. Lui Maggie îi fu de ajuns o singură oră de mers, aproape înţepenită pe capră, pentru a-şi da seama că nu era pregătită pentru aşa ceva. O dureau spatele şi şezutul din cauza legănării căruţei şi, în ciuda faptului că hainele de pe ea ar fi trebuit să o protejeze, se simţea de parcă ar fi avut vânătăi pe tot corpul. Pălăria cu boruri largi îi acoperea aproape toată faţa şi totuşi nasul i se înroşise şi începuse să o usture. Corsetul o incomoda, dar îi susţinea pieptul. Dacă nu l-ar fi avut, era sigură că i s-ar fi

deschis pe rând nasturii, cu fiecare hârtop pe care-l treceau. Când opriră să lase caii să se odihnească, Maggie îl ajută pe Connor să scoată apă şi să-i adape. Se căţără pe stânci şi şi croi drum cu greu printre firicelele de apă, acolo unde caii nu puteau ajunge, în timp ce Connor îi înhămă din nou. Se lăsă în genunchi pe malul unui pârâiaş, făcându-şi palmele cupă; bău apă, apoi se spălă pe faţă şi gît, răcorindu-se după o jumătate de zi de mers. Deşi părea a nu-i acorda atenţie, Connor o urmărea cu privirea. Nu făcu nici un pas să o ajute şi nici nu lăsă să se înţeleagă că ar fi dorit acest lucru. Judecând însă după oasele lui înţepenite şi muşchii încordaţi, înţelese cât trebuia să sufere Maggie. Ea nu se plânse nici măcar o dată de durere în timpul călătoriei. Nu o făcuse prima oară şi nici nu avea să o facă.

Când o anunţă că trebuiau să se oprească din nou să înnopteze, nu observă nici un semn de mulţumire sau de încântare pe chipul ei. După ce se dădu jos din căruţă, cu mişcări cam ciudate, Maggie începu să adune vreascuri pentru foc şi, la rugămintea lui Connor, ramuri de pin pentru a-şi face culcuş. Apoi, în timp ce el pregătea masa, încălzind şunca afumată şi fasolea, Maggie aduse apă pentru cafea. Îl privi pe Connor făcând o turtă de porumb; îl urmări stând în picioare, în timp ce el se aplecase deasupra focului.

-Poţi să te aşezi, Maggie, îi spuse el.

Deocamdată nu mai ai nimic de făcut.

-Dacă mă aşez acum, n-am să mă mai pot ridica să te mai ajut mai târziu.

-Şi ce-ai să faci, ai să mănânci în picioare? o întrebă el atent în continuare la foc dar schiţând un zâmbet.

-Nevoia te învaţă, răspunse ea pe un ton filozofic. Cuvintele fuseseră astfel spuse încât lăsară loc de compromis, drept urmare se sprijini de trunchiul unui pin pentru a mânca. În scurtul timp ce trecu până mâncară, Maggie înţepeni atât de tare, încât i se păru o muncă titanică să spele vasele. Când Connor îi spuse pe un ton aspru să se culce, Maggie se supuse fără a mai băga în seamă atitudinea lui. Adormi aproape imediat.

A doua zi dimineaţă, Connor fu trezit de aroma de cafea ce-i gâdila nările. Maggie îngenunchease lângă el. Chipul ei proaspăt era luminat de un zâmbet. Îi întinse cana de cafea. În clipa aceea îi trecu prin minte că i-ar fi plăcut să ştie că va fi trezit în felul acela în fiecare dimineaţă - fie şi fără cafea.

Se ridică încet, frecându-se la ochi şi la nas. Luă cafeaua cu o mână, iar cu cealaltă îşi aranjă puţin părul ciufulit.

-Te-ai gândit cumva să mă răsfeţi?

-Nu, răspunse ea, vizibil surprinsă de întrebare şi de maniera nepoliticoasă, aproape iritantă în care fusese pusă. Vreau doar să fiu drăguţă cu tine. Aşa cum ai fost tu cu mine ieri, mai spuse ea, ridicându-se în picioare şi

netezindu-şi fusta. Îţi mulţumesc că ai terminat tu treaba şi m-ai lăsat să dorm. Mi-ar fi plăcut să-ţi pot fi de mai mult ajutor.

-Ai făcut şi-aşa de ajuns, spuse el, sorbind din cafea şi ridicând nepăsător din umeri.

-Astăzi sper să pot face mai mult.

Singurul răspuns pe care-l primi de la el fu un mormăit slab, dar care exprima scepticism.

Fiindcă Maggie se trezise foarte devreme şi pregătise totul din timp, porniră la drum cu mult înainte de răsăritul soarelui. De fiecare dată când opriră, îl ajută pe Connor la treabă, fără a avea nevoie să i se spună ce să facă. La prânz, ea pregăti masa, iar Connor spălă vasele. Seara, făcură toată treaba cot la cot. Din cauză că tot trupul îi era înţepenit din pricina poziţiei în care stătea în căruţă, Maggie se mişca ceva mai încet. Urcând sau coborând din căruţă, se întindea şi îşi arcuia spatele, masându-şi din când în când gâtul pentru a-şi destinde muşchii. Connor fu nevoit să admită în sinea lui că a doua zi Maggie se descurcase în toate cu mai multă graţie şi energie decât s-ar fi aşteptat el.

În acea seară făcură un foc mic, mai mult pentru a ţine departe vieţuitoarele pădurii decât pentru a se încălzi. In tufişurile întunecate, Maggie putu desluşi zgomotul pe care îl făceau animalele mici în căutarea hranei. Se întinse pe o parte, cu spatele la foc. Îl putea vedea pe Connor din profil. Acesta stătea pe spate, la câţiva paşi de ea, cu mâinile aduse la ceafă, sprijinindu-şi capul în palme,

privind imensitatea cerului întunecat. Urmări punctul în care el îşi fixase privirea şi simţi că i se taie răsuflarea în faţa nemărginirii ce se deschidea înaintea ei; stelele alcătuiau contururi ciudate, luminoase, pe care ea nu le mai văzuse decât în cărţi.

-Stelele nu se văd la fel deasupra New York-ului, constată ea fermecată.

-Ştiu, zâmbi Connor, înţelegând exact ce vrea ea să spună. Mie mi-a fost dor de ele. În oraş, toată strălucirea e de suprafaţă. În oraş totul e fals.

Maggie tăcu. Simţea cum se cufundă încet-încet în spaţiul şi liniştea din jur. Începea să înţeleagă mai în profunzime de ce era Connor atât de legat de peisajul acela maiestuos. În aceste ţinuturi, apa curgea limpede şi rece, şopotind şi mângâind stânca lină. Frunzele plopilor de munte tremurau în bătaia vântului, strălucind, de un verde curat pe o parte şi argintii pe cealaltă parte, tresărind la fiecare adiere. Molizii acopereau panta muntelui, dând stâncilor o tentă bogată, strălucitoare de albastru. Connor se întoarse pe o parte, punându-şi un braţ sub cap. Silueta subţire a lui Maggie se profila în lumina flăcărilor. Părea că părul ei adunase toată lumina focului, înconjurându-i capul de sclipiri roşu-aurii. Era prea nemişcată pentru a da impresia că doarme, prea tăcută, astfel încât Connor îşi dădu seama că o preocupă ceva. Nu era pentru prima oară când constata că era

o fire foarte interiorizată şi se întreba care fusese de fapt relaţia acestei femei însingurate cu familia ei de guralivi.

-Pune-ţi o dorinţă, şopti Connor.

Maggie zâmbi şi întinse o mână spre el, cu palma în sus. Connor o privi o clipă, apoi, înţelegând ce dorea, bâgă mâna în buzunar, scoase un bănuţ şi îl lăsă să scape în palma ei. Degetele lui Maggie se strânseră imediat şi ea trase mâna.

-Presupun că ai învăţat în familia ta că tăcerea se plăteşte, spuse el.

-Aşa e, răspunse Maggie senină. Jay Mac spunea că singura dovadă că aş fi moştenit simţul lui de afaceri este că strâng câte un bănuţ pentru fiecare gând pe care-l am. Ţinea moneda în lumina focului pentru a o vedea mai bine. Am strîns deja opt dolari şi douăzeci şi şapte de cenţi.

-Mamă-mamă! Păi asta înseamnă că te preocupă o mulţime de gînduri, fluieră Connor.

-Da, înclină ea din cap. Iar bănuţul ăsta are o valoare deosebită pentru mine, pentru că eşti prima persoană din afara familiei mele care a considerat că gândurile mele ar putea valora ceva.

-Numai că eu nu am auzit nici un gând de-al tău până acum, îi aminti el. Nu ştiu dacă nu cumva ar trebui să mă consider jefuit. Nu îţi stă în fire să rambursezi banii, nu?

-Nu dau niciodată nimic înapoi, spuse ea, punând bănuţul în buzunarul fustei.

Nu fusese nevoie să o privească pentru a-şi da seama că zâmbea şmechereşte.

-Eu aştept, totuşi, o avertiză Connor.

-Prea bine, răspunse ea după o clipă. Mă gândeam cât de greu ţi-a fost să părăseşti aceste locuri, fie şi pentru a te asigura că vor rămâne ale tale.

-De ce spui asta?

-Uitându-mă la tine am impresia că aparţii acestui ţinut şi că nu are nimeni dreptul să te oblige să trăieşti în altă parte. Ar fi prea crud.

-Nu crezi că ţi-ai format o idee cam prea fantezistă, prea romantică?

-Tot ce se poate, recunoscu Maggie. Dar şi tu te-ai gândit la acelaşi lucru în legătură cu mine, nu-i aşa?

Încă o dată Connor fu luat pe neaşteptate de intuiţia şi inteligenţa de care Maggie dădea dovadă, realizând în acelaşi timp că era greu să-şi ascundă gândurile în faţa ei.

-Probabil că asta am făcut, se eschivă el, recunoscând în felul lui faptul că Maggie avea dreptate. Dar situaţiile noastre nu se aseamănă chiar atât de mult cum crezi tu. Am mai fost în est de câteva ori până acum, uneori lipseam ani de zile de la fermă şi am reuşit să supravieţuiesc. Pe când tu nu poţi spune acest lucru despre tine. Odată mi-ai spus că nu ai fost mai departe de Pittsburgh.

-Ai spus că ai lipsit ani în şir? întrebă Maggie, uimită să afle acest lucru. Am crezut că singura ta casă este ferma Double H.

Când am împlinit paisprezece ani, mama m-a trimis să locuiesc cu tata, începu el să-i explice, fără a-şi da seama că în voce i se strecurase o nuanţă de amărăciune. Războiul se terminase şi drumurile deveniseră libere, puteam călători fără teamă. Lui Edie îi intrase în cap că ar trebui să îl cunosc mai bine pe tatăl meu. La început fusese vorba să rămân cu el un an de zile, dar am făcut în aşa fel încât am fost expediat după numai trei luni la o şcoală cu internat. După ce am terminat anul şcolar, m-am întors la fermă.

Connor nu vorbise nimănui despre acea perioadă, păstrând tăcerea mult timp. Aducându-şi aminte de anii aceia, realiza acum cât de răspunzător era pentru ceea ce urmase, preferând să se ducă la internat. Fusese un copil şi un tânăr rebel, încercase ani la rând să se împotrivească tatălui său, acesta demonstrându-i că nimeni nu îl dorea şi nu avea nevoie de el.

-Aş fi putut sta mai mult la acea şcoală, continuă el, dar între timp bunicul meu murise şi mi s-a dat voie să mă întorc acasă.

Dincolo de cuvintele lui Connor, Maggie mai înţelese şi altceva- faptul că el s-ar fi întors acasă, fie că i s-ar fi permis sau nu. Incercând să-l ţină lângă el, Rushton ar fi făcut o mare greşeală şi, judecând după puţinul pe care îl ştia despre el, Maggie era departe de a-l considera un om care face greşeli.

-L-ai iubit pe bunicul tău?

-Bătrânul Sam a fost cel mai bun prieten meu.

Maggie înţelese că povestea se termina acol Existase o oarecare intenţie de a înche subiectul în vocea lui Connor, un fel d avertisment asupra faptului că nu mai ave nimic de spus. Era ca şi cum, prin acea scurt propoziţie, comunicase esenţialul în legătur cu relaţia dintre el şi bunicul său.

-Mi-ai spus că ai fost în est şi cu alte ocazi trecu ea la alt subiect, înăbuşindu-ş curiozitatea.

-Patru ani mai târziu, părinţii mei au aranj ca eu să studiez mai departe la Princeton. Edi dorea ca eu să fiu capabil să discern între lumea ei şi a tatălui meu. Spunea că, având educaţie temeinică, voi răzbate şi în est şi în vest. În est, porţia mea de experienţă a fos mult prea mare, pe când în vest mi s-a părut că am mereu câte ceva de învăţat.

-Adică ai făcut patru ani la facultate l Princeton? îl întrebă ea.

-Să ştii că uimirea ta nu mă flatează deloc

-Asta nu e un răspuns.

-Bine, cedă el. Am făcut doi ani. Le-am creat atâtea greutăţi, încât m-au rugat să părăsesc şcoala.

-Te-au rugat?

-Mi-au arătat uşa.

-Ce să înţeleg, că te-au dus de mână până afară?

-Că mi-au dat un şut în fund.

— Asta e uşor de crezut, începu ea să râdă. Şi pe urmă ce ai făcut?

— M-am dus la New York şi mi-am desăvârşit educaţia estică -nu tocmai în maniera în care o înţelesese mama mea, dar...

— Şi nici în maniera pe care tatăl tău ar fi aprobat-o? termină ea fraza în locul lui.

— Cam aşa ceva, recunoscu el după o mică ezitare. Am început să lucrez pentru William Barnaby.

Fiind fiica proprietarului companiei Northeast Rail, Maggie ştia şi cu ce se ocupă William Barnaby. Era producător de oţel şi, împreună cu Andrew Carnegie făcea echipă, concurându-l la sânge pe Rushton Holiday.

— Deci ai fost iniţiat în afacerile tatălui tău cu ajutorul altcuiva, spuse Maggie, pe un ton tăios, fără menajamente.

— Asta am făcut.

Maggie se întinse iar pe spate şi începu să privească cerul.

— Ce ironie a soartei, şopti ea. Noi doi semănăm într-un fel, pentru că Jay Mac mi-a influenţat viaţa la fel de mult cât şi-a influenţat-o Rushton pe a ta. Cine ar fi crezut că un tată pe care îl vedeam rareori poate juca acelaşi rol în viaţa unui copil ca un tată ce rămâne în preajmă tot timpul?!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba ştii foarte bine, răspunse ea, arătându-i că nu îl lasă să se eschiveze.

Connor se ridică în şezut.

-Atunci să mă ia dracu' dacă ai înţeles co
până acum! Până să mă însor cu tine, n-a
făcut nimic din ce-a spus Rushton. A fost pri
oară când i-am făcut pe plac.

-Şi tu cum numeşti asta dacă nu "influenţ
îl întrebă ea zâmbind ironic, perfect conştien
de ceea ce afirma. Ce spui?

Connor o privea fix. Jumătate din chipul
era luminat de flăcările galbene ale focului

-Spun că data viitoare o să am grijă să păstr
bănuţul pentru mine.

Maggie încuviinţă din cap.

Într-un acces de furie, Connor se ridică
picioare şi se duse să se plimbe. Când
întoarse, o văzu pe Maggie dormind.

Era la fel de furios a doua zi. Nu-i adre
lui Maggie mai mult de zece cuvinte în tim
ce se pregăteau de plecare. Îl înfuria şi m
mult faptul că ea părea total indiferentă, i
dacă îi păsa cumva de el, nu lăsa să se vad
Aproape toată dimineaţa, merseră în tăcer
Abia când se opriră să se odihnească, Magg
rupse tăcerea. Iar când o făcu, aduse vorba
divorţ.

-De ce te interesează asta acum? o întreb
el abia stăpânindu-şi nervii, bătând uşor cal
pe spate. Am vorbit cu avocatul acum aproa
o săptămână.

-Dar nu mi-ai spus ce ai vorbit cu el.

-A spus că mai durează.

-Cât timp?

Connor ridică din umeri.

— Nu l-ai întrebat? ceru ea să ştie, ridicând din sprâncene.

— Nu, pentru că nu mă grăbesc, asta e! răspunse el răspicat. Ce mai contează? Tu o iei oricum la Dancer. Iar eu voi fi la Double H.

Maggie nu era mulţumită de răspuns. Aranja şaua pe unul din cai, dar în ochii ei se citea teama iar colţurile gurii i se lăsaseră în jos.

— Uite ce-e, Maggie, oftă Connor, se vor face nişte acte pe care va trebui să le semnezi.

— Acte? Dar cum facem să le primim?

Connor se încruntă. Maggie era vizibil speriată. Îşi tot răsucea verigheta pe deget, de parcă ar fi vrut să o smulgă de acolo.

— Ne vor fi trimise la Queen's Point. Se va duce cineva de la fermă să le ia atunci când va face aprovizionarea.

— Şi asta când o să se întâmple?

— Având în vedere că am cumpărat deja proviziile, bănuiesc că nu voi trimite pe nimeni în oraş până pe la sfârşitul verii.

— Sfârşitul verii?

— Exact, spuse el urcându-se în căruţă. Iar după ce le semnăm va trebui să le trimitem iar la Denver să fie înaintate judecătorului. Va mai dura încă vreo câteva luni. Apoi urmează o perioadă de aşteptare de şase luni.

Maggie urcă şi ea şi se aşeză pe capră, lăsându-se pe ea cu toată greutatea.

— Bine, dar asta înseamnă că la anu' pe vremea asta vom fi tot căsătoriţi.

-Probabil.

-Dar...

Connor întoarse brusc capul.

-Atâta timp cât nu intenționezi să te măr cu Dancer Tubbs, nu văd care e problema!

-N-am de gând să mă mărit cu nimeni! trânti ea. Asta e, nu-mi place să fiu măritat

-Dă-mi voie să fiu de acord cu tine a pentru că nici mie nu-mi place să fiu însur

Spunând acestea, Connor îi dădu de înțel că discuția era încheiată. După câteva minu de tăcere penibilă, Connor îndemnă caii hățurile și porniră la drum.

-Te rog să mă ierți, spuse el încet.

-Nu trebuie să spui asta, dădu ea din cap, te rog să mă ierți.

-Ești speriată, așa e?

-Îngrozită, recunoscu ea, mușcându-și bu de jos. Nu mai rămăseseră decât câteva or până la întâlnirea cu Dancer Tubbs și, cu toat că nu credea că-i va întoarce spatele, Magg nu putea prevedea reacția acestuia. Spaima era amplificată de zeci de ori de gândul că v fi totuși nevoită să se ducă cu Connor Double H și să suporte luni întregi de ieși nestăpânite și lungi tăceri. Cu toate aceste râse forțat.

-O să-ți pară bine că scapi de mine, spus ea.

-Iar tu te străduiești cât poți de mult să m faci să-mi doresc să scap de tine.

-Nu știu la ce te referi, spuse ea politicoas

privindu-l în ochi.

-Da ştii, zâmbi el.

Maggie îi răspunse cu un zâmbet reţinut, spunându-şi în sinea ei că aşa o fi. Mai trecu câtva timp în care, călători amândoi prin acelaşi spaţiu, se reobişnuiră unul cu celălalt, scăpând de tensiune. Cu toate acestea, Maggie nu se linişti pe deplin.

-De ce ai fost în noaptea aceea la bordel? îl întrebă, constatând că îl luase prin surprindere. Nici despre asta nu te-am întrebat niciodată nimic. Tu ştii de ce eram eu acolo. Mi se pare corect să ştiu şi eu ce te-a adus pe tine în casa doamnei Hall.

Începând să râdă cu poftă, Connor agită fără să vrea hăţurile, iar caii iuţiră pasul.

-Ce altă explicaţie ai vrea să primeşti cu excepţia celei mai evidente dintre ele? Voiam o femeie.

-Ai mai fost şi înainte acolo? îl întrebă ea, roşind până în vârful urechilor. Adică, erai client de-al casei?

-Da, am mai fost acolo, recunoscu el.

-Îţi plăcea vreo fată în mod deosebit?

-Nu, răspunse el enervat. Iar dacă vrei să ştii adevăratul motiv pentru care mă aflam acolo, îl vei afla. În dimineaţa aceea, eram încă pe jumătate adormit când m-am trezit cu Beryl în pat, lângă mine. Am dat-o jos, dar în noaptea aceea, după ce am câştigat la pocher, nu aveam în minte decât târfe. Şi atunci m-am hotărât să rezolv cumva situaţia.

-Aha, exclamă ea încet.

-Tu ai vrut să ştii, ridică el din umeri.

-Da.

Connor se uita în faţă, scrutând drum şerpuitor.

-Tu erai foarte tăcută, reluă el. A fost prim lucru care mi-a plăcut la tine. I-am sp doamnei Hall că n-am nevoie de o mo stricată, iar ea m-a trimis la tine. Bineînţel din greşeală, dar în momentul acela mie nu s-a părut deloc o confuzie. Erai exact ceea cerusem.

-Putea să fie oricine altcineva acolo. Pu să fie orice alt trup.

Connor nu răspunse. Maggie avea dreptat În clipa aceea, în noaptea aceea, nu-l interesa nimic şi nici nu dorise să-i pese de ceva. pusese doar o condiţie sau, mai bine zi avusese o singură pretenţie.

-Ştiu că ţi-am făcut un mare rău, mărtur el calm.

-De ce spui asta? se încruntă Maggie. Pentr că eram virgină?

Connor nu-şi putea explica de ce rostise acel cuvinte. Ea nu-şi amintea mare lucru şi poat că nu avea nici un rost să-şi amintească.

-E vorba şi de asta, spuse el, dorindu-şi s nu fi vorbit, să nu fi trezit din nou viermel îndoielii în sufletul său. Dar nu putea să nu-ş amintească mişcările trupului ei, mâinile ei p umerii săi, picioarele ei încolăcite în juru trupului său. Oricât de mult ar fi vrut să creadă

că numai pasiunea o făcuse atunci pe Maggie să se poarte aşa, nu era convins.

-Îmi amintesc că prima oară nu ai fost foarte dornică, aşa cum aş fi vrut eu poate să fii.

Ochii lui Maggie se întunecară, iar între sprâncene îi apăru o dungă de încruntare. I se păru că inima i se oprise, apoi începu să-i bată atât de tare, aproape să-i spargă pieptul.

-Ce vrei să spui? îl întrebă ea, speriată de ceea ce avea să audă. Adică m-ai forţat?

Connor continua să se uite înainte. Simţi degetele lui Maggie pe încheietura mâinii, chiar deasupra palmei; ţinea cu tot dinadinsul să se uite în ochii ei.

-Nu ştiu ce a fost atunci în mintea ta. Luaseşi laudanum... băuseşi whisky... probabil că nu îţi dădeai seama ce faci...

-Prima oară? îl mai întrebă ea.

-Da, prima oară, răspunse Connor. A doua oară... nu mai ştiu.

-De ce îmi spui toate astea?

Connor ridică bărbia, de parcă ar fi vrut să arate ceva în faţa lor.

-Vezi creasta aceea din faţa noastră? îi făcu el semn. După ce trecem de ea, intrăm pe pământurile lui Dancer. Divorţul pe care tu îl doreşti atât de mult e pe cale să aibă loc. Nu e cel legal, dar e foarte adevărat. Probabil că nu ne vom mai vedea şi am vrut să ştii, în caz că-ţi vei aminti vreodată. N-ar fi fost cinstit să te las să crezi că eşti de vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

Maggie nu răspunse. Ridică privirea, uitându-se fix la creasta indicată de Connor.

Dancer Tubbs văzu o căruţă cu doi oameni apropiindu-se. Prin ochean desluşi chipul nepotului lui Sam Hart, proprietarul fermei Double H.

-Aha! exclamă el, cu voce guturală, aspră. Lui ăsta, cât o fi el de rudă cu bătrânul Sam, nu i-am dat voie să treacă pe pământul meu. Orientă ocheanul astfel încât să o poată vedea mai bine şi pe femeia de lângă Connor. I se părea foarte frumuşică şi destul de cunoscută, deşi nu ştia de unde. Dancer scuipă pe lentila ocheanului şi apoi o şterse cu mâneca jachetei. Se mai uită încă o dată, măsurând-o pe femeie cu un ochi critic de data aceasta, având un sentiment mai puternic că o ştie de undeva.

Aproape în aceeaşi clipă, Maggie îşi scoase pălăria de pe cap, scuturându-şi părul şi făcându-şi vânt cu borurile ei largi. Abia în momentul în care părul ei roşu străluci în bătaia soarelui, Dancer Tubbs o recunoscu. Îşi dădu seama că e una dintre fiicele lui Jay Mac, nici nu mai încăpea îndoială. Era singura explicaţie pe care o putea da faptului că cineva îndrăznise să-i calce pământul.

În spatele lui, calul păştea.

-Nu e Rennie, spuse Dancer, privindu-şi calul peste umăr, pentru că bărbatul nu e Jarret, iar Rennie nu e chiar aşa de delicată. Şi nu e nici

Michael, că doar ea şi Rennie sunt gemene. Nu poate fi nici călugăriţa, că doar n-o fi fugit de la mănăstire. Cum le cheamă pă celelalte două? Calul continua să hornăie. Hai, că nu m-ajuţi deloc, îi spuse Dancer, apoi strânse ocheanul, coborî de unde se cocoţase şi încălecă. Trase de hăţuri şi îndemnă calul dincolo de creasta muntelui, aşa încât să nu poată fi văzut de nimeni.

Dancer îi lăsă să treacă, apoi merse în urma lor, arătându-se numai atunci când ei ajunseră în dreptul colibei sale.

-V-aţi rătăcit cumva? îi întrebă el. Vocea lui plăcută era în contrast cu atitudinea pe care o avea faţă de ei. Îndreptase arma în direcţia lor. Îndemnă calul să meargă până aproape de căruţă.

Connor linişti caii şi rămase pe loc, fără a încerca să-şi ia şi el arma. Se uita la mâinile lui Maggie. Le ţinea calmă în poală şi, în ciuda aşteptărilor, nu tremura.

-Nu ne-am rătăcit, domnule Tubbs, îi răspunse ea lui Dancer. Numele meu e Mary Margaret Dennehy. Îl simţi pe Connor încordându-se lângă ea, probabil ca reacţie a faptului că se prezentase folosindu-şi numele de fată.

Ţinând cu grijă arma într-o mână, Dancer se pocni peste şold cu cealaltă.

-Al dracu' să fiu dacă n-am ştiut cine eşti, exclamă el. Eram sigur că eşti una din ăle mici ale lui Jay Mac. Da' nu-ţi ştiam numele.

-Ai mei îmi spun Maggie.

Dancer repetă numele. Zâmbetul îi era deformat de cicatricea de pe obraz. Îşi mută ochii de la Maggie la Connor.

-Şi mata trebuie să fii nepotul bătrânului Sam. Puştiul lui Edie.

Connor rămase surprins de faptul că Dancer îl cunoştea.

-Connor mă cheamă. Connor Holiday.

-Ia te uită, spuse Dancer. Ştiam că Edie are un copil, da' n-am ştiut că a fost măritată. Toţi anii ăştia am crezut că te cheamă Hart.

-Holiday, repetă Connor. La fel ca pe Maggie; sau, mai bine-zis, pe Maggie o cheamă ca pe mine, deşi mi se pare că a cam uitat asta.

Maggie se încruntă, ceea ce nu-i scăpă lui Dancer. Lăsă Winchester-ul jos.

-Hai să intrăm în casă şi să stăm de vorbă. N-o să vă împuşc pe nici unul... încă.

Le înfruntă privirile uimite cu o faţă satisfăcută, râzând cu poftă până când intră în cabană, scoţând nişte sunete ascuţite, ce păreau să se spargă în fundul gâtului.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Coliba lui Dancer era construită pe o movilă, pe un loc ce fusese defrişat special pentru a ridica acolo căsuţa de lemn. Era înconjurată de pini şi plopi pe trei din laturile sale, iar cea de-a patra era situată pe malul unui pârâiaş. De îndată ce caii fură legaţi şi adăpaţi, cei trei intrară în colibă.

Dancer le arătă două scaune cu spătar înalt, poftindu-i să şadă.

-Staţi, le spuse el. Eu mă aşez aici după uşă. Nu lăsase puşca din mână, dar o ţinea cu ţeava în jos.

Maggie îşi roti privirea în jur. La prima vedere, totul era aşa cum le descrisese Jay Mac cu ani în urmă, întorcându-se la New York. O sobă de lemn părea să fie singura îmbunătăţire adusă de vraci interiorului descris de Jay Mac. Judecând după mărimea pânzei de păianjen ce se întindea de la pirostrii până la coşul sobei, căminul de piatră părea să nu fi fost folosit de

mult. Nu exista nici o pompă de apă, ceea ce însemna că Dancer scotea încă apă din râu. Mobila era foarte frumos lucrată, din lemn de pin. Atingând suprafaţa mesei cu degetele, Maggie constată că era foarte netedă şi fusese tăiată în unghiuri perfecte. Tot felul de vase şi ibrice atârnau pe perete lângă sobă, iar cuierul era gol. Patul îngust era acoperit cu o cuvertură groasă şi viu colorată, o scară ducea spre pod, loc în care Maggie ştia că doarme Dancer.

Totuşi, pe Magie nu o interesau decât rafturile pline cu borcane cu tot felul de ierburi, aşezate undeva lângă fereastra ce dădea în spatele casei. În cămara a cărei uşă era deschisă, văzu duzini întregi de sticluţe amestecate la întâmplare cu pungile de făină, zahăr, sare, borcanele de marmeladă şi untură. Maggie îşi îngustă privirea, încercând să citească ce scria pe etichete. Esenţă de ulm. Răşină de brad. Mentă. Coajă de salcie. Ghimbir.

-Ce vă aduce pe la mine? îi întrebă Dancer brusc, luându-i pe nepregătite. Nu pot să cred că vi s-a făcut dor de mutra mea bătrână.

Maggie şi Connor avură grijă să-şi controleze reacţia atunci când fură nevoiţi să-l privească pe Dancer drept în faţă. Acesta îi scruta, cerându-le în felul acesta să fie înfruntat.

Avea cicatrice pe toată faţa, care semănau cu sute de firicele minuscule amestecate haotic. Lobul urechii era aproape lipit de cap. Colţul

stâng al gurii rămăsese înţepenit în aşa fel încât Dancer dădea impresia că rânjeşte în permanenţă. Barba lungă îi acoperea numai trei sferturi din faţă; era deasă şi rău întreţinută, neagră precum crema de ghete şi suficient de lungă pentru a-i ajunge la al doilea nasture de sus al jachetei gri de lână. Pe umărul drept îi atârna un epolet aurit. La şold ţinea o sabie.

Ochii lui limpezi şi atât de albaştri, încât păreau de gheaţă, ar fi părut neobişnuiţi pentru orice tip de faţă, dar, având în vedere chipul său desfigurat, alcătuiau un contrast absolut remarcabil. Arătau ca două puncte identice de lumină arzătoare ce îi străpungeau pe Maggie şi pe Connor.

-Ei bine? pretinse el o explicaţie, cu voce răguşită. Aveţi de gând să vorbiţi?

-Nu şi dacă o să ne spuneţi că nu aveţi ce discuta cu noi, răspunse Maggie politicoasă, făcându-l pe Connor să zâmbească.

Dancer se sprijini de uşă.

-Bine, fu el de acord. Deci, voi mă cunoaşteţi şi aţi venit aici cu un scop. Dar asta înseamnă că şi eu trebuie să înţeleg despre ce e vorba.

Maggie continua să-şi ţină palmele în poală, dar, ferită de masă, începuse să şi le frământe nervoasă.

-L-am rugat pe Connor să mă aducă aici pentru că vreau să învăţ de la dumneata cum vindeci oamenii, spuse ea. Am aflat că l-ai îngrijit pe tatăl meu când era pe moarte, iar

Rennie mi-a spus ce-ai făcut pentru Jarret. E spune că eşti mai bun decât trei medici la un loc.

-Aiurea! i-o reteză Dancer. Nu sunt doctor şi nu ştiu nici pe departe ce ştiu ei. Ochii i se îngustară. Devenise suspicios. Taică-tu ştie că eşti aici, fată?

-Da, minţi ea.

-Nu, interveni Connor.

-Care dintre voi minte? întrebă Dancer, uitându-se când la unul, când la altul.

-Jay Mac nu ştie nimic, vorbi Maggie. Dar asta nu e treaba lui. E destul că ştie Connor şi, având în vedere că el e soţul meu, nu văd de ce ar conta părerea lui Jay Mac.

-Nu-i aşa că-i nostim cum îşi aminteşte că e măritată tocmai când îi convine? îl întrebă Dancer pe Connor, hohotind.

-Exact asta mi-am spus şi eu, replică Connor sec.

-Şi ai fost de acord ca ea să vină aici? Connor aruncă o privire în jur, încercând să şi-o imagineze pe Maggie trăind în acest loc. Dormitorul ei din casa de la New York era mai mare decât toată coliba aceea. Totul era aproape rudimentar în căsuţa asta, iar munca pe care ar fi trebuit s-o facă aici ar fi doborât-o în scurt timp. Ochii îi căzură pe borcanele cu ierburi şi frunze de ceai.

-Nu, n-am fost de acord, răspunse el într-un târziu. Şi nici acum nu sunt. Dar asta e dorinţa ei şi a plătit un preţ mult prea mare pentru a

ajunge aici. Maggie e mult mai zdravănă decât pare, mult mai robustă, aşa că nu te lăsa înşelat de felul cum arată. "Aşa cum am făcut eu", îşi continuă el ideea în gând. Vreau s-o iau cu mine la Double H, dar nu o interesează asta, aici chiar dacă nu i-ai îngădui să rămână aici.

— Adevărat? o întrebă Dancer pe Maggie. Nu te duci cu el nici dacă te dau afară?

— Aşa e.

Dancer se scărpină pe faţă, îngândurat. O măsură cu privirea pe Maggie, zăbovind asupra mâinii pe care avea verigheta.

— Şi totuşi nu înţeleg mare lucru, spuse el, începând brusc să râdă. Da' pe urmă vin şi spun că-s lucruri pe care le înţeleg mai bine decât voi. Încetă să se mai scarpine. Se tot strâmba, mişcându-şi gura într-o parte şi-n cealaltă, cântărind rugămintea lui Maggie. Să ştii, fată, că n-am unde să te culc.

— Patul ăsta e foarte bun pentru mine, spuse ea. Din câte ştiu, a fost foarte bun şi pentru tatăl meu. Dancer căzu din nou pe gânduri, ca apoi să înceapă să vorbească pe neaşteptate.

— Nu-mi place. De unde ştiu eu că nu vrei să mă furi?

— Să te fur? se miră Maggie. De ce aş face asta?

— Aşa mi s-a mai întâmplat, răspunse Dancer. Am degete la mâini şi la picioare să număr de câte ori s-a întâmplat. Pe aici prin munţi se zvoneşte că aş avea minele pline de aur şi argint. Ia spune-i, făcu el un semn lui Connor.

Spune-i cum stau lucrurile.

-Prin părţile astea, spuse Con
întorcându-se spre Maggie, oamenii cred
Dancer are o comoară pe care o ţine îngrop
Dancer se pocni din nou peste şold
începând să râdă.

-Adică cum vedeţi voi asta? întrebă el.
scot aurul din pământ şi pă urmă îl îngrop
nou. Da' dacă asta le-a intrat în cap, eu nu
mai pot scoate ideea de-acolo. Să fiu al dra
dacă am vreo vină că ei gândesc aşa.

-Înţelegi ce-ţi spune omul ăsta, Magg
interveni Connor. În afară de greutăţile de
cu zi, e periculos să rămâi aici. Spun
Dancer, câţi oameni ai alungat de pe pămân
tău?

-N-am alungat decât vreo doi care au înce
să mă jefuiască. Dar sunt o grămadă îngrop
pe dealurile astea, că pe ăia nu m-am obo
să-i alerg.

-Şi totuşi aş vrea să rămân, insistă Magg
fără a-şi putea stăpâni totuşi un tremur
groază. Voi învăţa să mă apăr singură.

-Că doar nu crezi că o să te las să umbli
arma, fată, ripostă Dancer. N-am chef să-
zbori creierii din greşeală. Cât vrei să rămâ
o mai întrebă el, ignorându-i privir
îndrăzneaţă.

-Un an. Poate chiar mai mult.

-Dar pot să te învăţ tot ce ştiu într-o lun
Cu toate că se îndoia de acest lucru, Magg
nu-l contrazise. Ochii ei verzi îl priveau

...tori.

Bine, cedă Dancer. Poţi să rămâi. Dar când spun gata, apăi e gata.

Maggie înclină din cap.

O laşi să rămână aici? îl întrebă Connor pe Dancer.

Păi, n-auzişi ce-am spus? Acu' ce vrei, să mă faci să mă răzgândesc? N-are nici un rost, să ştii. De ce-ai mai adus-o aici dacă nu vrei o laşi să stea?

N-am spus că nu-i dau voie să rămână, îi explică Connor. Dar poate c-am sperat c-o să-şi revină, c-o să-i vină mintea la cap, nu? Sau că damneata îţi vei da seama că e o prostie.

Nu eşti tu ăla care să vorbească despre minte, i-o reteză el lui Connor, uitându-se fix în ochii lui. Cel puţin nu până dai şi tu dovadă că ai minte.

S-ar putea să ai dreptate, răspunse Connor privindu-l de sus. Scaunul scârţâi sub el. Mă duc la căruţă să descarc proviziile pe care le-am cumpărat din oraş pentru voi, apoi plec. Maggie? Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Maggie îi simţi răceala şi mânia ce se ascundeau dincolo de cuvinte, dar îl urmă afară. Dancer rămase înăuntru.

Chiar ai crezut că o să mă răzgândesc? îl întrebă ea.

Nu. Connor începu să aranjeze sacii cu provizii, luându-i din căruţă şi punându-i pe mica verandă a colibei. Dar nici n-am crezut că se va schimba ceva dacă te-ai răzgândi.

"Pentru mine", mai spuse el în gând.

-Ţi-am spus că Dancer nu se va împotr spuse Maggie, dând un alt sens cuvintelor Connor.

-Ştiu asta, răspunse el, lăsând-o pe Mag să înţeleagă ce vrea din cuvintele lui. D atunci n-am crezut că eşti într-adevăr convi de ceea ce afirmai.

-Ai un mod foarte direct de a pune proble constată Maggie, împingând cu piciorul valiz şi înghesuindu-le şi pe acelea pe verandă.

-Totuşi nu înţeleg cum de îţi dă voie să răm Connor aruncă un sac cu mălai cu atâta pute încât se sparse, iar conţinutul se împrăştie jos. Connor înjură printre dinţi, dar făcu totu un efort să-şi ascundă sentimentul de frustra Şi, după câte îmi dau eu seama, mai spuse omul ăsta nu te ţine aici pentru că ai fi fa lui Jay Mac sau sora lui Rennie, ci din cu tot alte motive.

Maggie se urcă în spatele căruţei şi înce să împingă coşurile şi sacii spre Connor, ca s poată descărca mai repede.

-N-am fost niciodată dintre cei ce caută cal de dar la dinţi, spuse ea. E chiar atât important pentru tine să înţelegi acest lucru

-Oricât ţi s-ar părea de ciudat, aş vrea înţeleg ce-l face pe omul ăsta să te primeas în coliba lui.

Până descărcară toate proviziile şi bagajel lui Maggie, nu mai scoaseră nici un cuvân Căruţa se eliberase destul de mult, devenin

mai uşoară, aşa că putea fi trasă de un singur
el. Connor deshămă o iapă şi o duse în micul
grajd pe care îl avea Dancer.
— Ar putea să ai şi tu nevoie de un cal, spuse
el.
Maggie nu putea vorbi. Lacrimile i se
adunaseră în colţurile ochilor.
Connor stătea în faţa ei, cu mâinile lăsate pe
lângă corp. Ar fi vrut s-o scuture, să-i bage
minţile-n cap; ar fi vrut să o ia în braţe.
— Dacă vei vrea vreodată să ajungi la Double
H, poţi merge în susul râului, spre nord. Şi la
fiecare răscruce, trebuie să o iei la stânga. În
felul acesta, vei ajunge pe pământurile mele
în trei ore, dar să nu porneşti niciodată la drum
dacă zăpada e mai mare de câţiva centimetri.
Ferma e aşezată într-o vale, dar trecătorile sunt
periculoase şi n-ai să reuşeşti.
Maggie dădea încetişor din cap, muşcându-şi
buza, conştientă de faptul că nu va încerca
niciodată să se ducă la Double H. Îl privea
adânc în ochi.
— Atunci... asta e.
Maggie dădu încă o dată din cap.
— Să ştii că nu eşti obligată să rămâi, îi mai
spuse el.
— Aici greşeşti. Este singurul lucru pe care
sunt obligată să îl fac.
Connor îi studie atent chipul, observând că
orice urmă de nehotărâre dispăruse.
— Îţi doresc noroc, îi ură el, rostind singurele
cuvinte pe care le găsi în clipa aceea, deşi erau

total nepotrivite, iar tonul mult prea dist
pentru a le face să pară sincere. Întinse m
spre ea, apoi, dându-şi seama ce era pe
să facă, se opri.

-Maggie?

Maggie răspunse totuşi căldurii din ochii
şi ciudatei nesiguranţe din vocea lui Conn
Se ridică in vârful picioarelor şi puse mâi
pe umerii lui. Apoi, îşi apropie faţa de faţa
sărutându-l pe gură. Connor o cuprinse
mijloc, ţinând-o strâns, permiţându-i astfe
se lase cu toată greutatea pe corpul lui.

Lumina soarelui bătea caldă asupra
Vântul adia uşor, făcând ca buclele lui Mag
să se lipească de umerii soţului său. Fusta
încurcase între picioare. Buzele lui
deschiseră, sărutând-o pătimaş. Degetele e
mângâiau pe gât, se jucau în părul lui de
sărută cu aceeaşi patimă.

Connor fu cel care se retrase primul. Mag
trase aer în piept, râzând stânjenită. Raz
calde ale soarelui le mângâiau încă chipuri
dar vântul încetase să mai bată. Maggie
aranjă părul dându-l pe spate şi-şi trase roch
dintre picioarele lui Connor, aranjând-o a
încât aproape se lipi de picioarele ei subţir

-Adio, Connor, spuse ea încet, fă
convingere. Îţi mulţumesc. Ar fi vrut să-i m
spună ceva, dar cuvintele ei rămaseră unde
în gât.

-Adio, răspunse el urcându-se pe capră
îndemnând calul.

Maggie îl urmări cu privirea până când nu-l mai zări, dar el nu se întoarse nici măcar o dată. Se întoarse şi ea cu mişcări lente, observă că Dancer o privea de la fereastră şi intră în casă.

După cum văd, nu prea erai nerăbdătoare să ne revezi la revedere, spuse Dancer, măsurând-o atent. Ştie că o să ai un copil?

Pe Maggie nu o surprinse întrebarea. Copilul era motivul ce îl determinase pe Dancer să-i îngăduie să rămână acolo. Fusese convinsă că Dancer îşi va da seama de starea ei, aşa că răspunse întrebării lui în singurul mod posibil.

Nu, nu ştie.

El e tatăl?

Da.

Dancer băgă mâna în buzunar şi scoase un săculeţ cu tutun. Luă câteva fire de acolo şi le băgă în gură, între dinţi şi buza de jos, apăsându-le cu limba.

Dracu' să mă ia dacă înţeleg ce se petrece, spuse el, aruncând săculeţul pe masă. Ajută-mă să duc sacii înăuntru. Poţi să-ţi pui valizele sub pat şi în cuierul de lângă cămin. N-are rost să te trimit să dormi în pod. În câteva luni n-ai să mai poţi urca nici o scară. Asta e.

Maggie nu fusese nevoită să urce scări, dar asta nu însemna că nu punea umărul la treabă, indiferent de ceea ce trebuia făcut. Toată vara lucră cot la cot cu Dancer, cu excepţia zilelor

în care acesta prefera să muncească sin
Rareori îi pretindea câte ceva. Cu to
acestea, fără să-i arate, avea unele prete
ascunse. Nu o ruga niciodată să facă ceea
el nu făcuse vreodată, iar atunci cînd dore
ea să facă un anume lucru, avea grijă s
înveţe.

Astfel, Maggie învăţă să spele rufele la
fără a se teme că acestea vor fi luate
curentul de apă, şi să spargă vreascuri fără
da cu toporul peste picioare. Scotea apă d
râu şi cocea pâine. Mătura pe jos, cur
grajdul şi spăla privata. Învăţă cum
folosească acidul pentru a separa aurul
minereu, fără a-şi arde mâinile. Pleca sing
să adune mure şi fragi, apoi învăţă să f
dulceaţă. Ţesea, săpa grădina şi adu
legumele în locul lui Dancer. Astfel, aflase
o parte din ele se foloseau pentru masă,
parte erau depozitate în pivniţă şi alt
dispăreau, dar nu-şi putu explica la ce
foloseşte Dancer. Tot ce ştia era că le du
într-un loc ce nu se vedea din colibă. Într-o
îl urmări pe Dancer în timp ce acesta că
cartofii în acel loc retras. Atunci învăţă pent
prima oară cum se face whisky-ul.

La început avusese impresia că e tot timp
obosită. Dancer era gata să jure că fata a
putea dormi de-ampicioarelea. Imediat
spăla vasele şi strângea masa, se prăbuşea
patul ei îngust, adormind în drum spre per
înainte ca Dancer să urce în pod.

De la un timp, Maggie începu să se simtă altfel. Încet-încet, îşi dădu seama că nu mai are în permanenţă senzaţia aceea de somn, că devenise mai robustă, că avea putere mai mare de muncă şi că, în unele seri, ea era cea care stingea lampa, mult după ce Dancer se ducea la culcare.

Maggie constată şi alte schimbări, atât de lente încât la început fură imperceptibile. Sânii i se măriseră şi i se întăriseră, iar abdomenul i se rotunjise. Deseori o durea spatele, iar mersul nu îi mai era la fel de graţios. Starea ei era uneori la fel de imprevizibilă ca vremea. Renunţă la corset şi la rochiile ei strâmte şi începu să poarte un fel de sarafan. Îşi făcuse un obicei din a-şi mângâia pântecul atunci când stătea pe gânduri, zâmbind în sinea ei când simţea mişcările copilului.

Trecuse destul de mult timp pentru a se obişnui cu ideea că va avea un copil - de fapt, totul începuse în seara în care a aruncat infailibilele pastile franţuzeşti de la Madame Restell în ligheanul cu apă din camera ei de toaletă. Abia din momentul în care a început să trăiască în casa lui Dancer s-a gândit serios la faptul că va deveni mamă. Alături de Connor, nu putuse să se gândească la această variantă. Simpla lui prezenţă o împiedica să judece limpede. Pentru ea fusese mai important să nege totul, să se comporte în aşa fel încât el să nu-şi dea seama de adevăr. Acum era foarte îngrijorată.

Se temea că nu va şti cum să-l hrănească sau cum să se joace cu el. Îi era frică să nu-şi piardă răbdarea cu el, să nu-l scape din mâini. Se gândea cu groază la momentele în care bebeluşul va plânge si ea nu va înţelege de ce. O îngrijora faptul că l-ar putea răsfăţa prea mult, l-ar putea sufoca cu dragostea ei sau că nu îl va învăţa lucrurile potrivite. Oare era destul de pregătită pentru a fi mamă? Era ea destul de bună şi generoasă? Exista un singur aspect asupra căruia nu avea nici un fel de îndoială. Ştia că îl va iubi pe acel copil mai presus de orice.

La rândul lui, Dancer nu putea pricepe cum de îi scăpase lui Connor ceea ce el a văzut din prima clipă. Maggie încercase de multe ori să-i explice, dar la un moment dat renunţase, dându-şi seama că Dancer o bănuia că i-ar lua apărarea lui Connor. I se părea foarte interesantă atitudinea pe care Maggie o avea ori de câte ori venea vorba de soţul ei. Râsul şi-aşa ascuţit al lui Dancer devenea de-a dreptul sinistru atunci când acesta adopta o atitudine superioară faţă de Maggie, drept pentru care ea nu-i mai dădu ocazia să o necăjească. Îl lăsă să gândească ce vrea, pentru că oricum nu l-ar fi scos din ale lui, şi se consola cu gândul că luase cea mai bună hotărâre refuzând să-i dea lui Connor vreo explicaţie în legătură cu avortul.

Faptul că Dancer o tachina de multe ori, nu însemna că nu o şi înţelegea. Câteodată ştia

să fie şi foarte profund. Cu trecerea săptămânilor, învăţase să aibă răbdare cu ea, să-i treacă cu vederea încetineala şi lipsa de agilitate cu care se mişca. Nu o dojenea niciodată pentru lucruri pe care ea nu le ştia. Îi punea întrebări, ascultând răspunsurile fără a insista atunci când nu înţelegea chiar totul.

În timpul verii, Dancer o învăţă pe Maggie nu numai lucrurile pe care să le ştie, ci şi cele pe care ea dorea să le înveţe. Văzând-o că-şi masează spatele cu podul palmei şi se strâmbă de durere, Dancer îi arătă cum se pregăteşte ceaiul de salcie. Dându-şi seama că dimineaţa se văita că îi este greaţă, Dancer o învăţă cum să-şi pregătească un ceai de răşină de brad şi ghimbir.

Dancer era un profesor foarte metodic, învăţând-o mai întâi pe Maggie cum să recunoască plantele în mediul lor natural. Salcia avea frunza de culoare verde închis, iar scoarţa brăzdată, de culoare maro-deschis. Dancer punea câteva linguriţe de esenţă din coaja salciei într-o ceaşcă cu apă rece, lăsând totul la macerat câteva ore, apoi fierbea lichidul, împărţindu-l în trei porţii. La mijlocul verii adunară plante sălbatice sau special cultivate de Dancer. Întotdeauna plecau la cules când era mai cald afară, ignorând arşiţa, pentru că plantele pe care le culegeau trebuiau să fie uscate. Maggie învăţă cum să deosebească o plantă tocmai bună de cules, atentă ca floarea să nu fie complet deschisă

sau când lăstarul era deja copt. După ce erau culese, plantele erau puse pe o masă, răsfirate, pentru a se usca. Unele erau conservate în alcool, altele în ulei de floarea-soarelui. Maggie află cum se fac diferitele ceaiuri, balsamuri, cataplasme, lichide dezinfectante, la ce folosesc şi cum se aplică.

Învăţă astfel că frunzele şi lăstarii de năsturel erau un remediu excelent pentru gută. Un sirop făcut din scoarţa tulpinii de cireşe sălbatice ajută la vindecarea răcelilor, diareei şi a tusei. Frunzele de perişor conservate în ulei vindecau durerea de gât. Ceaiul de pelin era bun pentru indigestii şi dureri de inimă, dar esenţa de pelin era la fel de periculoasă ca o otravă.

Spre amuzamentul lui Dancer, Maggie nota tot ceea ce învăţa într-un jurnal. Desena schiţe exacte ale plantelor, notând numele fiecăreia, modul de preparare şi felul în care erau folosite. Erau seri când stătea până târziu, lucrând.

Cu timpul, Maggie simţi că Dancer începe să o respecte. Acesta nu se supăra niciodată, curiozitatea şi întrebările ei nu îl deranjau deloc, decât în cazurile în care, fără să-şi dea seama, Maggie atingea o latură personală. Învăţă o mulţime de lucruri de la Dancer Tubbs, cu o singură excepţie - acesta nu îi mărturisise niciodată de unde învăţase el meseria. Bănuia că majoritatea surselor lui erau indiene. Află de la el că trăise printre

indieni, dar experienţa aceea nu fusese prea plăcută. Maggie nu putea decât să deducă faptul că, trăind printre ei, Dancer le descoperise secretele, fapt pentru care vreun mare şef de trib îl alungase pentru a se fi încumetat să le fure puterea. Dancer nu confirmă niciodată cu voce tare bănuielile ei, dar, muncind cot la cot, zi de zi, lui Maggie nu îi fu greu să înţeleagă că acestea erau justificate.

Faptul că muncea în permanenţă îi făcea lui Maggie mai bine decât orice balsam; permanenta activitate din timpul zilei îi ocupa mintea, împiedicând-o să se gândească la Connor. Seara era atât de obosită, încât nu mai avea timp să încerce să înţeleagă cum ar fi stat lucrurile dacă ea ar fi rămas cu el. Cu toate acestea, îşi amintea mereu sărutul lor de despărţire, felul în care buzele lui se lipiseră de ale ei, senzaţia pe care i-o provocase atingerea părului său, răsuflarea ei ce devenise una cu a lui Connor.

-Iar ţi-e dor de omul tău? o întrebă Dancer, intrând în cabană, târându-şi picioarele. Lăsă o urmă de noroi pe podea. Avea ghetele murdare. Sprijini arma de cadrul uşii, luă mătura şi, înainte ca Maggie să-i poată arunca privirea aceea dojenitoare, nemulţumită, măturâ pe jos. Pot să jur că ţi-e dor de bărbatu-tău. Sprijini mătura de perete şi-şi scoase sabia.

-Eu n-am bărbat.

-Da' ai avut unul. Râse de gluma răutăcioasă pe care o făcuse, până cînd Maggie îl ţintui cu privirea. Lăsă capul în jos, vrând parcă să-şi ceară iertare. Îmi pare rău, spuse el. Ia uită-te la mine, al dracu' să fiu dacă n-am început să am maniere.

Era rîndul lui Maggie să râdă, pentru că Dancer Tubbs părea nemulţumit de schimbarea pe care o constatase la propria lui persoană. Brusc, însă se opri.

-Au!

-Copilul?

-Mi-a tras un picior zdravăn, spuse ea, înclinând din cap.

-Probabil că din cauza căldurii o fi aşa de năzdrăvan, spuse Dancer, frecându-şi sprânceana cu braţul. De mult n-a mai fost o vară aşa de caldă. Noi îi spunem vară indiană.

Bebeluşul nu o mai lovea, aşa că Maggie se relaxă, îndreptându-şi spatele şi legănându-se în continuare în balansoar. Îşi luă lucrul de mână şi începu să coasă cămăşuţa copilului. În graba în care plecase din New York, speriată că părinţii ei şi-ar putea da seama că e gravidă, Maggie nici nu se gândise cam ce i-ar trebui pentru copil la naştere. Acum îşi făcuse o ocupaţie din a-şi tăia desuurile şi rochiile, croind hăinuţe pentru copil şi punându-şi singură răbdarea la încercare.

Dancer observă că se înţepase la deget şi oftă. Se spălă în lighean şi luă lucrul din mâna lui Maggie.

-Nu înţeleg cum de eşti atât de pricepută la altele şi nu poţi să coşi o boarfă. Se aşeză pe un scaun şi continuă el ceea ce Maggie începuse.

Pentru prima oară, Maggie se lăsă răsfăţată. Îi plăcea să lenevească. Ultimile zile ale verii, durerile repetate, o vlăguiseră. Închise ochii, legănându-se uşor în scaun.

-Ai văzut pe cineva venind prin părţile astea dinspre Double H? îl întrebă ea pe Dancer, repetând de fapt aceeaşi întrebare pe care i-o tot pusese de pe la jumătatea lui august, zi de zi.

-Nici un suflet, răspunse el. Poate Connor Holiday s-o fi hotărât să nu mai divorţeze de tine.

Maggie deschise ochii, privindu-l sceptică.

-Nu cred că a luat o asemenea hotărâre. Mă urăşte.

-Atunci ce-o fi aia când un bărbat te pupă de parcă ar vrea să te înghită?

-Connor a fost de acord cu divorţul.

-Un bărbat poate să se răzgândească la fel de uşor ca o femeie, spuse Dancer ridicând din umeri şi făcând astfel ca pielea plină de cicatrice să se întindă în jurul gâtului.

-N-o să se răzgândească, îl contrazise ea calmă, convinsă. E cel mai corect om de pe lume. Connor îi demonstrase acest lucru, ajungând cu greu să-i spună detaliile dureroase, intime ale primei lor nopţi; pe de altă parte, luase asupra lui vina pentru cele întâmplate în

acea seară, în loc să continue să o privească drept o târfă. A fost de acord cu divorţul, mai spuse ea, şi-o să vezi că va veni cineva de la fermă cu actele ca să le semnez. Nu mai e mult.

-Sper că nu mai e mult, spuse Dancer la întâmplare. Ochii erau acum îndreptaţi spre podul casei. Apoi îşi mută privirea, dându-şi seama ce face. M-am cam săturat să fac de gardă numai ca tu să nu fi văzută în starea asta. Rupse aţa cu dinţii, se uită atent la opera pe care o făcuse, după care se declară mulţumit. Puse cămăşuţa copilului pe masă. Te-ai gândit la un nume pentru copil? o mai întrebă el.

-Mă gândesc încă.

-Dancer e un nume frumos, sugeră el.

-O să fac o fetiţă.

-Şi pentru fetiţă e un nume frumos.

Maggie zâmbi visătoare. Îl privea pe vraci cu ochi buni, văzând dincolo de faţa lui desfigurată.

-Da, spuse ea. E un nume foarte frumos.

Dancer aplecă din nou capul, de data aceasta pentru că se simţea stânjenit. De obicei, nu îl deranja atunci când Maggie îl privea aşa de atentă. Nu citise niciodată milă în ochii ei. Dar îl ardea la fel de mult şi privirea aceea blândă, plină de recunoştinţă. Ar fi vrut ca Maggie să nu îl mai privească aşa.

-Ştii de ce mi se spune mie Dancer? o întrebă el răguşit.

Nu, răspunse ea zâmbind în continuare. De ce?

Atunci când mi-a ars faţa, din cauza unei explozii în mină, ăia din jurul meu au spus că am dansat ca un drac. D-aia mi se spune Dancer (Dansatorul).

Maggie păli închipuindu-şi scena şi închise ochii. Când îşi reveni, văzu rânjetul său satisfăcut.

Câteodată eşti un om îngrozitor, Dancer Tubbs, îi spuse ea, aruncând săgeţi din ochi.

Asta e!

Maggie se ridică din balansoar, îşi puse pălăria de paie şi ieşi din colibă. Râsul lui Dancer o urmări până afară, pe verandă. După ce trânti uşa, nu-l mai auzi. Apoi i se păru că susurul pârâului larg ce şerpuia în spatele casei o cheamă. Porni de-a lungul lui, mergând fără grabă. Îşi scoase pantofii şi ciorapii, îi aruncă în iarbă şi continuă să se plimbe, băgându-şi când şi când un picior în apă din când în când.

Îşi mângâia pântecul rotund.

Ce zici, ţi-ar plăcea să te cheme Dancer? întrebă ea. Aproape imediat simţi o lovitură, dar nu ştiu cum să o interpreteze. Începu să râdă. Ce-a fost asta, da sau nu? Simţi din nou o lovitură, sub coaste, în partea dreaptă. Eu zic că e "nu".

Maggie ridică poalele rochiei şi se duse până spre mijlocul pârâului. Cu degetele de la picioare, apăsă câteva pietricele până le îngropă sub nisip.

-Pe mama lui Connor o chema Edie, vo
ea copilului. Nu l-am întrebat niciodată,
cred că era diminutivul de la Edith. Num
ăsta îţi place? De data aceasta, copilul nu
lovi. Mie nu prea-mi place, spuse ea. Cel pu
nu mi-ar plăcea să te cheme doar Edith. Lo
pietricelele cu piciorul, lăsându-le să plutea
mai departe pe apă. Traversă pârâul. Merg
pe lângă mal, continuă să se îndrepte s
nord. Ce zici de Mary Edith? În felul ace
mătuşile tale se vor ciondăni toată vi
gândindu-se după care dintre ele ai f
botezată. Lui Maggie i se păru că făcus
glumă bună în legătură cu surorile ei. M
Edith, rosti ea încă o dată numele, pe un t
mai ferm. Îl repetă de câteva ori. Trebuie
mă mai gândesc la... .

Se opri, auzind zgomotul cailor şi voc
călăreţilor. Se uită repede în jurul ei, căută
din ochi o ascunzătoare. Alese nişte pi
Călăreţii se apropiară de ea înainte ca ea
ajungă la jumătatea distanţei dintre apă
copaci. Unul dintre ei îi blocă drum
aşezându-se de-a curmezişul cu calul, i
celălalt veni în spatele ei.

Văzându-se încolţită, Maggie îşi acop
pântecul cu braţul pentru ca oamenii aceia
nu vadă că era gravidă. Se întoarse în aşa f
încât avea câte unul în stânga şi în dreapta
Aceştia se mutară din nou, unul în faţă, celăla
în spate, pentru a preveni o încercare de
scăpa.

Ceea ce o înspăimânta cel mai mult era faptul că bărbatul din faţa ei semăna întrucâtva cu Connor. Uitându-se mai bine la el, îşi dădu seama că nu era Connor, dar statura lui, vesta de piele, ochii negri, părul des o înşelaseră la început. În momentul acela de panică, avu un sentiment de uşurare dându-şi seama că bărbatul ce îi bloca drumul nu era Connor Holiday. Abia apoi observă că expresia chipului său nu prevestea nimic bun.

Îşi reglă respiraţia şi lăsă încet braţul în jos. Uitându-se peste umăr, observă că bărbatul din spatele ei era ceva mai vârstnic, dar semăna destul de bine cu celălalt călăreţ, astfel încât îi fu uşor de înţeles că erau rude.

-Ce vreţi? îi întrebă ea pe un ton aspru, înfigându-şi picioarele în pământ. Spera că atitudinea ei fermă, chiar arogantă, ar fi putut ascunde teama din sufletul ei. Îndrăzneala îi pieri imediat, auzindu-l pe cel din spatele ei râzând.

-Ia zi, Tuck, începu el să vorbească, tu ştiai că Dancer ţine o muiere lângă el?

-Nu ştiam. Ochii inexpresivi şi negri ai lui Tuck se opriră pe pântecul lui Maggie. Îşi dădu puţin pălăria mai pe spate. Şi văd că o să fie şi tată în curând!

-Ce vreţi? întrebă Maggie încă o dată, pe acelaşi ton.

-Mă cheamă Freado, cucoană, spuse bătrânul. Şi-l căutăm pe Dancer.

-Şi nu vedeţi că nu e aici?

-Ba văd. Da' ziceam că poate veniţi cu
la cabană, că vrem să vorbim cu el. Staţi
noi până apare şi el.

-Mergeţi fără mine, răspunse Maggie. V
că ştiţi drumul.

- A, păi, Tuck şi cu mine am mai fost p
părţile astea, spuse Freado. Atunci a fost
Jack cu noi. Nu-l vedeţi pe Jack cu noi acu
nu? Maggie clătină din cap. Păi pentru
Dancer l-a împuşcat.

-Ce vreţi să spuneţi? întrebă Mag
nelămurită. Că nu poate călări?

-Freado vrea să spună că frate-său e mo
răspunse Tuck în locul celuilalt. Acu
înţelegeţi ce-a vrut să spună?

Maggie înţelese destul de bine cum st
lucrurile. Simţi un nod de spaimă strângându
stomacul. Fără a şti unde să se ducă, Magg
făcu un pas în lături, încercând să iasă din
cai. Ieşirea îi fu imediat blocată.

-Lasă-mă să trec, spuse ea tăios.

-Îi cam place să dea ordine, spuse Frea
râzând. Fără a mai scoate o vorbă, Maggie
văzu escortată între cei doi până la cabană. N
o lăsară să-şi ia ciorapii şi pantofii atunci cân
ajunseră de cealaltă parte a râului. O împinse
mai departe. Poala rochiei era îmbibată de ap
Maggie nu ştiu dacă să mulţumească cerul
sau să se îngrijoreze văzându-l pe Dancer p
verandă. Acesta lăsă arma jos în timp ce ei
apropiau şi, pentru prima oară, fu conştient
de faptul că Freado ţinea arma la spatele ei

Pune puşca la pământ, ţipă Tuck la Dancer. Sau dacă nu, Freado o s-o găurească pe soţioara ta. Sau o s-o împuşte în burtă.

Ce vreţi? îi întrebă Dancer, supunându-se fără ezitare.

E foarte politicos din partea ta că întrebi, spuse Freado, ameninţând-o în continuare pe Maggie cu arma. Data trecută n-ai prea stat de vorbă. Mai întâi ai tras, din câte îmi amintesc.

Dancer se scărpină pe faţă, acolo unde avea cicatricea. Ochii săi albaştri ca cerul se înăsprară.

Asta pentru că n-aţi venit cu gânduri bune la mine, spuse el. Voi trei bântuiaţi pe pământul meu de parcă aţi fi căutat ceva în mod special.

Ştii ceva? întrebă Tuck. Şi acum căutăm ceva în mod special. Numai că de data asta cred că o să ne arăţi chiar tu unde e ascuns ce căutăm noi.

Maggie nu avea nevoie de explicaţii. Tuck şi Freado doreau aurul lui Dancer şi erau siguri că îl vor obţine, pentru că era ea la mijloc. Încercă să-i facă semne din priviri lui Dancer, să-i dea de înţeles că nu era nevoie să se gândească la ea, dar el refuză să se uite în direcţia ei. Privea fix revolverul lui Freado.

Nu face ce ţi se cere numai pentru că sunt eu la mijloc, Dancer, ţipă Maggie, negăsind altă soluţie. Ştiam ce mă aşteaptă venind aici. Am acceptat toate riscurile. Aşa gândesc şi

acum.

-Grozavă femeie ţi-ai luat, spuse Freado. A curaj, nu glumă. Da' n-are minte. Probabil din cauza asta ai reuşit s-o prosteşti. Bu şi-aşa diforme ale lui Dancer se subţi Împletitura de cicatrice de pe faţa lui se a

-Aşteptaţi aici până aduc ce vreţi.

-Nu cred că se poate, rânji Tuck. N-o să păcăleşti cu una cu două. Femeia ta e drăg da' nu face cât aurul pe care Freado şi cu m credem că îl ai. Merg cu tine să fiu sigur ne dai şi ultimul firicel de aur pe care îngropat.

Dancer Tubbs se sprijini de unul din stâl verandei.

-Eşti gata să sapi ca să-l scoţi de-aco întrebă el. Să ştii că l-am îngropat destul adânc.

-Ba eu zic că tu o să-l scoţi, spuse Tuck lov uşor cu mâna arma pe care o avea prinsă şa. Cel puţin Remington-ul ăsta aşa spune.

-Nu trebuie să faci asta, strigă Magg ridicând o mână şi implorându-l pe Dancer

-Cine vine cu mine? întrebă el, ignorând-

-Eu vin, spuse Tuck, îndemnând calul pornească. Freado o să stea cu femeia, aşa n să încerci să te întorci fără mine.

-Ba o să te aduc înapoi, spuse Dancer printr dinţi. Ochii lui trecură de la arma lui Freado la chipul palid al lui Maggie Am eu grijă d voi. Ochii lui trecură mai departe, neaşteptân să vadă reacţia lui Maggie, apoi se opriră p

Tuck. Ce vrei, să merg pe jos? Sau mă laşi să mi iau un cal? Avem ceva de mers până acolo.

— Ia-ţi calul, spuse Tuck. Crezi că ne întoarcem până se înnoptează?

— Cred că da.

Tuck înclină din cap, îl lăsă pe Dancer să se ducă la grajd şi se întoarse spre Freado. Vorbi destul de tare pentru a fi auzit.

— Dacă nu mă întorc până la lăsarea serii, înnoară femeia! Maggie observă că Dancer avu îndrăzneala de a se opri, şi înţelese că el auzise cuvintele lui Tuck. Acesta îşi freca barba cu dosul palmei.

— Mă întorc singur, mai spuse acesta, dar de data aceasta numai partenerul lui înţelese adevăratul mesaj.

Connor Holiday îşi scoase mănuşile, se sprijini de şa şi îl bătu uşurel pe spate pe Tempest.

— Frumos animal, îl lăudă el pe armăsar. Privi în urma lor la stâncile abrupte şi trecătorile înguste pe care Tempest reuşise să le traverseze şi îşi întări convingerea că armăsarul era pe jumătate capră de munte.

— Trebuie să găsim vita aia. Pentru mine e un mister cum de-a ajuns aici. La poalele muntelui, se întindea o porţiune destul de mare a fermei Double H.

Casa era construită din buşteni şi era ridi
pe panta dulce a părţii de vest a văii.
înconjurată de pini şi iarbă deasă, care dăd
impresia unui covor verde ca smarald
Ţarcurile şi grajdurile precum şi celel
dependinţe erau aşezate aproape de apă; vit
şi caii puteau paşte şi zburda în voie la poal
dealului. Proprietatea era străbătută de la n
la sud de o panglică şerpuitoare de apă. Soa
dădea strălucire râului făcând ca acesta
semene unei oglinzi. Plopii de munte tremu
în bătaia vântului, iar colinele erau o încânt
pentru ochi.

Chiar şi de la distanţă, Connor putea ved
ce fac cei patru oameni pe care îi angajase
ajutoare. Ben lucra în afara fierăriei, potcovi
caii pentru următoarea călătorie. Buck
Patrick erau aruncaţi pe rând din şa, încerc
să îmblânzească nişte cai pe care Con
tocmai îi cumpărase. Focul ce se ridica d
coşul casei îi dădu de înţeles lui Connor
Luke pregătea cina.

-Poate arde mâncarea, gândi Connor cu vo
tare. Tempest sforăi. Connor îl mângâie d
nou. Nu-i aşa că şi ţie ţi-e dor de Wood
băiete? Lovit brusc de dorinţa de a colind
bucătarul pe care îl avusese Connor plecase
California cu trei săptămâni în urmă. Nime
nu credea că se va mai întoarce, cel puţ
pentru o bucată de vreme. Connor şi cei patr
oameni pe care-i mai avea la Double H găte
pe rând. Nimeni nu făcea treabă bună

bucătărie, de teamă că, dacă ar fi gătit bine, ar fi rămas în responsabilitatea sa să facă numai acest lucru. Timp de trei săptămâni se mulţumiseră să mănânce pe sponci, strângându-şi mai mult curelele fiindcă începuseră să slăbească. Mai degrabă amuzat decât enervat de situaţie, Connor hotărî că mai poate aştepta o săptămână sau chiar mai mult până când Ben avea să plece la Cannon Mills să caute un bucătar.

Ben pare destul de înfometat, aşa că nu cred că va pierde trei zile cu femeile, când eu am nevoie de el aici. Tempest n-avea astâmpăr. Bine, hai, să mergem să căutăm vaca aia zăpăcită. Ţinu frâiele bine, ocolind marginea prăpastiei.

Văzu mişcare undeva în vale, destul de departe de el. Îl opri pe Tempest, îl făcu să se întoarcă şi se uită mai atent la ceea ce-i atrăsese privirile. La început nu îl văzu pe călăreţ, pentru că era acoperit de copaci, dar apoi cal şi călăreţ ieşiră în luminiş, gonind nebuneşte peste râu, apoi drept spre ţarcuri. Vitele ce păşteau acolo se împrăştiară, mugind atât de tare încât ecoul ajunsese până la Connor şi-l făcură pe Tempest să-şi îndrepte urechile.

Connor îl văzu pe călăreţ coborând din şa şi întâlnindu-i pe Buck şi Patrick în poarta ţarcului. Nu se putea să fie adevărat. I se părea că vede un om cunoscut. Razele soarelui îl împiedicau să vadă mai bine. Cu cât se uita

mai bine, cu atât îşi întărea convingerea că vede o faţă cunoscută. Îşi trase pălăria mai bine pe cap, astfel încât să nu-l mai deranjeze. Îi văzu pe Buck şi Patrick ridicând mâinile în acelaşi timp, arătând spre locul în care se afla el. Când străinul se întoarse, Connor nu mai avu nici o îndoială.

Dancer Tubbs trecuse dincolo de pământurile sale. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: ceva se întâmplase cu Maggie.

Cu toate că era bine ţinut în hăţuri, Tempest coborî panta în goană. Calul era mânat nebuneşte, împins până la limita rezistenţei. Când ajunseră la ţarc, era lac de sudoare. Patrick şi Buck nu mai erau singuri cu Dancer. Veniseră şi Luke şi Ben alături de ei. Cei patru stăteau pe gardul ţarcului, privindu-l pe Connor deopotrivă de curioşi şi îngrijoraţi. Nu înţeleseseră o iotă din ce le spusese Dancer Tubbs, dar ştiau că venirea prospectorului avea o legătură cu purtarea urâcioasă a lui Connor din ultimul timp. Connor descălecă şi îl privi pe Dancer în ochi, simţind că i se urcă sângele la cap din cauza tensiunii.

-Ce s-a întâmplat cu Maggie?

După ce bău apă, Dancer aruncă ce mai rămăsese în ibric, i-l dădu înapoi lui Luke, se şterse la gură cu mâneca jachetei sale udă de sudoare.

Connor îl ameninţă pe Dancer cu pumnii, văzând că acesta nu mai răspunde odată.

-La dracu', omule, n-ai de gând să vorbeşti

până nu te las lat? Dancer nu se lăsă intimidat.

-Azi după-amiază au venit doi oameni să-mi fure aurul. I-am mai văzut pe pământul meu, l-am omorât pe fratele unuia dintre ei. Au pus mâna pe Maggie înainte de a ajunge să vorbească cu mine. Unul dintre ei, Freado îl cheamă, o ţine ostatică în cabana mea până mă întorc cu aurul. Dacă nu mă întorc cu aurul, m-a amenințat că o omoară, iar eu nu pot să risc să o salvez de unul singur.

-Spuneai că erau doi bărbaţi, îl întrerupse Connor. Ochii lui Dancer păreau acum de gheaţă.

-Unul dintre ei e mort, spuse el scuipând. A fost prea lacom şi nu şi-a păzit fundul. Gura i se strâmbă într-o parte. Dacă mă uit mai bine la tine, parcă semeni un pic cu el. Tuck îl chema.

Ben se amestecă şi el în discuţie. Era un bărbat bine legat, cu un spate puternic, cu mâini mari, ca două ciocane; era negru din cauza fumului din fierărie. Îşi şterse mâinile pe şorţ.

-Spune de Steve Tucker, îi explică el lui Connor. L-am mai văzut dând târcoale pe la Cannon Mills. Dancer are dreptate. Seamănă un pic cu tine.

-Adică a semănat, îl corectă Connor. Acum nu cred că mai poate semăna. Ce plan ai? îl întrebă pe Dancer, convins că acesta se gândise deja la ceva.

-Tuck a vrut să mă omoare, vorbi Dancer.

Nici o clipă nu m-am îndoit de asta. El e singurul pe care-l aşteaptă celălalt la cabană. Dacă nu se întoarce până la căderea serii, Freado o s-o omoare pe Maggie. Nici nu mai fu nevoie să adauge că s-ar fi putut să o fi făcut deja. Connor simţea primejdia - şi nu numai atât.

-Atunci trebuie să plecăm chiar acum, spuse Connor dur. Buck, adu-mi un cal odihnit şi dă-i şi lui Dancer unul. Dancer îl opri pe Buck atunci când acesta încercă să-i ia calul.

-Ia stai aşa. Ăsta-i calul lui Tuck. O să-l călărească Connor. Hainele ăluia sunt în desagă. Spunând acestea, se întoarse spre Connor. Trebuie să le îmbraci, n-avem de ales.

Connor înclină din cap, scoase hainele din desagă şi începu să se schimbe.

-Buck, adu doi cai pentru orice eventualitate. Dancer şi cu mine vom alerga mai repede, iar calul lui Tuck va putea să facă drumul înapoi fără călăreţ. O să schimb caii chiar înainte de a ajunge la cabană.

Buck se duse imediat la grajduri, ajungând acolo într-o clipă fiindcă era ajutat şi de picioarele sale lungi. Patrick ridică borurile pălăriei sale negre şi prăfuite, scoţând la iveală câteva şuviţe de păr roşu. Acum soarele îi bătea în faţă, scoţându-i în evidenţă pistruii de pe nas.

-Vreţi să venim şi noi? îi întrebă el. Să vă acoperim spatele.

-Avem nevoie de ei? îl întrebă Connor pe

Dancer.

-În planul meu intră doar doi oameni, spuse el scuturându-şi capul. Tu o să le distragi atenţia, iar eu am să-l atac.

Luke, care zâmbea rareori, crezu de cuviinţă că era cazul să râmjească. Coborî de pe gard şi strânse hainele pe care Connor le împrăştiase pe jos, punându-le claie peste grămadă pe gardul ţarcului.

-Mi-ar plăcea să merg şi eu, spuse el.

-Mulţumesc, Luke, dar de data asta nu e nevoie, spuse Connor, trăgându-şi cămaşa pe el. Luke văzuse încordarea de pe chipul lui Connor, realizând faptul că, în acea situaţie, prietenul său dorea să rezolve singur treaba. Se sprijini de poarta ţarcului şi prinse din zbor pălăria pe care Connor i-o aruncase. Connor îşi puse pălăria lui Tuck, trase borurile mai pe ochi şi se întoarse spre Dancer.

-Crezi că o să reuşesc să-l păcălesc?

-Mai contează? Te-ntreb şi eu aşa, că tot ştiu că o să vii.

-Ai dreptate. Dancer îl studie o clipă pe Connor privindu-l atent.

-Atunci zic că-i mai bine să-ţi spun ceva. Maggie e gravidă.

Pumnul lui Connor porni exact în aceeaşi clipă în care îl înjură. Luke interveni, apucându-l pe Connor de braţ.

Dancer îşi înfipsese şi mai mult picioarele în pământ, frecându- şi falca de parcă ar fi fost totuşi pocnit. Râmjetul său hidos îi urâţea şi

mai mult faţa, întinzându-i pielea şi făcând cicatricele să pară albe.

-Sunt flatat, spuse el, iar râsul lui sună ca un cucurigu sugrumat. Dracu' să mă ia de nu mă simt flatat.

-Ce spui domne?

-Mi se pare clar ca lumina zilei, spuse Luke, dându-i drumul lui Connor. Se uită apoi la Patrick şi la Ben, care dădeau încet din cap. Dancer aştepta răbdător ca Holiday să înţeleagă şi el, cam târziu, ce-i drept, ceea ce fusese limpede pentru toată lumea de la bun început. Luke se enervă.

-E copilul tău, Connor.

-Nu se poate, Maggie a... Connor nu-şi duse propoziţia până la sfârşit. Buck se apropia de ei cu caii. Să mergem, mai spuse el tăios, pocnindu-şi cureaua. Îi dădu lui Dancer arma lui Tuck, Remington-ul cu care acesta se lăudase. Să nu-mi dai motiv să regret că n-am folosit-o pe pielea ta, îi mai spuse el lui Dancer, tragând cu putere de hăţuri, dar nu se mai uită în urmă să vadă dacă Dancer venea după el.

Maggie se legăna încetişor în balansoar. Podeaua scârţâia sub picioarele arcuite ale balansoarului. Toată ziua nu făcuse decât să coasă, ridicându-şi din când în când privirea pentru a se uita pe geam. Când şi când, mai vedea câte un licurici. Mai era cam o oră până

să se întunece.

Într-un fel, o mira faptul că era încă în viaţă. După plecarea lui Tuck şi Dancer, crezuse că Freado o va omorî, în ciuda instrucţiunilor pe care le primise. Văzând că nu face asta, Maggie începu să spere, dar acum, în lumina amurgului, îi părea rău că îndrăznise să creadă că va fi bine. Poate că dacă n-ar fi fost copilul la mijloc, l-ar fi rugat să o omoare mai devreme, ajutând-o astfel să scape de tortura speranţei.

Freado îndreptă arma în direcţia ei.

-Vrei să termini odată? tună el. Deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul, Maggie găsi puterea să vorbească.

-Ce să termin? întrebă ea, afişând o faţă liniştită.

-Nu te mai hâţâna atâta! Dacă nu încetezi te...

Maggie lăsă picioarele pe podea, oprind balansoarul.

-Vrei să mă aşez în altă parte? întrebă ea. Tu mi-ai spus să stau aici.

-Stai unde vrei - numai nu te mai fâţâi.

Stând pe balansoar, era imposibil să nu facă zgomot. Îşi reluă lucrul dar, peste câteva clipe, începu să se legene fără să-şi dea seama. Pocnetul puştii lui Freado o făcu să sară de pe scaun. Aşchii de lemn se împrăştiară în toată casa atunci când glonţul atinse unul din picioarele scaunului.

Maggie îşi puse mâna la piept, încercând să

îşi recăpete suflul. Lucrul îi căzu pe jos. Deschise gura, gata să-l blesteme în toate felurile posibile.

-Taci, e mai bine, îi spuse Freado, punând arma deoparte. Am şi eu o nevastă şi aud de la ea tot felul de măscări. Nimic nou. Aşază-te.

Culoarea apăru din nou în obrajii lui Maggie. Se aplecă să-şi ridice lucrul şi constată că-i tremurau mâinile.

-Vreau să mă duc la toaletă, spuse ea încet, cu umbra de demnitate pe care o mai avea în glas.

-Iar? o întrebă el pe un ton ce exprima dezgust.

-Sunt gravidă, spuse ea. S-ar putea ca nevoile noastre să difere.

-Bine, ceda el, acru. Se depărtă de masă şi deschise uşa din spate. Îi făcu semn cu mâna să o ia înaintea lui.

-Nu e nevoie să vii cu mine.

-Ba eu zic că e.

"Asta e", gândi Maggie. Se dusese la toaletă de mai multe ori decât fusese nevoie, sperând ca măcar o singură dată să fie lăsată singură. Dar nici de data aceasta nu avea noroc. Freado merse cu ea până la privată, aşteptă afară până când ea îşi termină treaba, apoi o duse înapoi la cabană.

-Acu' aşază-te, îi porunci el.

-Vreau să fac nişte ceai, îl rugă ea, luând ceainicul.

-Şi pe urmă iar o să vrei să mergi afară să

...urczi. Ştiu eu care-i treaba.

Lasă-mă măcar să fac unul pentru tine, îl imploră ea, fixându-l cu ochii ei mari şi verzi. Trebuie să-mi fac de lucru.

Freado îşi trecu enervat degetele groase prin părul creţ.

Bine, se lăsă el înduplecat. Fă nenorocitul ăla de ceai.

Vrei să aprinzi tu focul în sobă?

Măiculiţă, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el exasperat. Uite d-aia n-am vrut să te las să pregăteşti masa. E prea multă treabă de făcut. Ia pune mâna şi fă singură, lasă-mă pe mine în pace. După care, în loc să se aşeze pe scaunul pe care-l ocupase toată ziua, Freado se aşeză pe marginea patului îngust în care dormea Maggie. De acolo vedea mult mai bine valea ce se întindea dincolo de colibă şi, în acelaşi timp, o putea supraveghea pe Maggie. În scurt timp, începu să-şi piardă interesul faţă de ceea ce ea făcea. Licuricii umpleau spaţiul din jur, din ce în ce mai numeroşi.

La rândul ei, Maggie încerca să ignore apropierea iminentă a nopţii, prefăcându-se ocupată cu prepararea ceaiului pentru Freado. Din când în când, devenea mai atentă, sperând să audă zgomotul copitelor de cai apropiindu-se.

Poftim, ceaiul e gata, îl anunţă ea pe Freado, oferindu-i ceaşca aburindă.

Freado întinse mâna cu palma în sus, indicându-i să se oprească.

-Pune-l pe masă, îi ordonă el. N-aş vrea
îl verşi pe mine şi oricum e prea fierbinte
să-l beau acum.

Maggie fu cât pe ce să scoată un urlet
neputinţă. Pe faţă i se citea frustrarea.

-Crezi că nu ştiam ce vrei să faci? o între
Acum stai jos! Aşază-te, fir-ar să fie!

Maggie îl ascultă. Balansoarul făcea un un
ciudat cu podeaua, iar ea era nevoită să st
într-o poziţie în care o durea spatele. L
lucrul de pe masă şi-l aşeză în poală, apoi f
un efort să-şi alunge toate gândurile negre d
minte. Tresări auzind glasul aspru al
Freado. Nu ştia cât timp stătuse aşa, nemişc
şi tăcută.

-Mi se pare că nu vine nimeni, o anunţă
ridicându-se de pe pat. Se duse la uşă,
deschise şi se sprijini de cadrul ei. Şi asta
e bine pentru nici unul din noi, nu? Tuck
e mort, ori a fugit cu tot aurul. Poate el
Dancer au ajuns la o înţelegere şi ne-au lă
baltă pe amândoi. Oricum, nu cred că asta m
contează pentru tine. Tot o să trebuiască să
omor.

Maggie uită complet ceea ce făcea. Strân
cât putu de tare cămăşuţa între degete
înţepându-se cu acul. Ţipă de durere, făcându
pe Freado să se întoarcă spre ea.

-Ce dracu' ai de ţipi aşa?

Maggie îşi sugea degetul acolo unde
înţepase şi nu scoase nici un cuvânt.

Freado închise uşa cu piciorul şi se aşeză d

au pe pat.

Grea povară pe capul meu să te omor, că doar nu mi-ai făcut nici un rău. Spunând aestea, începu să caşte cu poftă.

Maggie făcu un mare efort să-şi ia ochii de pe cana cu ceai. Lăsă încet mâna în care se înţepase în jos şi-l privi pe Freado cu interes. Ochii lui păreau uşor tulburi, iar deasupra buzei i se formaseră câteva mici broboane de sudoare.

Aproape în aceeaşi clipă, auziră zgomotul copitelor unui singur cal. Se uitară pe geam în acelaşi timp.

Al dracu' să fiu dacă nu e Tuck! Freado se ridică imediat în picioare. Exact în aceeaşi clipă căzu pe podea, de parcă ar fi fost secerat cu o secure de pădurar.

Fără să mai stea pe gânduri, Maggie se repezi să i ia arma, ţinând-o strâns cu amândouă mâinile. După câteva minute, uşa cabanei se deschise încet.

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA

Văzând că nu se deschide decât foarte puț
Connor împinse uşa cu umărul. Sub apăsare
lui, aceasta se mai deschise, dar nu comple
Ceva o bloca, la nivelul podelei. Deşi ştia
riscă, Connor băgă mâna prin deschizătura uș
încercând să apuce ceea ce era jos.

Maggie ţinea mâinile întinse, cu pistolul sp
uşă. Tremura toată. În dreptul uşii, zăce
corpul lui Freado. Văzu un picior pătrunzân
în cabană.

-Opreşte-te acolo, se auzi o voce.

La început, Maggie crezu că ea însăşi rosti
ordinul acela cu glas îngrozit. Nu o miră delo
faptul că vocea pe care o auzise era răguşit
pentru că aşa îşi imaginase că ar vorbi ea
momente de panică. Apoi, realiză faptul
strigătul acela venise de undeva din spatele

Maggie, pune arma jos.

Era Dancer! Îi era frică să se întoarcă, se temea ca totul să nu fie cumva o glumă macabră. Făcu un semn cu arma spre bărbatul care încercase să pătrundă în casă.

Pune arma jos, fată, până nu împuşti pe cineva. Tonul din glasul lui Dancer era răbdător dar ferm. Maggie se supuse de data aceasta, punând arma lângă masă, exact în momentul în care Connor intra.

O, Dumnezeule! exclamă Maggie. Se aşeză greoaie pe un scaun, pentru că nu se mai putea ţine pe picioare. Connor lăsă şi el puşca. Mâinile ei încercară să-şi acopere pântecul, nu atât într-un gest protector, cât în intenţia de a-şi ascunde sarcina.

Chipul lui Connor nu exprima nimic, trăsăturile erau rigide. Atunci când, în sfârşit, vorbi, cuvintele lui sunară de parcă şi le-ar fi smuls de undeva din gât şi le-ar fi scuipat afară.

Deci vei avea totuşi un copil.

Dispreţul din vocea lui fu ca un bici în urechile lui Maggie. Aproape că se clătină pe picioare sub privirea lui tăioasă, de oţel. Maxilarele i se încordaseră atât de tare, încât era imposibil să nu ghicească tensiunea şi furia ce zăcea în el.

De pe margine, Dancer privea spectacolul cu foarte mare interes. Sprijini Remington-ul de perete.

Nu vă las singuri, spuse el. Cine ştie ce sunteţi în stare să vă spuneţi dacă nu-s eu aici.

-Nu te băga, Dancer, îl avertiză Connor.

-Da' mi se pare că eu te-am invitat, îi amin Dancer, frecându-şi falca, apoi arătă cu degetu spre nenorocitul ce zăcea pe podea. Da' m întâi avem de rezolvat altceva. Trecu pe Freado şi se aplecă. Îi puse mâna pe pi încercând să deosebească dacă mai avea pul Ce i-ai dat Maggie?

Maggie îi mulţumi în gând lui Dancer că pusese întrebarea, profită de ocazie şi răspundă şi-şi luă ochii de la Connor. Îi fă bine să se gândească numai la ceea ce s petrecuse până atunci decât să se chinu găsind o soluţie pentru viitor.

-Seminţe de mac, spuse ea. I-am făcut u ceai. Dar nu e mort, nu-i aşa?

-Nu. Atâta că e cam rece.

-Nici măcar n-am ştiut că a băut din ce L-am lăsat să creadă că intenţia mea era d a-l opări, aşa că m-a obligat să pun cana p masă. Dar nu l-am văzut când a băut. O să revină?

Dancer şi Connor schimbară privi semnificative între ei.

-Ajută-mă să-l scot de-aici, Connor.

Acesta se aplecă şi-l luă pe Freado d subsuori. Dancer îl luă de picioare. Îl ridicar şi ieşiră cu el pe verandă.

-Ai tu grijă de el? întrebă Connor. Sau vr să fac eu treaba?

-Nu, lasă-mă pe mine. Hai să-l urcăm pe ca Nu vreau ca Maggie să audă împuşcătura.

îl aruncară pe Freado peste şa, iar Dancer îi zdravăn calul peste coapse. Armăsarul o luă în direcţia văii. Apoi, Dancer încălecă şi porni după acesta.

Connor se întoarse în casă. Maggie stătea încă lângă fereastra de unde-i urmărise. În clipa în care Connor intră, se întoarse cu faţa spre el.

— Ce are Dancer de gând să facă?

— Să-l conducă pe Freado până la limita pământului său.

— N-ar trebui să raportăm asta şerifului sau autorităţilor?

— Adică să apelez la lege? La o persoană aşa cum e cumnatul tău, de exemplu?

— Da.

— Nu e nici un şerif pe o rază de cincizeci de mile de aici.

— Aşa că ticălosul ăla o să scape.

— Chiar vrei să discutăm despre asta acum? o întrebă Connor ridicând din umeri.

Maggie nu ştiu ce să răspundă. Scuturâ din cap, fără a fi convinsă că ar fi vrut să stea de vorbă.

— Vrei să-ţi fac un ceai? îl întrebă ea nervoasă. Când văzu zâmbetul amuzat al lui Connor, în care se amesteca şi un pic de cinism, îşi dădu seama ce întrebare pusese şi cum o interpretase el. Îţi fac un ceai adevărat, explică ea, nu pun nimic în el.

— Atunci voi bea un ceai adevărat.

Maggie se duse lângă sobă, mai aruncă câteva

vreascuri peste jăratic şi aţâţă focul.

-De ce nu stai jos? îl întrebă . Văzându-l ezită, Maggie adăugă: Să ştii că mă faci să simt prost când te văd în poziţia asta.

Connor îşi scoase pălăria şi o aruncă pe Îşi trecu mâna prin şuviţele dese de Încălecă un scaun, sprijinindu-şi braţele în pe spătarul lui.

-E mai bine acum? întrebă el, observând Maggie îşi mişcă buza de jos, în timp ce încl capul. Gândindu-se mai bine, Connor nu putea aminti de câte ori nu văzuse gestul ac pe jumătate neliniştit, pe jumătate preocup Ce s-a întâmplat cu balansoarul?

-Omul ăla, Freado, a tras în el, spuse punând ceainicul pe sobă.

-De ce?

-Pentru că nu suferea zgomotul pe car făcea atunci când mă legănam în el.

-Adică vrei să spui că tu stăteai în el că ăla a tras? întrebă Connor, neînţelegân succesiunea faptelor petrecute mai devreme

-Păi da, răspunse Maggie. Că alt balansoarul nu ar fi făcut zgomot, dacă nu e cine să se legene pe el.

În clipa aceea Connor regretă faptul că lăsase pe Dancer să se ocupe de Freado. Înju în barbă.

-N-ar fi trebuit să te las să rămâi aici, spu el.

-N-ai fi avut cum să mă opreşti, îl contrazi Maggie, ridicându-se pe vârfuri pentru a lu

căni din dulap. Le puse deoparte, aranjând strecurătoarea deasupra lor.

-Ce s-a întâmplat cu celălalt îl mai întrebă ea. Cum a scăpat Dancer de el?

-Tuck a fost cam neglijent.

-Înseamnă că a murit.

-Da.

Maggie turnă ceaiul în tăcere. După ce turnă apa fiartă peste strecurătoarea în care pusese frunzele, urmări cum lichidul din căni își schimbă culoarea, devenind caramel. Apoi, puse câte o linguriță de miere în ficare cană. Puse cana lui Connor pe masă în fața lui, apoi se întoarse lângă masă pentru a o lua pe a sa. Preferă să-l bea în picioare, cât mai departe de Connor.

-Nu-mi pare rău că Tuck a murit. L-ar fi omorât oricum pe Dancer.

-Dar ... Connor era nedumerit, deși aproape că îi auzea gândurile, le citea în ochii ei, în micuța linie ce se formase vertical între sprâncene, în felul în care își ținea, a câta oară, buza de jos între dinți. Dar ți-ai fi dorit ca Dancer să nu vină după mine. Maggie lăsă ochii în jos, incapabilă să-i înfrunte privirea. Cu toate că afară mai era cald, îi înghețaseră mâinile. Luă cana de ceai între palme și o ridică la nivelul feței.

-N-am vrut să afli, recunoscu ea în șoaptă, fără a-și ascunde tristețea din glas.

-Asta mi-a fost clar, spuse el rece. Ai fi preferat să riști viața ta și a copilului decât să

mă chemi în ajutor. Slavă Domnului că Dance nu a privit lucrurile aşa.

-L-am aranjat pe Freado. Nu aveam nevoi de tine.

-Asta pentru că ai avut cu ce, te-a dus minte şi ai avut şi puţin noroc, dar, dacă n-ar fi fos aşa, fii sigură că nu te-ai fi descurcat fără ajutorul meu! În timp ce vorbea, Connor s ridicase în picioare fără să-şi fi dat seama. Abi când constată că o priveşte pe Maggie de l alt nivel realiză faptul că era în picioare. Ţine mâna stângă pe spătarul scaunului, strângând cu putere lemnul. Cum ai îndrăznit să mă minţi în legătură cu copilul? Cum ai putut face una ca asta? Cum ai îndrăznit să mă laşi să cred că ai scăpat de copilul meu?

-Este copilul meu, îl corectă ea, iar vocea îi tremura. Copilul meu!

-La dracu'! Copilul nostru! Văzând-o pe Maggie tresărind, Connor îşi stăpâni furia. Vorbea cu voce joasă, dar aspră. Până acum te-am făcut în toate felurile, cum mi-a venit la gură, şi mi-a părut rău. Dar nici un epitet nu ţi se potriveşte. Ştii ce eşti de fapt? Eşti o târfă egoistă!

Maggie simţi că rămâne fără suflare auzind insulta grea ce-i fusese adusă.

-Nu, spuse ea cu glas înecat, încărcat de durere. Nu sunt ceea ce crezi. Eu am încercat doar să fac în aşa fel încât să ne fie tuturor bine.

-Ia convinge-mă.

Nu sunt obligată să-ţi dau ţie explicaţii, spuse ea, ridicând de data aceasta privirea şi înfruntându-l, pentru că tonul lui arogant o scoase din sărite.

Connor dădu ocol mesei. Maggie era pregătită să fugă pe uşa din spate. Luându-l pe nepregătite, ţâşni spre ea, o deschise şi fugi afară. Traversă cărarea ce ducea în spatele casei, spre privată, apoi fugi pe coama dealului ascunzându-se printre copaci. Luna plină lumina un buştean ce-i bloca drumul. Se pregăti să-l sară. Îşi luă avânt, dar nu mai simţi imediat pământul sub picioare.

Connor o prinse în aer şi o trase spre el, ţinând-o sus, la câţiva centimetri deasupra pământului. Maggie trebuia să se susţină cumva şi fu nevoită să-şi pună braţele în jurul gâtului său. Mâinile lui îi strângeau ferm spatele.

-Maggie, şopti el.

Ea se ascunse la pieptul lui, îngropându-şi faţa în curbura gâtului său. Îi simţea răsuflarea în ureche. Gura lui îi săruta tâmpla.

-Maggie, spuse el încă o dată, cu glas rugător. Nu fugi de mine. Nu mai fugi de mine niciodată.

Ea încercă să-şi scuture capul şi începu să suspine. Connor o lăsă jos, dar ea rămase cu capul lipit de gâtul său. Îi simţi mâna pe ceafă, blândă mângâiere. Apoi, degetele lui începură să i se joace în păr. O strângea la pieptul său. Maggie plângea atât de tare încât Connor simţi

că i se udă cămaşa. Îi înţelegea durerea, pentru că şi el o provocase.

-N-am putut... n-am putut să iau pastilele alea, spuse ea printre sughiţuri. N-am putut să scap de be... bebeluş. Nu aş fi putut să fac asta niciodată.

Connor tăcea.

-Dar... dar ai avut dreptate... sunt o tâ... târfă egoistă, n-am...

-Nu, o întrerupse el blând. Am greşit. Iartă-mă că ţi-am vorbit aşa, Maggie. Am greşit.

Maggie îşi trase nasul, fără să-i pese dacă era un gest lipsit de eleganţă, şi-i zâmbi.

-Totdeauna ne contrazicem.

Connor o îndepărtă puţin de el. Lumina lunii îi cădea pe faţă, punându-i în evidenţă trăsăturile frumos conturate. Cu degetul gros, îi şterse lacrimile de pe obraji.

-Hai să intrăm, o îndemnă el.

Maggie dădu din cap, se şterse la nas şi-i aruncă lui Connor un zâmbet stânjenit. Îl lăsă să o ia de mână şi merseră aşa până la cabană. O ajută să se aşeze pe un scaun.

-Când ai mâncat ultima oară? o întrebă el.

-Am ciugulit ceva la prânz. Am vrut să pregătesc ceva pentru cină, dar Freado nu mi-a dat voie. Îl enerva să mă vadă mişcându-mă de colo-colo. Maggie găsi o batistă în buzunarul sarafanului ei de culoare roz pal. Îşi şterse nasul. A fost o zi obositoare.

-Doamne, ce figură eşti, spuse Connor,

ridicând o sprânceană. Părea vizibil amuzat de ceva. Se întoarse cu spatele la Maggie şi începu să cotrobăie prin cameră, căutând ceva de mâncare.

-Ce înseamnă asta?

-Asta înseamnă, spuse el calm, spărgând câteva ouă într-o cratiţă, asta înseamnă că ai un talent deosebit să nu spui lucrurilor pe nume. Toată ziua ai privit moartea în faţă şi-acum spui că ai avut o zi obositoare. Numai tu poţi privi lucrurile aşa. Să ştii că nu mă aşteptam ca o fată din înalta societate a New York-ului să gândească aşa.

-Dar nu sunt ce spui tu, îl contrazise Maggie luând cana lui de ceai şi sorbind din ea. Nici eu nici surorile mele nu suntem nişte mironosiţe. Suntem fiicele lui John MacKenzie Worth... copii din flori. Niciodată n-am dorit nimic deosebit, iar în afara căminului meu, n-am fost dorită nicăieri. Maggie observă că soţul ei făcuse o pauză în timp ce bătea ouăle. Acea mică ezitare din partea lui îi întări convingerea că era ascultată cu atenţie. Eu nu cred că viaţa mea a fost aşa cum ţi-o imaginezi tu acum. Connor termină de bătut ouăle. Puse tigaia înnegrită pe sobă şi adăugă puţină grăsime.

-Dar cum crezi tu că mi-am imaginat viaţa ta?

-Plină de întâlniri moderne. Şcoli particulare. Invitaţii la teatru, la carnavaluri, la baluri.

-Skye vorbea mereu despre astea.

-Asta ţi-a spus-o probabil la cina aceea, of Maggie. Ştiu pentru că mi-a mărturisit că făcut tot posibilul ca tu să o crezi o gâsculiţă cu cap sec.

-A fost foarte convingătoare.

-Aşa e Skye. Zâmbi visătoare, amintindu descrierea surorii ei din seara aceea despr felul în care se purtase. Adevărul e că Skye foarte îndrăzneaţă, nu se teme de nimic. Ar un fel foarte făţiş de a se comporta, aşa încă oamenii sunt obligaţi să o accepte sau să spună în faţă că nu-i doresc compania. A primi mai multe invitaţii decât noi toate la un loc, dar prin asta vrea numai să demonstreze ceva, pentru că nu-i pasă cine unde o invită. Şi niciodată nu se amăgeşte cu ideea că este bine venită pretutindeni. Noi am fost date la şcolile din parohia noastră, nu la şcoli particulare, exclusiviste. Trebuie să-ţi spun că nici una dintre noi nu e bine-venită în unele din casele de pe Fifth Avenue, nici măcar pentru a completa numărul de invitaţi la masă.

-Şi ce ai făcut? o întrebă Connor, punând ouăle în tigaie şi începând să mestece în ele cu o lingură de lemn.

-Am citit.

-Asta-i tot?

-Cam tot, răspunse ea, luând încă o gură de ceai. Mary Francis a plecat de acasă când eu aveam doisprezece ani, aşa că nu pot spune că am fost foarte apropiate. Michael şi Rennie se au una pe cealaltă. Lui Michael îi place să

serie, iar Rennie vorbea mereu de trenuri. Skye obişnuia să mă târască după ea pe unde putea. Dar îmi petreceam majoritatea timpului citind.

-Unde?

Altcineva ar fi întrebat-o ce citeşte, nu unde citeşte.

-La bibliotecă, în camera mea. Câteodată când voiam să scap de treburile casei, mă strecuram în pod sau pe veranda din spatele casei. Mama le trimitea pe surorile mele să mă caute şi să mă aducă jos. De ce întrebi? fu ea curioasă.

-Mă întrebam dacă nu cumva ai avut un foişor, spuse el. Parcă te văd, urcată acolo, trăgând scara de sfoară după tine, astfel ca nimeni să nu poată veni acolo.

-L-am rugat pe Jay Mac să-mi construiască unul, mărturisi ea cu ochii măriţi de surpriză. Dar mi-a spus că dacă aş avea un foişor, nimeni n-ar mai şti nimic despre mine. Connor luă tigaia de pe foc şi puse omleta pe o farfurie.

-Probabil avea dreptate, observă el, punând farfuria şi furculiţa în faţa lui Maggie. Hai, mănâncă. Vrei şi pâine?

-Nu, mulţumesc, răspunse ea.

-De ce vrei neapărat să te faci doctoriţă? o întrebă el, aşezându-se la masă.

-Pentru că e singurul lucru care îmi place cu adevărat. Ţi-am spus cândva că niciodată nu m-am gândit că m-aş putea mărita.

-Şi nici nu te-ai gândit că ai putea avea copii?

-Nu, spuse ea înghiţind cu noduri. Niciodată

nu mi-a trecut prin minte că aş vrea copii.

-Deci, spuse el preocupat, pentru o singură dată în viaţa ta ai cedat unui impuls, ai urmat-o pe sora ta într-un joc pe care altădată l-ai fi ignorat şi aşa ai ajuns să fii acostată, să te prostituezi, să...

-Să rămân gravidă, termină ea fraza în locul lui.

-Şi nici nu-ţi aminteşti nimic.

-Prea puţin îl corectă Maggie.

Connor împinse şi mai mult farfuria în faţa ei, îndemnând-o să mănânce.

-Prea puţin? o provocă el.

-Îmi amintesc unele lucruri, recunoscu ea moale, evitându-i privirea. Marinarul acela... Harlan Porter... "Felul în care tu m-ai atins", mai spuse Maggie în gând. Sărutările pătimaşe, în care buzele şi dinţii căutau obrazul, gâtul, muşcând din piele. Mâinile lui pe piele. Palmele lui în jurul sânilor ei. Căldura pe care i-o transmisese prin tot corpul. Îşi reveni din visare, terminându-şi ideea. Mai ştiu că am văzut o fată cu o mătură, l-a alergat pe Harlan Porter până dincolo de poartă.

-Asta-i tot?

-Asta-i tot, răspunse ea, concentrându-se asupra ouălor. Nu-mi amintesc nimic de banii tăi.

-Eu nu mă gândeam la bani acum.

Înainte de a răspunde, Maggie îşi umplu gura. Spera că nu se va da prea mult de gol, din cauza roşelii ce-i apăruse în obraji.

Dancer trebuie să se întoarcă cât de curând. ...o fi făcând? Oare i s-o fi întâmplat ceva? ...bă Maggie.

Dancer poate să-şi poarte singur de grijă, ...e Connor aruncând o privire pe fereastră. ...ăi mai ştie de copil, Maggie?

Ar fi trebuit să-şi închipuie că nu-l poate ...li chiar aşa uşor, darămite să ocolească ...biectul. Împinse farfuria din faţă, lăsă jos ...uliţa simţind că îi piere pofta de mâncare.

Dancer.

Dancer? se încruntă Connor. Adică n-ai spus ...olut nimănui? Nici maică-tii? Nici lui ...hael?

Nimănui. Nu voiam să ştie nimeni. Tu ce ai ...zut, că nu ţi-am spus pentru că eşti tatăl ...ului?

Mi-a trecut şi asta prin minte.

N-ai dreptate, răspunse ea.

...i când aveai de gând să spui familiei tale?

Nu ştiu. Probabil atunci când le-aş fi spus ...despre divorţ.

Iar mie când aveai de gând să-mi spui? o ...i întrebă, uitându-se la ea cu înţeles, dar ...fuzând să se lase păcălit.

Maggie ridică din umeri.

Maggie? insistă el.

Nu voiam să-ţi spun, recunoscu ea, ...erzându-şi răbdarea. Se uită la el cu ochi ...icloşi. Eşti mulţumit acum? Doar asta bănuiai ...i tu.

...adevărat că asta bănuiam, spuse el plictisit,

dar nu asta speram să aud.

-Atunci de ce-mi pui toate întrebările a
îl provocă ea, exasperată. De ce... Se
Copilul îi dădu o lovitură destul de puter
sub coaste, făcând-o să se ridice brusc d
scaun. Trăsăturile i se relaxară imediat
atinse locul în care copilul o lovise.

-Te doare? o întrebă el speriat.

Maggie zâmbi, dând din cap. De data ace
avea o expresie timidă, iar ochii verzi deve
calzi sub umbra genelor dese.

-Vrei să... Connor n-o lăsă să term
întrebarea. Se aplecă în faţă şi întinse mâ
Ea o luă şi o puse pe pântec. Aşteaptă, şo
ea, de parcă ar fi stat la pândă. O să love
din nou, mititica. Ia uite! Ai simţit?

Connor înclină din cap, dar nu luă mân

-Eşti sigură că nu te doare?

-Nu mă doare, doar că mă ia pe neaştept

Copilul mai lovi de două ori înainte
Connor să-şi ia mâna.

-Arăţi bine, Maggie. Ezită să-i spună că ar
mai mult decât bine, că era de-a drep
frumoasă. Pielea îi strălucea, părul căpăt
alte reflexe, iar trăsăturile ei delic
căpătaseră viaţă. Când Maggie îi luase pal
în mâna ei, Connor o simţise aspră, plină
bătături, dar era singurul semn care îi dădu
înţeles că viaţa ei acolo nu fusese prea uşoa
Ar fi vrut să-i poată mângâia obrazul, să-i sim
pielea catifelată. Ar fi vrut să-i pună dege
pe buze, să simtă umezeala răsuflării ei.

După câte văd, îţi prieşte viaţa aici.

Vrei să spui că-mi prieşte sarcina.

Nu mă refer la tot, spuse el, făcând un gest larg cu mâna, arătând în jurul lui. Uite, la asta. La ceea ce faci aici. La munca alături de Dancer. Şi la sarcină, bineînţeles.

Să ştii că nu sunt nefericită, mărturisi ea.

Connor gândi că Maggie găsise un mod foarte subtil de a-şi recunoaşte mulţumirea.

Copilul ar trebui să se nască în decembrie. Chiar înainte de Crăciun.

Nu vrei să mergi la sora ta, în Denver?

Nu. Sunt exact unde-mi doresc să fiu. Dancer mă va ajuta la naştere.

A ştiut de copil de la bun început, nu-i aşa? De asta erai atât de sigură că o să te primească.

Da, dădu ea din cap. Nu a înţeles de ce am vrut să rămân tocmai aici. Nici acum nu ştiu dacă e complet de acord, dar nici prin cap nu i-a trecut să mă azvârle afară. Maggie spera ca Dancer să nu-şi fi schimbat părerea o dată cu apariţia lui Connor. Se uită din nou pe fereastră, sperând să-l poată vedea apărând. Copacii din jur erau încă mângâiaţi de razele lunii. Prospectorul nu se vedea nicăieri.

Vrei să mă duc să-l caut?

Te superi? Îl întrebă ea, dându-şi seama că nu reuşise să-şi ascundă neliniştea.

N-o să dureze mult, spuse el, ridicându-se în picioare. Între timp, gândeşte-te cum o să dormim în noaptea asta şi încearcă să înţelegi că nu-mi face plăcere să împart patul cu

Dancer Tubbs. Apucă să închidă uşa după înainte ca ceaşca de ceai pe care Maggie aruncă să-l lovească.

Dancer Tubbs îl auzi pe Connor apropiindu-se, deşi acesta era încă la o mică depărtare de el. Trase un foc de armă ca să indice unde se află, apoi se întoarse din nou pe spate, urlând de durere din cauza piciorului. Corpul lui Freado era la câţiva paşi de el, cu faţa în jos. Nu mai mişca. Dancer îl omorâse. Îi rupsese gâtul, dar Dancer plătise şi el momentul său de neatenţie, rupându-i piciorul.

Connor văzu caii alergând fără ţintă pe coasta dealului, înainte de a-l vedea pe Dancer. Îndemnă calul să urce. Acesta se împiedică pentru că pietrele îi alunecau sub copite.

Connor reuşi să se ţină bine în şa, încercând să stăpânească în acelaşi timp armăsarul.

-Ce dracu' ai păţit? îl întrebă el pe Dancer. Descălecă şi îngenunche lângă el.

-Am fost neatent, răspunse el tăios. Am crezut că Freado n-o să se mai trezească deloc. S-a trezit, şi-a dat seama ce se întâmplă şi a fugit, aşa că a trebuit să alerg după el pe dealurile astea. L-am dat jos de pe cal.

Connor se uită la trupul neînsufleţit al lui Freado cu ochi încărcaţi de ură. Unghiul ciudat pe care capul îl făcea în raport cu restul trupului era mai mult decât o explicaţie.

Aşa şi-a rupt gâtul?

Da.

Şi tu?

Am căzut, recunoscu el răguşit. Tresări atunci când Connor îi atinse piciorul. La dracu', ai grijă cum umbli cu ţurloaiele mele! Trebuie să-ţi pun osul la loc.

Pe dracu'. Tu nu ştii... Dancer încetă să mai vorbească pentru o clipă, după care începu să înjure cum îi venea la gură, uimindu-l până şi pe Connor.

S-a făcut, îl anunţă el, ignorând blestemele pe care i le arunca Dancer. Mă duc să caut nişte beţe să-ţi fac atele.

Până să ajungă la cabană, Dancer îşi revenise puţin în urma durerii. Connor îl ajută să descalece şi-l susţinu până intrară în casă.

Se pare că Dancer a rezolvat dilema noastră în privinţa dormitului, o anunţă pe Maggie, care se grăbi să-i vină în ajutor. Îl puseră pe patul îngust, după ce dădură cuvertura la o parte. Mă duc să văd de cai. De data aceasta ieşi atât de repede pe uşă, încât nu mai văzu privirea acră pe care Maggie i-o aruncă.

Dancer, însă văzuse totul. Începu să râdă cu poftă.

Eu credeam că până acum ori aţi ajuns la o înţelegere, ori v-aţi omorât.

Suntem prea încăpăţânaţi să facem asta, recunoscu ea, ridicându-se. Ce-ţi fac, ceai de talpie? O să-ţi uşureze durerea.

Ba eu zic că un whisky o să mă ajute mai

mult. Ia toarnă-mi puţină licoare d-asta.

-Deci, am înţeles, ceai de salcie, se încăpă[ţâ]na ea.

-Ştiam eu că într-o zi o să regret că te-[am] învăţat tot ce ştiu eu, pufni el dispreţuitor. [El] puse o pernă sub cap, mişcându-se cu grijă, [şi] o urmări pe Maggie în timp ce îi pregă[tea] ceaiul. Mi-a spus că tu l-ai trimis după mi[ne] fată.

-Eram îngrijorată.

-Da' cine eşti tu, doica mea? se enerv[ă] Dancer. Nici nu mai ştiu cât a trecut de când s-a gândit cineva la mine.

Maggie era încă lîngă sobă, atentă la ceai[ul] pe care îl făcea.

-Nu prea-mi place că te gândeşti la mine, spuse Dancer. Îmi port singur de grijă de [câ]te de zile. Am rămas singur când tu nici nu [te] născuseşi încă.

-Vrei să-mi spui ceva în mod special? întrebă ea pe un ton blând.

-Dacă bărbatu-tău vrea să te duci cu el, răspunse el nepoliticos, atunci să nu te foloseşti de necazul meu ca să rămâi aici. Mie nu-mi place să fiu băgat în faţă şi să fiu luat drept paravan pentru prostiile altora.

Maggie rămase nemişcată auzindu-l. Se întoarse cu faţa spre el.

-Adică vrei să plec? întrebă ea, observând că întrebarea îl încurca. Când m-ai primit aici ai spus că atunci când spui "gata" e "gata". Asta vrei să spui acum?

Dancer se uită în altă parte, ocolind privirea încărcată de frică a lui Maggie. Nu îl implora, dar în ochii ei se citea o calmă resemnare ce îi făcea să se simtă de parcă ar fi trădat-o.

Nu spun decât ceea ce spun, răspunse el. Dacă o să vrea să te ia cu el, nu trebuie să rămâi aici numai din cauza piciorului meu. E destul de clar?

Maggie înţelese. Îşi reluă treaba şi răsuflă spurată.

Şi cum o să ai grijă de tine?

Asta-i treaba mea.

Pe Maggie răspunsul nu o mulţumi, dar Connor se întoarse în cabană, aşa că nu mai putu spune nimic.

V-am întrerup? îi întrebă.

Nu, răspunseră ei în acelaşi timp, având însă motive total diferite. Maggie nu dorea să deschidă iar subiectul legat de plecarea ei; iar Dancer nu dorea să recunoască faptul că s-ar fi putut să aibă nevoie de ea.

Minţiţi amândoi, le trânti Connor, uitându-se când la unul, când la celălalt, ridicând din sprâncene. Trase un scaun cu piciorul şi se aşeză pe el, întinzându-se cât era de lung. Ce-ţi mai face piciorul?

Am trecut prin unele mai grele la viaţa mea.

Îi pregătesc un ceai să-i calmeze durerile, spuse Maggie.

Connor înclină din cap. Ridică ochii spre pod, apoi se uită din nou la Maggie. Se întreba dacă ea se mai gândise cumva la ceea ce o

rugase pentru noaptea aceea. O vedea [illegible] Maggie din profil; se mai împlinise, sânii [illegible] ceva mai rotunzi, dar pântecul era încă de[illegible] de plat. Ar fi vrut s-o strângă din nou în br[illegible] să simtă mişcările copilului, să-i atingă piep[illegible] să-i simtă contururile trupului. Cât de mult [illegible] fi plăcut să o poată lua în braţe.

Maggie îi surprinse privirea şi observă [illegible] căldură ciudată în ochii aceia reci şi dist[illegible] de obicei. Roşi şi se uită în altă parte. Prob[illegible] că o privea aşa din cauza copilului, gândi [illegible] interesul pe care Connor îl dovedea faţă de [illegible] o făcea să tremure. Dar îşi repetă încă o d[illegible] în gând că numai copilul era cauza.

Maggie turnă apa clocotită în borcan şi l[illegible] frunzele să fiarbă. Pregătirea ceaiului dur[illegible] oră. Atâta trebuiau să stea frunzele în [illegible] pentru a-şi face efectul. Nu mai ştia ce să f[illegible] cu ce să-şi ocupe mâinile. Se sprijini de sob[illegible] şi-şi încrucişă braţele la piept. Poziţia în c[illegible] stătea îi accentua forma abdomenul[illegible] Dându-şi seama, Maggie lăsă imediat mâin[illegible] jos.

-Îmi pare rău că am băut eu tot ceaiul, spuse ea lui Dancer. Ar fi trebuit să-ţi opr[illegible] şi ţie.

-N-aveai de unde să ştii că o să cad de [illegible] cal, spuse el făcând un semn cu mâna. Pe ti[illegible] te durea spatele.

-Spatele? întrebă Connor. Ce ai la spate?

-O doare cumplit aproape în fiecare [illegible] răspunse Dancer în locul lui Maggie.

-Nu mă doare cumplit, ci mă doare pur şi simplu.

-Stai jos, îi porunci Connor, arătându-i un scaun.

-Dar sunt bine acum.

-Stai!

Aruncându-i lui Dancer o privire tăioasă atunci când acesta începu să se hlizească, Maggie se aşeză.

-Dar n-am nimic la spate, îi spuse ea lui Connor.

-A muncit toată vara ca un angajat normal la o fermă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Dancer, ignorând-o.

-Hai să spunem ca o lucrătoare la câmp, îl corectă Dancer. N-am pus-o să facă chiar totul pentru că nu sunt munci pentru ea.

Maggie zâmbi satisfăcută, încântată de cuvintele lui Dancer. Zâmbetul îi dispăru văzând dezaprobarea ce se citea în ochii lui Connor.

-Credeai că am venit aici să fiu servită? îl întrebă ea. Bineînţeles că am muncit. Nu sunt nici nepricepută, nici incapabilă şi nici invalidă.

-Ia uite cum ai enervat-o, interveni Dancer, uitându-se la Connor. Şi nici măcar n-ai spus un cuvânt.

-Am observat, i-o reteză Connor sec.

Enervată, Maggie ieşi pe verandă. Se aşeză pe trepte, sprijinindu-şi un umăr de stâlpul de lemn de pin. Nu se întoarse când auzi uşa deschizându-se. Connor veni lângă ea. Îl simţi

în spatele ei. Zăbovi câteva minute, până să aibă curaj să îi atingă umerii. Atingerea degetelor sale care îi pătrunseră în carne o făcură să mai coboare o treaptă. Îl simţi aşezându-se în spatele ei, ţinând-o între picioarele depărtate, astfel încât capul i se odihnea pe pieptul lui.

-Te simţi mai bine? o întrebă el blând.

Maggie trebui să recunoască în sinea ei că-i plăcea să stea aşa. La început crezuse că vrea să fie singură, dar acum simţea altceva. N-ar fi crezut că-i doreşte prezenţa atât de aproape de ea, dar îl acceptă fără să protesteze.

-Da, mai bine, răspunse ea.

Degetele lui se plimbau acum pe linia tâmplelor. Îi dădu pe spate o şuviţă de păr care îl incomoda, după care începu să o maseze, atât de uşor încât parcă simţea atingerea vântului pe piele.

-Dancer spune că ai învăţat deja tot ceea ce ţi se putea arăta.

-Aşa-mi spune şi mie mereu. Dar eu nu-l cred.

Dincolo de cuvintele ei, Connor înţelese că nu era încă pregătită să plece de acolo. Dar nu avea de gând să se lase iar atras într-o discuţie. Schimbă subiectul.

-I-ai scris mamei tale?

-În fiecare zi, deşi ea nu primeşte atâtea scrisori. De când am venit aici, Dancer nu a fost decât o singură dată în oraş. Atunci a expediat câteva scrisori, dar mai am o cutie

plină. Poate că le pui tu la poştă când pleci.

-Poate...

Maggie închise ochii. Mângâierea lui era ca o şoaptă pe obrazul ei.

-M-am gândit mult la tine, spuse el. N-am crezut că o să-mi lipseşti, dar ăsta este adevărul. Şi ţineam să-ţi spun asta. Recunoscuse cu jumătate de gură, de parcă ar fi vrut să îşi reţină cuvintele, dar ele fuseseră scoase la iveală de o forţă mult mai puternică decât voinţa lui.

-Şi eu m-am gândit la tine.

Îşi făceau unul altuia mărturisiri, dincolo de orice raţiune. Tăcură. Degetele lui Connor se jucau în părul ei. Îi masa ceafa cu podul palmei. Atingerea mâinii lui trimise fiori prin tot trupul lui Maggie. Făcu o mişcare ce îi dădu de înţeles că îi place. Mâna lui coborî pe gât, simţindu-i pulsul grăbit sub degetele bătătorite. Se aplecă să o sărute. Părul îi mirosea a levănţică. Îi desfăcu panglica, lăsându-i buclele să cadă în voie pe spate. Îi apăsă încet umerii, îndemnând-o să se ridice.

Se ridicară în acelaşi timp. El era cu o treaptă mai sus, dar lui Maggie nu-i mai era teamă de statura lui impunătoare; dorinţa luase locul fricii şi, în lumina lunii, chipul ei se înălţă spre Connor, iar ochii ei mari, expresivi înotau în ai lui.

-Vino cu mine, Maggie, o rugă el blând, dar nerăbdător.

Maggie înţelese că el nu se referea la ziua

de mâine şi nici la o altă zi - ci la momentul acela. O dorea. Connor vorbea despre ceea ce amândoi doreau. Îl luă de mână şi îl lăsă să o conducă departe de cabană.

La râu, se opriră puţin. De când venise la Dancer, Maggie se juca în apă aproape în fiecare zi. De data aceasta, Connor nu o lăsă să îşi ude picioarele, ci o luă în braţe şi traversă cu ea pârâul, continuând să o ducă aşa, până dincolo de perdeaua de pini, în lumina lunii.

O lăsă jos, pe un pat moale de crengi de brad. Mâinile ei îl ţineau încă de gât. Connor începu să-i rostească numele, ca şi cum ar fi pus o întrebare, dar ea dădu încet din cap, ridicându-se pe vârfuri. Buzele lor se atinseră, iar ea îi răspunse astfel întrebării din ochi.

Se sărutau încet, cu răbdare. Cu limba îi urmărea linia buzei de sus, fără a-l căuta, ci mai mult gustându-l. Îi simţi mâinile pe spate, trăgând-o aproape de el. Se simţea în siguranţă. Nu mai era prizonieră în mâinile lui.

Îl sărută pe obraz. Gura lui îi căuta acum fruntea, tâmpla. Mirosul părului ei îl stârnise. Maggie se lăsă pe el cu toată greutatea, pentru că aproape că i se înmuiaseră genunchii. Se prăbuşiră amândoi în genunchi, sărutându-se din ce în ce mai pătimaş. Rămaseră aşa încă câteva clipe, prea lacomi, prea dornici, pentru a se putea desprinde unul de celălalt. Connor îi desfăcu nasturii sarafanului, atingându-i umerii. Materialul se lipi şi mai mult de sâni.

Maggie se trase uşor înapoi, desprinzându-se.

Respiră adânc şi se privi. Ochii ei nesiguri se opriră în sfârşit asupra lui Connor. Acesta îi privea sânii; Maggie se acoperi cu bluza. Connor o opri, cuprinzându-i încheieturile mâinii.

-Nu face asta, o rugă. Eşti frumoasă. Mi-ar fi plăcut să fie încă după-amiază, să bată soarele.

Maggie aplecă ochii, stânjenită. Connor îi conduse mâinile până când acestea ajunseră în dreptul cămăşii. Degetele urmăreau linia materialului, mângâind arcul înalt al pieptului ei. Desfăcu încă un nasture, iar marginile cămăşii se depărtară. Şi încă un nasture. Şi încă unul. Îi luă sânii în palme. Degetele groase se jucau cu sfârcurile. Maggie suspină.

-Te doare? o întrebă.

Maggie dădu din cap fără să-l privească.

-Maggie?

-Mi s-au întărit, şopti ea.

Atingerea lui fu mai uşoară de data asta. Sfârcurile i se întăriră şi mai mult. Maggie tremură nu de durere, ci de dorinţă. Connor se aplecă asupra ei. Îi săruta sânii. Maggie se juca cu degetele în părul lui, aproape ţinându-se de el în mişcarea pe care o făcu pentru a se apleca pe spate. Crengile de molid pe care le simţi sub ea îi dădură o senzaţie ciudată, de moliciune înţepătoare, exact aceeaşi senzaţie pe care i-o provoca gura lui Connor pe sâni.

Limba cobora acum între sâni, simţindu-i

bătăile inimii. Ridică capul şi se întinse lângă ea, punându-şi o mână sub capul lui Maggie şi începând să o legene. O privi lung, părând a nu se mai sătura de chipul ei mângâiat de razele lunii, ascultând sunetul respiraţiei ei necontrolate. Începu să o sărute din nou, de data asta pe gură, despărţindu-i buzele.

Plăcerea carnală îi copleşise pe amândoi, pe măsură ce sărutul se adâncea. Maggie răspunse sărutărilor şi îmbrăţişărilor lui. Respiraţia lor devenise una.

Gura, obrazul, lobul urechii, pielea fină de după ureche, totul era gustat cu lăcomie. O săruta fără să se mai sature, lacom de buzele dulci şi ispititoare, fericit că i se răspunde cu aceeaşi dorinţă. Fiecare sărut cerea încă unul.

Connor îi atinse ochii cu buzele.

-Uită-te la mine, Maggie, o rugă el, aproape fără respiraţie.

Ea deschise ochii, timidă. Îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Ţinea un picior peste piciorul ei, iar mâna liberă se juca cu buclele ei.

-Nu ţi-e teamă? o întrebă el, dar nu îi dădu răgaz să răspundă. Nu vreau să te temi de mine.

-Nu mă tem, şopti ea. Întinse mâna să-i atingă faţa. Îi plăceau liniile acelea perfect tăiate, solide ale chipului său. Vreau să-ţi spun ceva în legătură cu prima noastră seară. Nu m-am simţit forţată.

Connor deschise gura să spună ceva, dar ea îl opri, punându-şi arătătorul pe buzele lui.

-Atunci mi-a fost teamă, recunoscu ea. După ce m-am trezit... când mi-am dat seama ce făceam... cât de mult îmi doream asta... toate acele sentimente mă înspăimântau... dar atunci... Îi era greu să se uite la el. Trebuie să știi că nu tu m-ai forțat.

-Ai început să-ți amintești?

-Asta sunt sigură că mi-o amintesc, spuse ea, apropiindu-și gura de a lui, apoi îl sărută lacomă.

Dorința era din ce în ce mai mare. De data aceasta, Maggie fu cea care îi desfăcu nasturii. Îi desfăcu vesta și cămașa scoțându-le de pe el. Connor o ajută să i le scoată. Maggie îi căută cureaua, în timp ce el își desfăcea nasturii de la bluejeanși. Maggie îi desfăcuse deja trei nasturi când simți mâna lui deasupra, oprind-o.

-Nu vreau să te grăbești, spuse el înnebunit. Dacă mă atingi acum... Nu-și termină fraza. În ciuda lipsei sale de experiență, Maggie înțelese. Mâinile ei îl mângâiau acum pe piept, pe umeri, masându-l cu podul palmei.

-De unde știi tu atâtea lucruri? o întrebă, frecându-și nasul de nasul ei.

-Din cărți. Ți-am spus că citesc mult.

Nu o întrebă ce fel de cărți citește, dar putea jura că erau dintre cele pe care punea mâna pe ascuns. Connor începu să geamă, simțind fiori în tot corpul. Gura urma mâinile. Coborî pe gât, apoi în dreptul claviculei. Îi mușcă sfârcurile cu dinții. Acum erau fiecare pe o parte, iar pântecul lui Maggie îi apăsa

abdomenul. Ridicase un picior deasupra lui, continuând să îl sărute. Copilul lovi destul de tare pentru ca Connor să îl simtă. Se desprinse din îmbrăţişarea lui Maggie.

-Dumnezeule, şopti el răguşit, uimit şi puţin speriat. Maggie îi cuprinse faţa în palme, trăgându-l spre ea.

-Nu-i nimic.

-Dar dacă. . .

-Nu se va întâmpla nimic.

Începu să o sărute din nou, întorcând-o în aşa fel încât ea îl încălecă. Îi vedea sânii. Băgă mâinile pe sub cămaşa ei, cuprinzându-i şoldurile. Trase de pantalonaşii pe care îi avea pe dedesubt, iar ea îl ajută. Şoldurile şi pulpele goale erau încă acoperite de fustă. Dar Connor simţea atingerea pielii. Puse mâinile pe pântecul ei tare. Maggie începu să ofteze, înnebunită de atingerea aceea, nedorindu-şi nimic altceva decât să se încolăcească în jurul trupului său. Connor ajunse cu mâna între picioarele ei, atingând-o aşa cum nu o mai atinsese până atunci, stârnind-o, căutând locul acela fierbinte şi umed de unde pleca dorinţa. Îşi ţinu respiraţia, copleşită de o senzaţie de moliciune ameţitoare. O apăsa cu podul palmei. Maggie începu să se mişte urmărindu-i direcţia mâinii. Se aplecă înainte. Degetele lui căutau, pătrundeau în trupul ei. Mai întîi unul. Apoi încă unul. Maggie închise ochii, prizonieră a propriilor ei senzaţii.

Părul îi căzu în faţă, acoperindu-i umerii,

propându-i chipul lui Connor. O simţea
binte, tremurătoare deasupra lui. Începuse
respire anevoie, înnebunită. Brusc, se ridică,
ndu- i mâna la o parte, iar atunci când el
ercă să o prindă, se feri.

Vreau mai mult, şopti ea, aproape fără glas.
bagă mâna în pantalonii săi, căutând dincolo
material.

Nu, spuse el.

Îl ignoră, deschizându-i pantalonii, punând
âna pe bărbăţie.

Maggie!

Lasă-mă. Nu era pentru prima oară când îl
ingea acolo, mângâindu-l, frecându-l. Connor
spină. Ia-mă, îl rugă ea. Ia-mă ca atunci.

Ultimele ei cuvinte fură ca un cântec de
enă în urechile lui. În glasul acela se
pleteau inocenţa şi dorinţa femeii. Îi strânse
pele, ridicând-o din nou. Maggie îl ajută să
tre în ea, încet, până când nimic nu-i mai
tu despărţi.

Maggie scoase un ţipăt uşor, dar lui Connor
u i fu greu să înţeleagă că nu exprima durere.
mângâia sânii, mişcându-se împreună cu ea.
De data aceasta, ea nu închise ochii, ci îi
mări mâinile ce se plimbau răbdătoare pe
elea ei, căutând locurile luminate de lună.
otul era perfect. Atingerea lui aspră şi totuşi
tât de blândă, întunericul, umbrele.

Amândoi ajunseră la orgasm aproape în
eeaşi clipă. Maggie simţise asta datorită
uterii cu care Connor începuse să o strângă.

Se aplecă iar în faţă, respirând precum un
salvat de la înec. O privea cum se ridică
lasă deasupra lui şi, până la urmă, fu nevoi
se lase pradă senzaţiei copleşitoare
împlinire a actului.

O clipă mai târziu, atingând-o din nou în
mai intime locuri, Maggie începu să tremu
copleşită de plăcere. Rămase lipită de
rostindu-i numele la nesfârşit, suspinând. A
trupul ei se prăbuşi extenuat pe el. Conno
întoarse în aşa fel încât să poată sta confort
pe patul de rămurele. Maggie se arcuise
linia trupului lui, cu spatele la el.

Îi sărută gâtul. Ea trase de cămaşă, încerc
să-şi acopere sânii.

-Nu, o rugă el. Rămâi aşa. Îi cuprinse iar
sân în palmă.

-Dar trebuie să mă întorc la cabană, prote
ea fără convingere. Trebuie să-i dau ceaiul
Dancer, adăugă, cu jumătate de gură.

-Mai e vreme. O să înţeleagă, mai ales
lipsim de mult timp.

-O să înţeleagă?

Connor zâmbi; hainele lor erau împrăştia
peste tot. Şi ceea ce mai aveau pe ei, era
neorânduială. Lui Maggie i se umflase
buzele, în păr avea ace de brad şi tot trupul
era înfierbântat.

-Cred că o să înţeleagă, spuse el. Îţi pa
rău?

-Nu îmi pare rău. Mă simt puţin jenat
Acum, că dorinţa fusese potolită, Magg

...bui să recunoască în sinea ei că era mult mai stânjenită. Aşa a fost şi prima oară, nu-i aşa? Întrebarea nu era pusă pentru că s-ar fi simţit nelămurită; răspunsul era în oasele ei, în pielea ei, ca şi cum memoria i-ar fi trecut dincolo de inconştient. Poziţia lui Connor, postura în care se aflau îi erau familiare. Nu şi-a deranja mâna lui pe piept, ci o reconforta.

-Cam aşa a fost, spuse el, gândindu-se la atracţia puternică pe care o simţeau unul faţă de celălalt.

-Dacă aş fi fost o târfă, îl întrebă ea cu grijă, ai mai fi venit să mă vezi?

Connor ezită. Întrebarea era mult mai complicată decât o crezuse Maggie şi necesita mai mult decât un simplu "da" sau "nu". Fiindcă nu i se răspunse imediat, Maggie interpretă greşit tăcerea lui.

-Înţeleg, spuse ea, vrând să se ridice.

-Ai crezut probabil că răspunsul e nu, o întrebă el apucând-o de mână. Maggie se înmulse. Se ridică şi el, închizându-se la pantaloni. Maggie îşi aranjă cămaşa, scuturându-şi apoi sarafanul.

-Da, asta am crezut. Vrei să spui că greşesc?

-Nu.

-Atunci ce vrei să spui? Rămase în picioare, aranjându-şi fusta. Bluza i se prinsese într-o creangă, aşa că trase de ea.

-Te simţi jignită?

Maggie făcu o pauză, ţinând bluza în faţa ei. Încet-încet, reuşea să gândească mai limpede.

Oftă, apoi zâmbi tristă, aproape ironică.

-Îmi pare rău, a fost o întrebare tâmpită. N fi trebuit să o pun.

Connor se ridică în picioare, îmbrăcându cămaşa şi vesta.

-Nu m-aş mai fi întors pentru că mi-ar fi f frică, mărturisi el. Deşi nu o vedea, îi sim încordarea. În noaptea aceea eram furio nestăpânit. Îşi aminti că atunci câştigase o su importantă la pocher. Şi eram plin de mândrie egoistă. Ceea ce doream eu nu er relaţie intimă. Nu ceva personal. Şi nici n fi vrut ca lucrurile să decurgă aşa. M-aş fi ţi departe de tine pentru tot restul timpul petrecut la New York.

Maggie deschise gura vrând să spună ce dar Connor se întoarse spre ea şi o fixă privirea. O rază de lună îi mângâia faţa i ochii căpătaseră reflexe de oţel.

-Şi mi-aş fi petrecut tot restul vie gândindu-mă la tine. Maggie tresări, respir din ce în ce mai repede, dar el o ignoră. A aş fi făcut dacă ai fi fost o târfă, repetă el voce tăioasă, revenindu-şi din starea vulnerabilitate în care căzuse. Da' sunt sig că nu m-aş fi însurat cu tine.

-Vorbeşti de parcă ai regreta asta, îl provo ea. De data aceasta, ezitarea lui Connor intenţionată şi nici nu se obosi să răspun mai repede sau să-i explice de ce făcuse ac pauză, lăsând-o să înţeleagă ce vrea.

-Hai să mergem, spuse el.

Maggie nu se mişcă.

Ai obţinut ce-ai vrut din căsătoria asta, nu ai?

Şi tu nu ai obţinut tot ce-ai vrut? Ai fost adusă în vest. Ai învăţat medicină de la Dancer Tubbs. Sau poate că ai vrut şi altceva despre care nu mi-ai vorbit?

Da, spuse ea ridicând capul mândră. Dar am obţinut şi acel lucru despre care tu nu ştii. Trecu în grabă pe lângă el, dar Connor îi tăie calea, fără a o atinge. Am vrut un nume pentru copilul meu. De data aceasta, când îl ocoli, Connor nu mai încercă să o oprească.

O urmă până la cabană, dar într-un ritm mai lent. Când ajunse, Maggie îl servea deja pe Dancer cu ceai. Prospectorul era palid şi avea faţa scăldată în sudoare. Maggie îi făcu semn să îi dea un lighean cu apă. Gesturile erau scurte, iar chipul inexpresiv. Connor traversă încăperea şi udă o cârpă, după care se întoarse lângă pat şi i-o dădu.

Are febră, spuse ea.

N-are nimic, spuse Dancer ştergându-se pe frunte. Era de aşteptat după fractura pe care am făcut-o.

N-ar fi trebuit să te las singur. N-o să se mai repete.

Hai, fată, nu mai spune asta.

Vorbesc serios, Dancer. Nu plec de lângă tine. Luă cana goală din mâinile lui Dancer şi o puse pe masă. După ce acesta se aşeză într-o poziţie mai comodă, luă o cârpă şi începu să-i

umezească faţa.

Connor aduse ligheanul lângă ea, apoi duse în pod şi făcu patul. Îl strigă pe Dan

-Mai ai pături aici? Maggie are obiceiul mă dezvelească.

-Vezi în cufăr, strigă Dancer, rânjind înţeles spre Maggie.

-Aruncă-le aici, spuse Maggie, o să dorm jos.

Connor se aplecă peste balustrada scării

-O să dormi pe dracu', spuse el amuzat, a îşi reluă ocupaţia. Deschizând cufărul, văz stivă de pături. Scoase două şi le puse deasu saltelei. Patul lui Dancer era de fapt o l foarte joasă, plină cu paie, dar Connor făcu aşa fel încât aranjă un culcuş comod, dator păturilor şi pernelor umplute cu pene de gâ Când să închidă cufărul, privirea îi fu atra de un plic.

Îl recunoscu imediat. Era adresat lui Ma şi fusese trimis de el. Nu fu nevoie deschidă ca să ştie ce se afla în el. Cu do luni în urmă îl trimisese pe Buck la Dancer ducă hârtiile de divorţ pe care Maggie trebu să le semneze. Crezuse că ea expediase de hârtiile la Denver.

Deschise plicul şi scoase hârtiile. Pe u dintre ele era o singură semnătură: a lui. Bă la loc hârtiile şi strecură plicul în buzunar de la spate. Trebuiau să discute şi aceas problemă, numai că era nevoie de răbdare, d un moment în care amândoi să fie pregăt

...ntru așa ceva.

Connor se sprijini de perete. Dancer ...rmise, iar Maggie se așezase pe balansoar.

...tinge lampa, Maggie. E timpul să te culci ...u. Și eu trebuie să ajung la Double H înainte ...prânz.

...Nu te opresc.

...Nu, dar Dancer se mișcă mai greu și o să ...întârzie.

...Cum adică?

...Adică pe noi. Plecăm toți mâine dimineață. ...Fac un gest cu degetul. Repet, plecăm toți ...ei și dacă ai chef să discutăm despre asta, ...rmă aici. Eu vreau să mă culc.

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

Connor ţinu scara pentru ca Maggie să poa urca în pod. O ajută să treacă pragul.

-Îmi place că nu ţi-ai pierdut din gra observă el.

-Minţi. M-am făcut cât o văcuţă şi sunt d două ori mai greoaie. Se târî pe salt trăgându-şi rochia sub picioare. Eu n-o să p urca şi coborî scările astea toată noaptea, avertiză ea. Va trebui să te mai duci din că în când la Dancer să vezi dacă are nevoie ceva.

-Exact la asta mă gândeam şi eu. Tu trebu să te odihneşti. Micşoră flacăra lămpii cu ul până când aceasta nu mai ajunse decât o şuv de lumină difuză. Întunericul veni pent Maggie ca o binecuvântare. În felul acesta, simţea singură cu gândurile ei.

-Vrei să te ajut să-ţi desfaci nasturii ? o m întrebă Connor.

-Nu, răspunse repede. E suficient că m dezbrăcat o dată pe ziua de azi. Ajunge.

-Sper că mă vei înţelege dacă îţi voi spune că nu asta este şi părerea mea.

Maggie nu înţelese.

-Credeam că nu mai vrei nimic de la mine, îl reteză ea.

-Niciodată nu am afirmat aşa ceva.

Maggie ar fi vrut să riposteze, dar fu nevoită să renunţe pentru că începuse să caşte cu poftă.

-E timpul să te culci, anunţă Connor, scoţându-şi cămaşa. Stinse de tot lampa şi se întinse pe saltea. Paiele foşniră sub el. Maggie tocmai îşi pusese cămaşa de noapte şi îl urmă. Se întoarse pe o parte, trăgându-şi picioarele aproape de burtă, într-o poziţie care o relaxa şi care era odihnitoare pentru starea ei. Când îl simţi pe Connor încolăcindu-şi braţele în jurul ei, găsindu-şi un culcuş cât mai comod, Maggie nu-l respinse. Pieptul şi picioarele lui erau ca un suport binevenit pentru spatele şi coapsele ei.

-Am pregătit deja ceaiul pe porţii, spuse ea căscând iar. Îi dai câte o doză lui Dancer, din patru în patru ore. L-am pus pe masă, chiar lângă el.

-Am eu grijă.

-Mai bine ai grijă să nu-ţi rupi vreun picior pe scările astea.

Connor pufni în râs, suflând fără să vrea în părul ei.

-S-a făcut, şefa! rosti el milităreşte, cu afecţiune în glas.

-Să ştii că nu merg nicăieri cu tine mâine

dimineaţă!

De data aceasta, Connor nu îi mai răspun
O înlănţui cu braţul şi închise ochii. O simţ
încordată, după care se relaxă. În câteva clip
amândoi pluteau pe calea viselor.

A doua zi, până în prânz, Maggie era în
îndreptându-se spre Double H. Nu-şi dăde
seama cum se întâmplase totul. Singur
explicaţie pe care şi-o putu da era faptul că
refuz ar fi fost greu de acceptat pentru Conno
Holiday. Toată dimineaţa evitase să discut
subiectul cu ea. Împachetase singur proviziil
şi hainele pentru Dancer, punându-le pe asinu
acestuia şi pe cai. Neavând nici o căruţă,
nevoit să improvizeze un fel de targă pe car
o legă de unul dintre cai pentru a fi trasă. L
rândul său, Dancer, obligat să rămână la pa
urla într-una la Maggie să-i dea arma ca să
omoare pe ticălosul care voia să-l ia din colib
lui. Maggie observă că era urmărită de Conno
cu coada ochiului şi că acesta dădea dovad
de suficient de mult bun simţ pentru a fi chia
tentat la un moment dat să cedeze furiei lu
Dancer. La un moment dat, gândi chiar că lu
Connor nu i-ar fi stricat o lecţie.

Pe urmă, îi trecu prin minte că s-ar fi putut
încăpăţâna să rămână acolo, dar Connor avea
o tactică cu totul deosebită de a o convinge
fără să folosească cuvintele. După ce pregăti
totul de drum, îl luă pe Dancer în braţe şi-l
duse la targă. Maggie, care intenţiona totuşi s
aibă grijă de prospector până la însănătoşirea

acestuia, nu avu de ales. Trebui să-l urmeze. Ar fi putut motiva că-i trebuie toate ierburile și ceaiurile de acolo, dar Connor fusese destul de iute și împachetase borcanele și sticluțele pe care Maggie le adunase și le preparase cu ajutorul lui Dancer. Se duse chiar în grădină să culeagă câteva plante proaspete. Connor promise să trimită unul din oamenii săi a doua zi pentru a aduce ceea ce ei nu puteau lua acum. Maggie constată că planul lui Connor fusese foarte bine pus la punct și nu ezită să-i amintească acest lucru de câteva ori. Connor, pe de altă parte, trebui să recunoască faptul că observațiile ei erau rostite mai degrabă pe un ton încărcat de suspiciune decât de încântare. Nu-i răspunse, ci se mulțumi să-i zâmbească galeș.

Merseseră spre nord, de-a lungul râului, cotind la stânga la fiecare încrucișare de drumuri. Connor se oprea des, pentru a le îngădui să se odihnească. Deși spusese că vrea să ajungă la fermă înainte de ora prânzului, Maggie înțelese că folosise asta doar ca pretext să-i scoată mai repede din casă. Cu excepția faptului că ea și Dancer aveau nevoie de câte o pauză, Maggie avu impresia că soțul ei mergea alături de ei la fel de absent de parcă ar fi mânat de la spate o turmă de vite.

Era deja mijlocul după-amiezii când ajunseseră la capătul văii în care se afla ferma. Connor struni calul, așteptând ca Maggie să-l ajungă din urmă. Rămânea la latitudinea ei să

aprecieze sau să nu îi placă Double H.

Numai că Maggie nu avea nici o părere despre fermă. Nu se gândise niciodată că ar putea veni aici şi evitase să-şi închipuie cum cum ar arăta. Acum, la limita văii, constată că orice şi-ar fi imaginat despre acele locuri, nu ar fi egalat adevărata grandoare ce se întindea înaintea ei. Pur şi simplu simţi că i se taie respiraţia.

Pe pământ, totul era colorat feeric. Cerul era senin, de un albastru intens. Verdele, în nuanţe de la culoarea smaraldului la cea a jadului, pinii se intercalau aruncând umbre asupra pământului. Albul şi albastrul erau singurele culori la nivelul cerului. Nici o tentă de gri pe marginea norilor pufoşi ce se întrevedeau la orizont. În depărtare, stâncile ţâşneau în sus, ascuţite, iar vîrfurile lor albe străluceau în lumina soarelui. Acolo unde râul îşi lărgea matca iar apa curgea repede peste pietre şi buşteni, părea că bobiţe asemeni diamantelor se împrăştiau în tot locul.

Casa părea să fi fost una cu pământul pe care era ridicată. Dădea impresia că era acolo de când lumea, născându-se o dată cu întregul decor. Nu era înaltă, nu se ridica precum munţii maiestuoşi din jur, ci era bine înfiptă în pământ. Avea fundaţia din piatră de râu şi pereţii din lemn. Vitele şi caii depăşiseră limitele ţarcurilor, împrăştiindu-se în toată valea. Un călăreţ îi văzu din partea stângă a văii şi le făcu semn cu mâna. Connor îi

răspunse la salut.

-Asta e Luke, îi spuse el lui Maggie.

-Nu seamănă deloc cu ceea ce am văzut la Dancer, spuse Maggie, vrăjită, părând a nu-l fi auzit pe Connor.

Connor zâmbi, dar Dancer fu cel care răspunse în locul acestuia.

-La dracu' măi, fată, privata lui Connor e mai mare decât toată coliba mea.

Exagera, desigur, dar, din câte vedea, Maggie înclina să îl creadă.

-Tot pământul ăsta e al tău? îl întrebă ea pe Connor.

-Acum, da, răspunse el, mândru şi mulţumit că putea afirma acest lucru. Bunicul meu a venit aici în 1806, când Pike explora minele din Louisiana. Era cel mai tânăr membru al expediţiei. Pe urmă, s-a desprins de grup şi s-a însurat cu o indiancă şi, în ciuda sfaturilor tuturor, a hotărât să rămână aici. Aproape tot ce ştia despre viaţa de fermă, a învăţat de la bunica mea. La început, îmblânzeau caii sălbatici pe care îi prindeau în canion. Şi-au cultivat o grădină şi făceau schimb de mărfuri cu indienii. Nu exista pe atunci piaţă pentru ceea ce produceau ei. Făcea totul cu mare plăcere şi, aşa cum spunea, spera ca într-o zi să revină la civilizaţie.

Au trecut patruzeci de ani şi el tot aici a rămas, continuă Connor, arătându-i toată acea întindere cu mâna. Aici l-a găsit Fremont când şi-a extins teritoriile. Bunica mea murise deja,

dar lăsase în urma ei trei fii şi o fiică, aşa că ei l-au ajutat să ducă ferma mai departe.

Maggie făcu câteva calcule în gând.

-Tatăl tău a făcut parte din grupul lui Fremont, nu-i aşa ?

-Unchii mei au preluat toată treaba când expediţia condusă de Fremont a plecat mai departe, dar Rushton a rămas în urmă. În acelaşi an s-a căsătorit cu mama, iar la câţiva ani după aceea m-am născut eu.

-Cam în perioada în care s-a descoperit aur în California.

-Exact, zâmbi el, ca apoi să rânjească de-a dreptul. La vremea aceea civilizaţia nu ajunsese încă până la bătrânul Sam Hart şi nici nu a stricat nimic pe-aici. Pe pământul ăsta e una din cele mai bune trecători spre Park Range.

-Şi de-aia a vrut Rennie să îl cumpere pentru compania Northeast Rail.

Dancer tuşi pentru a-şi face prezenţa simţită. Era încă pe targă.

-Hai, c-aveţi toată viaţa la dispoziţie să vorbiţi de istoria familiei. Da pe mine dracu' să mă ia dacă nu m-am săturat să stau pe beţele astea, tras de un cal necioplit care îmi flutură coada peste faţă din zece în zece metri. Nici măcar nu văd despre ce vorbiţi, nu ştiu decât pe unde am trecut până acum. Şi nu e acelaşi lucru, mormăi el.

-Trebuie să mergem mai departe, spuse Connor, făcându-i cu ochiul lui Maggie. O văzu

să încearcă să-şi ascundă zâmbetul punându-şi o mână pe faţă. Consideră gestul ei drept un semn bun ; era totuşi mare lucru să traverseze pământul familiei Holiday cu o stare de spirit ridicată.

Până ca ei să ajungă la fermă, Luke se alăturase celorlalţi prieteni ai săi pentru a-i întâmpina. Connor o ajută pe Maggie să descalece şi făcu prezentările. Observă că toţi oamenii săi evitară să se uite atent la burta soţiei lui, de parcă ar fi crezut că el refuza încă ideea că el e tatăl copilului.

Maggie se sprijini de Connor în timp ce urcă scările spre verandă. Apoi intrară în casă. În ciuda faptului că opriseră de multe ori pe drum pentru a-şi dezmorţi picioarele, Maggie se cam clătina. Imediat ce intrară în casă, Connor fu nevoit să o susţină.

-Vreau să mă uit prin casă, îl rugă ea. În spatele ei, Dancer mormăia şi se văita cât putea de tare, în timp ce Buck şi Ben îl ridicau de pe targă.

-Sigur, cum doreşti, spuse Connor, dar va fi mereu cineva în preajma ta.

-Dacă ai de gând să mă ţii din scurt, n-o să ne înţelegem.

-E un risc pe care mi-l asum, ripostă el sec.

Maggie nu scăpă zâmbetul lui îngâmfat, care îi transformă faţa, făcându-l să pară mai degrabă afurisit decât atât, îl înfrumuseţa, îl arăta mult mai frumos decât era de fapt. Îl privea fix.

-S-a întâmplat ceva ? o întrebă Connor.

-Nu, spuse ea clipind şi respirând cam greu. Condu-mă!

-Bine, se arătă el de acord, rânjind în continuare. Aici e salonul. Trecură printr-un mic hol cu uşi imense, boltite. Pe podeaua de lemn, erau câteva covoare. Mobila era din lemn de pin, simplă şi funcţională, dar sculptată cu mâini de maestru. Perne pufoase, învelite în huse de culori ce se asortau cu decorul de afară, erau împrăştiate pe toate scaunele, pentru confort. Căminul era din piatră încrustată în lemn. Pe policioară, câteva fotografii în rame lucrate de mână. Connor traversă holul.

-Aici e biroul meu, îi arătă el. Se întoarse încet pentru a-i permite să vadă rafturile de cărţi, pline cu volume legate în piele. Pe vremea bunicului meu, aici era un dormitor, iar acolo unde e acum salonul, înainte era bucătăria. Chiar şi atunci când mama mea era foarte mică, nu erau destule cărţi la vest de Mississippi să umple toate rafturile astea. Majoritatea dintre ele au fost cumpărate după perioada de glorie a căutătorilor de aur. Călătorii care poposeau aici, lăsau câte o carte drept plată pentru faptul că li se îngăduia să înnopteze. Mai târziu, tatăl meu a plecat la New York. De Crăciun, obişnuia să-mi trimită pachete întregi cu cărţi. Şi de ziua mea. Când trăia bătrânul Sam, ţineam cărţile în pod pentru că nu-i plăcea nimic din ceea ce făcea

Ashton. După moartea lui, am transformat dormitorul în birou.

Ieşiră şi din camera aceea, luând-o mai departe pe hol. Îi arătă dormitorul în care avea să stea Dancer, sufrageria, bucătăria şi, în capătul casei, dormitorul imens în care dormea Connor.

Aici au fost cândva mai multe dormitoare mici, dar eu nu aveam nevoie de ele, aşa că am dărâmat pereţii, cu ajutorul lui Ben.

Maggie se trezi dorindu-şi ca el să le fi păstrat.

Nu m-am aşteptat să ai o casă atât de mare.

Casa s-a transformat de când bunicul meu s-a stabilit aici, punând piatra de temelie. Din când în când, se adaugă sau se schimbă ceva. Connor o conduse pe Maggie spre patul imens, aşezând-o pe cuvertura viu coloratã. Bătrânul îam spunea că dorul de ducă i-a dispărut imediat ce a văzut valea asta. S-a plantat aici, a prins rădăcini şi nu s-a mai gândit să se mute în altă parte. Connor se aşează pe pat, luă pălăria de paie din mâinile lui Maggie, punând-o pe un scaun. Vrei să-ţi aduc ceva ?

N-am nevoie de nimic.

Atunci mă duc să descarc bagajele. Între timp, poţi să tragi un pui de somn.

Nu sunt obosită.

Minţi. Aproape că ai adormit în şa. Puse mâna pe pătura de bumbac împăturită la capul patului. Întinde-te, te învelesc cu asta.

Până la urmă, Maggie cedă, gândindu-se că

face prea multe nazuri. Probabil că el av
dreptate. Se simţea destul de obosită.

-Connor ... mai avem multe de discutat.

-Da, dar nu e nevoie să discutăm acum, spu
el învelind-o, după care se aplecă şi o săru
pe frunte.

-Ca să nu mai spun că te porţi prea fami
cu mine.

-Doar sunt soţul tău, spuse el, punând
mâna pe pântec şi mângâindu-l.

-Şi despre asta trebuie să vorbim.

Connor consideră că era timpul să plece.

-Te trezesc înainte de cină, mai spuse el
ieşi din cameră, înainte ca Maggie să mai poa
scoate vreun cuvânt.

Maggie se trezi totuşi destul de devre
pentru a pregăti ea însăşi masa. Nimeni nu
spusese să facă asta; bucătăria era goa
nimeni nu era acolo să o oprească. Intrând
bucătărie, Connor avu intenţia de a o trimi
înapoi în dormitor, dar, ridicând capacul un
oale în care fierbea ceva, se răzgândi, pentr
că mirosul era prea îmbietor. Maggie observ
că, după dispariţia lui Connor, în uşa bucătări
apărură pe rând câteva capete curioase.

Fiecare veni cu diverse pretexte. Ben îi ară
arsurile pe care le căpătase din cauza scânteilo
din fierărie. Patrick intră şchiopătând,
scoase cizma şi o anunţă că îi intraseră câte
pietre în ea. Buck pretextă că îşi uitase acol
pălăria după ce ajutase la transportarea lu
Dancer. Luke ceru simplu apă.

Maggie avu grijă de fiecare în parte, atentă la nevoile lor, bucurându-se de faptul că putea să mai schimbe o vorbă cu cineva. Observă, de asemenea, că fiecare dintre ei făcuse ce făcuse şi se apropiase de sobă, savurând mirosul de supă, în care se amestecau aroma de cartofi, ceapă şi morcovi, ce fierbeau împreună cu bucăţile mari de carne. Luke zăbovi destul pentru a o ajuta să taie pâinea şi să pregătească aperitivul.

În bucătărie se făcuse prea cald, aşă că Maggie ieşi pe verandă, alăturându-se lui Dancer. Connor pusese acolo un pat de campanie, pe care Dancer se întinse comod. Era oricum mai bine decât să fie cărat la coada calului, ca un pui sacrificat.

-Ai nevoie de ceva ? îl întrebă Maggie înainte de a se aşeza. Dancer îi făcu semn cu degetul, arătându-i o treaptă pe care să se aşeze. Maggie se supuse. Privirea îi fu atrasă de locul în care, sprijinit de gardul ţarcului, Connor stătea de vorbă cu Buck şi Patrick. Un armăsar negru ca fumul mergea la pas de-a lungul gardului, sforăind nervos şi uitându-se din când în când în direcţia celor trei bărbaţi.

-Ce fac ? îl întrebă Maggie.

-Se îndeamnă unul pe altul să urce în şa, spuse Dancer chicotind. Calul ăla o să-i înţeapă. Buck a căzut de două ori şi Patrick a pupat ţărâna a treia oară. Mă distrez grozav stând aici degeaba şi uitându-mă la proştii ăia care încearcă să păcălească un animal prea

inteligent.

-Dacă sunt aşa deştepţi, îl vor lăsa pe Conn să încalece, spuse ea sec.

Râsul ascuţit, sinistru al lui Dancer îl f pe animal să tresară, iar cei trei bărbaţi uitară în direcţia verandei.

-Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa Maggie ? o între el, pocnindu-şi piciorul sănătos.

-Mi-ar plăcea grozav să-l văd pe Conn Holiday luând o copită zdravănă în ... răspunse Maggie printre dinţi, zâmbi bărbaţilor din ţarc.

-Se pare că ai şanse mari, spuse Dancer ve la uite-l că încalecă acum.

Lui Maggie îi dispăru zâmbetul de pe bu Se îndreptă, ridicându-se pe vârfuri p marginea treptelor, urmărindu-l pe Conn cum se apropia de armăsar. Ajungând lân el, Connor începu să-i vorbească, dar Magg nu putu desluşi cuvintele. Oricum, nu ar contat, pentru că în cazul lui Connor m important decât cuvintele în sine era tonul p care erau rostite. Îi era uşor să îşi închipui vocea sa blândă, calmă din acel moment.

Ea ştiuse din prima clipă ce efect neaştept de bun avea asupra celor din jur. Cu toat acestea, i se părea destul de ciudat să-ş închipuie că un anumit ritm şi o anumit tonalitate a vocii lui Connor fuseseră dobândit după îndelungi practici în îmblânzirea cailor Era un lucru de reţinut pentru ea, tocma pentru a se feri data viitoare.

Cât mi-ar plăcea să-l văd aruncat dincolo de gard, îi spuse ea lui Dancer, făcându-l pe acesta să râdă mai tare, tocmai pentru că minţise. Chiar şi din profil, îi putea citi neliniştea de pe chip.

Maggie urmări atentă cum Buck ţine animalul drăguţ pentru ca Connor să poată încăleca. Primul dintre ei care îl călărise reuşise să se ţină în şa destul de mult înainte de a fi aruncat. Connor se ţinea cu o singură mână, iar cu cealaltă încerca să-şi menţină echilibrul. Corpul său se încăpăţâna să rămână în şa, în ciuda mişcărilor disperate ale calului, care părea ca lovit de streche. Buck şi Patrick scoteau strigăte încurajatoare, iar Dancer delira de plăcere la vederea spectacolului. Maggie rămase interzisă.

Armăsarul sforăia şi dădea din picioare, ridicând nori de praf şi bulgări de noroi. Pălăria lui Connor căzu şi fu călcată în copite. Buck şi Patrick blocară gardul în momentul în care văzură că animalul vrea să sară peste ţarc. Connor se unduia în şa, atent la mişcările calului, părând câteodată gata-gata să cadă.

Maggie aproape că-şi băgă unghiile în carne în clipa în care Connor se aplecă pe o parte. Imediat, însă, se îndreptă; de data aceasta, stătea drept în şa şi, cu o mişcare bruscă, armăsarul îl aruncă cu capul în jos, făcând un salt în aer. Maggie alergă cât putu de repede la el. Patrick îi deschise poarta. Se lăsă în genunchi lângă Connor; acesta voia să se ridice.

-Să nu îndrăzneşti să te scoli de-acolo, porunci ea, punându-i o mână pe spate.

Urlând de durere, Connor se întinse din nou pe pământ. Îi simţi mâinile pipăindu-i atent umerii, braţele, ceafa, coloana, apoi picioarele. El ştia deja că nu-şi rupsese nimic, dar o lăsă pe Maggie să constate singură asta. Connor îşi acoperi obrazul cu mâna şi îi aruncă lui Maggie o privire furişă. Ea îşi muşca buza şi era palidă. Atunci îşi dădu seama că nu era doar puţin îngrijorată, ci de-a dreptul speriată.

-O să supravieţuiesc, o linişti el, încercând să pară glumeţ.

Maggie se lăsă pe vine şi privi atentă.

-Nu, n-o să supravieţuieşti, răspunse ea înţepată. Pentru că o să te omor cu mâna mea. Îi simţi o mână mângâindu-i spatele, dar se făcu că nu observă şi se ridică în picioare. Îşi scuturâ de praf, îi întoarse spatele şi se duse direct în casă.

Connor se ridică încet, fără a o scăpa din ochi. Luă pălăria mototolită din mâna lui Buck şi o scuturâ lovind-o de pulpe, scoţând praful din ea şi străduindu-se să o readucă la o formă cât de cât acceptabilă.

-Mamă-mamă, strigă Buck. Focoasă femeie ai. Ia uite cum merge ! Ai supărat-o rău.

Connor nu se simţi deloc jignit, ci îi plăcea ceea ce auzea. Începu să râdă.

-Ştiu ! exclamă el.

-Ai cam muşcat ţărâna de data asta, spuse Patrick. Armăsarul se dusese în colţul

...părtat al ţarcului. Connor îl privea cu ochi ... care se amestecau recunoştinţa şi respectul. ... scutură pe haine şi mai aruncă o privire ... spre casă. Uşa de la intrare se mai ...ţina încă din cauza forţei cu care fusese dată ... perete de Maggie.

— De data asta cred că o merit, spuse el, ...ându-şi pălăria şi arătând cu degetul spre ...măsar. Hai, Patrick, e rândul tău.

— Da' pe mine n-are cine să mă maseze pe ...ate, spuse acesta, frecându-şi bărbia cu dosul ...lmei şi încruntându-se.

— Mai bine roagă-te să nu aibă motiv s-o facă, ...trase Connor atenţia, mai serios ca oricând, ...ea ce nu-l împiedică pe Buck să râdă.

Patrick scutură din cap şi se duse bombănind ... direcţia calului.

— E greu de spus care a încurcat-o mai rău de ...ata asta, îşi spuse el în barbă.

În timpul cinei, Maggie fu foarte supusă şi ...datoritoare. În jurul ei, conversaţia îşi urma ...rsul; ea asculta doar în virtutea inerţiei ceea ... Buck şi Patrick povesteau despre felul în ...re căzuse Connor şi succesul pe care îl ...vusese Patrick ultima oară în îmblânzirea ...măsarului. Fu lăudată de mai multe ori ...ntru mâncarea pe care o pregătise şi acceptă ...ate acele complimente, pierdută de fapt în ...propriile ei gânduri.

Într-un târziu, se ridicară de la masă, iar ea

începu să strângă.

-Luke şi Buck vor strânge masa, spu Connor oprind-o pe Maggie, punându-i o mâ pe braţ.

-Dar nu mă deranjează să fac asta.

-Nu, e rândul lor, insistă Connor.

Luke era deja în picioare, trăgându-l şi Buck după el.

-Are dreptate, e rândul nostru.

Maggie se uită la cei doi bărbaţi cu o sceptici. Buck părea să fie total picat din lu nici vorbă să-i fi trecut prin cap că era rând lui la bucătărie. Entuziasmul ce-l năpădi brusc părea să aibă legătură cu ghiontul care tocmai îl primise de la Luke între coas Maggie trecu foarte repede cu vederea ac gest.

-Atunci, pe mine vă rog să mă scuzaţi, spu ea încet. Connor îi dă drumul şi ea ieşi d bucătărie.

Se duse în biroul lui Connor. După ce închi uşa, nu mai auzi zgomotele şi râsetele veneau din bucătărie. Era din nou singură gândurile ei.

Dacă îl iubea într-adevăr pe Connor ? întrebă ea. Gândul acesta o făcu să tremu dar o şi încânta în acelaşi timp. Simţi un n în stomac. Râse în sinea ei de moliciunea îi copleşise tot corpul. Trebuia să-şi ba minţile-n cap, să-şi clarifice singu sentimentele, pentru că pe ale lui Connor e sigură că nu le va cunoaşte niciodată. N

primise din partea lui nici un semn că ar fi trecut la sentimente mai bune şi poate că nici nu conta foarte mult. Orice ar fi simţit, Maggie ştia că nu era condiţionată de ceea ce gândea Connor despre ea.

Cu coada ochiului, Maggie văzu mişcare pe verandă.

În poală ţinea o carte închisă; pe fereastră, îl văzu pe Connor traversând curtea principală şi ducându-se la grajduri. Lăsă cartea deoparte şi se apropie de fereastră. După câteva minute îl văzu plecând călare şi, brusc şi inexplicabil, simţi că era singură. Incredibil de singură.

Începu să-şi mângâie abdomenul, absentă, urmărindu-l pe Connor din ochi; acesta traversă valea şi dispăru în pădurea de pini.

Se întoarse mult după lăsarea serii. Ajutoarele lui se retrăseseră în cabana lor, iar Dancer fusese dus în camera lui. Maggie era în bucătărie şi încălzea apă. Lângă sobă aduse un fel de copaie din alamă, aşezând-o în aşa fel încât să fie aproape şi de pompa de apă. Cu toată grija ei, Maggie stropi toată podeaua cu apă.

Connor fu prea surprins ca să poată spune ceva imediat ce intră. Apoi fu prea intrigat. Rămase în uşă, privind-o pe Maggie şi aşteptând ca aceasta să-i simtă prezenţa. Aburul ce se ridica din apa fierbinte îi îmbujorase faţa, mai ales în dreptul obrajilor şi sprâncenelor. Şuviţe rebele de păr îi căzeau ude pe ceafă şi tâmple. Pielea îi strălucea.

Îngâna un cântecel doar pentru pe ea, un cântec de leagăn, probabil, iar gura i se arcui într-un zâmbet blând. Connor înţelese că Maggie se gândea la copil, după care îşi schimbă părerea. Dacă copilul ar fi fost principala ei preocupare, atunci de ce îşi umplea cada cu apă fierbinte?

Maggie apucă coada ibricului cu un şervet, gata să-l verse în copaie.

-Să nu îndrăzneşti să faci asta! tună Connor.

Maggie aproape că se arse la mână scăpând şervetul şi se lovi cu şoldul de sobă. Îşi duse mâna la frunte şi-i zâmbi.

-M-ai speriat, spuse ea. Am văzut că vii încoace, dar nu te-am auzit când ai intrat.

-Ce faci aici? o întrebă el.

-Da' ce, nu se vede? Pregătesc baia, spuse ea şi zâmbetul îi dispăru de pe buze, înlocuit de o grimasă ce trăda stânjeneala.

-Ba se vede, răspunse Connor sec. Dar vreau să ştiu de ce o pregăteşti singură? De ce nu m-ai aşteptat?

-Şi tu de ce nu întrebi asta de la bun început? i-o reteză ea scurt. Luă şervetul şi apucă din nou ibricul cu apă. Înainte de a-l ridica, Connor venise deja lângă ea să o ajute.

-Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mă laşi pe mine? Vrei să păţeşti ceva? o întrebă, turnând apa în copaie. Ar trebui să fii mai atentă, să te gândeşti mai mult la copil.

Maggie fu tentată să-i verse apa în cap. Se abţinu, luă ibricul gol şi-l puse în chiuvetă.

-Dar mă simt foarte bine, se enervă ea, întorcându-se spre el cu mâinile în şolduri. Şi copilul e bine. Am muncit destul până acum şi nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să fac mişcare. Eu mă duc la culcare, mai spuse şi trecu pe lângă el.

-Nu-ţi mai faci baie?

-Eu? Asta am pregătit-o pentru tine, spuse ea, oprindu-se în pragul uşii. După care, fără să-i mai spună nimic, ieşi. Nu o strigă, nici nu încercă să o aducă înapoi. Abia acum îşi dădea seama că, mult prea des, încercase să o provoace pe Maggie şi, aproape întotdeauna, reuşise să o scoată din sărite. Deşi, în adâncul sufletului, nu asta îşi dorea.

Se dezbrăcă şi aruncă hainele la întâmplare pe jos. Intră în cadă, trăgându-şi genunchii la piept. Apa se ridică. Luă apă fierbinte în pumni stropindu-se pe tot corpul, apoi îşi scufundă capul, udându-şi bine părul, după care se scutură cu gesturi de căţeluş răsfăţat.

Din pragul uşii, Maggie râdea.

-Credeam că te-ai dus la culcare, spuse Connor mirat că o vede încă acolo. Îşi dădu părul pe spate şi se uită la Maggie prosteşte.

-Am vrut să mă duc, dar pe urmă mi-am amintit că nu ţi-am dat prosoape. Puse două prosoape pe masă, acolo unde Connor le putea ajunge, şi dispăru iar. Fu nevoită să se oprească, pentru că soţul ei o apucase de rochie. Maggie se uită peste umăr.

-Ce e?

-Mai eşti supărată pe mine?

-Iritată, răspunse ea. Plictisită. Frustrată.

-Eşti supărată? o întrebă el pe un ton ce trăda o speranţă ascunsă.

-Nu, răspunse ea, după o clipă de gândire, oftând uşor. Nu mai sunt supărată. Cât despre Maggie, pentru ea asta nu era un semn bun. În cele câteva ore pe care le petrecuse de una singură, trecuse de la bănuiala că l-ar iubi la convingerea că îl iubea într-adevăr.

Connor deschise pumnul, lăsând poala rochiei lui Maggie.

-Vrei să mă speli pe spate?

-Te spăl, dar numai dacă tu hotărăşti că asta nu va face rău copilului.

Connor tresări, dându-şi în sfârşit seama unde greşise.

-Te rog să mă ierţi.

Maggie ridică din umeri, se lăsă în genunchi lângă cadă şi luă peria şi săpunul din mâna lui.

-Să ştii că îmi pare cu adevărat rău, repetă el. Îl împinse uşor în faţă, pentru a-l putea freca mai bine.

-De ce nu vrei să înţelegi că n-aş face nimic în detrimentul copilului, spuse ea cu voce blândă. N-am crezut că voi fi vreodată nevoită să-ţi spun asta. Credeam că ştii deja.

-Încă nu m-am obişnuit cu ideea, recunoscu el. Gândul că vei avea un copil... e ceva nou pentru mine. Tu cel puţin ai avut timp să te gândeşti, ţi se pare normal. Eu am aflat asta ieri.

Poate că i-ar fi cerut prea mult lui Connor dacă l-ar fi rugat să înţeleagă că îşi dorise un copil, că întotdeauna îşi dorise să fie mamă. Făcuse destule eforturi însă pentru a-l convinge de contrariu de la bun început.

-De ce? De ce nu mi-ai spus adevărul, Maggie?

-Nu te cunoşteam. Nu ştiam cum vei reacţiona. De unde ştiu eu că nu te-ai fi însurat cu mine din cu totul alte motive?

-Dar crezi că motivul pentru care ne-am căsătorit a fost bun, sau întemeiat? o întrebă el, privind-o sceptic.

Îl bătu uşor cu peria pe spate, destul de tare însă pentru a-l face să înţeleagă că nu-i place ce aude.

-Ştii foarte bine ce vreau să spun. Te-ai fi însurat cu mine din cauza copilului şi atunci nu am mai fi putut avea nici o înţelegere. Maggie omise intenţionat să-i spună că primise actele de divorţ. Iar el nu făcu nici un comentariu în privinţa faptului că, deşi primise hârtiile, ea nu le semnase.

-Ai avut dreptate când mi-ai spus că sunt o egoistă. Eram hotărâtă să nu las pe nimeni să-mi stea în cale pentru că doream să devin doctoriţă. Şi când spun asta, mă refer şi la familia mea, şi la copil şi în special la tine.

-Şi acum?

-Acum sunt aici, răspunse ea după o clipă de ezitare. Dar nu ştiu încă ce înseamnă prezenţa mea aici.

Connor îi luă peria din mână. Se răsuci în cadă, ca să o poată vedea mai bine pe Maggie.

-Dar tu ce-ai vrea să însemne?

Maggie încercă să-şi facă singură curaj. Ar fi vrut să-i poată spune că va încerca să-i fie nevastă în adevăratul sens al cuvântului, că simţea că-l poate iubi. În schimb, îi ocoli privirea şi ridică din umeri. Era mai laşă decât crezuse.

Connor nu spuse nimic.

-Lasă, Maggie, înţeleg. Nici eu nu ştiu prea bine ce vreau de la căsnicia asta.

Fără a-l privi, Maggie dădu din cap. Simţi mâna lui pe braţ.

-Hai, du-te la culcare. Vin şi eu imediat.

Maggie avu o senzaţie ciudată când se ridică în picioare. Lăsă săpunul să-i scape din mână.

-Mulţumesc pentru baie, auzi ea cuvintele lui Connor când se îndrepta spre uşă.

-M-am gândit că te dor toate oasele în urma căzăturii.

-Aşa a fost.

-Ţi-am pregătit o licoare, spuse ea, arătându-i o sticluţă de culoare maro pe masă. Le-am dat din ea şi lui Buck şi lui Patrick. Ar fi bine să te masezi cu ea cât eşti încă înfierbântat după baie.

-Mulţumesc. Aşa o să fac.

După ce Maggie ieşi din bucătărie, Connor se întinse în cadă cât îi permitea spaţiul. O clipă crezuse că ea însăşi îl va ajuta să se ungă pe corp. Închise ochii, zâmbind. Nu era o idee

rea.

Imediat ce intră în dormitor, Maggie se schimbă în cămaşa de noapte. Făcu lampa mică, apoi se băgă în pat, trăgându-şi pătura până sub bărbie.

-Ştiu că nu dormi, şopti Connor intrând în dormitor. În mână ţinea sticluţa şi în jurul mijlocului avea prins un prosop. Un altul era rulat pe ceafă. Părul era încă ud. Văzând că Maggie nu deschide ochii, se apropie de pat în vârful picioarelor. Maggie nu se mişcă.

-Maggie? şopti el, dar nu primi nici un răspuns. Al dracu' să fiu... a adormit de-a binelea.

Cu un zâmbet încărcat de regret, Connor se aşeză pe marginea patului şi scoase capacul sticluţei. Se aşteptase să simtă un miros neplăcut, dar fu surprins să constate că licoarea pregătită de Maggie era foarte aromată. Întinse uleiul pe braţe, pe umeri, apoi pe picioare. Simţi că îi ia pielea foc, dar era o senzaţie plăcută. Se masă pe ceafă, cu mişcări încete, sperând că Maggie se va trezi totuşi şi-l va ajuta. Nu renunţă la idee, mai ales că era stimulat de amintirea mâinilor ei atingându-i pielea. Se tot uita peste umăr, pândind-o, doar-doar o va prinde uitându-se la el printre gene.

Oftând, Connor puse dopul la loc şi lăsă sticla deoparte. Îşi uscă părul, apoi se băgă în pat, lângă Maggie. Îşi scoase prosopul, îl aruncă pe un scaun şi stinse lampa. O mângâie pe

Maggie, care se întoarse uşor în somn, onorându-l cu spatele. O luă în braţe, gemând satisfăcut atunci când simţi că ea îşi arcuieşte corpul pe curba trupului său. Adormi, după câteva minute în şir îl obsedase ideea că va avea de suportat o noapte lungă şi chinuitoare.

În decursul următoarelor patru săptămâni, Maggie nu îl scăpă din ochi pe Connor. Îl întâmpina cu zâmbetul pe buze atunci când venea acasă, îi servea masa, îl urma pretutindeni unde credea că ar avea nevoie de ea. Descoperi astfel că îi plăcea mersul lui, forţa pe care o inspira statura lui, felul în care urca scările, în grabă, pentru a ajunge primul la masă.

Observă că îi plăcea să şi lenevească. Uneori se sprijinea de poarta ţarcului, părând indiferent la tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Se sprijinea de pragul uşii, iar trupul lui puternic se profila în lumină. Se sprijinea de masa din bucătărie, lăsându-se cu şoldul pe marginea ei şi cu picioarele întinse înainte, savurând ultimele înghiţituri de cafea după micul dejun. Noaptea, când se adunau toţi pe verandă sporovăind vrute şi nevrute, ascultându-l pe Ben cântând la armonică, Connor se lăsa pe stâlpii ce susţineau veranda, bătând uşor cu piciorul în podea.

Lui Maggie îi plăcea să-l privească călărind. Câteodată ieşea din casă doar pentru plăcerea

de a se uita la el. Nu exista copac în valea aceea pe lângă care el şi Tempest să nu fi trecut. Se întâmpla ca uneori să se arunce într-o goană nebună, alergând cu viteza vântului; Connor se apleca foarte mult în şa, îndemnându-l pe Tempest, făcându-se una cu animalul, lăsând în urma lor nori de praf.

Muncea din greu. Era primul care se trezea dimineaţa şi ultimul care se ducea la culcare. Controla gardurile, număra vitele şi caii, căuta vacile rătăcite, aduna fânul, îngrijea grădina de legume şi lucra cot la cot cu ceilalţi la grajduri. Nimic din ceea ce făceau ceilalţi fermieri nu-i era necunoscut. El avea o mare răspundere pentru toţi şi toate şi lua totul în serios, făcându-şi socotelile contabile, având grijă de oamenii săi, atent să nu le lipsească nimic, punând la cale noi îmbunătăţiri pentru fermă.

Deşi îi plăcea să simtă mirosul de şuncă prăjită, rareori mânca mai mult de o felie; pe de altă parte, era înnebunit după clătite. Mânca câte o duzină înainte de a-şi bea cafeaua dimineaţa. Îi plăcea piureul de cartofi, dulceaţa de căpşuni cu pâine prăjită şi friptura de vită bine pătrunsă. Deşi nu refuza niciodată plăcintele cu fructe, prefera merele, pe care le mânca în cantităţi mari. Maggie nu îl văzu niciodată punându-şi sare în mâncare, în schimb trebuia să fie atentă la piper, pe care Connor era în stare să îl mănânce pe pâine. Noaptea împărţeau acelaşi pat, fără a face dragoste. Se întâmpla ca uneori Maggie să se

trezească în mijlocul nopţii şi să constate că nu mai era acolo. De obicei, îl găsea citind birou. De fiecare dată, Connor o ruga să vi lângă el, dar ea refuza, respectându-i liniş

În ultimul timp, când o privea, Maggie mai citea în ochii lui aceeaşi răceală d primele lor zile. Începuse să ştie că o anumi sclipire din ochii lui însemna că ceva îl amu sau că urma să spună ceva amuzant. Ştia că Connor devenea suspicios, când era îngrijor şi când dădea semne că îşi iese din pepe Mai mult de toate, îi plăcea să-l audă râzând Şi, dincolo de orice, îşi dorea să o sărute.

Într-o zi, Maggie şedea la masă, cu coate sprijinite de marginea ei şi cu bărbia în palm Era plină de făină, pe degete, pe obraji, chi şi în păr, în dreptul tâmplelor. Plăcinta din f ei era crescută numai pe o parte. Maggie priv în gol, iar în clipa în care uşa se deschise Connor intră în bucătărie, abia clipi.

-Maggie?

Auzindu-şi numele, Maggie tresări şi alunecară coatele de pe masă. Roşi pentru c fusese surprinsă visând cu ochii deschişi. Da pe de altă parte, roşeaţa din obraji era rezultatul a ceea ce ea visase.

-Aş vrea să nu mă mai spionezi, Connor.

-Te-am strigat de trei ori, spuse el nedumeri cu ochii măriţi de uimire.

-A... Ce vrei?

-Luke spune că se apropie furtuna şi el nu prea se înşeală de obicei în privinţa asta

Maggie înclină din cap, apreciind faptul că fusese avertizată, deşi i-ar fi plăcut să ţină în secret teama ei faţă de tunete şi fulgere.

-Nu-ţi face griji pentru mine. Poţi să te întorci şi-ţi vezi de treabă. Connor rămase nemişcat. Mai vrei să-mi spui ceva? Ţi-e teamă ca râul să nu-şi iasă din matcă? Connor se aşeză pe marginea mesei, sprijinindu-şi un picior de podea, şi luă câteva fire de făină din părul lui Maggie.

-Nu vorbesc de o furtună obişnuită. Vine zăpada. O să ningă puternic, aşa spune Luke.

-Tu vorbeşti serios? întrebă ea plină de speranţă. Şi o să se pună un strat gros?

-Mai gros decât crezi, peste un metru, răspunse el, oarecum amuzat de atitudinea ei naivă.

Maggie se încruntă şi se uită pe fereastră. Cerul era acoperit de nori cenuşii şi vântul bătea puternic. Fusese atât de adâncită în gânduri încât nu observase schimbarea.

-Peste un metru?

-Da, râse el, atingându-i vârful nasului. Noi ne mirăm că zăpada cade atât de târziu anul ăsta. Sau ai crezut că te-am păcălit când ţi-am spus că prima ninsoare va cădea în octombrie?

Fiindcă era la fermă de mai bine de-o lună şi nu văzuse zăpadă decât pe crestele munţilor, Maggie începuse să se îndoiască în privinţa avertismentului lui Connor.

-Mâine e 1 noiembrie, nu?

-Slavă Domnului că am trecut de terme spuse Connor, crezând că face o glumă, d Maggie nu părea deloc amuzată. Ce e? Ce î îngrijorează? Pot să jur că nu vor fi nici tune nici fulgere.

-Nu e vorba de asta, îl repezi ea, luându ochii de pe norii ce se tot adunau. Cred c până la urmă tot aici am să nasc. Am spera să putem pleca curând, acum că Dancer merg din ce în ce mai bine.

-Să pleci? o întrebă Connor, iritat de modu în care ea punea problema. Ce tot spui acolo Cine ţi-a spus că te voi lăsa să pleci?

-Da' ţie cine ţi-a spus că m-ai putea opri? fulgeră ea cu privirea.

Discuţia fu întreruptă de Dancer, care tocm apăruse în pragul bucătăriei, şchiopătând ajutându-se cu o singură cârjă.

-Nu mă băgaţi în seamă, îi rugă el, văd şi că sunteţi cam înfierbântaţi. Spunând acestea vru să iasă pe verandă.

-Nu pleca, strigă Connor. Trebuie să ies şi să strâng turma. Iar discuţia noastră nu s terminat încă, o avertiză el pe Maggie.

Chiar înainte de prânz, începu să ningă. L început, cu fulgi mici şi deşi, ce se învârteau în toate părţile, formând o pâclă destul de deasă şi împiedicându-l astfel pe Connor să vadă ţarcul din casă. După numai două ore, p

pământ se aşternuse un strat de câţiva centimetri, iar vântul o împrăştia în rafale pe treptele verandei. Dancer privea dezlănţuirea norilor de la fereastră. Maggie făcuse deja o rotire în podea, plimbându-se de la bucătărie până la uşa principală, uitându-se din când în când pe fereastră.

Luke şi Ben se întoarseră primii după ce muncise din greu pentru a consolida pereţii grajdurilor şi a strânge animalele rătăcite în extremitatea nordică a proprietăţii. Le era frig şi erau uzi; sprâncenele şi genele erau acoperite cu fulgi îngheţaţi, făcându-i să pară mai bătrâni. Nu rămaseră în casă decât pentru a se încălzi cu o cană de cafea fierbinte. Fraseră sfori de la casa lui Connor până la cabana lor şi de la cabană până la privată, ca să fie siguri că nimeni nu se poate rătăci. Echipară grajdurile şi afumătoarea cu acelaşi sistem.

Buck şi Patrick veniră mai târziu; erau acoperiţi de zăpadă şi veniseră la bucătărie ca să stea lângă foc. În cele câteva clipe cât uşa rămăsese deschisă, o rafală de vânt aduse zăpada înăuntru. Veranda şi treptele erau măturate de fiecare dintre ei, pe rând.

Connor ajunse ultimul, cu puţin înainte de cină; Luke şi Buck tocmai se pregăteau să plece în căutarea lui.

— E toată lumea în casă? îl întrebă el pe Luke scuturându-se de zăpadă.

— Tu eşti ultimul. Începusem să ne facem griji

pentru tine.

Connor îi căută imediat ochii lui Ma
Aceasta tocmai scotea o plăcintă din cup
Dacă Luke se referise cumva şi la ea atu
când spusese că s-au speriat de întârzierea
atunci era clar că el interpretase greşit situa

-Când să mă întorc, am dat nas în nas cu
haită de lupi care au vrut să atace vitele rătăc
pe care le aduceam înapoi.

-Ben, vrei să mai amesteci tu în ciorba
fasole? îl rugă ea, punând plăcinta lân
fereastră, să se mai răcorească. Eu mă duc
mă întind puţin. Ieşi imediat din bucătă
înainte ca vreunul dintre ei să o întrebe c
se simte.

Maggie îşi scoase pantofii şi se aşeză pe p
încolăcindu-se ca o pisică. Când Connor u
în vârful picioarelor o oră mai târziu, ea
afla în aceeaşi poziţie, privind fix, ţinând
braţe o pernă. Connor îşi lăsă cizmele la u
şi se întinse pe pat, lângă ea.

-Ben m-a trimis să-ţi spun că cina e gata
că e foarte mândru că nu a ars mâncarea.

-Spune-le să mănânce fără mine. Nu p
mi-e foame.

O măsură repede din priviri, neînţeleg
cauza indispoziţiei ei. Renunţă să mai insi
şi se duse la bucătărie, unde mâncă în tăce
reuşind să-i facă pe toţi cei din jur să se sim
în plus. Muncitorii se duseră în cabana lor,
Dancer strânse masa. Connor se ridică nerv
de la masă, fără a se atinge de plăcinta

...re, desertul său preferat.

-Trebuie să lămuresc o dată situaţia cu Maggie.

-Nu-i treaba mea, ridică Dancer din umeri.

-În cazul în care auzi gălăgie, nu te băga, spuse Connor, dar nu-i văzu faţa prospectorului. Putea însă să jure că-l auzise chicotind.

Maggie era trează când Connor se întoarse în dormitor. Se sprijinea pe perna pe care, mai devreme, o ţinuse la piept. Avea o ţinută oarecum princiară cum stătea aşa, în mijlocul patului, cu bărbia ridicată şi părul strâns lejer pe spate.

-Închide uşa, spuse ea cu răceală. Nu vreau să ne audă ceilalţi.

La început, Connor crezu că ea auzise fără să vrea dialogul dintre el şi Dancer, după care ajunse la concluzia că Maggie luase singură această hotărâre.

-Dancer face curat la bucătărie, nu ne poate auzi. Iar ceilalţi s-au dus la cabană. Trase singurul scaun din încăpere mai aproape de pat şi se aşeză, sprijinindu-şi picioarele de tăblia de fier a patului. Vrei să începi tu discuţia sau mă laşi pe mine? întrebă el.

-Ai ceva de spus? răspunse ea tot printr-o întrebare, pierzându-şi pentru o clipă încrederea în sine.

Connor înclină din cap, convins, dată fiind

atitudinea lui Maggie, că aceasta îşi pregăt discursul în timp ce ei erau la masă.

-Aş avea ceva de spus, dar te las pe tine începi. Am impresia că tu ai avut mai mu timp de gândire, iar eu mă enervez pr repede.

-Prea bine, atunci, spuse ea, controlându gesturile, deşi nu era la fel de convinsă ca m devreme. Cred că va trebui să facem unel schimbări în modul nostru de viaţă. Eu nu mi simt în stare să mai împart patul ăsta sa dormitorul cu tine încă o noapte şi nici nu p să dorm împreună cu muncitorii tăi în caban Pe Dancer nu-l putem scoate din camera lu deci nu mai rămâi decât tu. Trebuie să ieşi di dormitorul ăsta.

-Înţeleg, spuse el calm. Şi acest no aranjament ar putea fi... Glasul îi pieri, i sprânceana i se ridică în semn de nedumerir Maggie îi ocoli privirea. Din cauza copilului

-Din cauza copilului? îl fulgeră ea, întorcân capul brusc. De ce crezi tu că tot ceea ce fa are legătură cu copilul?

Connor vru să-i răspundă, dar ea nu-i dă răgazul de a o face.

-Pe mine nu mă mai vezi de loc? Numai p mine! Mai faci din când în când abstracţie d copil? Tot timpul ţi-e teamă că dacă munce prea mult, sau mă aventurez prea departe d casă, sau dorm prea mult sau dorm prea puţ o să-i fac rău copilului. Niciodată nu te gândeş doar la mine. Lacrimile îi apăruseră în ochi

le şterse nervoasă; îi era ciudă că nu se putea abţine. Nu sunt egoistă, spuse ea, sughiţând. Câteodată aş vrea să văd că te preocupă numai persoana mea.

-Dar asta mă şi preocupă, răspunse el cu voce joasă.

Crezând că nu l-a auzit bine, Maggie rămase cu mâna suspendată în aer.

-Poftim?

-Numai la tine mă gândesc mereu, repetă el. Numai că nu am ştiut cum să te fac să înţelegi asta pe altă cale. Luă picioarele de pe rama de fier a patului şi se aplecă în faţă. De ce te încăpăţânezi să crezi că te privesc numai prin prisma copilului? dădu el din cap, nevenindu-i să creadă că Maggie putea fi atât de îndărătnică. Te privesc tot timpul. Ştiu de câte ori îţi treci peria prin păr, seara, înainte de culcare. Ştiu când te preocupă ceva, când eşti neliniştită sau îngrijorată, pentru că atunci obişnuieşti să-ţi muşti buza. Nu mi-a scăpat nici felul în care îi zâmbeşti lui Luke dimineaţa, când îi serveşti omleta, nici răbdarea de care ai dat dovadă faţă de Dancer şi dăruirea cu care îl îngrijeşti. Şi atunci când glumeşti cu Buck şi el nu înţelege imediat ce vrei să spui, am văzut că n-ai râs niciodată de el.

Ştii, uneori îmi place să-ţi privesc mâinile în timp ce vorbeşti, continuă el, zâmbind trist. Vedea cu ochii minţii gesturile graţioase pe care Maggie le făcea atunci când dorea să fie

mai explicită. Iar alteori, mai spuse el, îmi place să stau pur şi simplu să te ascult, să-ţi aud glasul. Ştiu cum îţi arcuieşti sprâncenele, cum ridici bărbia atunci când te-nfurii, felul în care îţi încleştezi maxilarele atunci când eşti hotărâtă să faci ceva. Ştiu fiecare părticică a trupului tău - şi ştiu cum arătai înainte de a se ivi copilul. Orice-ai spune, nu e adevărat că nu-ţi acord atenţie.

-Dar atunci de ce nu mă mai vrei, întrebă ea, dându-şi seama prea târziu că dăduse glas celor mai intime gânduri ale sale.

-Dar cum ţi-a veni ideea asta? o întrebă Connor îngustându-şi ochii, simţind că i se pune un nod în gât. În fiecare noapte de când te-am adus aici am dormit alături de tine. Sunt nopţi în care trebuie să plec de lângă tine, pentru că te doresc atât de mult încât simt că-mi tremură tot corpul.

Se auzea vântul bătând puternic, îndoind pinii şi plopii de munte. Ferestrele tremurau în rame, din cauza rafalelor de zăpadă ce le loveau. Zgomotul de afară aproape că acoperi vocea lui Maggie.

-Atunci de ce nu mă atingi niciodată? întrebă ea, luptând din răsputeri să-l privească în ochi. Nu te-aş fi respins. Nici atunci, la Dancer, nu am făcut-o.

-Ştiu, oftă el. Dar vreau să fiu sigur că ne uneşte ceva mult mai puternic decât dorinţa trupurilor.

-Ce vrei să spui? Nu înţeleg.

Nu înțelegi? Data viitoare când te voi atinge, vreau să fii a mea pentru că mă iubeşti.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA

-Să te iubesc? îl întrebă Maggie.

-Sper că nu mai ai nevoie de explicaţii.

-Înţeleg. Iar tu vrei să îţi dai seama dacă mai poţi iubi sau nu.

-Ai un mod foarte ciudat de a privi lucrurile uneori, spuse Connor, lăsând capul într-o parte şi uitându-se curios la ea. Era o observaţie absolut firească, nu tendenţioasă. Eu nu mă refeream la sentimentele mele, continuă el. Mă refeream la ceea ce simţi tu. Pur şi simplu nu ştiu de unde să te iau, Maggie. Atunci când am văzut că n-ai semnat actele de divorţ...

-Nu le-am semnat? rămase ea înmărmurită. Cum era să le semnez dacă nu le-ai trimis la Dancer?!

-Ba le-am trimis, spuse el tăios, simţind că un pumn de gheaţă îi strânge inima, sfărâmându-i-o.

-A! Golul din sufletul ei se mărea cu fiecare clipă. Eu am crezut că te-ai răzgândit.

-Avusesem o înţelegere, îi explică Connor, ridicându-se în picioare. Eu am crezut că tu

te-ai răzgândit. Traversă încăperea, scoţând dintr-o comodă actele de divorţ, pe care i le înmână. Cred că Dancer va trebui să-mi dea o explicaţie. Le-am găsit într-un cufăr de-al lui, în pod, atunci când căutam păturile. Am bănuit că tu le-ai ascuns acolo. Se vede treaba că m-am înşelat. Din câte văd, Dancer avea cu totul alt plan.

Maggie aruncă o privire pe hârtii, cu inima pustiită. Scrisul îi fugea de sub ochi, probabil din cauza lacrimilor ce o podidiseră din nou. Ultima oară când văzuse semnătura lui Connor fusese atunci când luase certificatul de căsătorie. Totul i se părea acum dureros, ca o ironie a soartei.

-Totul e în ordine, nu-i aşa?

-Aşa se pare.

-De ce nu mi-ai spus până acum că ai hârtiile?

-Pentru că nu m-ai întrebat niciodată ce am rezolvat în privinţa divorţului.

Maggie îndreptă hârtiile cu mâna, ţinându-le în poală. În felul acesta, putea ascunde faptul că îi tremurau mâinile.

-Cândva i-am spus lui Dancer că te vei ţine de cuvânt şi că vei respecta înţelegerea noastră; acum nu ştiu dacă nu cumva nu avea chiar de-atunci actele.

-Probabil că şi-a format propria lui părere despre noi.

-Aşa o fi, răspunse ea zâmbind tristă. Totuşi e bine că putem raţiona cu propriile noastre capete. Connor înclină din cap, privind-o pe

Maggie cum se joacă cu degetele pe marginile hârtiilor împăturite, ţinând capul într-o parte.

-Maggie?

-Hmm?

-Ce vei face?

Ea se uita la semnătura lui. Şi totuşi, intenţionase să divorţeze de ea. Nu avusese nici un fel de îndoială, nu pierduse timpul făcându-şi procese de conştiinţă. Exact cum bănuise ea.

-Dă-mi ceva de scris, şopti ea.

Connor ezită o clipă, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi camera, întorcându-se câteva minute mai târziu. Puse pe noptieră tocul şi sticluţa cu cerneală.

-Îmi trebuie ceva pe care să pun hârtiile.

Pe comodă era o carte. Connor o puse în poala ei, sub hârtii. Maggie se juca cu tocul. Întinse mâna spre călimară, scoase dopul şi înmuie tocul în ea.

-Dacă semnez asta acum, nu înseamnă că suntem divorţaţi, nu? întrebă ea, având impresia că i se opresc cuvintele undeva în gât.

-Nu.

Maggie se uită pe fereastră, dar întunericul transformase geamul într-o oglindă neagră. Nu văzu decât reflectarea propriei ei imagini; dincolo de forma tremurătoare ce se profila în geam, putea ghici covorul alb ce se aşternuse în toată valea.

-Nu putem merge mâine la Queen's Point, să le ducem?

-Nu cred că mai putem pleca de-aici până la primăvară.

-Am înţeles că după ce le ducem la avocat, mai durează şase luni până primim răspunsul.

-Da. Connor stătea acum pe marginea patului. O luă pe Maggie de bărbie, cuprinzând-o cu degetul mare şi cu arătătorul. Ce ai de spus?

Maggie nu ştia ce să mai creadă. Îl privea mută, încercând să desluşească ce se citea în ochii lui negri.

-Dacă aş rupe acum hârtiile astea, ai trăi mereu cu impresia că am făcut-o din cauza copilului, nu?

-Şi n-ar fi aşa?

-Nu. Aş face-o pentru că semnătura mea reprezintă singura promisiune pe care o voi regreta toată viaţa. Lăsă mâna jos, dar continuă să o privească pe Maggie. Şi am regretat că ţi-am promis divorţul încă înainte de a afla de copilul meu... al nostru. Am regretat asta de la bun început şi atunci mă gândeam numai la tine.

-Atunci de ce-mi dai hârtiile astea acum?

-Pentru că am crezut că ai hotărât deja ce să faci cu ele. Văd însă că nu eşti lămurită. Trebuie să te las pe tine să iei o decizie, Maggie. Pentru că tu ai fost cea care a pus condiţiile.

Din toc căzu o picătură de cerneală, lăsând pe hârtie o pată ca o mică steluţă ce explodează. Maggie se uită lung la ea, înainte

de a coborî tocul pe hârtie. Connor o privea atent, tensionat. Nici măcar nu-şi dădu seama că îşi reţinuse respiraţia. Maggie se uita acum la semnătura lui Connor.

-N-am ştiut că te cheamă şi Hart, observă ea, după care şterse orice urmă a semnăturii lui, aproape cu furie. Gata, am luat o hotărâre, îl anunţă ea, ridicând ochii.

-Şi eu, Maggie, răspunse Connor, luând actele, mototolindu-le în mână şi aruncând ghemotocul de hârtie într-un colţ al camerei.

Maggie lăsă călimara şi tocul deoparte, zâmbindu-i, de data aceasta mai senină, mai încrezătoare. Connor se aplecă şi o sărută uşor pe buze. Respiraţia ei era dulce, ca o mângâiere.

-Bănuiesc că asta înseamnă că-mi pot păstra patul, nu?

-Cam aşa ceva, răspunse ea, privindu-l fix şi rămânând cu buzele uşor întredeschise.

-Mai vrei să-mi spui ceva? o întrebă Connor, sărutându-i colţurile gurii, apoi obrazul, exact acolo unde acesta întâlnea urechea. Asta înainte de a-ţi lua şi ultima suflare cu sărutările mele?

Maggie era încântată auzindu-l vorbind aşa. Începuse să o mângâie pe gât, să se joace cu nasturii bluzei ei; îşi strecură degetele printre ei, atingându-i pielea, făcând-o să se înfioare.

-Asta doreai să auzi? îl întrebă ea. Că te iubesc?

-Asta vrei să-mi spui?

-Asta vreau să-ţi spun... Te iubesc. Connor, care o sărută acum pe gât, pe ureche, simţi cu gura rezonanţa cuvintelor ei. Maggie repetă ceea ce tocmai spusese, mai tare, iar el apăsă pielea cu buzele, vrând parcă să-i absoarbă cuvintele şi sentimentele. După o clipă, ridică privirea şi-i atinse obrazul cu dosul palmei.

-N-am vrut să te las la Dancer, spuse el.

-Ştiu.

-Nu pentru că n-aş fi avut încredere că te vei descurca, ci pentru că mi-am dat seama încă de atunci că te iubesc.

Maggie îi înlănţui gâtul, îl trase aproape de ea şi începu să îl sărute, jucându-se cu degetele în părul lui, lipindu-se de el. Connor luă perna de sub capul ei şi o dădu la o parte, culcând-o pe Maggie pe saltea, apoi se întinse lângă ea şi începu să-i deschidă bluza, sărutând-o, pe gură, pe obraz, pe gât, făcând să-i vibreze tot corpul de plăcere. Gura coborî mai jos, între sâni şi trase cu dinţii de şireturile cămăşii pe care Maggie o purta pe sub bluză. Se opri exact înainte de a-i dezgoli sânii, zăbovind încă asupra materialului ce se întindea aproape să pocnească peste pieptul ei. Maggie începu să geamă.

La un moment dat, Maggie păru că se sufocă; scoase un ţipăt, dar nu de plăcere, ci de durere.

-Te doare?

Maggie îi făcu semn că nu, dar Connor îşi muşca deja buza de spaimă. Se ridică într-un cot.

-Te rog, nu mă minţi. Nu când e vorba de ceva atât de serios.

-Nu, spuse ea, atingându-i faţa. Nu mă doare, crede-mă. Am simţit copilul mişcându-se. Am simţit că-mi apasă coloana. Şi că mi se taie respiraţia, mai spuse ea, strâmbându-se de durere.

Connor o ajută să se ridice. Se dădu jos din pat, căută perna şi o puse sub Maggie.

-E mai bine aşa?

Maggie nu ştiu ce să-i răspundă. Respira deja mai bine. Senzaţia de disconfort dispăruse. Dar se simţea frustrată. Îşi privi bluza descheiată, cercul umed de pe cămaşă, din dreptul sânului, apoi pântecul umflat. Connor se aşeză lângă ea.

-Maggie?

-Nu mă simt prea bine, mărturisi ea, cu glasul stins, încât Connor abia o auzi. Teama din sufletul lui era vizibilă în toate trăsăturile, marcate de încordare. Era bolnavă? Nu cumva fusese apucată de durerile facerii?

-Cum adică nu te simţi bine? Ce te doare?

-Uită-te la mine, spuse ea pe un ton de parcă ar fi jelit.

Connor se uită. Nu putea să nu se uite, chiar dacă ar fi vrut. Îi atrăgea atenţia chiar şi atunci când nu voia. Se simţea atras de parfumul ei atunci când se afla în preajmă, iar strălucirea deosebită a părului ei îl intriga în mod deosebit. Îi detecta prezenţa chiar şi atunci când nu se aflau în aceeaşi cameră şi, după

tul în care ofta, îşi putea da seama dacă e nervoasă sau visătoare.

-Îmi place să mă uit la tine, Maggie. Trebuie să văd acum ceva în mod deosebit?

-Sunt gravidă, spuse ea abătută.

Prima intenţie a lui Connor fu de a pufni în râs, dar îşi dădu imediat seama că nu ar fi fost un gest foarte apreciat. Răspunsul său nu făcu decât să respecte gravitatea pe care situaţia o merita în acea clipă.

-Da, văd că eşti gravidă.

-Sunt atât de umflată încât stau să pocnesc, spuse ea continuând să se uite fix la abdomen, şi mă gândesc cu groază că mai am încă două luni şi că poate nu e normal să te doresc atât de mult, numai că nu mă pot ascunde, şi pe urmă mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine, de ce mi-o fi plăcând atât de mult când mă atingi, chiar şi acum când sunt atât de... atât de... vezi şi tu cum sunt. Şi pe urmă mă gândesc că nu sunt prea normală dacă stau să judec după cum m-am purtat atunci la doamna Hall, când am dormit lângă tine şi am visat că mă atingi şi, atunci când ai făcut-o, n-am vrut să te opresc... După ce spuse toate acestea, Maggie respiră adânc şi se uită în ochii lui Connor. Acesta o privea la rândul său, fascinat.

-Înţelegi, continuă ea oftând, mi-e atât de teamă că îmi place prea mult să fac dragoste cu tine, încât uneori mă gândesc că sunt într-adevăr o târfă, pentru că nici o femeie cu

bun simţ nu ar fi rămas în acelaşi pat cu tine în bordelul ăla, aşa cum am făcut eu. De două ori chiar.

-O să lămurim până la urmă şi ce s-a întâmplat de fapt în seara aceea, spuse Connor, luând-o iar de bărbie şi sprijinindu-şi fruntea de a ei. Acum n-are rost să dezgropăm morţii.

-Nu?

-Nu... Acum o să facem dragoste.

-Pe cuvânt?

-Doar asta vrem amândoi, nu?

-Dar...

-Faptul că ne dorim asta nu înseamnă că ar fi ceva anormal cu noi.

-Nu?

-Hai să-ţi arăt, spuse el zâmbind şi sărutând-o. Maggie se abandonă în mâinile lui, lăsându-l să o sărute, răspunzându-i la sărutări; simţi că-i deschide bluza şi, o dată ce pielea fu eliberată de strânsoarea cămăşii, avu senzaţia că toată căldura trupului i se degaja prin pori. De data aceasta, geamătul pe care Maggie îl scoase fu expresia plăcerii şi dorinţei. O culcă pe pat şi stinse lampa.

-Îţi mulţumesc, spuse Maggie, întinzându-se ca o pisică, iar el începu să-i maseze spatele.

-Drept să-ţi spun, aş aprinde o sută de lămpi aici, să te pot vedea, spuse el dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe ceafă şi sărutând-o. Eşti mult prea frumoasă. Şi ai prea multe haine pe tine.

-Mda, şopti ea lipindu-se de el. Prea multe

haine. Nici unul nu se grăbi, ci continuară să se mângâie, să-şi alinte corpurile, să prelungească momentele acelea preţioase. Şi, fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt, ştiură amândoi când sosi momentul să scape de bariera lucrurilor. Maggie îşi aruncă rochia la capătul patului, iar pantalonii lui zburară pe spătarul scaunului. Ea lăsă pantalonaşii să-i cadă de-o parte a patului, iar chiloţii lui căzură pe cealaltă parte. Respiraţia le devenise mai grea, mai iute. Connor o luă în braţe, înnebunit de căldura trupului ei. Ardea ca o flacără. Îi strânse pulpele în mâini, având-o de la spate, torturând-o cu încetineala cu care se mişca, oprind-o atunci când ea se împingea prea tare, de parcă ar fi vrut să-i soarbă toată vlaga dintr-o singură mişcare. Îi simţea pieptul pe spate, iar acolo unde trupurile se atingeau, Maggie avea impresia că va arde.

Connor se mişcă cu grijă la început, atent să nu o rănească, bucurându-se de fiecare moment. Maggie suspina, gemea, cerând mai mult, dar el nu se simţea pregătit să termine. Îi şoptea la ureche, întrebând-o ce vrea. Maggie nu răspunse, pentru că nu avea cuvinte pentru aşa ceva; nu putea decât să-şi folosească trupul pentru a-l face să înţeleagă ce dorea. Connor continua să vorbească în şoaptă, încurajând-o. Se simţea de parcă i se urcase tot sângele la cap şi nu contenea să-i rostească numele, flămândă.

-Connor, spuse ea într-un târziu, te rog.

Vreau mai mult. El se supuse, intrând cât put de mult, luând-o de mâini, strângând-o d parcă ar fi vrut să-i ia şi ultima răsuflare. Înte ritmul, prelungind fiecare clipă în care era i ea.

În momentul orgasmului, Connor îşi îngrop faţa în părul ei, strângând-o cu putere la piep Actul de eliberare părea să dureze la nesfârşi Rămăseseră suspendaţi undeva, dincolo d timp şi spaţiu.

-Dacă m-ai iubi mai mult decât o faci acum şopti el, cred că ai putea să mă omori cu dragostea ta. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi să-mi pot alege felul în care vreau să mor...

Maggie îi dădu un ghiont între coaste. Connor mormăi, făcând-o să râdă.

-Nu e nimic în neregulă cu tine, Maggie Absolut nimic.

-Dar nu sunt..

-Pe cuvânt, repetă el.

Singurul lucru pe care ţi l-aş putea reproşa e faptul că sari prea mult la scandal, mai spuse Connor, trăgând pătura peste ei şi arcuindu-se în jurul trupului ei. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

-Bine, cedă ea, închizând ochii şi ascunzându-şi un căscat cu dosul mâinii. Adormiră aproape în aceeaşi clipă.

Denver

Ethan Stone îşi scoase haina de pe el imediat

se intră în casă. Fulgii de zăpadă ce mai rămăseseră pe haina lui căzură pe micul covoraş din hol, topindu-se. Îşi atârnă jacheta şi pălăria în cuier, ciulind urechile doar-doar o auzi-o pe soţia lui în casă. Dinspre bucătărie veni zgomot de uşi trântite, aşa că se duse într-acolo. Mai făcu doi paşi, după care se împiedică de un colet ce se afla în mijlocul holului.

-Michael, strigă el, punând mâna pe balustradă înainte de a se prăvăli pe podea. Ce dracu', vreţi să mă omorâţi de lăsaţi asta în drum?

Michael apăru în capătul holului. Ţinea câte o crăticioară în fiecare mână şi îl măsură cu privirea, serioasă.

-Tocmai am culcat-o pe Madison, aşa că nu mai striga. După care, dispăru din nou.

Coletul era destul de mare ca să încapă în el o pereche de ghete, poate chiar ceva mai mult. Ethan îl împinse cu piciorul lângă perete şi-şi continuă drumul spre bucătărie.

-Mmm, ce bine miroase! spuse el, gudurându-se pe lângă Michael şi ridicând capacele vaselor de pe sobă. Ea îi dădu peste mână cu o lingură de lemn, pătându-l cu sos. Ethan îşi supse mâna şi, după o clipă de gândire, constată că are un gust excelent. Michael îi aruncă o privire sceptică, ferindu-se mult prea târziu de sărutarea lui care fusese mai lungă decât de obicei, lucru ce o surprinse. Asta are un gust mult mai bun, mai spuse el.

-Eşti incorigibil.

-Şi am întârziat.

-Da, ai dreptate. Dacă te aşezi la masă, să-ţi pun să mănânci, spuse ea, arătându farfuriile şi tacâmurile pregătite. Ethan l aranjă pe masă.

-Jeb Morgan iar s-a îmbătat în seara ast Nevastă-sa m-a rugat să-l închid.

-Văd că de data asta nu te-ai ales cu al vânătăi. Probabil că Jeb a fost mai doci constată Michael, privindu-l cu ochi criti pentru a se asigura că e nevătămat.

-Sau poate că am devenit eu mai agil, rân Ethan.

-Este a treia oară săptămâna asta când t împiedici de pachetul din hol, observă c servindu-i friptura şi cartofii.

-Da' de ce-l laşi în drum? o întrebă el, punân coşul cu pâine pe masă.

După ce aşeză şi bolul cu sos, Michael s aşeză şi ea la masă, lăsând capul în jos împreunându-şi mâinile în faţă, pentru a-i spune rugăciunea. După ce mulţumi Domnulu pentru bucatele de pe masă, Michael ridic ochii şi, pe cel mai calm ton, îl dojeni.

-Atunci când un şerif federal care mai ar pretenţia că a făcut şi oarece studii la colegiu se loveşte de trei ori de acelaşi pachet, a trebui să-şi dea seama că nevastă-sa încearc să-i comunice că trebuie făcut ceva în legătură cu acel pachet.

-Şi cam ce crezi tu că ar trebui să fac cu el?

o întrebă Ethan.

La început, Michael îl privi de parcă nu-şi credea urechilor. După care dădu încetişor din cap, oftând.

-Ţi-am spus ce ai de făcut cu el înainte de a-l aşeza în drumul tău. Ethan o privea fix, nedumerit. În pod, continuă ea, făcând un semn cu degetul în sus. Te-am rugat să îl urci în pod.

-Îl duc după cină. Ce e în el?

-Ar trebui să-ţi fie ruşine că-mi pui o asemenea întrebare. Asta-mi dovedeşte că n-ai fost absolut deloc atent la ceea ce ţi-am spus luni seară.

-Da' ce făceam?

-Citeai ziarul.

-Poate că citeam vreun articol de-al tău, ripostă el, sperând să îi închidă gura.

-În ziarul de luni nu a apărut nici un articol de-al meu, spuse ea, bătându-l uşor pe mână. Dar mi-a plăcut felul în care te fofilezi. N-am ce zice, te străduieşti.

-Mulţumesc, zâmbi el, ungându-şi cartofii cu unt. Deci pachetul conţine...

-O geantă neagră de piele, completă Michael. Mama a trimis-o pentru Maggie, dar a considerat că expediind-o pe adresa noastră, e cea mai bună garanţie că va ajunge la Double H.

-O putem trimite la Queen's Point.

-Şi eu m-am gândit la asta, dar pe urmă mi-am spus că vremea e mult mai capricioasă

anul ăsta. Sper că ai observat că afară ninge.

-Jeb Morgan a aruncat câţiva bulgări de zăpadă în mine atunci când am încercat să l înhaţ, răspunse el sec. Am observat!

-Atunci îţi dai seama şi de faptul că ferma e izolată acum din cauza nămeţilor şi pachetul ăla o să zacă undeva la biroul de colete în gară. Sunt mai liniştită dacă îl ştiu aici.

-Ce e în geantă?

-Mama nu mi-a scris nimic şi nici eu n-am tras cu ochiul, ridică ea din umeri. Atâta pot spune, că seamănă cu o servietă de medic.

-O servietă de medic? Vrei să spui, o trusă medicală? se încruntă el. Credeam că Maggie a renunţat la ideile ei de a deveni doctoriţă.

Preţ de o clipă, Michael se uită pe fereastră, de parcă ar fi vrut să străbată dincolo de perdeaua de întuneric şi de ninsoare, ca şi cum în felul acesta şi-ar fi putut vedea sora şi, mai mult decât atât, i-ar fi putut citi gândurile.

-Maggie a fost mereu cea mai bine păzită dintre noi, spuse ea cu regret în glas, dar ochii ei verzi şi adânci nu lăsară să se vadă decât o mică parte din îngrijorarea din suflet. Eu sper că nu a renunţat la visele ei.

Maggie se dădu jos din pat şi-şi puse cămaşa de noapte şi halatul. Era încă devreme, noaptea nu se instalase deplin, iar golul din stomac îi aminti că nu mâncase nimic în seara aceea. În picioare îşi puse ciorapii de lână ai lui Connor. Ieşi din dormitor în vârful

picioarelor.

În casă era liniște desăvârșită. Probabil că și Dancer se retrăsese în camera lui. Vântul nu mai bătea atât de tare, dar ninsoarea se înteţise. Aruncă o privire la uşa din spate, constatând că zăpada se adunase într-o moviliţă destul de mare. Cunoştea aranjamentul bucătăriei destul de bine ca să nu mai fie nevoie să aprindă o lampă. I se făcuse dor de casă şi zâmbi în sinea ei gândindu-se ce surprinsă ar fi fost doamna Cavanaugh dacă ar fi văzut-o bântuind fără rezerve prin bucătărie. Pe urmă, îşi dădu seama că ferma devenise căminul ei. Începuse să vorbească singură, dar abia când Connor apăru în pragul uşii, realiză că făcea acest lucru.

-Vorbeşti de parcă ai fi avut o revelaţie, spuse el. Maggie tresări. Rămase cu pâinea ridicată şi se uită peste umăr.

-Înseamnă că aşa e, răspunse ea. Şi sunt fericită că e aşa. Vrei să mănânci ceva? îl întrebă, căutând cuţitul.

-Nu, spuse el, aşezându-se pe un scaun.

Maggie tăie pâinea felii. În momentul în care se aplecă peste masă să ia untul, Connor o apucă de mână şi o aşeză în poala lui.

-Lasă-mă, sunt prea grea, se zbătu Maggie, râzând să scape din strânsoarea picioarelor lui.

-Dar poate că eşti mai uşoară decât şaua mea.

-Da, numai că tu stai pe şa, nu o ţii în braţe.

-Dar o mai şi car în braţe. Şi să ştii că şi eu

aş sta la tine în poală, dacă aş avea loc, adăug el, cupinzându-i pântecul în palme, cu degetel răsfirate. Ce-ar fi să mişte copilul?

-Fetiţei îi e foame, pentru că şi mamei ei i e foame.

-Atunci trebuie să-i dai bebeluşului să pap spuse Connor ridicând-o în picioare şi lăsând-o să ia untul.

-Copilul nostru e fetiţă, spuse ea, eschivându-se de data aceasta când Connor încercă să o apuce iar de mână.

-De unde ştii tu asta?

-Nu ştiu. Adică nu pot face pariu că aşa e. Dar am o presimţire.

-Atunci dă-i fetiţei noastre să pape. Sunt în stare să pariez toţi banii pe presimţirea ta.

-Nu te superi dacă va fi fetiţă? îl întrebă ea, ungându-şi felia de pâine cu unt.

-Deloc. De ce? Tu aşa ai crezut?

-Ştiu şi eu?!... Nu pot să-mi dau seama ce gândeşti tu în privinţa... moştenitorilor. În privinţa faptului că, spre exemplu, fetiţele cresc, devin femei şi ajung să-şi dorească exact ceea ce îşi doresc bărbaţii. Există bărbaţi care spun că fetele nu aduc nici o bucurie la casa omului. Deşi nu îi vedea faţa, Maggie simţea că e privită cu atenţie.

-Nici o bucurie, în afara faptului că ajung la cheremul bărbaţilor şi fac copii. Asta ai vrut să spui, nu?

-Cam aşa ceva.

-Poate că ai dreptate, spuse el după o clipă

de gândire. Habar n-ai ce gândesc eu! Dar nu ai nici o vină pentru că nici eu n-am făcut nimic să-ţi dovedesc că nu fac parte din acea categorie de bărbaţi. Connor îşi dădu seama că Maggie avea tot dreptul să gândească aşa. Maggie nu-i răspunse.

-Mama mea a condus ferma asta mult timp, continuă el. A muncit cot la cot cu bunicul meu şi unchii mei şi, pentru scurt timp, a fost ajutată şi de tata. Atunci când ei s-au prăpădit sau au plecat de-aici, mama a continuat să muncească, şi a făcut treabă mai bună decât doi angajaţi la un loc. Putea struni caii, trăgea cu puşca, muncea pământul ca un bărbat, deşi era cam de statura ta. Avea ferma asta în sânge şi singurul ei vis era să fie dusă mai departe. Niciodată nu m-am gândit profund la ceea ce sunt femeile în stare să facă. Abia după ce am petrecut mai mult timp în est mi-am dat seama câtă putere zace într-o femeie. Aşa că nu mă supără deloc dacă vom avea o fetiţă şi dacă va vrea să rămână la ferma asta într-o zi, să fie a ei, atunci voi face tot posibilul ca ea să aibă un cămin. Şi dacă va hotărî să se facă doctoriţă, atunci voi găsi o cale să-i îndeplinesc şi această dorinţă şi oricare alta ar avea.

Maggie simţi că o podidesc lacrimile. Se duse iar la Connor în braţe, punându-şi capul pe umărul lui.

-Eu nu sunt doctoriţă.

-Nu încă. După felul în care rostise el aceste cuvinte, ea înţelese că mai avea motiv să spere.

Îl sărută, pe ochi, pe gură, pe obraz.

-Credeam că ţi-e foame.

-Îmi este. Dar nu mai vreau pâine cu unt.

Connor se ridică, luând-o pe Maggie de mână. O duse în dormitor, iar de data aceasta făcură dragoste cu mâinile, cu limba, stârnind fiori unul în celălalt, păstrându-şi hainele pe ei. El transpirase şi, punându-i limba pe piele, Maggie simţi un gust dulce şi sărat în acelaşi timp. Ea mirosea a mosc. De data aceasta zăboviră fiecare asupra fiecărei părţi a trupurilor lor. Experienţa era mult mai incitantă. Maggie constată că aproape nu-i cunoştea corpul. Descoperea acum cu plăcere liniile puternice ale umerilor săi, pântecul plat, pulpele tari ca de oţel. Degetele ei explorau creştetul capului, lobul urechii şi, cu gura, îl alinta, stârnindu-l.

Connor înţelese că, de fiecare dată când făceau dragoste, aveau câte ceva nou de aflat unul de la celălalt. Era rândul lui să se joace cu mâinile, cu gura, cu limba pe trupul lui Maggie. Cel mai mult o întărâtau şoaptele lui. Începuse să-i sărute degetele, unul câte unul. Apoi, podul palmei.

După ce făcură dragoste, rămaseră lungiţi în pat, goi, privindu-se în ochi.

-Prima dată când te-am văzut, erai într-un pat de bordel. M-ai privit de parcă mă aşteptai. Îţi aminteşti?

-Nu, şopti ea.

-Mă gândesc uneori la prima noastră

întâlnire. Cred că mă voi gândi la asta toată viaţa. Erai atât de timidă, şi totuşi încrezătoare, păreai atât de experimentată şi totuşi atât de speriată. Mai târziu am aflat de întâmplarea aceea cu marinarul şi cu Harlan Porter şi mi s-a părut ciudat faptul că, deşi eram un străin, mi-ai acordat atâta încredere.

-Nu ştiu de ce am simţit aşa atunci, spuse Maggie, care nu reuşea să-şi amintească nimic, în afară de actul în sine. Aveai tot dreptul să crezi că sunt o târfă.

-Iar tu aveai toate motivele să crezi că eu sunt doctor.

Maggie începu să-şi amintească şi altceva în urma mărturisirii lui. Probabil că într-adevăr îl confundase pe Connor Holiday cu doctorul ce trebuia să vină în camera ei. Râse, amuzată.

-Poate că aşa e, dar manierele tale nu prea erau ale unui medic. Tu chiar vorbeşti serios?

-Îţi era rău şi Harlan Porter a vrut să îşi bată joc de tine. Doamna Hall mi-a spus că trimisese după doctor. Eu am venit la tine cu o geantă ce semăna foarte mult cu o trusă medicală.

-Dar care era plină de bani.

-Da, dar putea crea confuzie. Nu ştiu ce-a fost în mintea ta atunci, Maggie, dar pot să jur că eşti perfect sănătoasă. Erai la fel de curioasă pe cât erai de firească în comportament. După ce ne-am reîntâlnit, am făcut tot posibilul să te fac să te simţi prost, pentru că aşa mi-era mult mai uşor decât să recunosc că, din seara

aceea, nu m-am gândit decât la tine. Îmi era mai uşor să mă ascund creând impresia că sunt furios, decât să recunosc că îţi făcusem un mare rău. Era mai uşor să te numesc "târfă" decât să cred, cum am şi crezut de altfel, că ai fost a mea împotriva voinţei tale. Sângele tău era pe cearşaf, pe mine şi totuşi m-am încăpăţânat să cred că te-ai prefăcut, decât să accept realitatea făţiş.

M-am înşelat în privinţa ta, Maggie. Tot timpul te-am văzut aşa cum de fapt nu erai. Acum înţeleg de ce nu mi-ai spus adevărul despre copil. Ai instinctul de mamă în tine şi nu aveai de unde să ştii că voi fi un soţ şi un tată bun. Nu te condamn pentru asta.

-Connor, îl întrerupse Maggie. Nu trebuie să...

-Nu... Lasă-mă să-ţi spun toate aceste lucruri. Toată vara, cât ai stat la Dancer, m-a chinuit gândul că dacă m-aş fi purtat altfel, n-ai fi vrut să scapi de copil. Când Dancer a venit la mine să ceară ajutor şi mi-a spus că eşti gravidă, am crezut că el e tatăl.

-Nu se poate!

-Ba da, oftă el. Apoi te-am văzut din nou şi am simţit iar că stârneşti ce e mai rău în mine. La picioarele tale zăcea un ticălos, tu ţineai arma îndreptată spre mine, în ochii tăi se citea ura şi, culmea, încă mai purtai verigheta. Pur şi simplu n-am putut să mai raţionez.

-Nici mintea mea nu era prea limpede atunci, recunoscu ea.

-Într-un fel, mi-a părut bine că Dancer şi-a rupt piciorul. Era pretextul pe care-l aşteptam. A fost singura cale de-a te convinge să vii la Double H. Şi pe urmă, aşa am putut găsi hârtiile de divorţ şi faptul că nu erau semnate mi-a dat motiv să sper că nu era totul pierdut.

-După cum vezi, totul s-a terminat cu bine. Deşi nu mi-a picat bine să aflu că Dancer Tubbs e la fel de băgăreţ ca tatăl meu. Dacă stau să mă gândesc bine, Rushton a avut şi el partea lui de vină.

-Ştiu. Tocmai de aceea eu sunt aici, iar el a rămas la New York. În felul ăsta, toată lumea e mulţumită.

New York

Beryl îşi strânse mai bine halatul de satin în jurul taliei. Plecă de pe terasa camerei ei şi închise repede glasvandul. Câteva frunze ruginite zburară în urma ei.

-Nu înţeleg de ce nu vrei să mergem la Double H, spuse ea, lăsând buza jos, într-un gest de copil bosumflat. Sau măcar până la Denver.

-Ţi-o fi dor de casă? o întrebă Rushton, fără a ridica ochii din ziarul pe care tocmai îl citea instalat în pat.

-Da, pufni ea. Mi-e dor de-acasă. Mi-e dor de munţi şi de cerul de-acolo. Şi n-am văzut-o pe mama de aproape doi ani.

-Mă mir, pentru că păreai foarte nerăbdătoare să pleci din locurile acelea. Din

câte îmi amintesc, printre lucrurile pe care le dispreţuiau cel mai mult în Denver era inclusă şi mama ta.

Beryl se aşeză pe marginea patului aruncând săgeţi din ochii ei albaştri. Pocni ziarul, după care i-l smulse lui Rushton din mână şi-l aruncă pe jos.

-Cel puţin ai bunul simţ să mă priveşti când vorbesc cu tine, ţipă ea.

Rushton se uită la ea, dar ochii erau lipsiţi de expresie.

-Nu-ţi stă bine când eşti furioasă, Beryl, vorbi el calm. Te îmbujorezi la faţă şi nu arăţi deloc bine.

-Dracu' să te ia, Rush. Nu vreau să vorbesc despre felul în care arăt.

-Ar fi pentru prima oară, constată el amuzat. În adâncul sufletului, era dezamăgit de faptul că Beryl muşcase din momeală atât de repede. O luă de mână, ţinând-o strâns şi o aduse aproape de el. Bine, bine. Te ascult, o linişti el. Mai spune-mi o dată ce doreşti de fapt.

Beryl lăsă capul pe umărul lui. O bretea a cămăşii de noapte îi căzuse, dezvelindu-i complet sânul. Nu se acoperi.

-N-am mai fost de mult în Colorado. Şi văd că nici nu ai de gând să vorbeşti despre asta. Iubesc New York-ul Rushton, dar am o familie în Denver, pe care n-am văzut-o de când m-am măritat cu tine.

-Dar am crezut că îţi convine situaţia.

-Mi-a convenit... adică îmi convine... nu ştiu.

-Rareori te-am văzut scriindu-i mamei tale.

-Nu-mi place să scriu. Dar asta nu înseamnă că nu vreau s-o văd. Nici tu nu-i scrii lui Connor, deşi sunt sigură că ţi-ar plăcea să-l revezi.

-Ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

-Măcar atâta lucru. Ştiu că nu-l suporţi în preajmă mai mult de două minute, dar, în adâncul sufletului, ţi-ai dori ca relaţia dintre voi să fie cu totul alta. Nu eşti curios să afli cum se înţelege cu Mary Margaret?

-Eu ştiu foarte bine ce face Maggie. Pentru că le scrie părinţilor ei foarte des. Am aflat de la Jay Mac că Moira a primit un snop de plicuri de curând. Unele dintre ele au fost scrise cam pe la jumătatea verii.

-Înseamnă că n-a fost nimeni de la Double H să le expedieze.

Aşa crezuse şi Rushton la început. Jay Mac îi dăduse câteva din scrisorile lui Maggie să le citească, iar el avu surpriza să constate că ea scria despre orice, numai despre fermă nu, lucru ce i se păru curios. Dar atunci când amintea de Double H, era clar că nu ştia ce spune. Pe de altă parte, nora lui nu scria niciodată de Connor, sau despre clipele pe care le petreceau împreună. Nu cerea sfatul mamei ei, aşa cum ar fi făcut o fată la începutul căsniciei. Dacă ar fi fost să se ia după scrisorile ei, însemna că cei doi aveau cea mai reuşită căsnicie de pe suprafaţa pământului. Ceea ce îl făcu pe Rushton Holiday să se întrebe dacă

era într-adevăr vorba de o căsnicie.

Cu toate acestea, nu-i spusese nimic lui Jay Mac, pentru simplul motiv că nu dorea ca acesta să se amestece. Devenise curios şi o asculta pe Beryl cu mai multă atenţie decât bănuia ea.

-Mâine e întâi noiembrie, spuse el visător.

-Mda. Şi probabil că ferma e îngropată în zăpadă.

-Probabil. Nu pot pleca de la fabrică decât pe la jumătatea iernii.

-De Crăciun? întrebă ea plină de speranţă.

-Nu. Mai târziu. Cel mai sigur în februarie.

-Dar mai e atâta timp până atunci. Şi nici atunci nu cred că drumurile vor fi sigure.

-Eu nu mă gândesc la fermă, ci la dorinţa ta de a-ţi vedea mama. Vom merge cu trenul până la Denver şi stăm cu Grace până la primăvară.

-Adică până în martie, sau chiar aprilie?

-Îmi pare rău, draga mea, dar mai devreme nu pot. De ce nu stingi lampa, Beryl? Hai că-ţi voi îndeplini dorinţa. Acum e rândul meu să fiu mulţumit, spuse el, sărutând-o pe frunte.

Connor îi aduse lui Maggie mâncarea la pat. Ea saliva deja, văzând ce e pe tavă: clătite, şuncă, ceai fierbinte cu miere şi cornuri calde.

-Nu pot să mănânc tot.

-O să mănânc şi eu cu tine, spuse el râzând, deşi nu cred că o să rămână mare lucru. Poftim, ia un şervet. Era o plăcere să o vadă mâncând cu atâta poftă.

-Mănânc tot timpul. M-am făcut cât o...

-Eşti aşa cum e în mod normal o femeie gravidă.

-Iar tu eşti foarte drăguţ şi-mi place că mă răsfeţi.

-Atunci am s-o fac mai des.

-Şi eşti şi un foarte bun bucătar.

-Mersi, dar în felul ăsta n-o să mă păcăleşti să gătesc mai des. Până să vii tu la fermă, mâncarea n-avea nici un gust. Şi nici unul dintre noi nu se străduia, de teamă să nu rămână permanent pe postul de bucătar.

-A, deci e un post.. Da' cum se face că nu există şi un salariu?

-Orice-ai spune tu, să ştii că nu te-am adus la Double H să găteşti.

-Nu mă pricep la nimic altceva. Nu ştiu să călăresc, nu ştiu nimic despre munca la fermă şi nici nu cred că aş vrea să învăţ. Am învăţat să gătesc de la Dancer. Cu toate că nu-l prea vedeţi prin prejmă şi, atunci când se arată, nu face decât să se vaite de picior, să ştii că mă ajută deseori la bucătărie. Eu sunt de fapt ajutorul lui.

-Ca să vezi! Mă întreb dacă nu cumva i-ar plăcea să mai rămână la noi după ce se vindecă?!

-De ce nu-l întrebi? Am observat că se simte foarte bine aici. Ben şi toţi ceilalţi s-au purtat foarte frumos cu el. Şi oricum, nu se poate întoarce acum la cabana lui, pentru că drumul e înzăpezit şi pentru că va vrea să mă ajute la

naştere. De ce nu-l angajaţi pe el bucătar?

-O să vorbesc cu el.

-Înseamnă că o să revin iar la viaţa mea liniştită. Îmi place să lenevesc.

-Mă îndoiesc că vei avea ocazia prea mult timp. După ce se va naşte copilul, vei fi şi mai ocupată.

Mai erau trei zile până la Crăciun. Connor avusese dreptate. Munca la fermă nu înceta numai din cauză că ninsese. Trebuiau hrănite vitele, curăţate grajdurile, afumată carnea, reparate uneltele pentru la primăvară. Deseori, toţi bărbaţii ieşeau până aproape de pădure pentru a alunga lupii ce ameninţau vitele.

Maggie îşi făcea de lucru cosând, călcând, croind lucruşoare pentru copil şi, cu toate că nu mai gătea aproape deloc, continua să le pregătească în fiecare seară câte o plăcintă. Când Buck se îmbolnăvi, ea fu cea care îl îngriji. Făcu o licoare din miere şi usturoi, dându-i câte o linguriţă de patru ori pe zi, pentru a-şi uşura durerile de piept. Seara îi pregătea ceai de muşeţel. Din când în când, mai cosea la noua plapumă pentru dormitorul lor şi învăţa de la Ben cum să cânte la armonică. Seara citea câte o carte, stând în faţa focului alături de Connor. De obicei, adormea cu cartea deschisă. Atunci, Connor o ducea pe braţe până în dormitor.

Într-una din seri, făcându-şi de lucru în bucătărie, Maggie simţi o durere puternică în

dreptul mijlocului. Se uită în jur, dar Dancer nu era în bucătărie. Deschise uşa din spate, dar nu văzu pe nimeni afară.

-Dancer? strigă ea, fără a primi nici un răspuns. Se duse în dormitor, luă aşternuturile bune de pe pat şi le înlocui cu trei cearşafuri vechi pe care le găsi în dulap. Luă două cărţi din biroul lui Connor şi le puse pe noptieră. Rămase în faţa şifonierului câteva minute, întrebându-se ce cămaşă să-şi pună pe ea. Până la urmă alese una cu garnitură de dantelă la gât şi o puse pe pat. Începu să-şi desfacă nasturii. Când se aşeză pe scaun să-şi scoată pantofii, simţi că i se rupe apa. Atâta vreme cât putea judeca ceea ce i se întâmpla, i se părea totul interesant. Se întoarse la şifonier, scoase nişte prosoape de acolo şi şterse pe jos. Connor o găsi aplecată deasupra covorului, cu câte un prosop în fiecare mână şi cu rochia pătată de un lichid închis la culoare. Cel mai mult însă îl amuză zâmbetul ei prostesc.

-Sper că ai de gând să-mi dai o explicaţie, o rugă el sprijinindu-se de uşă. Ce-ai făcut, ai vărsat vreo găleată cu apă pe jos?

-Da' vezi vreo găleată pe-aici, de mă întrebi?

-Dumnezeule mare! exclamă el când îşi dădu seama despre ce era vorba. O ridică imediat pe Maggie, o ajută să-şi scoată rochia şi să se schimbe în cămaşa de noapte. Abia după ce o văzu întinsă în pat şi mai relaxată, se duse după Dancer.

-Mai durează câteva ore, îl linişti el după ce

o examină pe Maggie. Acum vrea să citească. Las-o. N-ai nici un motiv să arăţi ca o curcă plouată. Vorba aia, până acum ai văzut o mie de mânji venind pe lume.

Orele se scurseră mult prea încet. Connor rămase lângă Maggie până când Dancer îl dădu afară din cameră, apoi începu să se plimbe prin salon, făcând cărare pe covor, alături de Luke, Ben, Buck şi Patrick, uitându-se plini de speranţă spre uşa dormitorului de câte ori aceasta se deschidea. Ţipetele ei le sfâşiau inimile. Ben şi Patrick băură nenumărate pahare cu whisky. Luke, care era de obicei cel mai curajos dintre ei, cedă nervos.

Într-un târziu, se auzi un ţipăt necunoscut şi totuşi familiar tuturor, undeva, în inconştient. Connor ţâşni din fotoliu ca dintr-un tun. Buck se îmbujoră din nou la faţă. Ben şi Patrick turnară de băut pentru toată lumea. Când Dancer apăru în uşă, Connor trecu pe lângă el în viteză, nemaiavând răbdare să-l audă ce spune.

Maggie stătea în mijlocul patului. Părul îi era ud. Era palidă şi avea cearcăne, dar când ridică ochii, zâmbea fericită. Connor se apropie de pat.

-Vreau să-i spunem Meredith, îl rugă ea, Mary după surorile mele şi Edith după mama ta.

-Meredith, şopti Connor, uluit în faţa minunii din braţele lui Maggie. Îmi place numele ăsta.

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA

Meredith Dancer Holiday avea deja şase săptămâni când vremea se îmbunătăţi, astfel încât să se poată trece munţii. Oamenii lui Connor, înnebuniţi de bucurie, trăgeau la sorţi cine să se ducă la Queen's Point. Câştigară Luke şi Buck. Dancer voia să se convingă cu ochii lui că totul era în ordine la el acasă, aşa că plecă şi el cu ei. Cu excepţia strigătelor de foame ale micuţei, casa părea neînchipuit de liniştită după plecarea celor trei. Maggie avu surpriza să audă paşi pe verandă, apoi uşa se deschise şi se trânti la loc cu putere. Tresări şi Meredith scăpă sânul din guriţă. Începu să plângă, căută sfârcul şi continuă să sugă. Patrick intră ca o furtună în dormitor, scuturându-şi pălăria. Respira cu greu. Era foarte speriat.

-Mag, s-a întâmplat o nenorocire. Trebuie să faci ceva. Connor îl aduce pe Ben acum. M-a rugat să-ţi spun să pregăteşti patul lui Dancer.

Maggie nu înţelese ce se întâmplase, darămite să mai ştie ce să facă. Se ridică, o

luă pe Meredith de la piept şi se acoperi. Ignoră ţipătul fetiţei, deşi sânul continua să-i curgă.

Legănând-o pe Meredith, îi făcu semn lui Patrick să se dea la o parte şi să o urmeze în camera lui.Dancer.

-Ajută-mă să pregătesc patul, nu pot să-l fac cu o singură mână. Şi spune-mi ce s-a întâmplat.

-Ben lucra în fierărie când i-a explodat ceva în faţă. Connor l-a trântit cu faţa în zăpadă, dar e ars rău de tot.

Maggie închise ochii, amintindu-şi de faţa mutilată a lui Dancer şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

-Du-te de-l ajută pe Connor, vorbi ea calmă, el nu te-a trimis aici să mă ţii de fustă. Îi păru rău că-i vorbise aşa. O puse pe Meredith în pătuţ, apoi se duse la bucătărie, puse apă la încălzit, aprinse focul, după care începu să caute printre borcanele cu leacuri. Auzi uşa de la intrare. Îi întâlni pe cei trei în hol. În aer se simţea miros de haine şi carne arsă. Patrick trânti uşa cu călcâiul. Maggie le făcu semn să se ducă în dormitorul lui Dancer.

-Duceţi-l acolo. Încercaţi să-i scoateţi hainele, dar nu le trageţi de pe el acolo unde e ars. Spunând acestea, se duse în salon, luă foarfecile din trusa ei de cusut şi i le dădu lui Connor. Mâinile lui nu tremurau şi părea destul de calm. Taie hainele în regiunile în care e nevoie, îl sfătui ea. Patrick, adu copaia

aici! Umple-o pe sfert. Cu apă rece. Şi caută nişte faşe. Trebui să strige după el ca să fie sigură că-i auzise ultimele cuvinte. Pe de altă parte, nu putea şti cât de grav era Ben până când nu vedea arsurile. Avea arsuri puternice pe piciorul stâng, de la gleznă până la genunchi. Şorţul de piele pe care-l purta îi protejase pieptul şi abdomenul, dar ambele mâini erau atinse.

-O să-i pregătesc o soluţie din frunze de soc, îi spuse ea lui Connor, dar o să dureze ceva. Când se întoarce Patrick cu apa, încearcă să-i desfaci lui Ben cămaşa acolo unde e lipită de piele; sau vrei mai bine să mă laşi pe mine?

-Nu, mă descurc.

Maggie se întoarse în bucătărie. Meredith adormise adânc.

Trebui să aştepte puţin înainte de a-l unge pe Ben cu soluţia pe care o pregătise. Până se răci licoarea, profită de ocazie pentru a mai prepara câteva ceaiuri care să-i aline lui Ben durererile şi să-l ajute să doarmă.

-Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse ea lui Connor după ce se întoarseră în dormitor. Ben era acoperit numai cu un cearşaf curat. Luă buretele din mâna lui Connor şi îl muie în apă rece. Şterse cu grijă rănile, căutând şi eventualele bucăţi de material ce i-ar mai fi rămas pe corp, pentru a preveni o infecţie. În ciuda gesturilor ei blânde, Ben se arcuia şi urla de durere.

-Dă-i puţin ceai de salcie, Connor. Vezi

acolo, în cana albastră. Ai avut noroc, Ben. Nu e chiar atât de grav cum am înţeles de la Patrick.

-Ţi-o fi spus că arăta ca o minge de foc, bombăni el. Efortul pe care îl făcu încercând să tuşească îl epuiză. Durerile erau aproape insuportabile.

-Nu mai vorbi. Nu mai vorbi. Nu trebuie decât să bei ceea ce-ţi dă Connor.

Acesta era plăcut impresionat de autoritatea blândă din vocea ei. Ben se supuse. În decursul următoarei săptămâni, Ben începu să se înzdrăvenească. Maggie stătu la capul lui, vorbindu-i, îngrijindu-l cu răbdare, ţinându-i mâna atunci când Ben nu putea face altceva decât să ţipe de suferinţă. Îi schimba bandajele, îi spăla rănile. Câteodată rămânea singură cu el. Alteori, o ţinea pe Meredith la sân şi o alăpta. Era oricând la dispoziţia lui Ben. Îi dădea să mănânce şi îi citea, legănând-o pe Meredith pe celălalt braţ. Îl spăla pe tot corpul, îl pieptăna şi-l bărbierea.

Noaptea pica moartă de oboseală în braţele lui Connor. Acesta savura pur şi simplu aceste clipe, pentru că le considera mult prea preţioase.

Cu cât o privea mai mult pe Maggie îngrijindu-l pe Ben, cu atât îşi întărea ideea că soţia lui nu era făcută să rămână la fermă.

-Dancer ar fi foarte mândru de tine dacă te-ar vedea, îi spuse el într-o seară în timp ce se pregăteau de culcare. Meredith împlinise

opt săptămâni şi era deja prea mare pentru a fi culcată în leagăn. Împreună cu Patrick, începuse să-i facă un nou pătuţ. Maggie nu ştia de această surpriză. În ultimul timp, din cauza accidentului lui Ben, avuseseră timp să se ocupe mai mult de confecţionarea pătuţului.

. Maggie se lăsă în genunchi lângă leagăn, închizându-şi nasturii la cămaşă. Mângâie creştetul fetiţei, care avea părul mai închis la culoare decât Connor.

-Într-un fel, mă bucur că Dancer n-a fost aici. Cred că i-ar fi fost foarte greu să-l vadă pe Ben ars în halul ăsta. Se ridică, întinzându-se şi căscând. Dar îmi lipseşte, mai spuse ea. Mi-a fost teamă că n-o să fac faţă singură.

Deşi era atent la ce îi spunea Maggie, Connor fu atras fără să vrea de priveliştea pe care i-o oferea corpul ei, profilat în lumina lămpii; talia i se subţiase din nou, iar sânii îi deveniseră mai frumoşi, mai plini.

Nu mai făcuseră dragoste dinainte de a se naşte fetiţa. Firesc şi elementar, resimţea această lipsă. Se întoarse pe burtă după ce Maggie se întinse pe pat.

-Eu cred că ai fost grozavă, te-ai descurcat de minune, spuse el cu glas răguşit de dorinţă.

-Chiar aşa. Îmi place că-mi spui asta. Se întinse să stingă lampa, dar Connor o prinse uşor de mână.

-Nu în noaptea asta, Maggie. Ochii lui ardeau. N-am făcut niciodată dragoste pe lumină. De data asta vreau să te văd.

-Şi dacă nu-ţi va plăcea ce vei vedea?

-Imposibil, şopti el.

Maggie se ridică în genunchi şi-şi trase cămaşa în sus. Dintr-o singură mişcare, o scoase şi o aruncă pe covor. Îl privea îndrăzneaţă, dar Connor avu impresia că ea mai mult bravează. Aşteptă răbdătoare până când el păru să fi terminat de studiat fiecare linie a trupului ei. Nu se mişcă, deşi tremura din tot corpul.

-Nu vrei să... şopti ea, cu voce tremurătoare.

-Ce să vreau? o întrebă el, dându-şi seama că Maggie nu-şi va duce întrebarea până la capăt. Dădu la o parte cearşaful care-l acoperea. Era gol. Ochii ei se măriră de surpriză.

-Erai foarte sigur de mine, nu-i aşa?

-Hai să spunem că eram doar foarte încrezător.

Râzând cu poftă, Maggie îl descoperi complet, înghiţind lacomă, din priviri, fiecare părticică a trupului său. Studiul ei pornise de la umeri.

-Dumnezeule, exclamă ea ajungând la porţiunea cea mai interesantă: cea dintre picioare.

-Să ştii că iau exclamaţia ta drept un compliment.

-Păi asta a şi fost.

Făcură dragoste, dar de data aceasta Maggie veni deasupra lui. La sfârşit, Maggie avu impresia că vede lacrimi în ochii lui. Îi luă

capul în palme, privindu-l adânc în ochi.
-Te iubesc, şopti ea.

Trecătorile erau acoperite de un nou strat gros de zăpadă. La micul dejun, Maggie pregăti clătite. Patrick se afundase în zăpadă până la şold atunci când ea se duse să ia ouăle din cuibar.
-Mai păstrează câteva clătite şi pentru Ben, îl dojeni Connor pe Patrick văzând că acesta era gata să le mănânce pe toate.
-Ben a mâncat deja, îl linişti Maggie. Oare când se vor întoarce Buck şi Luke?
-În nici un caz azi, spuse Patrick. Şi nu cred că vin până la sfârşitul săptămânii.
-Dar Dancer ce-o face?
-Nu-ţi face griji pentru el. În coliba lui se simte cel mai bine. Connor o ţinea pe Meredith în braţe, gâdilând-o. Copila începu să scoată sunete de bucurie.
-Să nu cumva să-i dai vreo bucăţică de clătită, îl avertiză Maggie.
-Nu-i dau, răspunse el, lăsând furculiţa jos şi luând miere pe degete, după care o atinse pe micuţă pe guriţă. O lăsă să-i sugă degetul. O privi pe Maggie, vrând parcă s-o întrebe: "asta simţi cînd o hrăneşti?". Maggie roşi, făcându-l să râdă.

Săptămânile de iarnă se scurgeau lin, încărcate de zâmbete, de zile fericite. Duceau o viaţă frumoasă. Erau fericiţi şi atunci când

erau singuri, şi atunci când Patrick era în preajma lor. Erau zile când redeveneau copii, lăsându-se pradă bucuriei de a se tăvăli în zăpadă, de a se plimba cu sania. Părul lui Maggie părea o flacără pe albul strălucitor al zăpezii.

Seara stăteau toţi trei sub aceeaşi pătură, ţinând-o pe Meredith între ei. Vorbeau cu ea, convinşi că îi înţelege. Maggie îi cerea părerea în legătură cu grădina ei de legume. Connor îi vorbea despre primul cal pe care i-l va dărui. La un moment dat, punând la cale viitorul fetiţei, Meredith păru că se strâmbă şi-şi încreţeşte năsucul, ceea ce-i făcu pe amândoi să pufnească în râs.

-Crede că noi suntem ca Jay Mac, spuse Maggie, deşi în sufletul ei era convinsă că tatăl ei le crescuse, pe ea şi pe surorile ei, cum fusese mai bine.

Se gândea la iarna aceea ca la cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. O iarnă ce avea să rămână de neuitat.

Denver

Mary Michael Stone şi Mary Rennie Sullivan ocupau colţurile opuse ale canapelei, iar între ele, Beryl Holiday părea prinsă între coperţile identice ale aceleiaşi cărţi. Amândouă o priveau cu aceiaşi ochi scrutători, ce nu prevesteau nimic bun. Cu toate acestea, când Beryl se uită la ele, acestea reuşiră să îi arunce câte un zâmbet suficient de elaborat.

-Frumos din partea ta şi a lui Rushton să ne vizitaţi, spuse Michael, care îşi dorea să fie acum în cu totul altă parte, respectiv cu soţul ei, şi nu să-i facă conversaţie acelei dudui. Din câte auzea de dincolo, conversaţia în încăperea în care se aflau bărbaţii părea mult mai animată. Murea de ciudă că nu putea sta în compania lui Ethan, Jarret şi a lui Rushton.

-Rushton a insistat de fapt să venim, spuse Beryl.

Se lăsă o tăcere penibilă. Rennie veni în ajutorul surorii ei.

-Mi-a părut bine când am auzit că în sfârşit ne vom cunoaşte. Jarret şi cu mine stăm doar o săptămână în Denver, pe urmă ne ducem la New York. Toată toamna şi mare parte din iarnă am lucrat amândoi la un proiect.

-Atât de mult aţi stat aici? întrebă Beryl. Credeam că v-aţi întors deja acasă, am auzit că n-aţi trecut pe la Double H.

-Am fost în California, spuse Rennie. Dar mă interesează încă ferma, deşi nici prin cap nu-mi trece că l-aş putea convinge pe Connor s-o vândă.

-Ei, cum era s-o vândă chiar acum, când a plătit un preţ atât de mare s-o capete înapoi? spuse Beryl sarcastică.

-Te referi cumva la nuntă? se repezi Rennie. Connor Holiday ar trebui să se considere un bărbat foarte norocos că s-a însurat cu sora mea.

-Connor şi Maggie au fost aici imediat după

ce s-au căsătorit şi păreau foarte fericiţi împreună, sări şi Michael, încercând să calmeze spiritele, pentru că Rennie părea să-şi fi ieşit de tot din pepeni. Cu toate acestea, nu îndrăzni să se uite la Rennie, care obţinuse ceva mai devreme o cu totul altă variantă a vizitei proaspeţilor căsătoriţi. Aşa că e greu de spus cine a ieşit mai câştigat din acest "târg", adăugă Michael. Mai vrei ceai?

-Sper să nu mă înţelegeţi greşit dacă vă spun că eu o consider pe Maggie mai câştigată, mărturisi Beryl.

-Gândeşti aşa din cauza situaţiei tale privilegiate, de mamă vitregă vreau să spun. Cu coada ochiului o văzu pe Michael că se îneacă cu ceaiul. La urma urmei tu l-ai preferat pe tată în locul lui. Rennie se ridică, lăsă ceaşca de ceai pe masă şi se retrase.

Michael i-ar fi spus cu plăcere vreo două surorii ei, dar nu-şi ceru scuze în numele ei. Reluă conversaţia, de parcă numic nu s-ar fi întâmplat.

-Parcă l-am auzit pe Rushton spunând că peste două zile vă duceţi la Queen's Point.

-Exact, răspunse Beryl, simţindu-se mai la largul ei, acum că Rennie părăsise încăperea. Nu o putea ierta pentru faptul că o considera principala vinovată de căsătoria dintre Connor şi Maggie. Din câte ştiu, drumurile sunt mai bune acum. Pot să jur că ieri am văzut o narcisă.

-Cred că Maggie o să se bucure văzându-vă.

S-ar putea să mă duc şi eu cu Ethan pe la ei. Abia aştept să văd ferma. Şi, drept să-ţi spun, de când o ştiu mai aproape de noi, mi-e mult mai dor de Maggie.

-Ferma e superbă, dar probabil că Rennie ţi-a spus deja.

Beryl nu-şi putea ascunde dispreţul din voce atunci când făcea referire la Rennie.

-Fiindcă eu şi Ethan nu putem pleca chiar imediat, m-am gândit să vă rog să-mi faceţi un serviciu.

-Cu plăcere, despre ce e vorba?

-Maggie şi-a lăsat o parte din bagaje aici. Nişte cufere, câteva valize şi un pachet de la mama mea, pe care Ethan ar fi trebuit să-l urce în pod dacă nu era atât de leneş. Nu vreţi să-i duceţi voi pachetul? Mi-aţi lua o piatră de pe inimă. O să vă dau numai ceea ce consider că e strictul necesar. Dar pachetul trebuie dus neapărat. Mama nu l-ar fi trimis dacă n-ar fi ţinut să ajungă la Maggie cât mai curând. E vorba de o geantă de medic.

-O geantă de medic? Dar sora ta nu e doctoriţă din câte ştiu.

-Nu, nu este, spuse ea, evitând orice alt comentariu pe acest subiect cu femeia din faţa ei. De fapt, nu ştiu ce conţine servieta. N-am deschis-o niciodată.

-E cumva din piele neagră? Cam aşa de mare? arătă ea cu mâinile.

-Exact. Identică cu genţile pe care le poartă de obicei doctorii după ei.

-Am avut şi eu una la fel, spuse Beryl, căzând pe gânduri. Îşi aminti că o împrumutase lui Connor şi de-atunci n-o mai văzuse. Avu însă grijă să-şi ascundă surpriza. Păstram tot felul de nimicuri în ea, atunci când călătoream, continuă ea. Pieptenul, peria, parfumuri.

-Poate că chiar asta e înăuntru, spuse Michael, deşi se îndoia. Maggie cel puţin nu era atât de frivolă încât să considere necesar să se încarce cu asemenea bagaje. Mai degrabă cred că sunt cărţi. Maggie citeşte foarte mult.

-Sigur că o să-i ducem noi geanta. Rushton nu va avea nimic împotrivă, sunt sigură.

Maggie se grăbi să deschidă uşa, cărând-o pe Meredith după ea.

-Ia uite cine vine! exclamă ea veselă, arătând cu degetul înspre partea de sud a văii. E Dancer! Connor! Îl văzu că se uită în direcţia indicată de ea, după care îşi scoase pălăria şi începu s-o fluture, întâmpinându-l pe Dancer. Ieşi din ţarc, o luă pe Meredith din braţele lui Maggie şi o ridică deasupra capului. Patrick şi Ben veniră şi ei de la grajduri.

-Ia uite ce figuri! strigă Dancer, luând-o pe Meredith de bărbie. Nu ţi-e frică de unchiul Dancer, nu? Ia uite la ea! Nu i-e frică de faţa mea de monstru. Măi să fie!

-Păi cum să-i fie frică de tine când ştie că o iubeşti? râse Maggie.

-Da' cine-a spus c-o iubeşte? mormăi el. Ce idee tâmpită. Ia să te văd şi pă tine! Dă-te mai încolo! Mda, eşti zdravănă şi nevătămată.

Dincolo de cuvintele lui rostite pe un ton grosolan, se ascundeau cele mai frumoase sentimente.

-Ne-a fost dor de tine, îi şopti ea la ureche. Te mai doare piciorul?

-Nu. Da' cu tine ce dracu' s-a întâmplat? îl întrebă el pe Ben, văzându-i cicatricele de pe braţe.

-M-am ars în fierărie, răspunse Ben mirat pentru că bănuise că Dancer va fi ultimul om din lume care se va arăta interesat de cicatricele lui.

-Dar nu sunt aşa frumoase ca ale mele, spuse Dancer. Cine te-a oblojit? Maggie?

-A stat lângă mine zi şi noapte.

-Fata asta e făcută să fie doctoriţă, spuse el, luând-o pe Meredith din braţele lui Connor. Spun asta că poate interesează pe cineva părerea mea. Fraza îi fusese destinată lui Connor, mult prea inteligent pentru ca să-i scape.

Queen's Point

Beryl stătea undeva retrasă, în timp ce Rushton supraveghea încărcarea bagajelor. Luke şi Buck încărcară ultimul cufăr şi se sprijiniră de căruţă pentru a-şi trage răsuflarea.

-Ce ghinion am avut să dăm de ăştia, bombăni Buck.

-Rush e un tip pe cinste, spuse Luke. Numai că ea e cam afurisită. Fereşte-te de ea, dacă nu vrei să dai de bucluc!

-Păi ce-ţi spusei? Trebuia să fi plecat de ieri.
-Ieri ai avut treabă, sau eşti scurt de memorie? Blondă. Cu ochi căprui. Cam de-un metru jumate.
-De un'să ştiu ce înălţime avea? rânji Buck. Că doar n-am văzut-o stând în picioare.
Luke începu să râdă şi se depărtă de căruţă. În clipa aceea văzu pe jos o geantă neagră şi se aplecă s-o ridice.
-Era s-o uităm pe asta.
-O ţin eu, se repezi Beryl.
-Cum vrei, cucoană. Domnule, suntem gata de drum. Amândouă căruţele sunt încărcate. Vreţi să mânăm noi caii, sau vă suiţi şi dumneavoastră pe capră?
-Am mânat şi eu cai la viaţa mea, spuse Rushton, zâmbind în colţul gurii.
-Vă rog să mă iertaţi, domnule, da' acilea nu-i Central Park, spuse Luke amintindu-şi că aflase de la Connor despre crescătoria de cai pe care o avea Rushton la New York.
-Dar tu ai fost vreodată în Central Park? îl întrebă Rush.
Luke pocni cu vârful degetelor peste pălărie, înghiţind gălușca.
-Eu merg în căruţa în care sunt proviziile noastre şi bagajele lui Maggie.
-Bine, acceptă Rushton. Beryl, mergi cu mine în căruţă?
-Nu, o să merg călare, cel puţin o parte din drum.
-Dă-mi geanta aia, văd că o ţii ca pe sfintele

moaşte.

-Nu pot, Rushton, am toate obiectele de toaletă aici şi o adevărată doamnă trebuie să arate bine chiar şi în sălbăticie.

-Eşti frumoasă oricum. Şi proaspătă ca o margaretă, spuse el râzând. Beryl încreţi nasul, lucru care-l amuza foarte tare pe Rushton.

-Dar eu nu sunt ca o margaretă. Astea sunt flori mult prea întâlnite. Spunând acestea, o luă înainte. Ţinea geanta în faţă şi-i unsese încuietoarea, astfel încât să nu facă zgomot atunci când o deschide. Din când în când se uita în ea şi zâmbea încântată.

Maggie, Connor şi Maredith îşi petreceau ziua la picnic.

Liniştea fu tulburată de un zgomot de armă. Connor se ridică imediat în picioare, luând-o pe Meredith în braţe. Speriată de împuşcătură, fetiţa începu să scâncească. O lăsă cu Maggie şi făcu câţiva paşi, sperând să poată vedea de unde venea împuşcătura.

-Nu văd nimic de-aici, spuse el. Probabil că nu e ceva grav, altfel ar mai fi tras o dată. Mă duc până aproape de creasta muntelui, să pot vedea dincolo de copaci. Adună toate lucrurile şi du-te acasă, vin şi eu imediat.

Nu se depărtă prea mult, că îl văzu pe Connor venind înapoi. Expresia feţei i se schimbase complet. Era încruntat.

-Parcă spuneai că nu e grav? Ce s-a întâmplat?

-Buck şi Luke s-au întors.
-Şi de asta trebuie să fii supărat?
-N-au venit singuri. Avem musafiri!
-Musafiri! Dar asta e minu...
-Beryl şi taică-meu.
-Beryl?
-Şi tata.

Maggie se bucura să-l vadă pe Rushton, în ciuda resentimentelor lui Connor faţă de el. Beryl însă o indispunea profund.

Ajungând lângă căruţe, Connor aruncă o privire la bagajele ce mai rămăseseră acolo, închipuind-şi cam ce fusese deja dus înăuntru.

-Presupun că au de gând să stea ceva mai mult, vru el să ştie.

-Nu ştiu, răspunse Buck. Nu i-am întrebat şi nici ei nu mi-au spus nimic.

-Mă bucur că te-ai întors, Buck. Şi tu mi-ai lipsit, Luke. N-am crezut că o să vă întoarceţi aşa târziu.

-Am încercat de două ori să luăm în piept trecătoarea. Dar nu puteam trece cu căruţe cu tot. Şi, pe urmă, Buck şi-a găsit o drăguţă pe-acolo.

-Serios, Buck? râse Maggie.

-Nu cred că vrea să vorbească despre asta acum, spuse Connor.

-O parte din cuferele astea sunt ale tale, Maggie, îi arătă Luke. Sora ta le-a trimis prin Rushton.

-Hai să intrăm, Connor, probabil ne aşteaptă. Când să treacă pragul uşii, auziră un răcnet

şi-l văzură pe Dancer ţâşnind pe uşă ca ars.

-Ptiu, drace! înjură el, plin de dispreţ, tot aveam de gând să mă mut în cabană cu ceilalţi. Şi cu asta trecu ca o furtună pe lângă ei.

Maggie se simţea pusă într-o situaţie proastă din cauza obrăzniciei lui Beryl, iar Connor fierbea deja.

-Connor, aşteaptă, îl opri ea. Beryl s-o fi speriat de el, probabil că nu se aştepta să-l găsească în casă. Bietul Dancer!

-Atunci să poftească pe la noi când oi invita-o eu!

Maggie se uită la Luke şi Buck, ridică din umeri şi-şi urmă soţul înăuntru. Îi găsiră pe Rushton şi pe Beryl în dormitorul rezervat oaspeţilor.

-Tată, spuse Connor, înclinând scurt din cap. Beryl.

-Cine era omul acela? întrebă Beryl, vădit speriată. Era palidă şi totuşi atât de frumoasă. Maggie era pentru a doua oară pusă într-o situaţie penibilă. Nimeni nu părea a-i fi remarcat prezenţa.

-Dancer Tubbs. Era oaspetele nostru, explică Connor.

-Cred că fiul meu vrea să spună că Dancer Tubbs a fost poftit să folosească această cameră, în timp ce noi n-am fost invitaţi, remarcă Rushton. Connor nu răspunse, confirmând astfel afirmaţia tatălui său. În acea clipă, Meredith începu să plângă. Şi să fi vrut, nu-i putură ignora prezenţa.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA

-Salută-l pe bunicul, Meredith, spuse Maggie fetiţei, în momentul în care îşi dădu seama că toţi se uitau la ea.

Rushton se repezi să ia copilul. Maggie i-o dădu fără să ezite. Privirea lui Rushton se îmblânzi imediat ce văzu fetiţa.

-Seamănă cu Connor, spuse el. Acelaşi păr, aceiaşi ochi. Şi ce plămâni. Doamne, cum mai ţipă. E frumoasă.

-Mie mi se pare că toţi copiii sunt la fel, observă Beryl. Nu e nici o deosebire între ei.

-Spui asta pentru că tu nu ai copii, îi reproşă Rushton.

Beryl se aplecă asupra fetiţei, iar aceasta o apucă de păr.

-Fir-ar să ...

-Beryl, abţine-te. E prea mică, nu ştie ce face.

-Cred că e udă, spuse Connor. Maggie, vrei să...

-O schimb eu, interveni Rushton. Numai

arată-mi unde e camera ei.

-I-am mutat pătuţul în camera noastră după întoarcerea lui Dancer. Mă bucur că aţi venit.

-Iar eu trebuie să-mi cer scuze c-am apărut aşa, pe neaşteptate. Ar fi trebuit să mai stăm la Denver câteva săptămâni, să vă dăm de ştire că venim. Ştiam că, indiferent de împrejurări, Connor ne va primi foarte rece. Drept să-ţi spun, mă bizuiam pe tine foarte mult.

-Atunci sunt şi mai fericită.

-Eşti furios? îl întrebă Beryl pe Connor.

-Cine a fost cu ideea, Beryl? Tu sau tata?

-Deci eşti furios! A fost ideea amândurora. Eu am vrut să o văd pe mama la Denver şi ar fi fost o prostie să batem atâta cale şi să nu revedem ferma.

-Dar ţie nu ţi-a plăcut niciodată aici.

-Oricum, m-am simţit mai bine decât la Denver.

-Urai oraşul ăla.

-Şi acum îl urăsc, întări ea ideea, aşezându-se picior peste picior şi dezvelindu-şi gleznele. Îmi amintesc că-ţi plăcea să-mi priveşti picioarele. Sunt la fel de frumoase.

-De ce ai adus atâtea bagaje? Ai luat toată casa cu tine?

-Hai, nu fi prostuţ. Am lăsat o grămadă din ele la mama.

-Atunci pot să mai sper că veţi pleca totuşi.

-Văd că ţi-a pierit aversiunea faţă de nevastă-ta. Parcă la St. Mark aveaţi dormitoare separate. Sau poate copilul nu e al tău? Toate

astea sunt ale lui Maggie? întrebă Beryl, uitându-se în jur. Luke mi-a spus că aţi luat şi câteva din lucrurile ei de la Michael.

-Nu, astea sunt ale mele.

-Nu mă săruţi? întrebă ea încercând să i se agaţe de gât. Connor o auzi pe Maggie pe hol şi avu timp doar să se îndepărteze de Beryl. Maggie simţi că ceva nu era în regulă. Evită să se uite în ochii lui.

-Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva, Beryl. Vreau să mă duc să pregătesc cina.

-Vin şi eu cu tine, spuse Connor.

-N-am nevoie de tine, spuse ea pe hol. Du-te în salon şi vorbeşte cu tatăl tău.

-Am destul timp pentru asta. Acum vreau să discut cu tine.

-Te ascult.

În timpul cinei, Connor încercă să salveze aparenţele, arătându-se dispus să discute cu tatăl său, pe un ton normal. Făcu asta numai de dragul lui Maggie, dar şi pentru că îşi dăduse seama că cei doi se înţeleg foarte bine.

-Îţi mulţumesc, spuse ea după cină. Nu-mi vine să cred că ai avut în sfârşit o conversaţie normală cu tatăl tău.

-El a omorât-o, rosti Connor pe neaşteptate, printre dinţi.

-Ce vrei să spui?

-Că el a omorât-o pe mama. A plecat de la fermă în mijlocul nopţii şi nu s-a mai uitat

înapoi. După plecarea lui, mama s-a schimbat complet. A fost înmormântată cincisprezece ani mai târziu, dar sufletul ei a murit în noaptea aceea. N-am să-l pot ierta niciodată pentru asta.

-Câţi ani aveai?

-Şapte. Ţin minte că l-am văzut plecând.

-O, Connor, n-am ştiut.

-Nu vreau să mă compătimeşti.

-Dar nu fac asta. Îţi înţeleg resentimentele, dar erai doar un copil pe vremea aceea şi n-aveai de unde să ştii ce era de fapt între părinţii tăi.

-Te înşeli. Pe vremea aceea trăia şi bunicul meu care mi-a spus un lucru pe care mama mi l-ar fi ascuns:că atunci când a plecat, Rushton avea sacii plini cu argint.

-Argint? Nu înţeleg.

-Bătrânul Sam găsise o vână pe pământul ăsta. N-a exploatat-o. A scos argintul şi l-a păstrat undeva într-o pivniţă. Atunci când a înţeles că tatălui meu nu-i place viaţa de la fermă, i-a oferit bani să plece şi să n-o mai forţeze pe mama să se mute în alte părţi. Tata a luat banii şi a plecat. S-a îngropat în bani, în timp ce mama a muncit până şi-a dat duhul. Asta ştiu eu!

-Iar eu nu-ţi spun decât un singur lucru: tot n-ai de unde să ştii adevărul gol-goluţ, aşa că mai bine ai sta de vorbă cu tatăl tău acum!

A doua zi, Maggie profită de faptul că toată lumea plecase, pentru a mai petrece puţin timp cu Meredith.

-Ce înduioşătoare privelişte, auzi ea o voce în spatele ei. Era Beryl, care gândea cu totul altceva decât spusese.

-Am crezut că ai plecat şi tu cu Rushton şi cu Connor.

-Ei s-au dus prea departe şi oricum, cunosc proprietatea asta ca-n palmă.

-Eu mă duc să spăl nişte rufe. Vrei să o supraveghezi tu pe Meredith?

-Cât timp ai fost târfa lui Connor înainte de a te mărita cu el? o întrebă Beryl, fără nici o legătură cu ceea ce o rugase Maggie. Aceasta simţi că i se taie răsuflarea.

-Dar tu cât timp ai fost târfa lui Connor înainte de a te mărita cu tatăl lui?

-Touché, observă Beryl cu un zâmbet cinic pe faţă. Hai să spunem că eu nu mi-am făcut totuşi o profesie din asta, aşa cum ai făcut tu.

-Nu înţeleg ce vrei să spui.

-Ăsta e copilul lui Connor?

-Întrebarea ta e jignitoare.

-Îmi pare rău, dar aşa sunt eu, la subiect. Nu-mi răspunzi?

-Ar trebui să-ţi dai seama de asta numai când o priveşti.

-Dar ăsta nu e un răspuns. Bietul Connor. El e foarte intrigat, să ştii.

-De unde ai scos-o?

-Păi mi-a spus chiar el. Ar vrea să creadă că

e copilul lui. Ar vrea să fie sigur că a fost singurul bărbat din viaţa ta, dar... atunci când lucrezi pentru doamna Hall, e firesc să ai mai mulţi parteneri într-o singură noapte.

-De unde... Maggie nu mai putea vorbi. Inima îi bătea cu putere.

-Păi ţi-am spus că ştiu totul de la Connor.

-Când era să-ţi fi spus? De-abia aţi venit.

-Fetiţo, uiţi că eu şi Connor am avut o relaţie care a durat ani de zile. Îmi dau seama când ceva îl frământă. Am vorbit cu el noaptea trecută.

-Noaptea trecută a fost cu mine.

-Da, dar numai pentru puţin timp. V-am văzut în vale, de la fereastră. Am ieşit imediat după ce ai intrat tu în casă. Am stat de vorbă ore întregi.

-Aţi vorbit şi despre Meredith?

-Eu nu l-am întebat decât ce mai face el! Dar a început să-mi povestească despre copil.

-Şi chiar ţi-a vorbit de doamna Hall?

-Exact. Sper că-ţi dai seama că nu aveam de unde să aflu din altă parte.

Maggie era buimăcită. Nu putea găsi altă explicaţie.

-Beryl, cred că am stat chiar prea mult timp cu tine. Dacă e adevărat că soţul meu ţi-a spus toate acestea, probabil a crezut că poate avea încredere în tine.

-Ba bine că nu! râse Beryl. Connor mă cunoaşte la fel de bine cum îl cunosc eu. Mi-a spus tocmai pentru că ştia că până la urmă voi

pune întrebări. Hai, Maggie, spune-mi, copilul e al lui?

Maggie se pregăti să iasă din cameră şi luă şi fetiţa cu ea.

-Nu vrei să am eu grijă de ea? întrebă Beryl pe un ton batjocoritor.

-Du-te la dracu'! răspunse Maggie.

Rushton privea stâncile şi valea ce îl înconjura.

-Îmi place că ai avut grijă de moştenirea de la mama ta, i-ai dus visul mai departe. Văd că iubeşti ferma asta aşa cum a iubit-o ea, spuse Rushton.

-Dar ce ştii tu despre visul ei? Sau despre ceea ce iubesc eu? N-ai stat prea mult cu noi, n-ai de unde să ne cunoşti.

-De ce nu vrei să mă asculţi? Pentru numele lui Dumnezeu, măcar de data asta! Bătrânul ţi-a otrăvit sufletul, te-a instigat împotriva mea. Nu a putut suporta gândul că şi nepotul lui va pleca de la fermă aşa cum au făcut fiii lui. Şi-a pus toate speranţele în Edie, a forţat-o să rămână aici, i-a băgat ferma pe gât. Culmea era că mama ta iubea totuşi locurile acestea. Pentru ea, viaţa aici era la fel de firească precum aerul. Bunică-tu nu avea încredere în ea. Probabil din cauză că-l părăsiseră deja cei trei fii. Sau poate pentru că eu reprezentam o ameninţare pentru el, eram un străin care alesese să rămână aici. În mine pot să spun

sigur că nu avea încredere. Îi era teamă să nu cumva să-i bag lui Edie în cap să plece, să-i deschid gustul pentru viaţa la oraş. Bunicul tău nu m-a văzut niciodată ca pe unul ce ar fi convins-o pe Edie să rămână aici.

-Dar ai rugat-o să plece cu tine.

-E adevărat că i-am spus asta de o sută de ori. Dar abia după ce ea mi-a spus să plec.

-A făcut mama asta?

Rushton înclină o singură dată din cap.

-Minţi, strigă Connor şi îndemnă calul la goană.

În seara aceea, toţi fură deosebit de tăcuţi la cină. După ce se ridică de la masă, Beryl ieşi pe verandă. Connor se întorcea acum, după ce mai dăduse o raită pe la grajduri. Ignorând-o, controlă potcoavele calului.

-Ce mai vrei, Beryl? o întrebă el într-un târziu.

-Ai putea să ai bunul simţ să te porţi mai frumos. Ai o fetiţă foarte drăguţă. Cel puţin aşa bănuiesc, că e a ta.

-Asta ce dracu' mai vrea să însemne?

-Înseamnă că ştiu că Maggie e târfa pe care ai cunoscut-o la madam Hall. E totuşi greu de spus cine e tatăl copilului.

-N-ai vrea să fii mai explicită?

-Da' eu credeam că vorbesc foarte clar. Din moment ce Maggie mi-a mărturisit cum v-aţi cunoscut, am crezut că pot vorbi deschis.

-Maggie ţi-a spus de doamna Hall?

-Păi altfel de unde era să ştiu?

-Meredith e fiica mea.

-Spune-mi, Connor, Maggie era gravidă când v-aţi căsătorit?

-Nu m-a preocupat aspectul, pentru că circumstanţele în care ne-am căsătorit erau cu totul bizare. Tot o jigodie ai rămas, Beryl.

-Te fac eu să regreţi că ai spus asta!

-Şi pe deasupra, o târfă în călduri!

Beryl îl pălmui cu putere.

-Nevastă-ta nu e prea fericită aici, continuă ea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

-Ţi-a spus Maggie asta?

-Păi da?! Şi pe urmă, la Denver le-am văzut pe surorile ei. Vorbeau ceva despre dorinţa lui Maggie de a se face doctoriţă. Mie mi se pare ciudată ideea asta, dar toată familia aia e o adunătură de ciudaţi, aşa că... Mă întreb dacă nu cumva te urăşte pentru că a rămas gravidă. Va trebui să recunoşti, Connor, că Maggie a renunţat la visele ei pentru a veni aici. Eu nu m-aş fi mulţumit cu mai puţin dacă mi-aş fi dorit ceva foarte tare.

Connor îi dădu lui Tempest o bucată de măr, privind-o pe Beryl încruntat, dintr-o parte.

-Îmi amintesc că şi tu ai avut un vis, Beryl, să te măriţi cu banii mei şi să pleci din Colorado şi-aproape că era să renunţi la acest vis când l-ai întâlnit pe tatăl meu. Nu ştiu, însă, cum se face c-ai obţinut exact acelaşi lucru căsătorindu-te cu el şi nu mi se pare că ai fost

vreodată fericită. Aşa că nu ai cum să ştii ce simte de fapt Maggie. Şi nu înţeleg ce te-a făcut să crezi că te iubesc. E adevărat că eşti o femeie deosebit de frumoasă, Beryl, dar...

În clipa aceea, Maggie apăru în pragul grajdului. Îl privea pe Connor cu ochi reci.

-Rushton te caută, Beryl.

Aceasta plecă, întorcându-le spatele şi exersând cel mai provocator mers cu putinţă.

-Maggie, o chemă Connor, cu voce blândă, întinzând mâna să o atingă şi rămânând cu ea suspendată în aer pentru că ea îi întoarse spatele. Căzu pe gânduri, preocupat de ceea ce-i spusese Beryl în legătură cu faptul că Maggie nu se putea realiza rămânând acolo la fermă. Nu exista decât o singură cale, de a o lăsa să plece, dându-i impresia că fusese opţiunea ei.

Seara, înainte de culcare, Maggie îşi călcă pe inimă şi vru să afle despre discuţia pe care Connor o avusese cu tatăl său.

-L-a scos pe bunicul ca ţap ispăşitor, spuse Connor, ştiind foarte bine că bătrânul Sam nu se mai poate apăra acum. Mi-a spus că mama l-a rugat să plece de la Double H.

-Sper că nu l-ai crezut.

-L-am făcut mincinos.

-O, Connor, chiar nu-ţi poţi imagina motivul pentru care Edie a vrut să-l ştie pe Rushton departe?

-Nu, nici un motiv. Îl iubea, el era totul pentru ea - mult mai important decât bătrânul

Sam, sau eu, sau ferma asta. Când iubeşti pe cineva atât de mult nu-l goneşti de lângă tine.

-Nu? întrebă ea cu glas stins. Nici dacă vezi că e nefericit lângă tine?

De data aceasta Connor nu răspunse.

A doua zi, stătu de vorbă cu Rushton.

-Maggie spune că ar trebui să te ascult, Rush.

-A spus ea asta?

-Nu cu atâtea cuvinte, zâmbi el ironic. Maggie nu e o vorbăreaţă.

-Am observat.

-Mai întâi te provoacă şi pe urmă te face să crezi că totul a fost ideea ta.

-Deşteaptă femeie.

-Nu deşteaptă, ci înţeleaptă, îl contrazise Connor dând din cap. Maggie e foarte înţeleaptă.

-O iubeşti!

-Pari surprins.

-N-ar trebui? Căsătoria asta nu te-a încântat şi drept să-ţi spun nu eram sigur dacă o să vă mai găsesc împreună. Scrisorile ei către Jay Mac nu reflectau nimic din viaţa de la Double H şi nici nu vorbeau despre tine.

-De asta ai venit? Să te convingi?

-Acum tu eşti cel care pare surprins. Connor ridică din umeri. Să ştii că Edie a vrut ca eu să plec de la fermă, dar nu a vrut să ştie că vom deveni doi străini. De ce crezi că te-a trimis în est la şcoală? De ce crezi că nu ţi-a

lăsat Double H prin testament? Ea a dorit ca pământul ăsta să ne unească.

-Dar tu voiai să-l înstrăinezi.

-Am crezut că în felul ăsta te aduc acasă.

-Dar aici e căminul meu.

-De ce nu vrei să uiţi ce-a fost urât pentru tine în trecut? Când am plecat de-aici n-am ştiut că nu voi mai trăi sub acelaşi acoperiş cu maică-ta. Mi-a dat lingourile de argint ale lui Sam să încep o afacere în est.

-Dar bătrânul mi-a spus că te-a mituit.

-Nu e adevărat. Edie avea de gând să vină după mine, dar n-a înţeles decât foarte târziu că avea ferma asta în sânge. Edie a crezut că eu aş fi nefericit aici, iar bătrânul Sam a făcut tot ce-a putut să-i întărească ideea asta. Târziu de tot am înţeles că Edie şi-a sacrificat fericirea pentru mine. Dar, dracu' să mă ia, niciodată nu m-a întrebat dacă asta îmi doresc cu adevărat.

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA

Beryl şi Maggie stăteau amândouă pe verandă, aşteptându-i pe bărbaţi să se întoarcă de la treburile lor. Maggie o ţinea pe Meredith în braţe. Beryl se legăna în balansoar, făcând să scârţâie podeaua sub ea. Sunetul era atât de enervant încât Maggie înţelese de ce Freado trăsese atunci în piciorul balansoarului.

La un moment dat, Meredith se strâmbă la Beryl, după care începu să râdă - râs cristalin, sănătos, colorat, de bebeluş. Beryl încercă cu greu să se abţină şi, până la urmă fu nevoită să dea drumul cascadei de hohote de râs ce îi zguduiau trupul. Nu ştia ce o făcuse să râdă în halul ăsta, deja îi dăduseră lacrimile. Aproape că se sufoca de râs. Maggie începu şi ea să râdă. Pentru ele, totul era mai mult o descărcare nervoasă.

-Doamne, ce bine a fost, spuse Maggie, ştergându-se la ochi cu poalele fustei. Beryl o

privea nedumerită, zâmbindu-i fără prefăcătorie. Era pentru prima oară firească în preajma lui Maggie. Aceasta o ridică pe Meredith în aşa fel încât să o poată vedea mai bine.

-O vezi pe doamna asta tânără şi frumoasă din spatele tău? Ea e bunica ta vitregă.

Beryl începu să râdă din nou, aplecându-se înainte în balansoar.

-Aşa e, sunt bunică-ta vitregă şi fii atentă la ce spun că nu mai repet a doua oară. Dacă te prind că mă strigi vreodată altfel decât Beryl, n-o să-ţi trimit cadouri de la New York. Meredith o asculta cu căpşorul aplecat într-o parte. La un moment dat, întinse mâna şi vru s-o tragă de păr.

-Ia te uită, cum ai auzit cuvântul "cadouri" te-ai şi repezit să te împrieteneşti, glumi Maggie.

-Doamne, cât e de şmecheră, spuse Beryl luând-o în braţe. Ştii că-mi place s-o ţin? Ia uită-te la mămica ta, Meredith. Nu ştie ce să creadă, nu înţelege dacă vorbesc serios sau glumesc.

În seara aceea, Rushton se întoarse rănit acasă. Plecaseră să urmărească nişte hoţi de vite şi se alese cu un glonţ în umăr. Maggie îi curăţă rana, apoi îi arătă lui Beryl cum să-i aplice unsoarea pe care i-o pregătise.

Asigurându-se că totul e în regulă şi că Beryl se va descurca singură, Connor o luă pe Maggie de mână şi se duse în hambar. O tăvăli în fân, fericit că, venind acasă, nu găsise ceea ce lăsase la plecare. Lucrurile în familia lor păreau să intre pe un făgaş normal. Făcură dragoste acolo.

-Vorbeşte-mi de Beryl, îl rugă Maggie la un moment dat.

-Da-ţi alegi şi tu nişte momente...

-Hai, te rog!

-Am cunoscut-o la Denver. Acum vreo zece ani. Lucra în magazinul mamei ei. De fapt, era un fel de atelier de croitorie. Am văzut-o prima oară prin vitrină şi mi s-a părut frumoasă.

-Dar este frumoasă.

-Bine, e frumoasă. I-am făcut curte, am adus-o la Double H, împreună cu maică-sa şi...

-A fost şi mama ei aici? N-am ştiut asta.

-Înainte nu te-a interesat subiectul. Îmi pare rău că nu pot spune că n-am cunoscut-o atunci mult mai îndeaproape decât ar fi fost normal. Dar pe atunci nu te cunoşteam şi nici nu credeam că există o femeie ca tine pe lume. Am stabilit când să facem nunta, dar Beryl a insistat să-l invităm şi pe tatăl meu. A sfârşit prin a se mărita cu el.

-S-a îndrăgostit de el, dar eraţi amândoi prea mândri pentru a recunoaşte asta.

-Şi eu şi ea am refuzat să vedem adevărul în faţă. Eu n-am putut accepta faptul că-l preferase pe Rushton. Eram rănit în mândria

mea. Şi acum nu pot decât să-mi cer iertare pentru faptul că te-am rănit.

-Nu e adevărat. Eu mi-am făcut singură rău pentru că n-am avut destulă încredere în tine.

-Aveam de gând să te fac să pleci de-aici şi Beryl mi-ar fi fost de ajutor. Am crezut că eşti într-adevăr nefericită şi numai Dumnezeu ştie cât îmi doresc să te văd râzând, să te ştiu împlinită cu adevărat.

-Dar sunt fericită cu tine şi cu Meredith.

-Dar tu vrei să devii doctoriţă. Nu nevastă de fermier. Dacă i-aş vinde lui Rennie o parte din pământ pentru companie, atunci am avea bani...

-Eu nu plec în est fără tine. Nu plec nicăieri fără tine.

-Atunci voi rămâne cu tine pe perioada studiilor.

-O, Connor chiar faci asta pentru mine?

-Ştii că mama mea l-a rugat pe Rushton să plece de la fermă? Mi-am dat seama că Rushton a avut dreptate şi că eram gata să fac aceeaşi prostie cu tine. Mi-a spus că mama nu l-a întrebat nici măcar o singură dată dacă vrea într-adevăr să plece.

-Nici tu nu m-ai întrebat... dar n-am să te las. Nu plec nicăieri singură.

Abia după cincisprezece zile, Rushton se înzdrăveni. În tot acest timp, Beryl îl îngrijise, transformându-se la rândul ei, din femeia

calculată, rece, într-o tânără care învăţase să râdă şi altfel decât ironic. Expresia ochilor i se îndulcise, iar trăsăturile îi deveniseră mai relaxate.

Maggie era fericită văzându-i, în sfârşit, pe Rushton şi pe Connor stând ore întregi la taclale, făcând planuri de viitor pentru fermă, pentru calea ferată, pentru... nevestele lor. La un moment dat, Maggie îi auzi vorbind despre ea şi Beryl şi fu nevoită să-şi muşte buza ca să nu pufnească în râs.

Rushton şi Beryl erau deja gata de plecare. Exact înainte de a-şi lua rămas bun, Rushton o trase pe Beryl de mână şi alergă cu ea până în dormitor.

-Ia uite ce-am găsit într-una din cărţile din biroul lui Connor. Plicul e adresat lui Maggie.

-E de la un colegiu de medicină.

-Citeşte-l! E datat aprilie trecut. Probabil că a fost pus în cartea asta şi dat uitării. O fi din cărţile care au zăcut la sora ei în pod, sunt sigur că Connor n-a văzut niciodată scrisoarea asta: "Avem deosebita plăcere", se scria acolo, "de a vă accepta cererea de primire la Colegiul Medical pentru Femei, din Philadelphia. Din cele o sută cincizeci de cereri, a dumneavoastră a fost cea mai impresionantă. Aşteptăm cu nerăbdare să vă întâlnim şi să discutăm cu dumneavoastră condiţiile de acceptare".

Scrisoarea continua pe acelaşi ton.

-Deci Maggie a fost totuşi acceptată la colegiu. Dar a preferat să nu se ducă. De ce oare? se întrebă Beryl. Cine mai ştie de scrisoarea asta?

-Cred că numai noi. I-a făcut pe ceilalţi să creadă exact contrariul, inclusiv pe Connor.

-Şi noi ce facem?

-Lăsăm lucrurile aşa cum sunt. În fond, asta e hotărârea lui Maggie. O fi avut motivele ei. Prea s-au amestecat alţii în viaţa ei până acum. Tatăl ei... eu...

-Eu, continuă Beryl, cu voce încărcată de regret. Eu zic să ne mai gândim la asta.

-Beryl, nu ştiu dacă avem dreptul...

-Măcar de data asta ai încredere în mine, Rush. Nu mă voi amesteca între ei.

-Bine, atunci. Mă duc să-l anunţ pe Connor că suntem gata. Ai luat totul?

-Da, dădu ea din cap satisfăcută. Imediat după ce Rushton ieşi din cameră, împinse geanta de piele sub pat, cu piciorul.

Pe verandă, Rushton şi Connor îşi luau rămas bun cu ochii scăldaţi în lacrimi. Plângea şi Maggie, care o ţinea în braţe pe Meredith.

-Ia dă-mi fata până nu se îneacă! spuse Dancer arţăgos.

-Dar ce vrei să fac dacă nu mă pot abţine?

-Ia uite la ăştia doi? Până acu' îşi scoteau ochii, şi-acu' plâng că le e prea bine.

-Unde e Beryl? întrebă Rushton.

-Aici sunt, se auzi ea. Poftim, Maggie, Rushton

s-a uitat pe cartea asta aseară, dar n-am avut timp s-o pun în bibliotecă. Am găsit în ea un semn de carte foarte interesant. Poate i-l arăţi şi lui Connor, mai şopti ea, strângând-o cât putu de tare la piept şi repezindu-se în jos pe scări. Connor o ajută să se urce în căruţă. Ea îşi aranjă pălăria, le făcu semn cu mâna, spunând câte un cuvânt frumos fiecăruia. Apoi, privindu-l pe Connor în ochi, îi spuse:

-Dacă fata asta te iubeşte la fel de mult cât o iubeşti tu, atunci te poţi considera pe deplin fericit.

-Chiar dacă m-ar iubi numai pe jumătate cât o iubesc eu, şi tot m-aş considera fericit, spuse el, trăgând-o pe Maggie aproape.

-Beryl, unde e geanta aia neagră de care nu te mai despărţeai?

-Ce-ai spus, dragă?

-Geanta neagră! Aia care semăna cu o trusă de medic. În care spuneai că-ţi ţii periile şi pieptenul.

-A, aceea. Nu-ţi face griji, dragul meu! I-am lăsat-o lui Maggie. E sub patul din camera de oaspeţi.

-N-aş fi crezut că o să le simt lipsa, spuse Connor, după ce plecară. Îţi aminteşti ziua când au venit aici? Aş fi vrut să se deschidă pământul cu mine.

-Stai puţin, că acum e rândul alor mei să-şi facă apariţia. Şi când vorbesc de ai mei, mă refer la toată familia!

-Ce carte ţi-a dat Beryl?

„Anatomia" lui Gray. E una dintre cărţile pe care le-am lăsat la Michael, nu ştiu la ce le-o fi trebuit. Deşi era calmă în aparenţă, Maggie simţi că i se urcă un nod în gât de spaimă. Ştia că într-o bună zi îi va spune lui Connor adevărul în legătură cu admiterea ei la colegiu. Acum, însă, nu era momentul. Hai să intrăm! mai spuse ea. Ce e, Connor? îl întrebă văzându-l preocupat.

Îţi aminteşti ce a întrebat-o tata pe Beryl înainte de a pleca? Maggie fu şocată de nerăbdarea din vocea lui. A vrut să ştie dacă şi-a luat toate lucrurile. Căuta o anumită geantă! Doamne, e prea frumos să fie adevărat! Dacă e aşa cum cred eu, în geanta aia se află cei douăsprezece mii de dolari, Maggie. Spunând aceasta, se repezi în camera de oaspeţi şi scoase de sub pat geanta.

Dumnezeule mare! Cu asta erai când... De-aia am crezut eu că eşti doctor. Şi pe urmă mi-ai dat whisky, iar eu am crezut că mi-l dai ca medicament.

Voiam să te relaxezi, păreai foarte încordată.

Dar atunci eram foarte relaxată... foarte... te doream. Şi pe urmă mi-a fost prea ruşine de ceea ce făcusem. Începu să plângă. Acum nu mai gândesc aşa. Trebuie să înţelegi că atunci eram foarte speriată, nu ştiam ce va urma. Nici nu ştiam ce fac.

Ce vrei să spui?

Eu am luat geanta, dar nu m-am uitat înăuntru. Îmi trebuia ceva în care să ascund

cămaşa de noapte. Am înghesuit-o în geantă şi am fugit din casa doamnei Hall. Când am ajuns acasă am aruncat cămaşa şi rochia de pe mine în foc şi am ascuns geanta sub patul meu. A doua zi dimineaţa nu-mi mai aminteam absolut nimic. Până acum am fost convinsă că nu eu ţi-am luat banii. Îmi pare nespus de rău.

-Mie nu, spuse el râzând, cu ochi strălucitori. Viaţa era frumoasă.

EPILOG

Mai, 1884

Sala de festivităţi era plină de lume. Familia lui Maggie şi a lui Connor era atât de numeroasă încât părea a umple singură toată sala. Connor o recunoscu pe Schyler după culoarea părului, apoi auzi râsul cristalin al lui Mary Francis. Michael stătea lângă Ethan. Lângă ei, Maddison îl necăjea pe frăţiorul ei cu vârfurile codiţelor. Rennie şi Jarret le ţineau lângă ei pe cele două gemene. Nu lipseau nici Rushton cu Beryl; el îl ţinea în braţe pe micuţul lor de trei ani, iar Beryl îi dădea să ronţăie bucăţi mici de prăjitură. John MacKenzie Worth se uita când la ceas, când la scenă, când la nevastă-sa. Părea nerăbdător.

Connor se aşeză lângă Dancer, Tubba

Prospectorul purta un costum nou şi o cravată atât de albă încât acesta se plânse că dacă nu apunea soarele mai repede, albul acela avea să l orbească. Meredith se fâţâia de colo-colo, când la unul, când la celălalt în braţe.

Mai e mult? întrebă fetiţa, suficient de tare să o audă jumătate din sală.

Nu mai e mult, scumpo, spuse el blând, apăsându-şi fruntea de fruntea ei.

Imediat după aceea în sală intră decanul Colegiului de Medicină din Philadelphia şi-şi ocupă locul pe podium. Se lăsă tăcerea.

Doamnelor şi domnilor, onoraţi oaspeţi. Am plăcerea şi onoarea de a vă prezenta absolvenţele din 1884.

Cortina se dădu la o parte, iar pe scenă apărură douăzeci şi patru de femei. Lui Maggie, care se afla printre ele, i se păru că din primele trei rânduri, ocupate în mare măsură de ai ei, izbucni o avalanşă de aplauze. Erau toţi acolo. Connor o aplauda uitându-se în ochii ei, mândru de ceea ce ea realizase. Auzindu-şi numele, Maggie fu cât pe ce să leşine de emoţie. O susţinu gândul că Connor e alături de ea. Traversând scena, Maggie veni în faţă să-şi ţină discursul. Doctoriţa Mary Margaret Holiday era invitată să vorbească în numele colegelor ei.